

သုတေသန

ဒဂုန်မြို့၊ ဒဂုန် (၁၃)

သမင်ရုံးတံဆိပ်ကိုင်ကား

BURMESE
CLASSIC

#၁၀

■ စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - [၅၀၁၄၃၇၁၀၀၇]

■ မျက်နှာပုံဆွဲပြုချက်အမှတ် - [၅၀၁၄၆၄၁၂၀၇]

■ ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ်။

■ ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်နိုင် (၀၄၂၄၃) (ရွှေအိမ်မျိုးစာပေ)

အမှတ် (၂၂၁)၊ (၃၁)လမ်း (အထက်)၊

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

■ မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးတင်အောင်ကျော် (စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၇၀၅၅၃)

အမှတ် (၈၇)၊ (၅၆)လမ်းတို၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

■ မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း - Rainmaker

■ ကွန်ပျူတာစာမီ - သူသူ (ကွန်ပျူတာ)

■ အတွင်းဖလင် - ဦးအောင်တင်အေးနှင့်သမီးများ

■ စာအုပ်ချုပ် - စွယ်တော်

■ အုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်

■ တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

အိပ်မက်ရွာ ၊ အခန်း (၁၃) ၊ သေမင်းရုံးတုံ့လောင်းကစား

(ပထမတွဲ)

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အပျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ★ နိုင်ငံသာယာ ဖွံ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွံ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး ။
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

နိဒါန်း

တစ်လမ်းလုံး ကားစီးလာရသောကြောင့် ငြီးစိတ်ဖြစ်နေရသည့် ကြားထဲ ကားနောက်ခန်းထဲတွင်ပါလာသည့် ကျွန်ုပ်တို့အမြွှာမောင်လေး နှစ်ဦးဖြစ်သူ တိုးဝေနှင့်မိုးဝေတို့က အချင်းချင်းရန်ဖြစ်ပြီး အော်ဟစ်ဆူညံနေသောကြောင့် ကျွန်ုပ် ခေါင်းကိုက်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က သည်အတိုင်းပင်။ တစ်ချိန်လုံး ဘာမှ မယ်မယ်ရရမဟုတ်သည့် အကြောင်းအရာဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရန်လိုငြင်းရန်ကာ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်နေတတ်ကြသည်။

ဖေဖေ အခုမောင်းလာသည့် ဗင်ကားလေးမှာ သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ထံမှ ခဏငှားလာခြင်းဖြစ်သည်။ ကားက အတော်အသင့် တွယ်ဝန်းသော်လည်း ခရီးဆောင်အိတ်တွေနှင့်ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့

မိသားစုငါးယောက်အဖို့ သိပ်သက်တောင့်သက်သာရှိလှသည်ဟုတော့ မဆိုနိုင်။

သည်လိုအနေရအထိုင်ရခက်သည့်ကြားထဲ တိုးဝေနှင့်မိုးဝေ တို့၏ အော်ဟစ်ဆူညံသံများကြောင့် ကားအတွင်းမှာ ငရဲပွက်သလိုဖြစ် နေ၏။ ဖေဖေကတော့ သူ့သားနှစ်ယောက်၏အသံတွေကို ဖုံးလွှမ်းသွား အောင် ကားထဲကကတ်ဆက်သီချင်းသံကို အစွမ်းကုန် ကျယ်ပစ် လိုက်သည်။

အမြွှာနှစ်ကောင် ဆူညံပွက်လောရိုက်နေသည့်အကြောင်း အရင်းက အခြားမဟုတ်။ စောင်တစ်ထည်ကိုလှနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဟိုအရင်တုန်းကတော့ သူတို့အတွက် အဝါရောင်ဆင်တူ စောင်နှစ်ထည်ရှိခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် တစ်လောကတော့ ခြံထဲမှာလှန်း ထားရင်း စောင်တစ်ထည်ပျောက်သွားခဲ့သည်။ အဲသည်ကတည်းက စပြီး အမြွှာနှစ်ယောက်အဖို့ ငြင်းစရာ ရန်ဖြစ်စရာ အကြောင်းရာအသစ် တစ်ခု ထပ်ရသွားလေတော့သည်။

ကျွန်မက မေမေ့ကို လှမ်းတိုင်လိုက်သည်။

“မေမေ... မေမေသားနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြောဦးနော်၊ နားကိုပြီးနေတာပဲ”

“ဟဲ့... သားတို့ တော်ကြလေကွယ်”

မေမေက လေအေးကလေးဖြင့်လှမ်းပြောသည်။ ဟိုနှစ်ကောင် က သည်လောက်နှင့်တော့မဖြူပါ။ သူတို့အသံတွေက ပို၍သာစိစိညံ လာ၏။ ကျွန်မက...

“နင်တို့နှစ်ကောင်ခုချက်ချင်းတိတ်စမ်း၊ မတိတ်ရင် အဲဒီ စောင်ကို ငါ ယူပြီးလွှင့်ပစ်လိုက်မယ် သိလား”

“အို... သမီးကလည်းကွယ်၊ စိတ်ကို ရှည်ရှည်ထားမှပေါ့၊ သူတို့လေးတွေက ခုမှ ငါးနှစ်သားပဲရှိကြသေးတာ”

မေမေက အရင်တုန်းကလည်း ဒီအတိုင်းပင်။ သူတို့လေး

တွေက သုံးနှစ်သာရှိသေးတာ... လေးနှစ်သာရှိသေးတာ စသဖြင့် နှစ်တိုင်းလိုလို ကိန်းဂဏန်းတစ်ခုစီတိုး၍ ကျွန်မကို ဖျောင်းဖျစ်မြဲဖြစ် သည်။ နောက်နှစ်ကျလျှင်လည်း သူတို့လေးတွေက ခြောက်နှစ်ပဲရှိသေး တာဟု အကြောင်းပြပေးလိမ့်မည်။ ကျွန်မ တကယ်ကိုစိတ်ကုန်သည်။

နေက်ထပ်(၅)မိနစ်ခန့်အကြာတွင်တော့ ကျွန်မ လုံးဝသည်း ဆံနိုင်တော့။ တိုးဝေနှင့်မိုးဝေတို့၏အသံများကြောင့် ကျွန်မ ရှူးချင် သလိုလိုဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မော်တော်ကားက ချောင်းကူး တဲတားလေးတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းနေစဉ် အမြွှာနှစ်ကောင်လက်ထဲမှ စောင်ကို ဆတ်ကနဲဆွဲယူပြီး လုံးထွေးကာ ချောင်းထဲသို့ပစ်ချလိုက် တော့သည်။

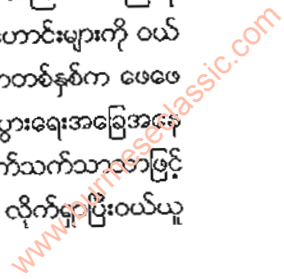
အဲသည်တော့မှ အမြွှာနှစ်ကောင်၏ ငိုယိုတိုင်တန်းသံများက ကျွန်မကိုလှည့်ကြည့် ပြီး...

“သမီးရယ် ကိုယ့်မောင်လေးတွေကို ဒီလိုလုပ်ရလား၊ ရက် စိတ်လိုက်တာကွယ်”

ကျွန်မက ဘာမှပြန်မပြောဘဲနေလိုက်သည်။

မကြာခင်မှာပင် ကျွန်မတို့ကားက ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခု တို့ ဖြတ်သန်းလာပြီးနောက် တစ်ပတ်ရစ်ပစ္စည်းအဟောင်းများ ရောင်း ခဲ့သောအိမ်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖေဖေက ထိုဆိုင် လေးရှေ့တွင် ကားကိုထိုးရပ်လိုက်သည်။

ဟိုအရင်တုန်းကတော့ ကျွန်မတို့မိသားစုသည် အဲသည်လို ထင်းဘေးမှာချရောင်းသော တစ်ပတ်ရစ်ပစ္စည်းအဟောင်းများကို ဝယ် လေ့မရှိပါ။ ကျွန်မ (၇) တန်းတက်ရသည့် ပြီးခဲ့သောတစ်နှစ်က ဖေဖေ နှီးပွားကျသွားပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် မိသားစု၏စီးပွားရေးအခြေအနေ မှာ ကျပ်တည်းလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဈေးနှုန်းသက်သက်သာသာဖြင့် ရနိုင်သော ပစ္စည်းအဟောင်းဆိုင်လေးများကိုသာ လိုက်ရှာပြီးဝယ်ယူ

သုံးစွဲရလေတော့သည်။

ကျွန်မ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်စီးနေသည့် စက်ဘီးသည်ပင် အဟောင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဈေးပေါပေါဖြင့်ဇလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာယူမလဲရှင် လာပါ။ ကြည့်သွားကြပါဦး”

ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သည့်အဘွားကြီးက ပျူပျူငှာငှာဖြင့် ကြိုသည်။ ဈေးရောင်းနေသူမှာ အဘိုးကြီးနှင့်အဘွားကြီးလင်မယား နှစ်ယောက် တည်းသာရှိ၏။ အဘိုးကြီးကတော့ စကားသိပ်မပြော။

အဘွားကြီးက...

“ကျွန်မတို့လည်း ဒီအိမ်ကိုပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူး။ ဈေးလည်း မရောင်းတတ်ပါဘူး။ အဘွားတို့မှာ ဝင်ငွေကလည်းမရှိတော့ ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ပစ္စည်းလေးတွေကိုပဲ မွမ်းမံပြီးရောင်းနေရတယ် သမီးတို့ ရေ၊ သင့်လျော်တဲ့ဈေးနှုန်းကိုလည်း သမီးတို့ပဲ ကြည့်ပြီးပေးခဲ့ပါကွယ်”

ကျွန်မက ဆိုင်ထဲတွင်ခင်းကျင်းထားသမျှပစ္စည်းတွေကို လျှောက်ကြည့်မိသည်။ လှုပ်ကုလားထိုင်လို ပရိဘောဂပစ္စည်းမျိုးကအစ မီးဖိုချောင်တွင်သုံးသော သားလှီးခါးအထိ ပစ္စည်းမျိုးစုံရောနောနေ၏။ အများစုကတော့ အဝတ်အစားတွေဖြစ်သည်။ မှိုနံ့ပျောက်အောင်မနည်း နေလှန်းထားရသည့် ကလေးဝတ်ဂါဝန်များ၊ ဘောင်းဘီတို့များ၊ သိုးမွှေး အနွေးထည်များလည်းပါဝင်သည်။

သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ ကလေးအသုံးဆောင်ပစ္စည်း တွေက အတော်ပင်အမျိုးအမည်စုံလှသည်။ ကစားစရာအရုပ်တွေ၊ ဆေးရောင်ခြယ်စာအုပ်တွေ၊ ကလေးစီးစက်ဘီး၊ သစ်သားမြင်းရုပ် အစ ရှိသဖြင့်...။ အဲသည်ထဲကမှ တစ်စုံတစ်ရာက ကျွန်မ၏အမြင်အာရုံ ကို ညှို့ယူဖမ်းစားထားလိုက်သည်။

နံရံပေါ်တွင် လှန်းထားသော စောင်တစ်ထည်...။

စမြင်မြင်ချင်းမှာတော့ အရောင်အသွေးမျိုးစုံပါဝင်သော အ ကွက်ငယ်ကလေးများဖြင့် ဒီဇိုင်းဖော်ထားသည့်စောင်တစ်ထည်ဟု ထင်

လိုက်မိသေးသည်။

သို့သော် သေသေချာချာအနားကပ်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်မှ စိတ်ဖြတ်စည့်စကလေးများကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခုတွဲကာ ချုပ်လုပ်ထားသည့် စင်စောင်တစ်ထည်ဖြစ်မှန်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းက အဘွားဖြစ်သူက အဲသည်လိုမျိုး စောင်တစ်ထည်ချုပ်ဖူးသည်ကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ အင်္ကျီချုပ်ရာ တွင် ဖြတ်ညှပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရသော ပိုနေသည့်အစကလေးများကို အဘွားကတရိတသေသိမ်းထားတတ်သည်။ အဲသည်လိုပိတ်စငယ် ကလေးတွေ သုံးလေးရာခန့်စုမိပြီးသောအခါတွင်မှ လိုက်ဖက်မည့် အရောင်အသွေးရှိသော ပိတ်စတစ်ခုနှင့်တစ်ခု တွဲစပ်ကာ စောင်တစ် ထည်လုံးစာရသည်အထိ နေ့ပေါင်းများစွာကြာအောင် စိတ်ရှည်လက် ရှည် တစ်စချင်း ချုပ်ယူရခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မက စောင်ကို ကိုင်ကြည့်နေခိုက် မေမေက ဆိုင်ရှင် အဘွားအိုကို မေးမြန်းနေသံကြားရ၏။

“အဘွားရဲ့သားသမီးတွေရော...။ ကြီးလှရောပေါ့နော်၊ သူတို့က ဒီမှာ အဘွားတို့နဲ့အတူတူ မနေကြဘူးလား”

ဆိုင်ရှင်အဘွားအိုက...

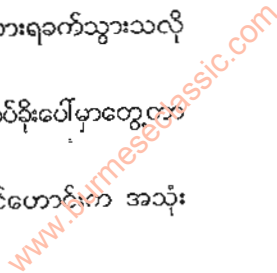
“အဘွားတို့လင်မယားက သားသမီးတစ်ယောက်မှ မရကြ ဘူးကွယ်”

“ဟင်... ဒါဆို ဟောဒီကလေးကစားစရာပစ္စည်းတွေက ဆယ်ကရတာတုန်း”

မေမေစကားကြောင့် အဘွားအိုက စဉ်းစားရခက်သွားသလို ချက်မှောင်ကျုံးလိုက်ရင်း...

“မပြောတတ်ဘူးကွယ်၊ ဟောဒီအိမ်ရဲ့ ထပ်ခိုးပေါ်မှာတွေ့တာ

“ဪ ဒါဆို... ဒီအိမ်ရဲ့ အရင်ပိုင်ရှင်ဟောင်းက အသုံး

မလိုတော့လို့ ထားပစ်ခဲ့တာနဲ့တူတယ်နော်”

ဟုမေမေက တွေးတွေးစစဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ အဘွားအိုက ...

“အေး... ဟုတ်မယ်ထင်တာပဲ”

ထိုစဉ် မေမေက သူ့အတွက် အသုံးလိုသည့်ပစ္စည်းများကို ဈေးနှုန်းမေးနေသဖြင့် စကားစပြတ်သွား၏။

ကျွန်မက စောင်ကိုကိုင်ကြည့်နေရာမှ မေမေဘက်သို့လှည့်ပြီး ...

“မေမေ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ မလှဘူးလား”

“အေး... ဟုတ်ပါရဲ့၊ လှသားပဲ အဘွား... ဒီစောင်ကရော ဘယ်လောက်နဲ့ရောင်းမှာလဲဟင်”

“တစ်ထောင်ပဲပေးခဲ့ပါသမီးရယ်”

အဘွားအို၏စကားကြောင့် မေမေက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ရင်း ကျွန်မဘက်သို့လှည့်ကာ ...

“မောင်လေးတွေအတွက် သမီးမုန့်ဖိုးနဲ့ ဝယ်ပေးလိုက်ပါလား”

ကျွန်မက ပုခုံးတွန့်ပြလိုက်၏။ အဲသည့်နောက်တော့ ထိုစောင်ကို ကိုးရာနှင့် မရမကစစ်ပြီး ဝယ်ခဲ့လေတော့သည်။

အဲသည့်နေ့က အိမ်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းရှိသည်။ မေမေက ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ဆွေမျိုးတစ်ယောက်၏အိမ်သို့ သွားနေပြီး မေမေကတော့ တက္ကစီမောင်းရန် မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် ကားအံ့နာအဆက်အသွယ်သွားရှာ၏။

ကျွန်မက မီးဖိုချောင်သို့ဝင်ရန် အမြွှာနှစ်ယောက်၏အခန်းရှေ့

အမြတ်လာစဉ် အဖျိုးအမည်မခွဲခြားတတ်သော ငိုညည်းသံလိုလို အသံအစ်ခုကိုကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မ အံ့သြသွား၏။

အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိတာသေချာသည်။ ဒါဆိုဘယ်သူ့အသံလဲ။

တွန့်ဆုတ်နေသောထိတ်လန့်မှုဖြင့် အခန်းတံခါးကို ကျွန်မ ခွန်းဖွင့်လိုက်လေသည်။ ကျွန်မ တွေးထားသည့်အတိုင်းပင် အခန်းထဲတွင် မည်သူမှမရှိပါ။ ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာများကို ဖွင့်ထားသောကြောင့် နေရောင်ခြည်က အခန်းထဲတွင် လင်းလင်းချင်းချင်းရှိနေသည်။ ကျွန်မမျက်လုံးတွေက တိုးဝေ၏ကုတင်ပေါ်ရောက်သွားသည်။

“ဟင်”

မနက်က ကျောင်းမသွားခင်မှာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် စောင်ကို သေသေချာချာခေါက်ပြီး တိုးဝေ၏ကုတင်ခြေရင်းတွင် တင်ထားခဲ့သည်။

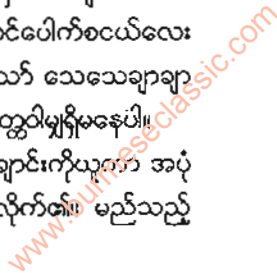
အခုတော့ အဲသည်နေရာမှာ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည်။ စောင်...၊ စောင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

ရုတ်တရက် ကျွန်မအကြည့်က အခန်းထောင့်ဆီသို့ အလိုအလျောက်ဝေဝဲသွားသည်။ ရောင်စုံအကွက်များဖြင့် လှပစွာပုံဖော်ထားသည့်စင်စောင်က အခန်းထောင့်တွင် ပုံလျက်သားကျနေ၏။ ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသည့်ထိုခဏတွင် စောင်ပုံထဲမှ မည်းနက်သောသတ္တဝါတစ်ကောင်၏မျက်လုံးတစ်စုံက ကျွန်မကိုစိုက်ကြည့်နေသည်ဟု ခံစားသိတတ်ရသည့်အတွက် ကျောထဲမှာစိမ့်ပြီး ကြောက်သွားမိ၏။

ဟင်... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ငါ မျက်စိမှားတာများလား။

ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ထိုသတ္တဝါကို ကြောင်ပေါက်စငယ်လေးတစ်ကောင်လားဟု ထင်လိုက်မိသေးသည်။ သို့သော် သေသေချာချာအပ်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်တော့ မည်သည့်သတ္တဝါမျှရှိမနေပါ။

ပိုပြီးစိတ်ချရအောင် တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းကိုယူကာ အပုံသို့တံမြစ်နေသောစောင်ကို လှမ်းရိုက်ပုတ်ကြည့်လိုက်၏။ မည်သည့်

သတ္တဝါမျှ ထွက်မလာတော့မှပင် ကျွန်မလည်း စိတ်ချလက်ချဖြင့် စောင်ကိုကောက်ယူပြီး တဖြန်းဖြန်းမြည်အောင် ဖြန့်ခါလိုက်သည်။

အခန်းထဲသို့ကျနေသော နေရောင်အောက်တွင် စောင်ကို ကျွန်မ သေသေချာချာကြည့်မိသည်။ တွဲစပ်ချုပ်ထားသော ပိတ်စ အကွက်များသည် အရောင်ချင်းနီးစပ်သင့်လျော်ရာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း သီထားခြင်းမဟုတ်သည်ကို အခုမှပင် သေသေချာချာ သိလိုက်ရတော့ ၏။

စောင်တွင်ပါရှိသော အကွက်တစ်ကွက်တိုင်းသည် ရှုခင်းမြင် ကွင်းတစ်ခုဆီကို သရုပ်ဖော်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ မိုးရွာထဲတွင် ကလေး တွေဘောလုံးကန်နေသည့်မြင်ကွင်းမျိုးလည်းပါသည်။ နောက်တစ်ကွက် ကတော့ နွေရာသီမြင်ကွင်းဖြစ်၏။ အဲသည်မြင်ကွင်းထဲ၌ ကလေးတွေ က ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ ဆော့ကစားနေကြသည်။

အကွက်တွေက များလွန်းသောကြောင့် ကျွန်မ စုံအောင် မကြည့်နိုင်။ သို့သော် အချို့အကွက်များတွင်ပါရှိသည့် လူမျက်နှာ များက ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေသလိုခံစားရ၏။ ရုတ်ချည်းဆိုသလို ပင် ကျွန်မစိတ်ထဲ၌ ထူးဆန်းသော ထင်ယောင်မှားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ် လာသည်။ဟောသည်အခန်းထဲ၌ ကျွန်မပတ်ပတ်လည်တွင် လူအစည်း များစွာရောက်နေကြသလို ခံစားခြင်းဖြစ်လေသည်။

အဲသည့်လူတွေအားလုံးက ကျွန်မကို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ စိုက်ကြည့်နေကြပြီး သူတို့၏ပါးစပ်များကို အစွမ်းကုန်ဖြဟကာ တစ်စုံ တစ်ရာအော်ပြောနေသည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။

ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ကျွန်မလက်ထဲမှ စောင်ကိုလွှတ်ချ လိုက်မိသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးကား တိတ်ဆိတ်မြဲတိတ်ဆိတ်နေ၏။

အဲပိပွယ်မရှိသော ကျွန်မ၏ သွေးရှူးသွေးတန်းအာရုံများမှ

ဆစ်ခုသာဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မက သက်ပြင်းကိုချပြီး စောင်ကို ပြန် ဆောက်ယူလိုက်၏။

ကျွန်မ ထင်ထားသလို စောင်ကိုပုံဖော်ချုပ်လုပ်ထားသည့် အကွက်တိုင်းတွင် ရုပ်ပုံတွေအပြည့်ပါနေသည်ချည်းတော့မဟုတ်ပါ။ ဆောင်၏ အနားသတ်နေရာများနှင့် ထောင့်ကွက်များတွင်တော့ ရုပ်ပုံ မသိဘဲ အရောင်သက်သက် ပိတ်စကွက်များဖြင့် ချုပ်လုပ်ထား၏။

တကယ်တော့ ဒီစောင်သည် သာမန်စပ်စောင်ရိုးရိုးတစ်ထည် သာဖြစ်ပါသည်။

မနက်မိုးလင်းမည်မှမကြံသေး အမြှာညီအစ်ကိုအခန်းမှ ဆူဆူ ခြံညှင်းခုန်သံကို ကြားရပြန်လေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း စောင်ကိုလှ နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါ... ငါ့ဟာ”

“ငါ့ဥစ္စာပါကွ”

“ဟင့်အင်း... မင်းဟာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ငါ့စောင်”

“ငါ့စောင်ပါလို့ဆိုနေ”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး... မင်းစောင်မဟုတ်ဘူး”

တစ်ယောက်ယောက်ကသာ ဝင်မတားလျှင် သူတို့ သည် ဆစ်နေလုံး ဆက်ပြင်းခုနေကြမည့်ပုံပေါ်သည်။ (၁၅)မိနစ်ခန့်ကြာသော အခါ ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်တော့။ ကျွန်မ ကုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး သူတို့ အခန်းသို့ သွားရပ်ကာ စိတ်ရှိလက်ရှိအော်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ပါးစပ်ပိတ်ထားကြစမ်း”

ထိုအချိန်တွင် မေမေက နောက်မှရောက်လာပြီး ...

“မောင်လေးတွေကို အဲဒီလိုမငေါက်နဲ့လေ သမီးရဲ့”

မေမေ့ကိုမြင်သွားသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်က ပိုပြီးအား တက်သရောငြင်းကြဲပြန်သည်။ တိုးဝေက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို စောင်ဖြင့် ပတ်ထား၏။ မိုးဝေက စောင်အစွန်းမှ မလွှတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်ကာ ထမင်းထိုက်ဆွဲနေသည်။

သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ စိတ်တိုလာသည်။ ထို့ကြောင့် ထပ် ခိုးပေါ်တက်ပြီး တူတစ်ချောင်းနှင့် စာအုပ်ချုပ်သည့် သံအသေး(၄)ချောင်း သွားယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် အမြွှာနှစ်ကောင်ကြား အတင်းဝင်ကာ စောင်ကိုလှယူလိုက်၏။

ပြီးတော့ စောင်ကို နံရံမှာကပ်၍ဖြန့်ကာ ထောင့်(၄)ထောင့်ကို သံဖြင့်ရိုက်ထားလိုက်လေတော့သည်။

“ကဲ... မှတ်ကရော၊ အဲဒီစောင်ကို နင်တို့ ဘယ်သူမှ လှလို့ မရတော့ဘူးမဟုတ်လား”

ကျွန်မက စိတ်တိုတိုဖြင့်ပြောလိုက်သည်။ မေမေကတော့ ပြုံး ပြုံးပြီးနှင့်ကြည့်ကာ...။

“အံ့မယ်... စောင်က နံရံမှာ ဒီလိုကပ်ထားတော့လည်း တစ် မျိုးကြည့်ကောင်းတာပဲဟဲ့”

အမြွှာနှစ်ကောင်ကတော့ အခန်းထဲတွင် ခြေဆောင့်ပြီးကျန်ခဲ့ ၏။ စကားတစ်စွန်းမှမဆိုဘဲ ကျွန်မ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ချောက်ချားမှုတစ်ခု ကပ်ငြိပါလာသည် ကို ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းသာသိသည်။

အော်သံ...။

စောင်ကို နံရံမှာ သံဖြင့်တစ်ချက်ရိုက်သွင်းလိုက်တိုင်း စောင်က လူအော်သလိုမျိုး နာနာကျင်ကျင်အော်ဟစ်ညည်းတွားလိုက်သည်ကို ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းသာ ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ညက ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကျိတ်ပြီး ရန်ဖြစ် နေကြသည့်အသံကို ကျွန်မ ကြားရသည်။ အဓိကကတော့ ပိုက်ဆံ တိစ္ဆပင်ဖြစ်၏။ အမြွှာနှစ်ယောက်ကို ကျောင်းအပ်ရတော့မည်။ ကျောင်း စရိတ်ရော၊ အဝတ်အစားဖိုးရော အခြားထွေရာလေးပါးတွေ အားလုံးစုံ အောင်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံကမလောက်။

နောက်တော့ ကျွန်မနာမည်ကိုပါ တစ်စွန်းတစ်စကြားလိုက်ရ သဖြင့် ရပ်ပြီးနားထောင်ကြည့်မိ၏။

“ဒါဆို သမီးကြီးရဲ့စက်ဘီးကို ရောင်းလိုက်ရင်ကော”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ကိုသိန်း၊ သမီးက သူ့စက်ဘီးကို အရမ်းမြတ်နိုးတာနော်”

“ငါလည်းသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ အမေတို့ ဆီကလည်း ချေးထားတာများလှပြီ”

“အင်းပေါ့လေ၊ လောလောဆယ် အမြွှာနှစ်ကောင်က ပို အရေးကြီးနေတာကိုး”

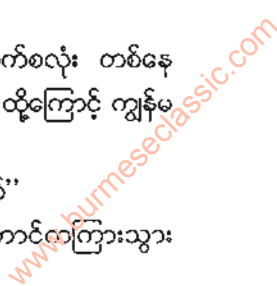
ကျွန်မရင်ထဲတွင် နာကျင်စွာဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုဖိကိုက်ထားလိုက်မိ သည်။ အမြွှာနှစ်ကောင်က ပိုအရေးကြီးသတဲ့လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မမိဘများ၏အခက်အခဲကို ကျွန်မနားလည်ပါသည်။ နောက်တစ် နေ့မနက်တွင် မေမေက ကျွန်မကိုခေါ်ပြီး...။

“မေမေကော ဖေဖေကော အပြင်သွားစရာရှိတယ်သမီး၊ ညနေကျမှပြန်ရောက်မယ်၊ သမီးမောင်လေးတွေကို ထိန်းထား လိုက်နော်”

ကျွန်မအထင်ပြောရလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်နေ ခာရာမှာ ပိုက်ဆံသွားချေးဖို့ စီစဉ်ထားကြပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ တ...။

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ၊ သမီးထိန်းလိုက်ပါ့မယ်”

ကျွန်မတို့ပြောနေသည်ကို အမြွှာနှစ်ကောင်လဲကြားသွား

ပြီး...

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... သားတို့လည်းလိုက်မယ်၊ မမနဲ့ မနေခဲ့ချင်ဘူး။ သူက အကျင့်ယုတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်မေမေ၊ မမက သားတို့ကို ငိုအောင်လုပ်တယ်”

မေမေက သူတို့နှစ်ယောက်၏ဆံပင်များကို အသာအယာ ပွတ်သပ်ပေးရင်း...

“ဒီလိုမပြောရဘူးလေ သားတို့ရဲ့၊ သားတို့ရဲ့အစ်မက သားတို့ကိုချစ်ပါတယ်၊ ကဲ... ကောင်းကောင်းနေခဲ့ကြနော်”

သည့်နောက်တော့ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့နှစ်ဦးစလုံး ကသုတ်ကရက်ဖြင့် အိမ်မှထွက်သွားကြသည်။ ကျွန်မက အမြွှာနှစ်ကောင် ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး မကျေမနပ်ဖြင့် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ကဲ... နင်တို့နှစ်ယောက် ငါနွဲကစားမလား”

သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်မကို မျက်လုံးပြူးကြည့်နေရာမှ...

“ဘာကစားမှာလဲ”

ဟု သံပြိုင်မေး၏။

“သရဲခြောက်တမ်းကစားမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... မကစားချင်ဘူး၊ နင်က ငါတို့

ကို တကယ်ကြောက်အောင်ခြောက်တယ်”

အမြွှာနှစ်ကောင်က ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ခါးခါးသီးသီးငြင်းကြသည်။ ကျွန်မက...

“ဟင့်အင်း... ငါကတော့ သရဲခြောက်တန်းပဲကစားမယ်”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း ငါတို့ကိုမခြောက်နဲ့”

အမြွှာနှစ်ကောင်က ဧည့်ခန်းထဲသို့ပြေးဝင်သွားကြပြီး ကုလားထိုင်နောက်တွင် အလှအယက်ဝင်ပုန်းကြသည်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့တော့ လုံလုပြီဟုထင်နေပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မက အခန်းသို့ပြန်ကာ ဗီရိုအံ့ဆွဲကိုဖွင့်လိုက်၏။ ဟိုးအရင် တစ်နှစ် မူဆယ်သို့သွားစဉ်တုန်းက ကျွန်မ ဝယ်လာခဲ့သည့် အထွန်ကြောက်စရာကောင်းသော ရာဘာမျက်နှာဖုံးတစ်ခုရှိသည်။ ကျွန်မက ထိုမျက်နှာဖုံးကိုတပ်ဆင်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်၏။

“ဂရူး... ဝါး... ဝါး”

ကျွန်မက ကြောက်စရာကောင်းသည့်အသံကို ပေးလိုက်သည်။ အထွန်ပြိုင်နက် အမြွှာနှစ်ကောင်စလုံး ငယ်သံပါအောင်အော်ကာ ကုလားထိုင်နောက်မှထပြီး ပြေးတော့သည်။ မေမေတို့ အခန်းထဲပြေးဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအခန်းထဲသို့ ကျွန်မ လိုက်သွားသောအခါ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကုတင်ပေါ်ရောက်နေပြီး မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးဖြင့်ကွယ်ထားကြ၏။ ကျွန်မက...

“ဂရဲ... ရဲ... ရဲ နင်တို့ကို... ဂုတ်ချိုးပြီးစားပစ်မယ်”

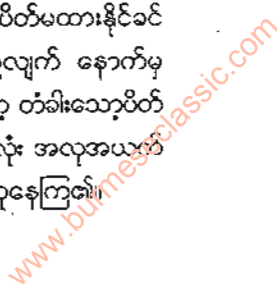
“အား...”

“အမယ်လေး...”

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကုတင်ပေါ်မှ တစ်ကိုယ်လုံးလှိမ့်ဆင်းရင်း ခြေထောက်နှင့် ကြမ်းပြင်ထိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သုတ်ခြေထပ်ပြေးသွားကြသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်ပျော်စရာကောင်းသောအထိ။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ အမြွှာညီနောင်က သူတို့အိပ်သော အခန်းထဲသို့ ဝင်ပြေးကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့အခန်းတံခါးကို အတွင်းမှ သော့ချပြီးပိတ်မထားနိုင်ခင် ရောက်သွားအောင် ကျွန်မက အသံမျိုးစုံအော်မြည်လျက် နောက်မှ သူတို့သုတ်လိုက်သွားသည်။ အမြွှာညီနောင်ကတော့ တံခါးသော့ပိတ်နိုင်သတိမရ။ တိုးဝေ၏ကုတင်ပေါ်သို့ နှစ်ယောက်စလုံး အလှအယက်ဝင်တစ်ပြီး စောင်ကိုခေါင်းမြီးခြုံ နှစ်ယောက်အပြိုင်လှနေကြ၏။

ထူးတော့ထူးဆန်းတယ်...။

မနေ့ကပင် ဒီစောင်ကို နံရံမှာသံဖြင့်ရိုက်ပစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ အခု ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တိုးဝေရဲ့ကုတင်ပေါ် ပြန်ရောက်နေတာလဲ။ မေမေက ပြန်ဖြုတ်ပေးခဲ့တာများလား။

ကျွန်မ စဉ်းစားနေချိန်မှာပင် အမြွှာနှစ်ကောင်စလုံး စောင်အောက်သို့ရောက်သွားကြပြီဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကုတင်ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း ခေါင်းဖျားမှခြေဖျားအထိ တစ်ကိုယ်လုံး လုံအောင် စောင်ကြီးဖြင့်ရစ်ပတ်ထားရသည်ကိုကြည့်ကာ ကျွန်မ ရယ်ချင်လာသည်။

ကြာကြာနေလျှင် စောင်အောက်မှာ နှစ်ယောက်စလုံးမွန်းပြီး အသက်ရှူကြပ်မှာကိုပင် စိုးရိမ်ရသည်။ အခုလည်း နှစ်ကောင်သားအကြောက်လွန်ပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသောကြောင့် အဝတ်ပုံကြီးတစ်ခု တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ဖြစ်နေသည်နှင့်တူနေ၏။

ကျွန်မက...

“နင်တို့... ငါ့ကိုကြောက်ပြီလား”

“ကြောက်ပါပြီ... ကြောက်ပါပြီ”

“နင်တို့ တကယ်ကြောက်တာဟုတ်လို့လား”

“တကယ်ကြောက်တာပါ။ ငါတို့ကို မခြောက်ပါနဲ့တော့”

ကျွန်မက ပြုံးလိုက်မိ၏။ ထို့နောက်...

“အေး ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ နောက်ဆို ဆူညံဆူညံလုပ်မယ် စိတ်မကူးနဲ့၊ ဒီထက်ပိုဆိုးမယ်မှတ်”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူတို့ထံမှငိုသံကြားရ၏။ ကျွန်မလုပ်တာ တော်တော်လွန်သွားပြီထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက မျက်နှာဖုံးကိုချွတ်လိုက်ရင်း...

“ကဲ... ကဲ တော်ပြီ၊ နင်တို့နှစ်ကောင် ထွက်လာခဲ့ကြတော့”

သူတို့ ထွက်မလာကြချေ။

“ဟဲ့... ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ နင်တို့ တစ်နေကုန် စောင်ခေါင်းမြီးခြုံပြီး ပုန်းနေကြမလို့လား”

သူတို့က ငိုသံပါကြီးဖြင့် . . .

“ငါတို့... ငါတို့ ပုန်းနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီ စောင်အောက်က ဩတ်လို့မရတော့ဘူး”

“ဘာ!”

စောင်ကိုဖယ်မပြီးထွက်ဖို့ ရုန်းကန်နေကြသည့်ဟန်ကို ကျွန်မ မြင်နေရသည်။ သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ စောင်က ကွာမသွား။ ကျွန်မက...

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်မက သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှစောင်ကို ဆွဲယူ နှိပ်လက်လှမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်မမျက်စိအောက်မှာပင် စောင်က သူ့အလိုအလျောက် တစ်ပတ်ပတ်ကာ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကြီး ရစ်ပတ်လိုက်သည်ကိုမြင်ရ၏။

“အား... လုပ်ပါဦး၊ သေတော့မယ်”

“ကယ်ကြပါ... ကယ်ကြပါ”

ဒါ... နောက်ပြောင်နေခြင်းမဟုတ်။ အမြွှာနှစ်ကောင်၏အသံက သွေးပျက်တော့မတတ် ဇောကပ်နေသည်။ ကျွန်မက အထိတ်ထလန့်ဖြင့် စောင်ကိုလှမ်းဆွဲသည်။ မရ။

စောင်က အသက်ဝင်နေသော သတ္တဝါတစ်ကောင်လို တိုးဝေ နှင်းခိုးဝေကို တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် ချုပ်နှောင်ရစ်ပတ်နေ၏။

စောင်ဖြင့်ထုပ်ပိုးခံထားရသော မိုးဝေနှင့်တိုးဝေတို့၏ ကိုယ်ဆုံးများမှာ တဖြည်းဖြည်း ကျုံ့ဝင်နေသလို အောက်မေ့ရသည်။ စောင်ဆုပ်က တင်းကြပ်သထက်တင်းကြပ်၊ ကျစ်သထက် ကျစ်လစ်က အရွယ်အစား သေးငယ်လာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျွန်မက သွေးရူးသွေးတန်းပြောရင်း စောင်ကိုအတင်းဆွဲခွာ ဖို့ကြိုးစားနေသည်။

“အား...”

“အီး...ဟီး...ဟီး”

မိုးဝေနှင့်တိုးဝေတို့၏ ငိုသံများက တဖြည်းဖြည်း တိုးဖျော့ လာလေပြီ။ မကြားရတော့သလောက် ငွေ့ငွေ့သာကျန်တော့၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မက စောင်၏အစွန်းတစ်ဖက်ကို မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်မိသွားပြီး ကုတင်ကိုခြေဖြင့်ပြန်ကာ တအားဆောင့်ကာဆွဲယူ လိုက်သည်။

“ဟင်...”

စောင်က ကျွန်မလက်ထဲသို့ ပေါ့ပါးစွာပါလာသောကြောင့် အရှိန်လွန်ပြီး နောက်ပြန်လဲကျတော့မတတ် ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် ကျွန်မလက်ထဲတွင် စောင်ချည်းသက်သက် ပါလာ ခြင်းဖြစ်သည်။ အမြွှာနှစ်ကောင်ကား ကုတင်ပေါ်တွင် ရှိနေကြတော့။

သူတို့ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ...။

ကျွန်မ သွေးရူးသွေးတန်း အော်ဟစ်ငိုယိုရင်း စောင်ကို တဖြန်းဖြန်းခါကာ လက်ထဲတွင် ဆုပ်ချေမိနေသည်။

ကျွန်မ မောင်လေးနှစ်ယောက် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ...။

အသိစိတ်တွေကင်းမဲ့ကာ ကျွန်မ ဆောက်တည်ရာမရသူ တစ်ယောက်လိုဖြစ်သွား၏။ မေမေ့စားပွဲပေါ်မှ ကတ်ကြေးတစ်လက်ကို ကမန်းကတန်းသွားပြေးပြီးယူလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ချထားခဲ့သောစောင်ကို ကောက်ယူပြီး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ် အောင် ကတ်ကြေးဖြင့် ညှပ်ပစ်လိုက်မည်ဟုရွယ်လိုက်၏။

“ဟာ...”

ကျွန်မ မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် လက်ထဲမှကတ် ကြေး လွတ်ကျသွားသည်။

စောင်၏အနားထောင့်စွန်းမှ လေးထောင့်ကွက်တစ်ကွက်ကို ကြက်သေသေကာ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

အရင်တစ်ခါကြည့်တုန်းက အနားထောင့်စွန်းအကွက်တိုင်း သည် ရှုပ်ပုံမပါသော အရောင်သက်သက်နှင့် ဗလာကွက်များဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သေသေချာချာမှတ်မိနေခဲ့သည်။

အခု... အခုတော့...။ စောင်၏ အနားစွန်းထောင့်ကွက် တစ်ကွက်ထဲတွင် လူမျက်နှာပုံနှစ်ခုရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

တိုးဝေနှင့်မိုးဝေတို့၏မျက်နှာတွေမှန်း ကျွန်မ ချက်ချင်းမှတ်မိ ထိုက်သည်။

ရှုပ်ပုံထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပါးစပ်များကိုအစွမ်းကုန် အကာ ထိတ်လန့်တကြားအော်ဟစ်နေကြ၏။

အခုတော့ ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့တွင် ဖေဖေနှင့်မေမေတို့က တစ် ထိတ်ရစ်ပစ္စည်းအဟောင်းရောင်းသည့် အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ထားသည်။

“မောင်ရေ... ကြည့်စမ်း။ ဒီဆိုင်မှာ ကလေးပစ္စည်းတွေ များတယ်နော်”

ကျွန်မတို့ဆိုင်တွင် ဈေးလာဝယ်သည့်အမျိုးသမီးကြီးက သူမ ဆိုင်ပွန်းဖြစ်သူကို လှမ်းပြောလိုက်၏။ သူတို့လင်မယား၏နောက်တွင် သူတို့၏ သမီးဖြစ်ဟန်တူသည့် ကလေးမလေးတစ်ဦးရပ်နေသည်ကို ဆွေ့ရသည်။

ဈေးဝယ်သူအမျိုးသားက ကျွန်မမေမေကို လှမ်းပြောနေ သံကြားရ၏။

“ဟော... ဒီမှာ ကလေးအဝတ်အစားတွေက သင်တူနှစ်စုံ

စီပါလား။ ကေန္တ အစ်မကြီးတို့မှာ ကလေးအမြွှာရှိပုံရတယ်။ အခုကော သူတို့တွေ တော်တော်ကြီးကုန်ကြပြီလား။”

မေမေက နားမလည်သလိုပြန်ကြည့်ရင်း . . .

“ဟင့်အင်း. . . ကျွန်မမှာ သားသမီး အမြွှာမရှိပါဘူး။”

“ဟင်. . . ဒါဆို ဟောဒီကလေးဝတ်စုံတွေအားလုံးက ဘာ ဖြစ်လို့ ဆင်တူနှစ်စုံစီဖြစ်နေတာလဲ”

ဈေးဝယ်သူအမျိုးသားက ထပ်မေးနေပြန်သည်။ မေမေက ခေါင်းကိုလေးလေးပင်ပင် ခါယမ်းရင်း. . .

“ကျွန်မလည်းမပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့ ဒီအိမ်ကို မဝယ်ခင် ကတည်းက အရင်အိမ်ပိုင်ရှင်က သူ အသုံးမလိုတာတွေ ထားပစ်ခဲ့ တယ်ထင်တာပဲ”

တကယ်တော့ ဖေဖေရောမေမေပါ သူတို့မှာ တိုးဝေနှင့်မိုးဝေ ဆိုသည့် သားအမြွှာနှစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးကြောင်းကို ထူးဆန်းစွာပင် လုံးဝ မေ့လျော့သွားပြီဖြစ်၏။

သူတို့ဦးနှောက်ထဲတွင် တိုးဝေနှင့်မိုးဝေသည် ဗလာဟင်း လင်းဖြစ်သော ကွက်လပ်တစ်ခုအဖြစ်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ကျွန်မရင်ထဲတွင် နာကျင်စွာဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် ဈေးဝယ်သူလင်မယား၏သမီးဖြစ်သူက ကျွန်မရှေ့ တွင်ချထားသော စောင်ကို ကောက်ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

“မေမေ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ဟောဒီစောင်က ပိတ်စအကွက် တွေစပ်ပြီးချုပ်ထားတာ၊ အရမ်းလှတာပဲနော်”

“သမီး မုန့်ဖိုးထဲကနေ မောင်လေးအတွက်ဝယ်ပေးလိုက်ပါ လား”

သူမအမေဖြစ်သူစကားကြောင့် ကောင်မလေး၏နှုတ်ခမ်းက အနည်းငယ်စုသွား၏။ ထို့နောက် ကျွန်မဘက်သို့လှည့်ပြီး. . .

“ဒီစောင်က ဘယ်လောက်လဲဟင်”

ကျွန်မ သူ့ကို ကြာမြင့်စွာကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့မှ. . .

“ယူလိုက်ပါ၊ ပိုက်ဆံမပေးပါနဲ့”

ထိုသို့ပြောပြီး ကျွန်မ အနည်းငယ်ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မော ထိတ်မိလေသည်။

“ကျုပ်ဆီမှာ ခင်ဗျားတို့လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းပါလာပြီ”

နှုတ်ခမ်းမွေးထူထူနှင့် ကျောက်ပေါက်မာအနည်းငယ်ရှိသော စိန်ကြီး ဆိုသူက အသံပြတ်ပြတ်ဖြင့်ပြောလိုက်၏။ စိန်ကြီး၏မျက်လုံးများကလည်း ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုင် အတွင်းခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေး အနံ့တိုးကန်းတောင်းမှောက် အလွတ်မပေးဘဲ အကဲခတ်နေ၏။

ဆိုင်အတွင်း၌ကား စိန်ကြီးအပြင် အခြားသူဟူ၍ ဆိုင်မန်နေဂျာ ဦးလှကြိုင်နှင့် ဦးလှကြိုင်၏လက်ရုံးတပည့် သာဒွန်းဦးတို့နှစ်ယောက် ထည်းသာရှိ၏။

ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ဖြစ်နေသည့် စိန်ကြီး၏မျက်လုံးများက တစ်ချက်ကျဉ်းမြောင်းသွားကြသည်။

‘ငါ့ကို တစ်ပတ်ရိုက်မယ်ကြိုလို့ကတော့ ဒီလူနှစ်ယောက် ဆောက်ကို ငါ ကောင်းကောင်းနိုင်ပါတယ်’ ဟူသောအတွေးဖြင့် သူ့ဗဟုကင်အင်္ကျီ အိတ်ထဲတွင်ပါလာသော ခြောက်လုံးပြူးကို မသိမသာ ဖိစင်းလိုက်၏။

ဦးလှကြိုင်ဆိုသူက အသက်(၆၀)နားနီးနေသော ပိန်ပိန်ကိုင်တိုင်း လူအိုတစ်ယောက်။ သူ့တပည့် သာဒွန်းဦးကတော့ အသက်(၂၀) ဖော်မပြည့်သေးသော မလောက်လေးမလောက်စား ချာတိတ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စိန်ကြီးက သူ့ကိုယ်သူလိုခြုံပြီးဟု အပိုင်တွက်လိုက်၏။

ဦးလှကြိုင်က . . .

“ပစ္စည်းပါလာရင်လည်း ပြလေကွာ”

စိန်ကြီးက သူ့လက်ထဲတွင်ကိုင်လာသည့် အနက်ရောင် ဆက်ဆွဲသေတ္တာကို ဦးလှကြိုင်ရှေ့ရှုစားပွဲပေါ်သို့ အသာအယာ ထင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဦးလှကြိုင်က မျက်ရိပ်ပြလိုက်သောကြောင့် သာဒွန်းဦးက စိန်ကြီးနှင့် မျက်စောင်းထိုးသာသာလောက် တွင်နှိုသော ပန်းပုရုပ်တစ်ရုပ်များတင်ထားသည့်စင်အနီးသို့ ရွှေ့ပြီး

အခန်း (၁)

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်တစ်ဆိုင် . . .

ည(၇)နာရီကျော်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ‘ဆိုင်ပိတ်သည်’ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို အပြင်ဘက်မှာချိတ်ဆွဲထား၏။ သို့သော် စေ့ထားသော တံခါးချပ်များကြားမှ ဖြာထွက်နေသော ဝါကျင့်ကျင့်စီးအလင်းရောင်ကြောင့် ဆိုင်အတွင်းမှာ လူရှိနေမှန်း တွက်ဆ၍ရ၏။

အပြင်ဘက်ကားလမ်းမပေါ်တွင် လူသူကင်းရှင်းနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်သွားသော လော်ရီကားကြီးတစ်စင်းတလေ၏ စက်သံနှင့်တူနိမ့်မှုကို ခံစားရ၏။

ထိုစဉ် ငှက်ဆိုးတစ်ကောင် တစ်ဂစ်ဂစ်အော်မြည်လျက် ဆိုင်အပေါ်မှဖြတ်ကာ ပျံသန်းသွားလေသည်။

ရပ်နေလိုက်၏။ ပန်းပုရုပ်တစ်ရုပ်၏နောက်ကျောဘက်တွင်တော့ (ပျိုင့် 303) အမဲလိုက်ရိုင်းဖယ်တစ်လက်ကို ဝှက်ပြီးထောင်ထားသည်။

စိန်ကြီးက သူယူဆောင်လာသော လက်ဆွဲသေတ္တာကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်လိုက်သည်။

ကျန်နှစ်ဦးစလုံးက အသက်ရှူရန်ပင်မေ့လျော့နေကြပြီး လက်ဆွဲသေတ္တာထဲတွင် ပါလာသည့်ပစ္စည်းကို မျက်တောင်မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေကြ၏။

လက်ဆွဲသေတ္တာထဲတွင်ကား အနက်ရောင်ကတ္တီပီစပေါ်တွင် တင်ထားသည့် သော့တစ်ချောင်း . . . ။

သော့၏ပုံသဏ္ဍာန်က ဘာမှမထူးခြားပါ။ သာမန်မြင်တွေ့နေကျ အခန်းတံခါးလက်ကိုင်ဘုသော့အိမ်အတွင်းသို့ ထိုးသွင်းလှည့်ဖွင့်ရသည့် သော့တစ်ချောင်းပင်ဖြစ်သည်။ သော့နှင့်ချိတ်တွဲထားသည့် လက်သုံးလုံးခန့်ရှိ အနီရောင်ပလတ်စတစ်သော့တွဲပြား အပေါ်တွင်ကား ဆယ့်သုံး(13)ဂဏန်းကို အင်္ဂလိပ်အက္ခရာဖြင့် ရွှေရောင်ဖောင်းကြွရိုက် နှိပ်ထား၏။ ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှယူလာသည့် အခန်းသော့တစ်ချောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

စိန်ကြီးက သော့ကိုပြလိုက်ပြီးနောက် သူ့နဖူးပေါ်တွင်စို့နေသည့်ချွေးစက်များကို လက်ခုံဖြင့်သုတ်လိုက်၏။ သူတင်မကပါ။ ဦးလှကြိုင်နှင့် သာဒွန်းဦးတို့နှစ်ယောက်ကလည်း လက်ဆွဲသေတ္တာထဲရှိ သော့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ချွေးပြန်နေကြ၏။

ဦးလှကြိုင်က သူ့ငွေသိမ်းကောင်တာဘေးတွင်ထောင်ထားသော တစ်စုံတစ်ရာကိုထုတ်ယူပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။ ထိုပစ္စည်းမှာ နှစ်တောင်သာသာခန့် အမြင့်ရှိသော သစ်သားဘောင်ခွေထားသည့် တံခါးတစ်ချပ် . . . ။ ကလေးကစားစရာ သစ်သားအိမ်ကလေးများတွင် တပ်လေ့ရှိသည့် အရွယ်အစားမျိုးဖြစ်နေသောကြောင့် ကြည့်ရသည်မှာ ရယ်စရာပင်ကောင်းနေသေးတော့၏။ သို့သော် တကယ်တော့ ရယ်စရာ

တော့၏။ အဲသည် ပုံစံတူတံခါးအသေးစားလေးမှာ လက်ကိုင်ဘုပါ သော့ကယ့်သော့အစစ်တစ်လုံးကို အခိုင်အမာတပ်ဆင်ထား၏။

ဦးလှကြိုင်က လေးထောင့်သစ်သားဘောင်တွင်တပ်ဆင်ထားသည့် ထိုတံခါးချပ်အသေးလေးကို စားပွဲပေါ်တွင်ထောင်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးလက်ကိုင်ဘုကိုလှည့်ပြီး တွန်းဖွင့်လိုက်၏။ တံခါးရွက်ဘဲ ဘေးရှိသစ်သားဘောင်နှင့် ပတ္တာဖြင့်ချိတ်ဆက်ထားပြီးဖြစ်သော ကြောင့် တံခါးက ကျိန်မြည်ကာ သစ်သားဘောင်၏တစ်ဘက်သို့ ဖွင့်ဟသွား၏။ ဦးလှကြိုင်က လက်ကိုင်ဘုရှိခလုတ်ကိုနှိပ်ကာ သော့ပိတ်ပြီး တံခါးဘောင်အတွင်းသို့ အံဝင်အောင်ပြန်ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

ကစားစရာ သစ်သားတံခါးတစ်ချပ်ကို စားပွဲပေါ်ထောင်ပြီး တွန်းဖွင့်လိုက် ပြန်ဆွဲပိတ်ကြည့်လိုက်လုပ်နေသော ဦးလှကြိုင်ကို စိန်ကြီးက မျက်မှောင်ကုတ်ကာစိုက်ကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ် ဦးလှကြိုင်က စိန်ကြီး၏လက်ဆွဲသေတ္တာထဲရှိသော့ကိုယူဖို့ လက်လှမ်းလိုက်ရာ . . .

“မကိုင်နဲ့၊ သေသွားချင်လို့လား”

စိန်ကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့ဂျာကင်အိတ်ထဲမှ ခြောက်ဆုံးပြူးကို ဆတ်ကနဲဆွဲထုတ်ပြီး ဦးလှကြိုင်၏ နဖူးတည့်တည့်ဆီသို့ ချိန်ထားလိုက်၏။

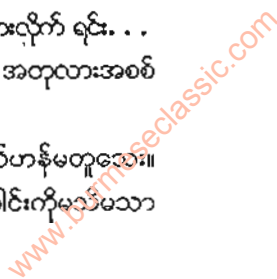
ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် သာဒွန်းဦးကလည်း ပန်းပုရုပ်နောက်ကျောတွင် ဝှက်ထားသည့်ရိုင်းဖယ်ကို လျင်မြန်စွာကောက်ယူပြီး စိန်ကြီးဆီသို့ ထိုးချိန်လိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ နေဦး”

ဦးလှကြိုင်က နှစ်ယောက်စလုံးကို လက်ပြုတ်တားလိုက် ရင်း . . .

“ဟေ့ကောင်စိန်ကြီး မင်းယူလာတဲ့သော့က အတုလားအစစ်ထားဆိုတာကိုတော့ အရင်စမ်းရဦးမှာပေါ့”

စိန်ကြီးက သံသယတော့ လုံးလုံးပျောက်ဟန်မတူသေး။ သို့သော် သူက သဘောတူလိုက်လျော့ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကိုမုတ်မသာ

ဆတ်ပြုလိုက်သည်။

ဦးလှကြိုင်က လက်ဆွဲသေတ္တာထဲမှ အခန်းနံပါတ်ဆယ့်သုံး အနတ်အသားပါသော့ကို တုန်ယင်နေသောလက်များဖြင့် ကောက်ယူ လိုက်သည်။ ထို့နောက် စောစောက သူ့ စားပွဲပေါ်တွင်ထောင်ထား သည့် ပုံစံငယ်တံခါးချပ်အသေးလေး၏ သော့ပေါက်ထဲသို့ထည့်ပြီး လှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ကလစ်. . .”

သော့ဖွင့်သံ ခပ်တိုးတိုးကိုကြားရ၏။ ဦးလှကြိုင်က ပုံစံငယ် တံခါးကလေးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟာ. . .”

ဦးလှကြိုင်ရော သာဒွန်းဦးပါ နှစ်ယောက်စလုံးပြိုင်တူ တအံ တဩ ရေရွတ်လိုက်မိကြသည်။

ပုံစံတူ တံခါးလေး၏နောက်ကွယ်တွင် မည်သည့်အခန်းမှ မရှိဘဲ တံခါးရွက်နှင့် ဘောင်ချည်းသက်သက် စားပွဲပေါ်တွင်ထောင် ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း အားလုံးသိကြပါလျက် ယခုတော့ ဦးလှကြိုင် ၏မျက်နှာပေါ်သို့ တံခါးရွက်နောက်ကွယ်မှလာသော ထူးဆန်းခန္ဓေးထွေး သည့် အလင်းရောင်တစ်ခု လာရောက်ထင်ဟပ်နေလေသည်။

တံခါးရွက်ကို ကိုယ်တိုင်တွန်းဖွင့်ခဲ့သူ ဦးလှကြိုင်ကတော့ တံခါးအတွင်းပိုင်းမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာမြင်ကွင်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ သလိုမျိုး ပါးစပ်အဟောင်းသားဟကာ ကြက်သေသေနေ၏။

နောက်မှ. . . ချက်ချင်းသတ်ပြန်ဝင်လာပြီး တံခါးကို ဗြန်း ကနဲပြန်ပိတ်ကာလက်ကိုင်ဘုသော့အိမ်ထဲတွင် ထည့်ထားဆဲဖြစ်သော နံပါတ်ဆယ့်သုံးဂဏန်းပါသော့ကို အလျင်အမြန်ဖြုတ်ယူလိုက်၏။

စိန်ကြီးကတော့ သူ့ကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်ထားရင်း စိန်စိန် ကြီးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ဦးလှကြိုင်က သူ့စားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကောက်ယူ

ဆိုက်ပြီး ဂဏန်းများကို လျင်မြန်စွာနှိပ်လိုက်၏။ တစ်ဖက်မှ ထူးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးလှကြိုင်က အနည်းငယ် တုန်ယင်နေသောအသံဖြင့်. . .

“ကျွန်တော်တို့ သော့. . . သော့ကိုရထားပါပြီ၊ တကယ့် အစစ်ပါပဲ”

တစ်ဖက်မှ ဘာပြန်ပြောသည်မသိ။ ဦးလှကြိုင်က ခေါင်း ထည့်တံညိတ်ဖြင့်နားထောင်နေစဉ် စိတ်မရှည်တော့သောစိန်ကြီးက သူ့သေနတ်ပြောင်းဝဖြင့် ဦးလှကြိုင်၏ နားထင်ကိုဖိကပ်လိုက်ရင်း. . .

“ကျန်တာတွေနောက်မှပြော၊ ကျုပ်အတွက်ပိုက်ဆံအရင် သေး”

ထိုစကားကြောင့် ဦးလှကြိုင်က တယ်လီဖုန်းထဲသို့ . . . “ရောင်းတဲ့လူက သူ့အတွက်ပိုက်ဆံအရင်ပေးရမယ်လို့

ဆောင်းနေပါတယ်” တစ်ဖက်မှ ညွှန်ကြားနေသူ၏စကားကို နားထောင်ပြီးနောက် ဦးလှကြိုင်က . . .

“ဟတ်ကဲ့. . . ဟတ်ကဲ့” ဖုန်းကိုပြန်ချလိုက်ပြီး မနီးမဝေးတွင်ရပ်နေသည့် သာဒွန်းဦး

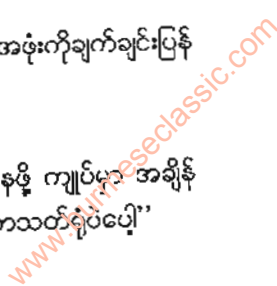
တို့ ပိုက်ဆံထုပ်ယူလာဖို့ အချက်ပြလိုက်၏။ သာဒွန်းဦးက ကတ်ထူစက္ကူပုံးခပ်ကြီးကြီးတစ်ပုံးဖြင့် အပြည့်

ထည့်ထားသည့် ငွေစက္ကူများကိုယူလာကာ စိန်ကြီးရှေ့တွင်ချပေးရင်း အနီးနှစ်ဖက်ကိုမြင်သာအောင် ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

စိန်ကြီးက တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီးနောက် အဖုံးကိုချက်ချင်းပြန် ပိတ်လိုက်၏။ ဦးလှကြိုင်က. . .

“ပိုက်ဆံစေ့မစေ့ ရေသွားဦးလေ” “ဒီပိုက်ဆံတွေကို တစ်ညလုံးတိုင်ရေနေဖို့ ကျုပ်မှာ အချိန်

မရှိဘူး ပိုက်ဆံမစေ့ရင်လည်း ခင်ဗျားတို့ကို လာသတ်ချုပ်ပေါ့”

စိန်ကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကတ်ထူပုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မကာ ဆိုင်ရှေ့တံခါးပေါက်ဆီသို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ဦးလှကြိုင်နှင့် သာဒွန်းဦးတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်လည်း စိတ်ဖေါ့ပါးသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းကိုပြိုင်တူချလိုက်ကြ၏။

ထိုစဉ်... မမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဗြဲနန်းကနဲပေါ်ပေါက်လာသည်။ စိန်ကြီးက ဆိုင်ရှေ့တံခါးကို ကိုယ်လုံးဖြင့်တွန်းပြီး ဖွင့်တော့မည့်ဆဲဆဲမှာပင် တံခါးက ဝုန်းကနဲပွင့်သွားကာ လျင်မြန်သောလူရိပ်တစ်ရိပ်က စိန်ကြီး၏လက်နှင့်လည်ပင်းတို့ကို ပိုင်နိုင်စွာလိမ်ချုပ်ထားလိုက်၏။

“ဒုန်း...”

ကတ်ထူပုံးလွတ်ကျသံက အတော်ပင်ကျယ်လောင်သွားသည်။ ထိုအသံကြောင့် ဦးလှကြိုင်နှင့်သာဒွန်းဦးတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဆိုင်ရှေ့တံခါးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူသုံးယောက်...။

တစ်ယောက်ကတော့ စိန်ကြီးကို လက်လိမ်ချိုးပြီးလည်ပင်းမှ သိုင်းချုပ်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ တရွေ့ရွေ့တွန်းခေါ်လာသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးနှင့်လူကတော့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို သပ်ရပ်စွာဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာက နှစ်လိုဖွယ်ရာပြုံးနေ၏။ တခြားလူနှစ်ယောက်၏လက်ထဲတွင် သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်ထားသော်လည်း ထိုလူကတော့ မည်သည့်လက်နက်မှမပါ။ သူ့ညာဘက်လက်ထဲတွင် ပတ်ကားဖောင်တိန်တစ်ချောင်းကိုသာ လက်ချောင်းများကြား လှည့်ပတ်ဆော့ကစားနေလေသည်။

“ဟေ့... ဘယ်သူတွေလဲ”

ဦးလှကြိုင်က ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်မေးလိုက်သည်။ သာဒွန်းဦးကလည်း သူ့လက်ထဲမှ အမဲပစ်ရိုင်းဖယ်ကို ဦးလှကြိုင်ဆီသို့ ပစ်ပေးလိုက်ရင်း ဆိုင်ဘေးဘက်မလွယ်ပေါက်တံခါးကို ခြေဦးဖြင့်ထိုး

ဆော်ကာ အသံမကြားအောင်ဖွင့်လိုက်၏။

ဦးလှကြိုင်က လက်ထဲရောက်လာသောရိုင်းဖယ်ဖြင့် မချိန်ရွယ်နိုင်သော်လည်း နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးနှင့်လူက သူ့ရှေ့လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင်ရပ်လိုက်ရင်း...။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဦးလှကြိုင်၊ ဟောဒီကံ စိန်ကြီးက ကျုပ်ရဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုကိုခိုးလာပြီး ခင်ဗျားဆီမှာလာရောင်းတယ်လို့ သတင်းကြားတာနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာပါ”

ထိုသူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့လက်ထဲမှဖောင်တိန်ကို အဖုံးချွတ်လိုက်၏။ ရွှေရောင်တောက်ပသော ကလောင်သွားချွန်ချွန်ကလေးက မီးအလင်းရောင်အောက်တွင် လက်ကနဲဖြစ်သွား၏။ ယင်းကိုမြင်သိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စိန်ကြီး၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်ကာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားပြီး ကြောက်လန့်တကြားဖြင့်...။

“မလုပ်... မလုပ်ပါနဲ့ ကိုသက်ဦး၊ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ”

ဦးလှကြိုင်က ဘာကိုမှနားမလည်နိုင်သည့်အလား မျက်မှောင်ကုတ်ကာကြည့်နေရင်း...။

“မင်းတို့ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဒီဆိုင်ထဲက အခု ထွက်သွားစမ်း” ကိုသက်ဦးဆိုသူက ဘာမှမဖြေဘဲ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

ဆိုနောက်

“အားတော့နာပါရဲ့ ဦးလှကြိုင်၊ ခင်ဗျားလက်ထဲရောက်နေတဲ့ ပစ္စည်းကို ကျုပ်ပြန်ယူရလိမ့်မယ်၊ ကဲ... ဒီတော့”

ဦးလှကြိုင်က လက်ထဲမှအမဲပစ်ရိုင်းဖယ်ဖြင့် ထိုးချိန်ရန်ဟန်ဖြင့်လိုက်စဉ်မှာပင် ထိုသူ၏လက်ထဲမှ ဖောင်တိန်ကလောင်သွားလေးက ဦးလှကြိုင်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ လက်ကနဲ...။

“ဝုန်း...”

“အား...”

“မလုပ်နဲ့... အား”

မူနီရီငြိမ်ကုပ်နေသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုင်လေးအတွင်းမှ သေလုမော့ပါးဝေဒနာဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သံများ ဝုန်းကနဲလောင်ကျွမ်းသွားသော မီးတောက်မီးလှံများ မီးခိုးငွေ့များကြောင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လမ်းသွားလမ်းလာများအားလုံး အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ အော်ဟစ်ပြေးလွှားရင်း ဆူညံ ရှုပ်ရှက်ခတ်သွားလေတော့သည်။

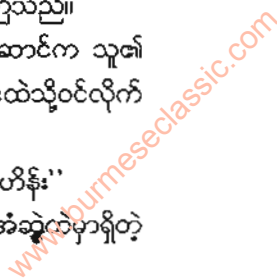

အခန်း (၂)

အမှုစစ်အရာရှိမိုးဟိန်းက ရှုပ်ပွကာ ပရမ်းပတာဖြစ်နေသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်လေး၏အတွင်းဘက်သို့ ခြေချလိုက်မိသည်နှင့် ထူးဆန်းသောအနံ့တစ်မျိုးကို ရှုရှိုက်မိသလို ခံစားလိုက် ရသည်။ မူနီရီတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကတော့ လက်နှိပ်မိတ်မီးတဝင်းတဝင်း ဖြင့် ဆောက်ရာသဲလွန်စများကို စစ်ဆေးရှာဖွေကြည့်နေကြသည်။

မိုးဟိန်းနှင့်တွဲဘက် အမှုစစ်အရာရှိဦးအေးဆောင်က သူ၏ နည်းလမ်းဝေဖိုင်ဖိုင်ကြီးကို မနိုင်တနိုင်သယ်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။ . .

“မီးမြတိုက်သွားတာများဖြစ်နေမလား ကိုမိုးဟိန်း”
“ဟင့်အင်း. . . မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငွေသိမ်းတဲ့ အံ့ဆွဲကမှာရှိတဲ့

ပိုက်ဆံတွေကို လက်ဖျားနဲ့တောင်တို့မသွားဘူး”

မိုးဟိန်းကပြောရင်း ငွေသိမ်းစားပွဲ၏ဘေးဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်လဲကျသေဆုံးနေသော ဦးလှကြိုင်၏အလောင်းကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် နောက်မှဝင်လာသော ဦးအေးဆောင်က . . .

“ကျုပ် နှာခေါင်းထဲမှာတော့ အသားကင်နံ့ရနေသလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ပါလား”

“အစစ်ပေါ့ ကိုအေးဆောင်ရာ၊ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေကြီး ကိုလှကြိုင်တစ်ယောက်တော့ လူစင်စစ်ကနေ အသားကင်ဖြစ်သွားရှာပြီဗျို့”

ဦးအေးဆောင်က ကိုမိုးဟိန်းညွှန်ပြရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်လုံးမီးလောင်ကျွမ်းထားပြီး မမှမလှသေဆုံးနေသော ဦးလှကြိုင်၏အလောင်းကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟာ . . . အဖြစ်ဆိုးလှချည်လားဗျို့”

ဦးအေးဆောင်က စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်ရေရွတ်လိုက်သည်။ မိုးဟိန်းက မျက်မှောင်ကုတ်ထားရင်း . . .

“ဒီလောက်နဲ့တင် မပြီးသေးဘူးထင်တယ် ကိုအေးဆောင် ဟောဟိုနားမှာလည်း အလောင်းတစ်လောင်းဗျို့ နေဦး ကျွန်တော် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

မိုးဟိန်းက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရှေးဟောင်းပန်းပုရုပ်များဖြင့် ကွယ်ကာ လဲကျသေဆုံးနေသည့်အလောင်းဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဓါတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်ကာ စေ့စပ်သေချာစွာ အကဲခတ်လိုက်၏။

သည်အလောင်းသည်လည်း ဦးလှကြိုင်လိုပင် တစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်ကျွမ်းပြီး သေဆုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်နှာကတော့ ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်ရလောက်အောင် ကျွမ်းမသွား။ အတော်အသင့်ပုံဖမ်း၍

အလောင်းပေါ်ထပ်ထပ် ထိုစဉ် ဦးအေးဆောင်က မိုးဟိန်း၏အနားတွင် လာရပ်ကာ အလောင်းကိုညွှန်ကြည့်ရင်း . . .

“ဟာ . . . ဒီကောင်ကို ကျုပ်သိတယ်ဗျို့၊ ဒါ စိန်ကြီးဆိုတဲ့ ကောင်ပဲ။ ဒီကောင် ကိုလှကြိုင်ဆီမှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းသေးသေးမွှားမွှားတွေ လာလာပြီးရောင်းတတ်တာ ကျုပ်မြင်ဖူးတယ်”

မိုးဟိန်းက သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းပွတ်လျက် အချိန်ယူစဉ်းစားရင်း . . .

“နေစမ်းပါဦး ကိုအေးဆောင်ရဲ့၊ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေကြီး ကိုလှကြိုင်က ဟောဒီဆိုင်ရဲ့ပိုင်ရှင်လား”

“မဟုတ်ဘူးဗျို့၊ မန်နေဂျာပါဗျို့၊ ဒီဆိုင်ကိုတကယ်ပိုင်တာက သူ့မိတ်ဆွေကြီးဦးရွှေစံအောင်လေ၊ ခင်ဗျားလည်းကြားဖူးမှာပါဗျို့၊ ချမ်းသာတဲ့နေရာမှာ နာမည်ကြီးပဲ၊ သူ့မှာ လုပ်ငန်းတွေကများလွန်းတော့ ဒီဆိုင်ဆိုင်ပွားလေးလောက်ကို လှည့်ကြည့်နိုင်ပုံမရဘူး။ ဦးလှကြိုင်နဲ့ အစစအရာရာလွှဲထားတာ”

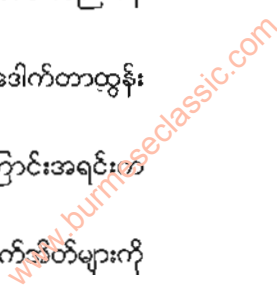
ဦးအေးဆောင်၏စကားကြောင့် မိုးဟိန်းက ခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း ဦးရွှေစံအောင်ဆီ သွားရောက်စုံစမ်းမေးမြန်းဖို့ စိတ်ထဲမှာ ဆေးမှတ်ထားလိုက်၏။

ထိုစဉ် မှုခင်းဆရာဝန်ဒေါက်တာထွန်းအံ့နှင့် မှတ်တမ်းစုဆောင်းထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့ရောက်လာပြီး အလောင်းများကို စစ်ဆေးစာတ်ပုံရိုက်ကာ သံလွန်စများကို စနစ်တကျသိမ်းဆည်းနေကြသည်။

မိုးဟိန်းက အလောင်းကိုစစ်ဆေးနေသည့် ဒေါက်တာထွန်းအံ့နီးသို့ လျှောက်သွားလိုက်ရင်း . . .

“ဘယ့်နှယ့်လဲဒေါက်တာ၊ သေရတဲ့အကြောင်းအရင်းတစ်ခုမှ မသိဘူးလဲ”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က သူ့လက်နှစ်ဖက်မှ လက်ခတ်များကို

ချွတ်ပစ်ရင်း...

“နည်းနည်းစဉ်းစားရခက်နေတယ်ဗျ၊ ကျုပ်လည်း သေချာ တပ်အပ်တော့မပြောနိုင်သေးဘူး”

ထိုစဉ် ဦးအေးဆောင်က လှမ်း၍ . . .

“မီးလောင်ခံရပြီး သေတာမဟုတ်ဘူးလား ဒေါက်တာရဲ့”

“မဖြစ်နိုင်တာဗျာ၊ မီးလောင်ခံရတာဆိုရင် သူတို့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေအကုန်လုံး မီးကျွမ်းနေရမှာပေါ့ဗျ၊ အခုကြည့်ပါလား သူတို့ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေမှာ မီးလောင်ပေါက်ရာတောင် မတွေ့ရဘူး။ အတွင်းပိုင်းခန္ဓာကိုယ်ကသာ မြင်မကောင်းရှုမကောင်း အောင် မီးလောင်ထားတာ”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏စကားကြောင့် မိုးဟိန်းက မျက်နှာကြက် ဆီသို့မော့ကြည့်ကာ စဉ်းစားရင်း . . .

“ဒါဆို ဓာတ်လိုက်ခံရတာများဖြစ်နေမလား ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က အတန်ကြာအောင် တွေဝေနေပြီး

မှ . . .

“အင်း . . . ကိုမိုးဟိန်းပြောတာ နီးတော့နီးစပ်ပါတယ်”

ဦးအေးဆောင်က ဆိုင်အတွင်းခန်းတစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုနေရင်း . . .

“ဒီအမှုမှာ မျက်မြင်သက်သေတစ်ယောက်လောက်တော့ ကျုပ်တို့ရနိုင်ကောင်းပါရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုအေးဆောင်”

“ဒီဆိုင်မှာ ကိုလှကြိုင်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူးဗျ၊ သက် တိုလက်ထောင်းခိုင်းဖို့ခေါ်ထားတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ရှိသေး တယ်။ သူ့နာမည်က သာဒွန်းဦးတဲ့၊ ချာတိတ်ကလေးက သနားဖို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ သူ့အမေကြီးက နာတာရှည်လူမမာကြီးဗျ၊ အဲဒါ ကိုသနားတာနဲ့ ကိုလှကြိုင်က ခေါ်ပြီးအလုပ်ပေးထားတာ”

ဦးအေးဆောင်၏စကားကြောင့် မိုးဟိန်းရင်ထဲမှာ တာဝန်ပေါ့

သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“အဲဒီချာတိတ်ရဲ့အိမ်ကို ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား ကိုအေး

ဆောင် သူ့ကိုရှာတွေ့ရင် အမှုက တစ်ဝက်လောက်ပေါ့ပြီပဲ”

ဦးအေးဆောင်က သူ့ဝမ်းဗိုက် ဆူဆူဖြိုးဖြိုးကြီးကို လက်ဖြင့်

နှုတ်ရင်း . . .

“ဒါပေါ့ ကိုမိုးဟိန်းရယ်၊ လောလောဆယ်မှာ အရေးကြီးဆုံး

ကတော့ သာဒွန်းဦးကို တွေ့အောင်ရှာဖို့ပဲ”

“ထို့ . . . အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ညွှန်လို့ သော့ကို
မလိုက်တာပေါ့။ ဒီ မလောက်လေးမလောက်စားချာတိတ်ကလေးကို
မိအောင်မဖမ်းနိုင်ကြဘူး၊ တောက် . . . ငါလုပ်လိုက်ရ သေတော့
မယ်”

မောင်ငယ်က . . .

“ဆိုင်ဘေးမှာ မလွယ်ပေါက်တံခါးရှိမှန်း ကျွန်တော်တို့မှ
မသိဘဲဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ပြေးလိုက်သွားတော့ အဲဒီကောင်က
တံခါးကို အပြင်ကနေပိတ်ပစ်ခဲ့ . . .”

“ဟေ့ကောင် . . . တိတ်စမ်း”

သက်ဦးက မောင်တိန်အဖုံးကိုချွတ်ကာ မောင်ငယ်၏လည်
တံကို လှမ်းထောက်လိုက်သည်။ မောင်ငယ်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်
ဖြူချော်ဖြစ်သွား၏။ မောင်ကြီးကလည်း အထိတ်တလန့်ဖြင့် နောက်
သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သွားသည်။

သက်ဦးက . . .

“တိတ်စမ်း ဘာဆင်ခြေမှမကြားချင်ဘူး၊ အခုလောလော ဆယ်
မိတ္တူလုပ်ရမှာက ဟိုသော့ကိုရသွားတဲ့ ကောင်လေးနောက်ကို
မုတ်ခြေမပြတ်အောင်လိုက်ရမယ်၊ အိုကွာ ငါ ကုန်ကုန်ပြောလိုက် မယ်၊
အဲဒီသော့ ဘယ်သူ့လက်ထဲကိုပဲ ရောက် သွားရောက် သွား
မကုန်ရေခမ်းလိုက်ရမှာက ငါတို့အလုပ်ပဲ ရှင်းပြီလား”

အခန်း (၃)

ညအမှောင်ရိပ်ကိုခိုကာ ရပ်နားထားသော ကားနက်ကြီးတစ်
စင်း၏ဘေးတွင် လူသုံးယောက် . . .

လူရှေ့သူရှေ့တွင် အမြဲတမ်းပြုံးချိုနေသယောင် ဟန်ဆောင်
ထားတတ်သော နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးနှင့် ချိုမြိန်သည့်အပြုံးသည်
သက်ဦး၏မျက်နှာပေါ်မှာမရှိတော့။ သူ့ပင်ကိုဗီအေတိုင်း ကောက်
ကျစ်ခက်ထန်မှုတို့သည် မျက်လုံးအိမ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ တဖျတ်
ဖျတ် အရောင်လက်နေလေသည်။

သက်ဦးက သူ့လက်ထဲမှမောင်တိန်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်ကိုင်ရင်း လက်ရုံးတပည့်နှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် မောင်ကြီးနှင့်မောင်
ငယ်ကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေ၏။

ဓာတာ မဟုတ်ဘူး။ သနားပါတယ်ဗျာ”

ကရုဏာသံပါသော ဦးအေးဆောင်၏စကားကြောင့် မိုးဟိန်းက ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခေတ္တမျှစဉ်းစားပြီး ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက် ။ ပြီး...

“နေပါစေ ကိုအေးဆောင်ရယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝနိမိတ်ကြီးပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့လင်မယားပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နားကြပါ”

“ဘာလဲဗျ... ကိုမိုးဟိန်း၊ ခင်ဗျားက အားနာလို့လား၊ အိမ်ခြံမြေမရှိတာဗျာ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ မဝေက ခြူးခြူးကို ဘယ် ဆောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိရဲ့သားနဲ့၊ ပြီးတော့ ကလေးဘက် က ပြန်တွေ့ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သူ့မှာတွယ်တာစရာဆိုလို့ အဖေဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားကလွဲရင် တခြားဘယ်သူမှရှိတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဘယ်လည်း တစ်ချိန်လုံး အလုပ်ထဲမှာပဲစိတ်ရောက်နေတာ”

မိုးဟိန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း...

“ကျွန်တော် အရင်လိုမဟုတ်တော့ပါဘူး ကိုအေးဆောင်၊ အလုပ်ကိုလျှော့ပြီး ကိုယ်ပိုင်အချိန်တွေမှာ သမီးလေးနဲ့အချိန်ပြည့်နေ သေးပါတယ်၊ အဓိကကတော့ သမီး စိတ်အားမငယ်အောင်ပေါ့ဗျာ”

ဦးအေးဆောင်က ကားကိုဂီယာပြောင်းကာ လီဗာကိုအနည်း နည်းနင်းလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်တယ် ကိုမိုးဟိန်း၊ ကလေးတစ်ယောက်မှာ စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာဖွံ့ဖြိုးမှုက အရေးကြီးဆုံးပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကိုပဲစိုးရိမ်နေတာ၊ သမီးပျက်စိရဲ့ နာထင် သူ့အမေက ပြုန်းဆို အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ပုံပျက်ပန်းပျက်နဲ့ ခင်ဗျားတော့ စိတ်နုနုနယ်နယ်မှာ ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ တစ်ခုခုချွတ်ယွင်း နားနာစိတ်ပူတယ်။ လာမယ့်ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တောင် စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဆရာဝန် ဒေါက်တာစိန်လွင်နဲ့ သမီးလေးကိုပြုကြည့်ဖို့ ရက်ချိန်းယူ

အခန်း (၄)

လမ်းပေါ်တွင် ယာဉ်ကြောရှင်းနေသော်လည်း ဦးအေးဆောင် က ကားကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်သာမောင်းလာလေ၏။ မိုးဟိန်းကတော့ ဘေးရန်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ရင်း အမှုအကြောင်းစဉ်းစားကာ လိုက် ပါလာသည်။ ထိုစဉ် ဦးအေးဆောင်က ကားမောင်းနေရာမှ တစ်စုံ တစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် မိုးဟိန်းဘက်သို့လှည့်ပြီး...

“ဟေ့လူ ကိုမိုးဟိန်း... လာမယ့်ဒီဇင်ဘာလောက်ကျရင် ကျွန်တော် တစ်ပတ်လောက်ခွင့်ယူဖို့စဉ်းစားထားတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် မိန်းမ မဝေက ပုဂံဘုရားဖူးလိုက်ဖို့ရမယ်ဆိုပြီး ပူဆာနေလို့၊ အဲဒါ ခင်ဗျားသမီးလေး ခြူးခြူးကို ကျွန်တော်တို့နဲ့ ထည့်လိုက်ပါလား၊ ခြူးခြူးလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျောင်းနဲ့အိမ်ကလွဲရင် ဘယ်မှသွားရ

ထားသေးတယ်”

“ခြူးခြူးစိတ်မှာ တစ်ခုခုချွတ်ယွင်းနေမယ်လို့ ခင်ဗျားကထင်လို့လား ကိုမိုးဟိန်း”

မိုးဟိန်းက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်လိုက်ရင်း မီးခိုးရောင်မှိုင်းသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် အပြင်သို့ငေးကြည့်နေရာမှ . . .

“ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုအေးဆောင်၊ လိုရမယ်ရ ကြိုတင်စစ်ဆေးကြည့်တဲ့သဘောပါ။ အခုထိတော့ သမီးက အားလုံးအိုကေပါပဲ။ ကျောင်းစာလည်းလိုက်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အရမ်းချစ်တာ၊ ပြီးတော့. . .”

“ဟာ. . . ဟာ. . .”

စကားမဆုံးခင်မှာပင် ကားမောင်းလာသော ဦးအေးဆောင်၏ မျက်လုံးများက ညာဘက်လမ်းချိုးလေးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်သွားပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစွာအော်ဟစ်ရင်း ယောင်ယမ်းကာ ဘရိတ်ကိုနှင်းလိုက်၏။

“ကျွီး. . . ကျွီး. . .”

“ဘာလဲ. . . ကိုအေးဆောင်. . . ဘာလဲ”

“ဟိုမှာ ဟိုမှာ လမ်းကြားထဲကိုဝင်သွားတဲ့ကောင်၊ မိုးကာ အကျီခြံထားတာ. . . တွေလား၊ အဲဒါ. . . သာဒွန်းဦးပေါ့. . .”

ဦးအေးဆောင်၏ လက်ညှိုးဝဝတုတ်တုတ်ကြီးဖြင့် ညွှန်ပြရာ ဆီသို့လှမ်းကြည့်ရင်း မိုးဟိန်းစိတ်ထဲတွင် ထိတ်ကနဲ ဝမ်းသာသလို စိတ်လှုပ်ရှားသလို ဖြစ်သွားမိသည်။ သူ့ဂျာကင်အကျီအောက်မှ ပစ္စတိုသေနတ်ကို လိုရမယ်ရ အဆင်သင့်ပြင်ထားလိုက်စဉ်မှာပင် ဦးအေးဆောင်က ကားကိုဂီယာပြန်ထိုးကာ ညာဘက်ရှိလမ်းကျဉ်းကလေးဆီသို့ ခေါင်းတည်ချိုးတွေ့လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“လိုက်. . . လိုက်. . . အမြန်လိုက် ကိုအေးဆောင်၊ ဒီကောင်ကို မလွတ်စေနဲ့”

လမ်းက ကျဉ်းရသည့်အထဲ ချိုင့်ခွက်ကြီးတွေရှိနေသော

ကြောင့် ခရီးမတွင်။

သာဒွန်းဦးကလည်း လူလည်လူပါးပင်။ သူ့နောက်မှ ကားစက်သံကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မလုံမလဲဖြစ်ကာ ချာကနဲလှည့်ကြည့်သည်။

“ဟေ့. . . ဟေ့ သာဒွန်းဦး”

ကားထဲမှ ခေါင်းပြူးကာလှမ်းခေါ်လိုက်သော ဦးအေးဆောင် ချောက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သာဒွန်းဦးက ချာကနဲ လှည့်ကာ ရှေ့တူရူသို့ ခြေကုန်သုတ်ပြေးတော့သည်။

မိုးဟိန်းလည်း ကားတံခါးဖွင့်ပြီးခနဲဆင်းကာ နောက်မှပြေးလိုက်သည်။

“ဟေ့. . . သာဒွန်းဦး. . . မပြေးပါနဲ့ကွ၊ ငါတို့ မင်းကိုဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

သာဒွန်းဦးကား နောက်သို့ငဲ့စောင်း၍ပင်မကြည့်။ တစ်ဟုန်တည်းဆက်ပြေးနေသည်။ သို့သော် သည်လမ်းက တစ်ဖက်ပိတ်လမ်းဖြစ်သောကြောင့် လွတ်စရာတော့အကြောင်းမရှိချေ။ သူပြေးနေသော လူထုတည်တွင် အများသုံးအိမ်သာတစ်လုံးသာရှိသည်။

“ဟေ့ကောင် သာဒွန်းဦး၊ ငါ. . . မင်းဆရာ့မိတ်ဆွေပါကွ”

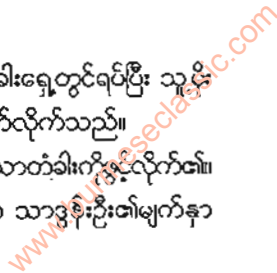
ဦးအေးဆောင်ကလည်း ကားရပ်ကာ ကမ်းကတန်းပြေးလာရင်း လှမ်းအော်ခေါ်သည်။ မိုးဟိန်းကတော့ သာဒွန်းဦးတစ်ယောက်အသံနည်းနဲ့မှ အဖမ်းခံမည်မဟုတ်ကြောင်းတွေးမိကာ ကျားရဲလိုခြေထောက်များဖြင့် ပြေးလိုက်သွား၏။

ရုတ်တရက် . . .

သာဒွန်းဦးက အများသုံးအိမ်သာ၏တံခါးရှေ့တွင်ရပ်ပြီး သူ့မီးအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သော့တစ်ချောင်းကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်. . . အဲသည်သော့ဖြင့် အိမ်သာတံခါးကိုဖွင့်လိုက်၏။

အဲဒီသော့သော အခန်းတစ်ခု၏အလင်းရောင်က သာဒွန်းဦး၏မျက်နှာ

ပေါ်သို့ လာဟပ်သည်။

“ဟေ့ကောင်... သာဒွန်းဦး မပြေးနဲ့”

မိုးဟိန်း၏လက်က သူ့ပုခုံးကို မိလုခိခင် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မှာပင် သာဒွန်းဦးကအိမ်သာထဲသို့ ဖျတ်ကန်ဝင်ပြီး တံခါးကိုဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။

မိုးဟိန်းက မချင့်မရဲဖြစ်သွားပြီး အိမ်သာတံခါးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် တခုနီးဒုန်းမြည်အောင် ထုလိုက်သည်။

“ဒုန်း... ဒုန်း...”

“ဟေ့ကောင် သာဒွန်းဦး။ အိမ်သာထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့စမ်း”

အော်ဟစ်အမိန့်ပေးရင်းနှင့် ထိုချာတိတ်၏အပြုအမူကို မိုးဟိန်းတစ်ယောက် ဘယ်လိုမှနားမလည်နိုင်သလို ခံစားရ၏။

လေးဘက်လေးတန် အလုပ်တိတ်ထားသော အိမ်သာအခန်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ဝင်ပြေးခြင်းဖြင့် မည်သို့လွတ်မြောက်နိုင်မည်နည်း။ သူ့အတွက် ချောင်ပိတ်မိရုံသာ ရှိမည်မဟုတ်ပါလား။

မိုးဟိန်းက အိမ်သာတံခါးကို ထပ်မံထုရိုက်လိုက်ရင်း...

“ဟေ့ကောင် ခုချက်ချင်းထွက်ခဲ့လို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

ထိုစဉ် မျှော်လင့်မထားသော တုံ့ပြန်သံကိုကြားရ၏။

“ဒီမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတယ်ကွာ၊ နားမလည်ဘူးလား”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အိမ်သာတံခါးက ဝုန်းကနဲပွင့်သွားပြီး အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် ကုလားကပြားအဘိုးကြီးတစ်ဦးက ရေပုံးတစ်ဖက် တံမြက်စည်းတစ်ဖက်ကိုင်ကာ ခါးကိုင်ကိုင်ဖြင့် ထွက်လာ၏။

မိုးဟိန်းရော ဦးအေးဆောင်ပါ အံ့အားသင့်လွန်းသဖြင့် ကြက်သေသေကာ ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ ကုလားအဘိုးကြီးကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရိုင်းလှချည်လားဟူသည့်အကြည့်

ဖြင့် မကျေမနပ်ကြည့်သွား၏။

မိုးဟိန်းက ပစ္စတိုကိုဆွဲထုတ်ရင်း အိမ်သာထဲသို့ လှစ်ကန်သလိုက်သည်။ အိမ်သာထဲတွင် ဘယ်သူမှမရှိ။ ရှင်းလင်းနေသည်။

အုတ်ဖြင့်ကာထားသည့် နံရံလေးဘက်လေးတန်မှာလည်း မြောက်တစ်ကောင်ပင် ဝင်လောက်ထွက်လောက်စရာ အပေါက်မရှိချေ။

“ဟင်... သာဒွန်းဦး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ဦးအေးဆောင်က တအံ့တဩဖြင့်မေးသည်။ မိုးဟိန်းက သိလိုတာခါယမ်းပြလိုက်၏။

ဘာဖြစ်သွားတာလဲ...။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် သန်သန်သောထူငယ်တစ်ယောက်အဖြစ်ကနေ သန့်ရှင်းရေးသမား ကုလား

အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လို ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲလုပ်ပြီး ထွက်သွားဖို့ဆို မည်မှာလည်း လုံးဝမဖြစ်နိုင်။

ဒါဆို သာဒွန်းဦး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

အဲသည်အဖြေကို မိုးဟိန်းသိပ်သိချင်နေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို လမ်းထောင့်တွင်ရပ်ထားသော ကားနက် ဦးတစ်စင်းထဲမှနေ၍ မမှိတ်မသုန်အက်ခတ်နေသော လူသုံးယောက်

ကြည့်

မောင်ကြီးမောင်ငယ်ဆိုသော လူမိုက်ညီနှောင်နှင့် သူတို့၏ သက်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

သက်ဦးက မိုးဟိန်း၏လှုပ်ရှားမှုများကို မျက်တောင်မခတ်မိကြည့်ဘဲ နုရာမှ...

“အဲဒီကောင် ဘယ်သူလဲ၊ သူ့နာမည်ကို ငါသိချင်တယ်”

၄၆ ■ သတိုးစော

ဟု သူ့တပည့်နှစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။

အခန်း (၅)

သမီးလေးခြူးခြူးက နောက်ဆုံးလက်ကျန် ကြက်ဥကြော်
သောက်ကိုးစပ်ထဲသို့ထည့်ကာ ပလုပ်ပလောင်း ဝါးလိုက်ပြီးနောက်... .

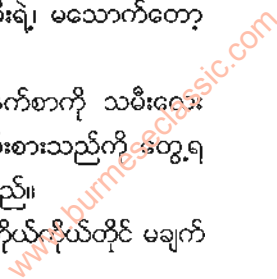
“ဖေဖေကြီး သမီးခိုက်ဝသွားပြီ၊ စားလို့ပြီးသွားပြီနော်”

မိုးဟိန်းက သမီးဖြစ်သူ၏ပန်းကန်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း... .

“ကော်ဖီတွေကျန်သေးတယ်လေ သမီးရဲ့၊ မသောက်တော့”

မိုးဟိန်းက သူ့ကိုယ်တိုင်ချက်သောမနက်စာကို သမီးလေး
ခြူးခြူးက ပလုပ်ပလောင်းဖြင့် ခေါင်းမဖော်တမ်းစားသည်ကို မတွေ့ရ
ကြောင့် ရင်ထဲတွင်ကြည့်ရှုပျော်ရွှင်နေမိသည်။

ဇနီးဖြစ်သူဆုံးပြီးကာစတုန်းကတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မချက်

မြတ်တတ်သဖြင့် သမီးလေး၏စားရေးသောက်ရေးအတွက် သောက
တော်တော် ရောက်ခဲ့ရ၏။ အခုလို မနက်တိုင်းညတိုင်း သမီးလေးနှင့်
အတူတူ လက်ဆုံစားနိုင်ဖို့ မိုးဟိန်းတစ်ယောက် ဒုက္ခခံပြီးကြိုးစား
ခဲ့ရသည်။

ခြူးခြူးက... .

“ကော်ဖီမသောက်ချင်တော့ဘူး ဖေကြီးရဲ့၊ ကြည့်ပါလား
သမီးခိုက်ကလေးတောင်ဖောင်းနေပြီ”

စကားတတ်လှသောသမီးကြောင့် မိုးဟိန်းတစ်ယောက်
အသံထွက်အောင်ပင်ရယ်မိသည်။ ပြီးမှ . . .

“မနေ့က မူကြိုမှာ သီချင်းတွေဆိုရသေးလားသမီး”

“ဆိုရတာပေါ့ ဖေကြီးရဲ့၊ ပုံဆွဲတာလည်းသင်တယ်။ ပြီးတော့
လေ ဆရာမက သမီးကိုမေးတယ်။ လာမယ့်သီတင်းကျွတ်ကျောင်း
ကပွဲကျရင် မင်းသမီးလေးလိုဝတ်ပြီး ကမလားတဲ့”

“ဟင် ဟုတ်လား။ ဒီတော့ သမီးက ဘယ်လိုပြန်ဖြေလိုက်
သလဲ”

“ကမယ်လို့ဖြေလိုက်တာပေါ့ ဖေကြီးရဲ့၊ သမီးက မင်းသမီး
ဝတ်စုံလေးနဲ့ အရမ်းကချင်တာ”

မိုးဟိန်းက တစ်ချက်ပြူးလိုက်ရင်း သမီးလေး၏ပါးဖောင်း
ဖောင်းနှစ်ဖက်ကို မနာကျင်အောင် ဖွဖွဆွဲလိမ်ကာ . . .

“ကလို့ဖြစ်ပါ့မလား သမီးရဲ့၊ သမီးက ရှေ့သွားလေးတွေ
ကျိုးနေတဲ့ ဥစ္စာ၊ ရှေ့သွားကျိုးတဲ့သူက မင်းသမီးလုပ်လို့မရဘူးလို့
ဖေဖေတော့ကြားဖူးတယ်”

“ဟင်... . ဟုတ်ဘဲနဲ့ ဖေကြီးလျှောက်ပြောနေတာ”

ခြူးခြူးက သူမ၏သွားကျိုးလေးများပေါ်အောင် ချစ်စွယ်
ပြုံးရင်း မယုံသလိုမေး၏။ မိုးဟိန်းက တဟားဟားရယ်လိုက်ရင်း... .

“ဖေဖေ တကယ်ကြားဖူးလို့ပြောတာပေါ့ သမီးရဲ့”

ဖခင်ဖြစ်သူ ရယ်မောနေသည်ကိုတွေ့ရသောကြောင့် အင်မ
အန်အကင်းပါးသော ခြူးခြူးက သူမကို ဖခင်ဖြစ်သူက တမင်စနောက်
နန်း ချက်ချင်းရိပ်မိသွားပြီး တခစ်ခစ်ရယ်မောရင်း . . .

“ညာတာ... . ညာတာ ဖေကြီးမျက်နှာမှာ ညာပြောမှန်းပေါ်
သယ်”

လိမ္မာပါးနပ်လွန်းသော ခြူးခြူး၏စကားကြောင့် မိုးဟိန်းက
ဖြစ်သူကို ကောက်ယူပွေ့ချီရင်း အူလိုက်သည်းလိုက် ရယ်မောနေ
သည်။

ထိုစဉ် တယ်လီဖုန်းသံက မြည်လာသည်။

မိုးဟိန်းက ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သောအခါ တစ်ဖက်မှ
သူနှင့်တွဲဘက် အမှုစစ်အရာရှိ ဦးအေးဆောင်ဖြစ်နေ၏။

“ကိုမိုးဟိန်းလား။ ကျွန်တော်တို့ သာဒွန်းဦးကိုမိထားပြီ။
ညာတာ သူ့အမေအိမ်မှာ သွားဆွဲလာတာ၊ အခု ရုံးကိုလာခဲ့မလား”

မိုးဟိန်းရင်ထဲမှာ ထိတ်ကနဲဝမ်းသာသွားပြီး . . .

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် အခုချက်ချင်းလာခဲ့မယ်”

ဟုပြောကာ ဖုန်းကိုပြန်ချလိုက်သည်။

... ကန်ပြစ်သွားစေသည့် အချက်အလက်တချို့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။
ဦးအေးဆောင်က ...

“ဘယ်မှာအလုပ်လုပ်ကြမလဲ ကိုမိုးဟိန်း၊ သာဒွန်းဦးကို စစ်
... အခန်းထဲ ထည့်လိုက်ရမလား”

“နေပါစေ ကိုအေးဆောင်၊ ဒီကောင်ကို ကျွန်တော့်ရုံးခန်း
... စစ်ကြည့်ချင်တယ်၊ ဒီကောင်က မျက်မြင်သက်သေပဲဥစ္စာ၊
... ကိုအေးဆောင်အခန်းနဲ့ ကျွန်တော့်အခန်းနဲ့က ကပ်လျက်ဆို
... ကျွန်တော် ဟိုတက်မှာမေးနေတာတွေကို ကိုအေးဆောင်တို့ က
... အခန်းကနေ နားထောင်လို့ရတာပေါ့”

“အိုကေ... ကိုမိုးဟိန်း”
မိုးဟိန်း၏ရုံးခန်းနှင့် ဦးအေးဆောင်၏ရုံးခန်းက ကပ်လျက်
... ပြီးတော့ ဟိုတက်အခန်းနှင့်ဒီတက်အခန်း အလွယ်တကူ
... သွားလာနိုင်အောင် နံရံတွင် တံခါးပေါက်တစ်ပေါက်ရှိ၏။

မိုးဟိန်း၏အခန်းထဲသို့ သာဒွန်းဦးကိုခေါ်လာသောအခါ စကြာ
... တိုက်ရိုက်ဝင်သောတံခါးကို မသုံးဘဲ ဦးအေးဆောင်၏အခန်း
... အရင်ခေါ်လာပြီး နံရံတွင်ရှိသော အတွင်းတံခါးမှတစ်ဆင့် ဝင်စေ
... ပြန်

သာဒွန်းဦးက ခေါင်းကိုငုံထား၏။ မိုးဟိန်းက ...

“ဟေ့ကောင်သာဒွန်းဦး မကြောက်ပါနဲ့ကွ၊ ဒီအခန်းထဲမှာ
... နှစ်ယောက်တည်းရှိတယ်၊ ငါ့ကို ရဲရဲမော့ကြည့်စမ်းပါကွ”

သာဒွန်းဦး၏ မျက်လုံးအကြည့်က ဖြည့်ဖြည်းချင်း အပေါ်သို့
... မိုးဟိန်းက ...

“မင်း ငါ့ကိုမှတ်မိလား သာဒွန်းဦး၊ လွန်ခဲ့တဲ့(၁၀)နှစ်လောက်
... မင်းနဲ့ငါ တစ်ခေါက်ဆုံဖူးပါတယ်ကွာ”

သာဒွန်းဦး၏မျက်နှာက တွေ့တွေ့ငေးငေးဖြစ်သွား၏။ အနည်း
... ချောက်ချားသွားဟန်ဖြင့် ...

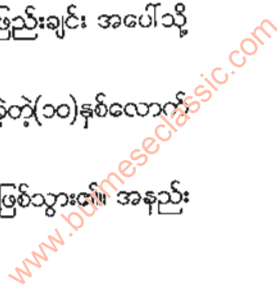
အခန်း (၆)

မိုးဟိန်းက အမှုစစ်အရာရှိရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့်
ဦးအေးဆောင်နှင့်အတူ အခြားအရာရှိနှစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရ သည်။
ဦးအေးဆောင်က ...

“ဟော... ကိုမိုးဟိန်း ရောက်လာပြီကိုး၊ ဘယ်လိုလဲ...
သာဒွန်းဦးကိုစစ်တော့မလား၊ ဟောဒီက ကိုတင်ထွဋ်ကတော့ ဒီကောင်
ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းကို ယူထားပြီးပြီ”

အခြားအမှုစစ်အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုတင်ထွဋ်က စားပွဲပေါ်
မှ ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို မိုးဟိန်း၏လက်ထဲသို့လှမ်းပေး၏။

မိုးဟိန်းက သာဒွန်းဦး၏ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းကို အကြမ်းဖျင်း
ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖတ်နေရင်းမှာပင် မိုးဟိန်း၏မှတ်ဉာဏ်ထဲသို့

“ဟို... ဟို ကျွန်တော့်ပထွေး အသတ်ခံရတုန်းက...”

“အေး... ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက မင်းအမေကို မသက်မုန့် ဖမ်းထားရာကနေ လွတ်အောင်လုပ်ပေးခဲ့တာ ငါပဲ။ မှတ်မိပြီလား။ သာဒွန်းဦးက ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာညိတ်သည်။ မိုးဟိန်းက ...

“ငါ ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ မင်းအသိပဲသာဒွန်းဦး၊ ဒီတော့ အပိုတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးမပြောချင်ဘူး။ မင်းဆရာဦးလှကြိုင်နဲ့ စိန်ကြီးဆိုတဲ့လူ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မီးရှို့အသတ်ခံရတာလဲဆိုတာ ပြောပြစမ်း”

သာဒွန်းဦးက အထိတ်တလန့်ဖြင့် ...

“မဖြစ်... မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ဆရာ”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲကွ”

မိုးဟိန်းကဟောကလိုက်၏။ ထိုအခါတွင်မှ သာဒွန်းဦးက ပို၍ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားပြီး ...

“ကျွန်တော်ပြောလိုက်ရင် ကျွန်တော့်အမေကို သူတို့ ဒုက္ခပေးကြလိမ့်မယ်ဆရာ”

အမေကိုချစ်လွန်းသော သာဒွန်းဦးကို မိုးဟိန်းက စိတ်မကောင်းစွာစိုက်ကြည့်ရင်း ...

“မင်းအမေ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူးကွာ၊ ငါ တာဝန်ယူတယ်”

သာဒွန်းဦးက သက်ပြင်းချသည်။ ပြီး...

“ဆရာကိုရော ဘာမှမဖြစ်စေရဘူးလို့ ဘယ်သူတာဝန်ယူမှာလဲ ဆရာ”

သာဒွန်းဦး၏စကားအဆန်းကြောင့် မိုးဟိန်းစိတ်ထဲတွင် ထင့်ကနဲဖြစ်သွား၏။ ဒီကောင်ပြောပုံအရဆိုလျှင် အန္တရာယ်ကို လျော့တွက်ထား၍မရ။

စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားသော ရုံးသုံးစာအိတ်အညိုရောင်ခပ်ကြီး

... ခပ်လုံးကို မိုးဟိန်းကကောက်ယူလိုက်၏။ သာဒွန်းဦးကိုဖမ်းမိစဉ် သူနှင့်အတူ သိမ်းဆည်းရမိခဲ့သောသက်သေခံပစ္စည်းများကို စာရင်းပြုစုပြီး ထည့်သွင်းထားသည့်စာအိတ်ဖြစ်သည်။ မိုးဟိန်းက ထိုစာအိတ်ပစ္စည်းများကို စားပွဲပေါ်သို့သွန်ချလိုက်၏။

ခါးပတ်တစ်ချောင်း၊ အိတ်ဆောင်နာရီတစ်လုံး၊ လက်စွပ်တစ်ကောင်၊ ငွေစက္ကူအနည်းငယ်ပါသော ပိုက်ဆံအိတ်ခပ်စုတ်စုတ်တစ်လုံးနှင့်အတူ ဟိုတယ်အခန်းသော့ဟုယူဆရသည့် နံပါတ်(၁၃) ဘယ်ချိတ်ထားသော သော့တစ်ချောင်းတို့က စားပွဲပေါ်သို့ ထွက်လာ၏။

မိုးဟိန်းက နာရီကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး...

“မင်းနာရီက တယ်ကောင်းပါလားကွ”

သာဒွန်းဦးကတော့ ဘာပြောပြော စိတ်ဝင်စားပုံမပြု။ သူက...

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော် အိမ်သာသွားချင်တယ်”

“မသွားရဘူး... ကိုယ့်လူ”

မိုးဟိန်းက ခပ်မာမာပြောလိုက်ပြီး ဟိုတယ်အခန်းသော့ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် သာဒွန်းဦးရှေ့တွင် ထောင်ပြလိုက်၏ ...

“အောင်မယ်... မင်းက ဟိုတယ်မှာတောင် တည်းနေ

မယ်ပေါ့လေ၊ ဒီမှာ အခန်းနံပါတ်ကဆယ့်သုံးတဲ့၊ ပြောစမ်း... ဟိုတယ်ကဘယ်နားမှာလဲ”

သာဒွန်းဦးက သော့ကိုရဲရဲမကြည်၊ မျက်နှာလွှဲထားရင်း

...

“ဟင့်အင်း ဘယ်နေရာမှာမှမရှိဘူး”

မိုးဟိန်းက စိတ်ပျက်စွာ အနည်းငယ်ရယ်မောလိုက်ရင်း သော့ကို သာဒွန်းဦးရှေ့စားပွဲအစွန်နားဆီသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ထိုနောက်...

“ဘယ်နေရာမှာမှမရှိတဲ့ ဟိုတယ်တစ်ခုကအခန်းရဲ့သော့ကို ဘာကိစ္စနဲ့ မင်းကကိုင်ထားရမှာလဲ၊ မင်းဆီက အစိပျိုယ်ရှိတဲ့အဖြေပဲ ပဲ ကြားချင်တယ်ကွာ၊ ငါ့ကိုလိမ်မနေနဲ့”

“ကျွန်တော် အိမ်သာခဏသွားချင်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သာဒွန်းဦးက ထိုင်နေရာမှ ပြုံးကဲ ထရပ်ရန်ဟန်ပြင်သည်။ မိုးဟိန်းက...

“ပြန်ထိုင်စမ်း ဟေ့ကောင်၊ ပြန်ထိုင်၊ မင်းဘယ်မှမသွားရဘူး။ မင်းတို့ဆိုင်ထဲမှာ ဟိုညက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ငါ့လုံးစေ့ပတ်စေ့ပြောလို့မပြီးမချင်း ထိုင်ရာကထဖို့ မစဉ်းစားနဲ့”

မိုးဟိန်းက စိတ်ခါတ်စစ်ဆင်ရေးလုပ်သည့်သဘောဖြင့် ခါမာမာဖိဟောက်လိုက်၏။ သာဒွန်းဦး၏မျက်လုံးများက ဂနာမငြိမ်ကနိုးကန်းတောင်းမှောက်ဖြစ်နေကြ၏။ ပြီးတော့မှ သူက ...

“အဲဒီနေ့ညက ဆိုင်ထဲကို လူသုံးယောက်ဝင်လာတယ်လူစိမ်းတွေပဲ၊ သူတို့ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး၊ ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့လူရဲ့နာမည်ကို သက်ဦးလို့ခေါ်တာ ကြားလိုက်တယ်”

“အဲဒီလူက မင်းဆရာဦးလုကြိုင်ကို ဘယ်လိုမီးရှို့သလဲလိုက်တာလဲ”

သာဒွန်းဦးဆီမှ အဖြေစကားမကြားရ။ လက်ချောင်းတွေကို ဆုပ်နယ်ကာ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ မိုးဟိန်းက ထခြေ...

“ဟေ့ကောင်... ပြောလေကွာ၊ အဲဒီလူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မီးရှို့သတ်တာလဲ”

မေးရင်း မိုးဟိန်း၏အကြည့်က အမှုတွဲဖိုင်ကြားမှာ ညှပ်ထားသည့် မီးလောင်ကျွမ်းထားသော အလောင်းများ၏ပုံဆီသို့ ဖျတ်ကပ်ပျံ့လွင့်သွားသည်။

အဲသည့်အခိုက်အတန့်လေးမှာပင်...

သာဒွန်းဦး၏မျက်လုံးများက တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်သလိုမျိုး အရောင်လက်သွားပြီး သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှ ဟိုတယ်အခန်းသော့ကို ဆတ်ကနဲကောက်ယူကာ ထရပ်လိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်း...

...ပင် သူ့ကိုယ်လုံးက ထရပ်လိုက်သောအရှိန်ဖြင့် စာပွဲအစွန်းချင်ဆိုင်နေသော မိုးဟိန်းကို တိုက်ချလိုက်၏။

အမှတ်တမဲ့မို့ မိုးဟိန်းတစ်ယောက်ဟန်ချက်ပျက်ကာ စားပွဲအစွန်းမှ ယိုင်လဲပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ကျသွားသည်။

...သွားပင် ပြန်ထမြိုကြိုးစား၏။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သာဒွန်းဦးက တံခါးဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်သွားသည်ကို မြင်ရသည်။

သူဦးတည်နေသည့်တံခါးက ဦးအေးဆောင်၏ အခန်းဘက်သို့ ကူးသည့်တံခါး...။

ကိစ္စမရှိ။ ဟိုဘက်ခန်းက ဦးအေးဆောင်နှင့် ကိုတင်ထွဋ်တို့အဖွဲ့က ဆီးပြီးဖမ်းထားကြလိမ့်မည်ဟုတွေးရင်း မိုးဟိန်းက လဲကျ...

...ထရပ်လိုက်၏။ သာဒွန်းဦးက သူ့လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသည့် ဟိုတယ်အခန်းသော့ဖြင့် ရုံးခန်းနှစ်ခန်းကြားကူးသည့်တံခါးကို ထိုးလှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။

မိုးဟိန်းက ...

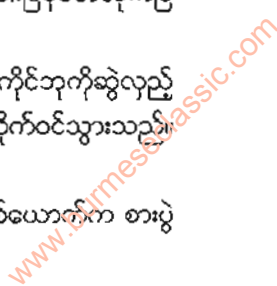
“ဟေ့ကောင်... သာဒွန်းဦး... မပြေးနဲ့”

အော်ဟစ်လိုက်သည့်အချိန်မှာပင် သာဒွန်းဦးက သော့ကို ခြစ်ယူလျက် တစ်ဖက်ခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်ကာ တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

မိုးဟိန်းက တံခါးဆီသို့ပြေးသွားပြီး လက်ကိုင်ဘုကိုဆွဲလှည့်ပြီး အေးဆောင်၏ရုံးခန်းထဲသို့ အလောတကြီးလိုက်ဝင်သွားသည်။

“ဟင်...”

ဦးအေးဆောင်နှင့် အခြားအမှုစစ်အရာရှိနှစ်ယောက်က စားပွဲ

တွင်ပိုင်းဖွဲ့လျက် သက်တောင့်သက်သာထိုင်နေရာမှ အပြေးဝင်လာသော မိုးဟိန်းကို နားမလည်သလို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

ဦးအေးဆောင်က . . .

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ကိုမိုးဟိန်းရဲ့”

မိုးဟိန်းက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီး . . .

“ဟိုကောင် သာဒွန်းဦး ခင်ဗျားအခန်းထဲကို ပြေးဝင်လာ တယ်လေ၊ မတွေ့လိုက်ဘူးလား”

“ဟာ . . . တောက်တီးတောက်တဲ့ဗျား ကျုပ်တို့သုံးယောက် စလုံး ဒီမှာထိုင်နေကြတာပဲ၊ ဟောဒီတံခါးကိုဖွင့်ပြီးဝင်လာတာဆိုလို့ ခင်ဗျားပဲရှိတယ် ကိုမိုးဟိန်းရဲ့”

မိုးဟိန်း ဘာပြောရမည်မှန်းမသိတော့။ သူ့အဖို့ နားမလည် နိုင်စရာဖြစ်နေလေပြီ။ မိုးဟိန်းက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ရင်း . . .

“တစ်ခုခုတော့ ထူးဆန်းနေပြီ ကိုအေးဆောင်၊ သာဒွန်းဦး ဟာ သူ့အိတ်ထဲမှာပါတဲ့သော့နဲ့ ကျုပ်မျက်စိရှေ့မှာတင် ဟောဒီတံခါး ကိုဖွင့်ပြီး ဒီဘက်အခန်းကိုဝင်သွားတာဗျ။ အဲ . . . ခင်ဗျားတို့ကတော့ ဒီအခန်းထဲကို ဘယ်သူမှဝင်လာတာမတွေ့ဘူးဆိုတော့ စဉ်းစားစရာပဲ”

ဦးအေးဆောင်နှင့် အခြားအမှုစစ်အရာရှိနှစ်ယောက်စလုံး ကျောထဲ စိန်ကနဲဖြစ်သွားကြသည်။

သရဲတစ္ဆေအကြောင်းကို ကြားလိုက်ရသလိုမျိုး အံ့သြခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းတို့ကို တစ်ပြိုင်တည်းခံစားလိုက်ရ၏။

အခန်း (၇)

ညနေပိုင်းရုံးဆင်းခါနီးတွင် မိုးဟိန်း၏ရုံးခန်းထဲသို့ ဦးအေး ဆောင် ရောက်လာသည်။ သူက လက်ထဲတွင်ကိုင်လာသောဖိုင်တွဲကို မိုးဟိန်း၏စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်ရင်း . . .

“ဒါ အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်ရဲ့ အစဉ်အထွက်မှတ်တမ်းတွေပဲ ကိုမိုးဟိန်း၊ ကျုပ် ဆက်သွယ်ရေး ဌာနသွားပြီး စုံစမ်းလာခဲ့တာ”

“ဘာများထူးခြားသေးလဲ”
“ထူးခြားတာကတော့ အဲဒီကဆိုင်မန်နေဂျာဦးလှကြိုင်ဟာ သူ့ဆောင် မိနစ်ပိုင်းလို့ယူဆရတဲ့အချိန်လောက်က အပြင်တိုက်ဖုန်း ဆက်ဆက်ဆက်ခဲ့တယ်ဗျ”

“ဘယ်သူ့ဆီကိုလဲ”

မိုးဟိန်း၏စကားကြောင့် ဦးအေးဆောင်က သူ့လက်ချောင်း တုတ်တုတ်ကြီးများဖြင့် စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက် လိုက်ပြီး . . .

“သူ့ သူဌေး ဦးရွှေဖုံအောင်ဆီကိုပဲဗျ။ အဲဒီ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းဆိုင်ကို ပိုင်လျက်သားနဲ့ သူနဲ့မဆိုင်သလို မျက်နှာလွှဲထားတဲ့ တကယ့် ကျိုကျိုတက်လူချမ်းသာကြီး ဦးရွှေဖုံအောင်ပေါ့”

ဦးအေးဆောင်က ထိုသို့ပြောပြီး မိုးဟိန်း၏မျက်နှာကို တစ် ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံနေကြ၏။

ဦးရွှေဖုံအောင်ဆီသွားဖို့ အရေးတကြီးလိုအပ်နေပြီမှန်း နှစ် ယောက်စလုံးနားလည်လိုက်ကြသည်။

ဦးရွှေဖုံအောင်၏နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကြီးကား ခမ်းနားကျယ်ဝန်း လှသည်။ ဦးအေးဆောင်က သူ့ကားကို အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်အထိ မောင်းဝင်လာခဲ့၏။

မိုးဟိန်းနှင့် ဦးအေးဆောင်တို့ကိုမြင်သောအခါ တံခါးဝ တွင်ရပ်နေသော ဦးရွှေဖုံအောင်၏တပည့်တစ်ယောက်က ပျာပျာသလဲ ဆီးတားပြီး . . .

“ကျွန်တော်တို့သူဌေးက သူ့သားအတွက် မွေးနေ့ပွဲလုပ် နေလို့ ဘယ်ညော်သည်ကိုမှ မတွေ့ချင်ဘူးလို့ မှာထားပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဦးအေးဆောင်က သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စီအိုင်ဒီအရာရှိ ကတ်ပြားကို ထုတ်ပြလိုက်ရင်း . . .

“ငါတို့ တာဝန်အရလာတာကွ၊ မင်းဆရာနဲ့ စကားပြော ရမှဖြစ်မယ်”

အစောင့်က ကတ်ပြားကိုကြည့်ပြီး . . .

“ဟာ . . . မသိလို့ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သူဌေးကို အခု ခုတ်ခြင်း သွားပြောလိုက်ပါမယ်၊ အပေါ်ထပ်ကို ကြွကြပါခင်ဗျာ”

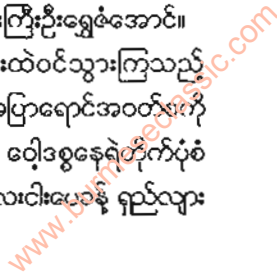
မိုးဟိန်းနှင့်ဦးအေးဆောင်တို့ မြင်မားခမ်းနားသော ကျန်းသား ဖွတ်လုံးတပ်လှေကားကြီးအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ဆရာကားတစ်လျှောက်ခင်းထားသော ကော်ဇောမှာလည်း အရှေ့အလယ် ဝိုင်းဒေသမှထွက်သည့် အမိုးတန်ကော်ဇောတစ်ချပ်ဖြစ်ပြီး ကိုက်(၃၀) နှုတ်လျား၏။

မိုးဟိန်းက မျက်စိရှင်ရှင်ထား၍ အိမ်အတွင်းပိုင်းကိုကြည့်ရှု ဆက်ခတ်လိုက်သည်။ ကြီးမားကျယ်ဝန်းသောအခန်းတွေ အတော်များ များ ခွဲထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ စင်္ကြံတစ်လျှောက်မှာလည်း တရုတ် ခြင်္သေ့ဖြစ် ရှားပါးကြွေပန်းအိုးကြီးများကို ချထားသည်။

အပေါ်ထပ်အလည်တည့်တည့်ရှိ ခန်းမကျယ်ကြီးထဲသို့ ဝင် သွားသောအခါ ကိုးနှစ်ဆယ်နှစ်အရွယ်ကလေး (၁၅)ယောက်ခန့် အလယ်တွင် ကြီးမားသောမွေးနေ့ကိတ်မုန့်တစ်လုံးကိုတွေ့ရ၏။ အခန်း ထစ်လုံးကိုလည်း များပြားလှသောရောင်စုံဘောလုံးများ၊ ရွှေရောင် ဆွေရောင်ပန်းလိပ်များ၊ ရောင်စုံမီးသီးနှင့် ဖယောင်းတိုင်များတို့ဖြင့် ဗျာထံထန်တစ်ယောက်၏ သားသမီးမွေးနေ့ပွဲမှန်း သိသာစေသော အဆင်အပြင်များကို တွေ့ရလေသည်။

အခန်းထိပ်ဆုံးတစ်နေရာမှာတော့ အပြာနုရောင်အဝတ်စဖြင့် ခြင်္သေ့ပုံထားသည့် အဆောက်အအုံသဏ္ဍာန်ငယ်တစ်ခု . . .

ထိုအနီးတွင် ရပ်နေသူကတော့ သူဌေးကြီးဦးရွှေဖုံအောင်။ မိုးဟိန်းနှင့်ဦးအေးဆောင်တို့ အခန်းထဲဝင်သွားကြသည့် အချိန်တွင် ဦးရွှေဖုံအောင်က ဖုံးအုပ်ထားသောအပြာရောင်အဝတ်စကို အသိရှားလိုက်၏။ ဘွားကနဲပေါ်လာသည်ကား ဝေါဒေစွနေရဲတိုက်ပုံစံ သံထစ်ခု . . . ။ မြောက်ပေခန့်မြင့်မားပြီး ဆယ့်လေးငါးပေခန့် ရှည်လျား

မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

ဟောင်ကောင်မှ ဒစ္စနေရဲတိုက်ပုံစံအတိုင်း အသေးစိတ်တူ အောင်ဆောက်ထားသော လက်ရာဖြစ်သည်။

မျှော်စင်တွင် တံတိုင်းတွေပါ တစ်သဝေမတိမ်းတူညီပြီး ရဲတိုက်အဝင်တံခါးကလည်း ကလေးတစ်ယောက် ကောင်းစွာဝင် ထွက်နိုင်အောင် တံခါးရွက်နှင့်တကွ ကျကျနနဆောက်လုပ်ထား ခြင်းဖြစ်၏။

ကာတွန်းထဲမှာသာမြင်တွေ့ရသော အဆောက်အအုံမျိုးကို အပြင်မှာ ဘွားကနဲ လက်တွေ့မြင်လိုက်ရသောကလေးများက 'ဟာ' 'ဟင်' 'လှလိုက်တာ' 'အကြီးကြီးပဲနော်' စသဖြင့် အာမေဇွတ်မျိုးစုံ လွှတ်ကနဲရေရွတ်မိပြီး တအံတသြဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ဦးရွှေဖိအောင်က ကြည့်နူးပီတိဖြစ်စွာဖြင့် သူ့သားဘက်သို့ လှည့်ပြီး...

“ဟောဒီရဲတိုက်က သားကစားဖို့ ဖေဖေရဲ့ မွေးနေ့လက် ဆောင်ပေါ့”

အသက်(၇)နှစ်အရွယ် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ချာတိတ်လေးကတော့ ရဲတိုက်ငယ်ကိုတစ်လှည့် သူ့ဖခင်၏မျက်နှာကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း သူ့မျက်လုံးကို သူ့ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

ဦးရွှေဖိအောင်ကား သူ့သားကို ပြုံးပြုံးကြီးငေးစိုက်ကြည့်နေ သည်။ ဖခင်တစ်ယောက်၏ အဆုံးစမရှိကျယ်ပြန့်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ၏ထုထည်ကို သူ့မျက်ဝန်းညိုညိုတွေ့ထံမှာ မြင်ရလေသည်။

“သား...”

ခေါ်လိုက်သော သူ့အသံကပင် ကြည်နာမြတ်နိုးမှု အပြည့် ဖြင့် တုန်ယင်နေ၏။ ပြီးတော့ သူက သားဖြစ်သူ၏ဦးခေါင်းမှ ဆံပင် များကို ဖွဖွပွတ်သပ်ပေးရင်း ...

“ဟတ်ပီဘတ်အေး”

ကလေးငယ်လေးက စကားတစ်ခွန်းမှမဆိုဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြ သည်။ ဦးရွှေဖိအောင်က ...

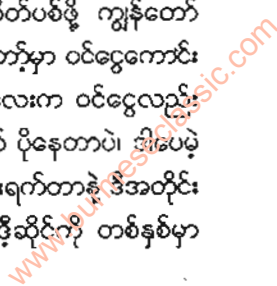
“ကဲ... သားရေ၊ မွေးနေ့ကိုတပေါ်က ဖယောင်းတိုင်မီး ဆွေ မှတ်လိုက်ဦး၊ ပြီးရင် သားလိုချင်တဲ့ဆုကိုတောင်းနော်”

ချာတိတ်လေးက သူ့ဖခင်ပြောသည့်အတိုင်း မွေးနေ့ကိုတ ပြန်ဆိုသို့ တရွေ့ရွေ့လျှောက်သွားပြီး ဖယောင်းတိုင်များကို မှတ်ငြိမ်း ဆတ်လိုက်သည်။ ဘေးမှကလေးငယ်များက အားပါးတရ လက်ခုပ် ပေးကြ၏။

ဦးအေးဆောင်က ဦးရွှေဖိအောင်၏အနီးသို့ကပ်သွားပြီး သူ့အိမ်အိုင်ဒီကတ်ပြားကိုပြကာ မိတ်ဆက်သည့်အခါ ဦးရွှေဖိအောင် က ဖော်ဖော်ရွေရွေပင်တုံပြန်သည်။ ဦးရွှေဖိအောင်ကိုကြည့်ရသည် မှာ အသက်(၅၀)ကျော်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း သန်သန်မာမာ နှုတ်လှုပ်လတ်လတ် ရှိနေဆဲပင်။ အရပ်က ပုပြတ်ပြတ်ဖြစ်ပြီး ခန္ဓာ နှိုက်တုတ်ခိုင်၏။ ထိပ်ပြောင်နေသော ဦးခေါင်းနှင့်ရွှေကိုင်းမျက်မှန် နှိုက်သာမရှိလျှင် ဦးရွှေဖိအောင်ကို အတော်ပင်နပျိုပြီး အရွယ်တင်သူ က ဆိုရပေလိမ့်မည်။ သူက မိုးဟိန်းတို့ကိုရှင်းပြ၏။

“အမှန်က အဲဒီရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုင်ကို ကျွန်တော့်အတိုး ဆောင် အမွေရလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော့်အတိုးက ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ဆွေတို့ အရမ်းစွဲလန်းတာဗျ။ သူ့သေတော့ သူ အင်မတန်မြတ်နိုးတဲ့ အဲဒီဆိုင်လေးကို ကျွန်တော့်ကိုအမွေပေးခဲ့တယ်။

ရိုးရိုးသားသားဝန်ခံရရင် အဲဒီဆိုင်ကိုပိတ်ပစ်ဖို့ ကျွန်တော် မြင်တယ်။ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဝင်ငွေကောင်း မရှိဘူး။ ရှေးလုပ်ငန်းတွေအများကြီးပဲ၊ ဒီဆိုင်လေးက ဝင်ငွေလည်း မထိထိပတ်ပတ်မရဘူး။ အလုပ်ရှုပ်တာသက်သက် ပိုနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အတိုးမြတ်နိုးတဲ့ဆိုင်ပဲလေဆိုပြီး မရောင်းရက်တာနဲ့ ဒီအတိုင်း ဆွေကလေးက ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ အဲဒီဆိုင်ကို တစ်နှစ်မှာ

တစ်ခေါက်တောင် မရောက်ဖြစ်သလောက်ပါပဲ”

မိုးဟိန်းက . . .

“ဒါဆို အဲဒီနေ့ကဖြစ်သွားတဲ့ အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ထင်မြင်ချက်မပေးနိုင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ စောစောကပြောသလိုပဲ ကျွန်တော်က အဲဒီဆိုင်နဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာကိုး၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော် ပိုင်တဲ့လုပ်ငန်းတွေထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ အခုလို အလုပ်သမားတစ်ယောက် သေတာကြောတာမဖြစ်ဖူးတော့ စိတ်လည်းမကောင်းဘူး၊ ဒေါသလည်းဖြစ်တယ်၊ တရားခံကို မြန်မြန်မိမိစေလို့သာ ဆုတောင်းနေရတော့တာပဲ”

မိုးဟိန်းက ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်လိုက်ရင်း . . .

“မန်နေဂျာဦးလှကြိုင်က အဲဒီညက သူမသေခင်မှာ ခင်ဗျား ဆီကိုဖုန်းဆက်ထားတဲ့ တယ်လီဖုန်းမှတ်တမ်းကိုတွေ့ရတယ်၊ ဘာတွေများပြောဖြစ်ကြသေးလဲ”

ထိုသို့မေးရင်း မိုးဟိန်းက ဦးရွှေစံအောင်၏မျက်နှာကို သေသေချာချာအက်ခတ်ကြည့်နေ၏။ ဦးရွှေစံအောင်က မည်သို့မှ အမှုအရာပြောင်းလဲခြင်းမရှိဘဲ . . .

“ဪ . . . ဒါက အရောင်းအဝယ်ပါးလို့ သူ ဆိုင်စောစော ပိတ်ချင်တဲ့အကြောင်း လှမ်းပြီးခွင့်တောင်းတာပါ။ ဘာမှထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ပါဘူး။ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ . . . ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုတာက အရောင်းအဝယ်ဖြစ်တာ ခဲယဉ်းတယ်မဟုတ်လား”

ထိုအဖြေကြောင့် ဦးအေးဆောင်က သူ့ပါးဖောင်းဖောင်းကြီး နှစ်ဖက်ကို ပါးစုံကြီးများပေါ်သည်အထိ အားပါးတရပြုံးလိုက်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေ၏။ ပြီးမှ အမှတ်တမဲ့မေးသလိုလိုဖြင့် . . .

“ဒါနဲ့ သေသွားတဲ့ ခင်ဗျားမန်နေဂျာဦးလှကြိုင်မှာ သာဓွန်းဦးဆိုတဲ့ တပည့်လေးတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်၊ သူ့ကိုရောသိလား”

ဦးရွှေစံအောင်က ချက်ချင်းပင်ခေါင်းခါပြီး . . .

“ဆိုင်ကိစ္စအားလုံး မန်နေဂျာနဲ့ပဲ လွှဲထားတာဆိုတော့ အလုပ်သမားကိုလည်း မန်နေဂျာကပဲ စိတ်ကြိုက်ရွေးပြီးခန့်တာပါ။ ကျွန်တော်မသိပါဘူး”

ဦးရွှေစံအောင်ကား အမှန်တကယ်ပင် ဘာမှမသိလေရော့ . . . သို့မဟုတ် အကွက်စေ့စေ့စဉ်းစားထားပြီး ပီပီရီရီဟန်ဆောင် ခန့်တာနေသလား ခွဲခြားမရနိုင်။ လောလောဆယ်အထိတော့ သူ့အခြေတွေအားလုံးက ရှေ့နောက်ညီညွတ်ပြီး အကြောင်းအကျိုး ခြုံငုံနေ၏။ သူ့အပေါ် ဘာမှသံသယပင်စရာမရှိ။

မိုးဟိန်းက အရေးကြီးဆုံးမေးခွန်းတစ်ခုမေးဖို့အတွက် ဦးရွှေစံအောင်၏မျက်နှာကို စိန်းစိန်းကြီးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ . . .

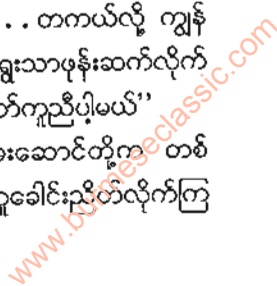
“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားမန်နေဂျာက ခင်ဗျားကို သော့တစ်ချောင်းနဲ့ ဆက်သက်လို့ ဘာများပြောဖူးတာရှိသလဲ”

“ဗျာ . . . သော့ . . . ဟုတ်လား”

ဦးရွှေစံအောင်က မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း မိုးဟိန်းကိုတစ်လှည့် ဦးအေးဆောင်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆက်၍ . . .

“ဟင့်အင်း ဘာသော့အကြောင်းမှမပြောဖူးဘူးဗျာ၊ ကဲပါလေ အဲဒါတော့နာပါတယ်။ နှင်တယ်လို့လည်း သဘောမထားပါနဲ့၊ ဒီနေ့က ကျွန်တော့်သားလေးမွေးနေ့ဖြစ်နေလို့ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ မိတ်ရွပ်စရာတွေ မစဉ်းစားပါရစေနဲ့တော့၊ အဲ . . . တကယ်လို့ ကျွန်တော့် အကူအညီလိုလာတယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေးသာဖုန်းဆက်လိုက်ပါ။ ထရားခံကိုမိဖို့ လိုအပ်တာမှန်သမျှ ကျွန်တော်ကူညီပါမယ်”

သူ့စကားကြောင့် မိုးဟိန်းနှင့်ဦးအေးဆောင်တို့က တစ်သက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။ ဦးအေးဆောင်က . . .

၆၄ ■ သတိုးတေဇ

“ကောင်းပါပြီလေ၊ ကျွန်တော်တို့ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ဦးရွှေစံအောင်”

အခန်း (၈)

ညနေခင်းနေရောင်ခြည်က ကားလမ်းမအလယ်တွင် စိတန်း
ရေတမာပင်တို့၏အရိပ်တွေကို ကတ္တရာလမ်းပေါ်
လဲလျောင်းကျဆင်းနေစေသည်။

လူပြတ်သောနေရာဖြစ်သောကြောင့် လမ်းမပေါ်တွင် ကား
တစ်စီးနှင့်တစ်စီးအလာကွဲလှ၏။ လမ်းမကြီးနှင့်လမ်း
အေးတစ်ခု၏ထောင့်ရှိ အကြွေစေ့ထည့်ကာဆက်ရသော မှန်လုံ
သယ်လီဖုန်းရုံလေးတစ်ခုအတွင်းတွင် သာဒွန်းဦးတစ်ယောက်
နေထိုင်နေသည်။

စကားပြောနေရင်းတန်းလန်းက သူ့အနီးမှ ကားတစ်စီး
ပြတ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်တိုင်း စကားပြောလက်မကိုရပ်ပြီး

ခေါင်းကို အောက်သို့ငုံ့ထားလိုက်သဖြင့် ပြောနေသည့်အကြောင်း အရာက ပျောက်ပျောက်သွားသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သာဒွန်းဦးက စိတ်မရှည်ဖြစ်လာပြီး... .

“ဒီမယ် ရွှေစင်မမ၊ ပိုက်ဆံက အရေးမကြီးဘူးဗျသိလား ကျုပ် ပိုက်ဆံမက်လို့ ဒီပစ္စည်းကိုရောင်းနေတာမဟုတ်ဘူး”

တစ်ဖက်မှ ဘာပြန်ပြောသည်မသိ။ သာဒွန်းဦးက . . .

“ဘယ်ဈေးနဲ့ပဲရရဗျာ၊ ဒီပစ္စည်း ကျုပ်လက်ထဲမှာမရှိတော့ဘူးဆိုတာ အားလုံးသိသွားရင်ပြီးတာပဲ”

“...”

“ဝယ်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လာယူပါ ရွှေစင်မမ ကျုပ်အခုရောက်နေတဲ့နေရာက. . . ဟာ. . . ဟိုမှာလာကုန်ကြပြီ”

အနက်ရောင်ကားကြီးတစ်စင်းက တယ်လီဖုန်းရုံဆီသို့ ဂဝဏ်ကွေ့ကွေ့ကာ မောင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သာဒွန်းဦးတစ်ကိုယ်လုံး ဆောက်တည်ရာမရ ကြောက်လန့်သွားပြီး ဖုန်းကိုလွှတ်ချပစ်ကာ တစ်ဟုန်ထိုးထွက်ပြေးသည်။

ကားနက်ကြီးကလည်း သာဒွန်းဦးနောက်သို့ တရကြမ်းမောင်းလိုက်လာ၏။

သာဒွန်းဦးက ကားမောင်းဝင်၍မရသော လမ်းကြားထဲသို့ ဝင်ပြေးသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ကြည့်ရင်း အနီးဆုံးတွေ့နိုင်မည့် တံခါးတစ်ချပ်ကို ရှာဖွေနေ၏။

တံခါး. . . တံခါး ဘယ်မှာလဲ။

တံခါးတစ်ချပ်ချပ်ကိုသာတွေ့လျှင် သူ မုချလွတ်မြောက်ပြီဟု ယုံကြည်ထားသည်။ ကားနက်ကြီးထဲမှ လူနှစ်ယောက်ကလည်း လမ်းထိပ်တွင်ကားကိုရပ်ပစ်ခဲ့ပြီး သာဒွန်းဦးနောက်သို့ အပြေးလိုက်လာသည်။

ထိုစဉ် သာဒွန်းဦးက သူ့ညာဘက်ဘေးရှိ တိုက်တစ်ခုဆီ

အခန်းတွင် လက်ကိုင်ဘုပါသော တံခါးတစ်ချပ် ပိတ်ထားသည်ကို သူ့လိုက်ရ၏။

သူက ဝမ်းသာအားရဖြင့်ပြေးသွားသည်။ အိတ်ထဲမှ အခန်း

အိတ်(၁၃)လေဘယ်ပါသော့ကို ထုတ်ယူပြီး တံခါးလက်ကိုင်ဘုအတွင်း သွင်းကာ လှည့်ဖွင့်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

နောက်မှလိုက်လာသော လူနှစ်ယောက်ကလည်း သာဒွန်းဦး

အိတ်တွင်နေမှန်းမြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆက်မလိုက်ကြတော့ဘဲ အောက်တွင်ဝှက်ယူလာသည့် ပစ္စတိုသေနတ်များကိုထုတ်ကာ ပြိုင်

အိတ်လိုက်ကြတော့သည်။

ယမ်းပေါက်ကွဲသံများက ချောက်ချားဖွယ်ရာဆူညံသွား၏။

“ဒိုင်း. . . ဒိုင်း. . . ဒိုင်း. . . ဒိုင်း”

“အား. . .”

သာဒွန်းဦး၏ကျောပြင်ထဲသို့ ကျည်ဆံ(၃)တောင့်နှစ်ဝင်သွား

အိတ်ထဲ သေအံ့မှူးမှူးအချိန်မှာပင် သာဒွန်းဦးက သူ့စိတ်ကိုအားတင်းစု တွေ့ကာ တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

ဟော. . . နွေးထွေးသော အလင်းရောင်ကိုမြင်ရပြီ။

သူ. . . အခန်းအတွင်းသို့လှမ်းဝင်ပြီးနောက် တံခါးကိုပြန်ပိတ်

အိတ်ထဲထည့်သည်။

သူ ဘယ်ကိုသွားမည်လဲ။

ညနေစာစားပြီးပြီဖြစ်သဖြင့် အိုးခွက်ပန်းကန်များ ဆေးကြော

အိတ်ထဲမှ နီးနီးကို သမီးလေးခြူးခြူးက တတ်သလောက်မှတ် တတ်စွာ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေသည်။

နီးနီးက ဆပ်ပြာရည်ဖြင့်ဆေးကြောပြီးသွားသည့် ပန်းကန်

များကို အဝတ်ခြောက်သန့်သန့်တစ်ဖြင့် ရေစင်အောင်သုတ်နေရင်း သမီးလေးခြူးခြူးကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

“သမီးလေးကို ဒီနေ့ကျရင်ကော ဖေဖေကြီးက ပုံပြောပြ ရဦးမှာလား”

“ပြောရမှာပေါ့ ဖေဖေကြီးရဲ့”

“ဒါဆို သမီးလေးက ဘယ်ပုံပြင်နားထောင်ချင်သလဲ ပြော”

မိုးဟိန်းက သမီးလေးပြန်ဖြေမည့်အဖြေကို သိထားလျက် ကပင် တမင်မေးလိုက်၏။ ခြူးခြူးက . . .

“အိမ်လည်လွန်တဲ့ငါးကလေးပုံပြင် ပြောပြ”

သည်အတိုင်းပြောလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်မှန်းဆထားပြီးသား ဖြစ်နေသောမိုးဟိန်းက တဟားဟားရယ်လိုက်ရင်း . . .

“သမီးကလည်းကွာ၊ ညတိုင်း ဒီပုံပြင်ချည်းပဲပြောခိုင်းနေ တာပဲ ဒီတစ်ခါ တာဖံအကြောင်းပြောပြမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း . . . ငါးကလေးပဲ”

သမီးလေးခြူးခြူးက ကျိုးနေသောရှေ့သွားကလေးများပေါ် သည်အထိ ပြုံးရယ်ပြီးပြောသည်။ မိုးဟိန်းက . . .

“တာဖံနဲ့စုပါမင်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားတဲ့ပုံပြင်ဆိုရင်ကော”

“ဟင့်အင်း . . . ငါးကလေးပုံပြင်ပဲ ကြိုက်တယ်”

မိုးဟိန်းက ချစ်စရာကောင်းသောသမီးလေးကို ပွေ့ချီနမ်း တော့မည့်ဟန်ပြင်နေစဉ် အိမ်ရှေ့တံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က တွန်း ဖွင့်သလိုလို ကြားလိုက်ရသည်။

မိုးဟိန်း၏အာရုံကြောတွေ သတိဖြင့်နိုးကြားသွားသည်။

ဘယ်သူလဲ . . . ဘယ်သူလဲ။

“မိုးဟိန်းက သမီးလေးခြူးခြူးကို တိုးတိုးလေးကပ်ပြောလိုက် သည်။

“သမီး . . . ဒီနေရာမှာပဲနေခဲ့နော်”

အကင်းပါးသော ခြူးခြူးက အသံမထွက်ဘဲ ခေါင်းညိတ် ပြောသည်။

မိုးဟိန်းက အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ခြေသံမကြားရအောင် တိုးကပ် ရန်သူဖြစ်နေလျှင် အဆင်သင့်တိုက်ခိုက်နိုင်အောင် အသင့် ပြင်ထားပြီး တံခါးကို ရုတ်တရက်ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“ဟင် . . .”

တံခါးအပွင့်တွင် အိမ်ထဲသို့ သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့်ခန္ဓာကိုယ် ခြူးခြူးတစ်ခု ပြိုလဲကျဆင်းလာသည်။ မိုးဟိန်းက လျင်မြန်စွာပွေ့ထူချီ ခြူးခြူးကြည့်လိုက်ရာ . . .

“ဟာ . . . သာဒွန်းဦး . . . ဒဏ်ရာတွေနဲ့ပါလား”

သာဒွန်းဦးကား စကားပင်မပြောနိုင်တော့၊ သူ့လက်ထဲမှ သစ်စုံတစ်ရာကို မိုးဟိန်းဆီသို့ကမ်းပေးနေသည်။

သူ ပေးသည့်အရာက . . . သော့တစ်ချောင်း။

အခန်းနံပါတ် (၁၃) လေဘယ်ကတ်ပြားချိတ်ထားသည့် သော့ . . .

“ဒီ . . . ဒီသော့ကို . . . ယူ . . . ယူလိုက်ပါ”

သာဒွန်းဦးက စကားကိုပင် အနိုင်နိုင်ပြောနေရသည်။ အခြေ မကောင်းတော့ပြီ။ မိုးဟိန်းက . . .

“ဟေ့ကောင် . . . သာဒွန်းဦး . . . စိတ်တင်းထား။ မင်းကို ငါ မှန်ဖို့ပေးမယ်”

သာဒွန်းဦးက တစ်ချက်တစ်ချက် မျက်ဖြူလန်သွားသည်။ သော့ကြားထဲက မနည်းအားတင်းကာ သော့ကို မိုးဟိန်းလက်ထဲသို့ မှည့်ထိုးထည့်ပေးရင်း . . .

“ဒီ . . . ဒီသော့က တံခါး . . . တံခါးအားလုံးကိုဖွင့်လို့ရတယ်”

“ဘာ . . . မင်း ဘာပြောတယ်”

“တံခါး... အား... လုံး... ကို... ဖွင့်...”

စကားမဆုံးမီမှာပင် သာဒွန်းဦး၏ဦးခေါင်းက ဇက်ကျိုးကာ လည်ကျသွား၏။ သူ အသက်မရှိတော့။

ချက်ခြင်းလိုလိုပင် မိုးဟိန်း၏အိမ်သို့ မှုခင်းစုံစမ်းစစ်ဆေးရေး အဖွဲ့မှ တာဝန်ရှိသူတွေ ရောက်လာကြသည်။ မိုးဟိန်း၏မိတ်ဆွေကြီး အမှုစစ်အရာရှိဦးအေးဆောင်ပါ ဝါလာ၏။

မှုခင်းဆေးပညာ (FORENSIC MEDICINE) ဆရာဝန် ဒေါက်တာထွန်းအံ့ကတော့ ...

“အမြဲတမ်း စုံထောက်ကချည်းပဲ အမှုဖြစ်တဲ့ဆီကိုသွားနေတာ၊ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ဟောဒီလိုမျိုး စုံထောက်ဆီကို အမှုကလာပေးဦးမှပေါ့”

မကြားတကြားပြောရင်း နောက်ဖြစ်အောင်နောက်သွားသေး၏။

ဦးအေးဆောင်ကတော့ ခြူးခြူးအတွက်စိတ်ပူနေသည်။

“ကိုမိုးဟိန်း... ခင်ဗျားသမီးလေးကို ဒီတစ်ညတော့ ကျွန်တို့အိမ်မှာပြောင်းသိပ်ပါလားဗျာ၊ ကလေးက သူ့အိမ်ရှေ့ခန်းမှာတင် လူတစ်ယောက်သေသွားတာ မြင်ထားရတော့ စိတ်ချောက်ချားနေမယ်”

မိုးဟိန်းကပြုံးရင်း ခေါင်းခါ၏။ ပြီး ...

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်သမီးက သတ္တိကောင်းပြီးသားထိကဲ... သမီး၊ ကြောက်နေလားသမီးရဲ့”

“ဟင့်အင်း... သမီးကြောက်ဘူး”

ခြူးခြူးအပြောကြောင့် ဦးအေးဆောင်တစ်ယောက် သူ့ဖိ

...တွေဖောင်းကားသွားသည်အထိ ပြုံးလိုက်၏။

ထိုစဉ် မိုးဟိန်းက သာဒွန်းဦးမသေခင်ပေးသွားသော သေ

...ကြောင်းကို သတိရသွားပြီး ...

“ဪ... ဒါနဲ့ကိုအေးဆောင်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြော

...တစ်ခုရှိသေးတယ်”

“နေဦး... နေဦး... ကိုမိုးဟိန်းရေ၊ ဟိုမှာ ဒေါက်တာထွန်း

...ခေါ်နေလို့”

ဦးအေးဆောင်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး တလိမ့်လိမ့်ဖြင့် အနား

...ထွက်သွား၏။

ဦး နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်ရှာပုံတို့ကို ပြောပြသည့်အခါ ထိုင်း သမီးလေးခြူးခြူးက မျက်လုံးကလေးပေကလပ်ပေကလပ်ဖြင့် မိတ်ဝင်တစားနားထောင်ရင်း 'နောက် ဘာဆက်ဖြစ်မှာလဲဟင်... သြဦး' ဟု အမြဲမေးတတ်သည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ပုံပြင်ဆုံးသည်အထိ နားထောင်ပြီးမှ အိပ်သွားသော်လည်း သည်နေ့တော့ ငါးကလေးကို သူ့အဖေက လိုက်ရှာသည့်နေရာလောက်အရောက်မှာပင် သမီးလေးခြူးခြူးက စောစောဦး အိပ်မောကျသွားသည်။

မိုးဟိန်းကတော့ အိပ်မပျော်နိုင်သေး။ ကုတင်ပေါ်တွင် ပက်ပက်လှန်နေလျက်က မျက်နှာကြက်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မိမိထံတွင် အဖြေမဲ့သောမေးခွန်းတွေ အဆုံးသတ်ရခက်သော တွေးတွေးက ဆောင်းနင်းတိမ်တွေလို အုံ့မှိုင်းနေကြ၏။

ကုတင်ဘေးရှိစားပွဲပေါ်သို့ သူ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် သော့တစ်ချောင်း။

သာခွန်းဦးသေခါနီးဆဲဆဲတွင် သူ့လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးသွားသည်သော ဖြစ်သည်။ မိုးဟိန်းက လဲလျောင်းနေရာမှထထိုင်ကာ သော့ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်၏။

သာမန်သော့တစ်ချောင်းပင်ဖြစ်သည်။ သော့ခလောက်ကို နှင့်ရသည့်သော့မျိုးမဟုတ်ဘဲ တံခါးလက်ကိုင်ဘုထဲတွင် တပ်ဆင်ထားသည့်သော့အိမ်ထဲသို့ ထိုးလှည့်ဖွင့်ရသည့်သော့မျိုး။

နောက်ပြီး... သော့နှင့်တွဲထားသည်က ရိုးရိုးကီးချိန်းသံကွင်းဟုတ်ဘဲ လက်သုံးလုံးခန့်ခြက်ကျယ်သော အနီရောင်ပလတ်စတစ်အပြားထူထူအမာစား ဖြစ်သည်။ ဟိုတယ်အခန်းတစ်ခုခု၏ ကီးချိန်းပုံစံမျိုး...။

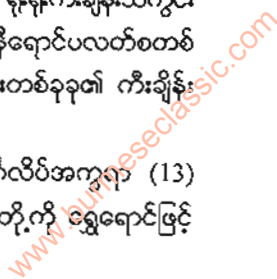
အဲသည်ပလတ်စတစ်ပြားပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ (13) ဆိုသောနံပါတ်နှင့် 'အိပ်မက်ရွာ' ဟူသောစာလုံးတို့ကို ရွှေရောင်ဖြင့်

အခန်း (၉)

ည...။

ထုံးစံအတိုင်း သမီးလေးခြူးခြူးအလွန်ကြိုက်သော အိမ်လှည့်လွန်သည့်ငါးကလေးအကြောင်းပုံပြင်ကို မိုးဟိန်းက ပြောပြပြန်သည်။ သမီးက သည်ပုံပြင်ကို ထပ်ခါထပ်ခါနားထောင်နေကျဖြစ်သော်လည်း သူ့အတွက် ဘယ်တော့မှမရိုးနိုင်သလို ဖြစ်နေ၏။

ငါးကလေးက အလည်လွန်ပြီးလျှောက်သွားနေစဉ် တံငါသည်များနှင့်တွေ့ကာ ဖမ်းမိသွားပုံ၊ တံငါသည်များက ငါးအလှမွေးချင်သူများထံသို့ တဆင့်ထပ်မံရောင်းချလိုက်ရာမှ အလည်လွန်သော ငါးကလေးသည် အပြန်လမ်းမမှတ်မိတော့သည်အထိ အလွန်ခရီးဝေးကွာသောမြို့ကြီးဆီသို့ရောက်သွားပုံ၊ ငါးကလေး၏ဖခင်ဖြစ်သူက စိတ်

ရိုက်နိုင်ထား၏။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် ဟိုတယ်အမည်က အိပ်မက်ရွာ ဖြစ်ပြီး ဒီသော့သည် ထိုဟိုတယ်၏အခန်းနံပါတ်(၁၃)ကို ဖွင့်သည့်သော့ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ခက်နေသည်က အိပ်မက်ရွာဟူသောဟိုတယ်သည် ဘယ်မှာ ရှိသနည်း။

သူလည်းမသိ။

'ဒီသော့က တံခါးအားလုံးကို ဖွင့်လို့ရတယ်'

ဟု သာဒွန်ဦးကပြောသွားခဲ့သည်။ သွေးရှူးသွေးတန်းပြော သွားခဲ့ခြင်းမဟုတ်လျှင် တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားချက်ရှိပေလိမ့်မည်။

မိုးဟိန်းက သော့ကိုကိုင်ရင်း အိပ်ရာပေါ်မှအသာဆင်းလိုက် ၏။ ထို့နောက် သမီးလေးနိုးမသွားအောင် ခြေဖွနင်းရင်း အိပ်ခန်း အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ဒီသော့ကို သူ အခုညမှာပင် စမ်းသပ်ရပေလိမ့်မည်။

မိုးဟိန်းက စတိုခန်းရှေ့တွင်ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် တံခါး ကို အသာဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲမှာမောင်မည်းနေပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြံလည်း ကတ်ထူစက္ကူပုံးခွံတွေပုံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ နံရံတွင် ထောင်ထားသည့် တံမြက်စည်းများနှင့် ခြူးခြူး၏ ကစားစရာအဟောင်း များကိုလည်း တွေ့ရသည်။

မိုးဟိန်းက တံခါးကိုပြန်ဆွဲပိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့လက် ထဲမှ အိပ်မက်ရွာဟိုတယ်၏ နံပါတ်ဆယ့်သုံးသော့ကို စတိုခန်းတံခါး လက်ကိုင်ဘုအတွင်းသို့ ထိုးသွင်းလိုက်၏။

အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် သော့သည် စတိုခန်း တံခါးသော့အိမ်အတွင်းသို့ အဝင်ခွင့်ကျဝင်ရောက်သွားလေသည်။

မိုးဟိန်းက သော့ကိုလှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။ 'ဂျုလောက်'ကနေ နှုတ်ကာ ဖွင့်သွားသံကို ထူးဆန်းစွာကြားရ၏။ ထို့နောက် . . .

"ကွီ"

တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်သောအခါ မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းက မသိနိုင်စရာ။ သူ့မျက်နှာပေါ်ကို နွေးထွေးသောအလင်းရောင်တစ်ခုက ထာရောက်ထင်ဟပ်နေ၏။

"ဟာ"

သူ အထိတ်တလန့်ဖြင့် လွှတ်ကနဲအော်လိုက်မိသည်။ သူ့ မျက်စိရှေ့တွင် ပဉ္စလက်တစ်ခိုးဖြင့်ဖန်ဆင်းထားသည်ဟု အောက်မေ့ လောက်သည့် ဟိုတယ်အခန်းတစ်ခန်း . . . ။

မိုးဟိန်းက ထိုအခန်းထဲသို့ တန်းဝင်လိုက်၏။

ဟိုတယ်အခန်းက သပ်ရပ်လွန်းနေ၏။ နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင် ခြံတစ်လုံးပေါ်တွင် ဖြူဆွတ်ရှင်းသန့်သောခေါင်းအုံးနှစ်လုံး။ ကုတင် ဆားတွင် စာရေးစားပွဲနှင့်အဝတ်အစားတည့်သည့် မတ်တတ် ဗီဂိုကြီး တစ်လုံးရှိသည်။ ဗီဂိုကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လောင်းကုတ်အင်္ကျီရှည် တစ်ထည်ကို ချိတ်မှာ ချိတ်လျက်သားတွေ့ရ၏။

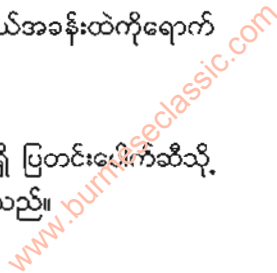
အိမ်သာနှင့်ရေချိုးခန်းက တစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်ပြီး အနံ့ အသက်မရှိ ခြောက်သွေ့ပြောင်စင်ကာ တစ်ခန်းလုံး ကြောရောင်အဖြူ ထည် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။

မိုးဟိန်းက တစ်ခန်းလုံးကို အံ့ဩတကြီးဖြင့်လျှောက်ကြည့် ရင်း . . .

'ငါ့အိမ်က စတိုခန်းမဟုတ်ဘဲ ဘယ်အခန်းထဲကိုရောက် ထာတာပါလိမ့်'

ဟု တွေးနေမိ၏။

ထို့နောက် သူက အခန်းမျက်နှာစာရှိ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားပြီး ခန်းဆီးလိုက်ကာစကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်က မြင်ကွင်းက သူနှင့်သူစိမ်းဆန်လွန်းသည်။
အေးစိမ့်သည့်ဒေသဖြစ်ဟန်တူသောကြောင့် မြူနင်းတွေဆိုင်းနေသည်
ကို မြင်ရ၏။ ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းက မော်တော်ကားလမ်းမအလွန်မှ
ထင်းရှူးပင်တွေကိုလည်း မြင်ရ၏။

ယခု သူရောက်နေသောအခန်းက မြေညီထပ်မှာဖြစ်သော
ကြောင့် ရှေ့တည့်တည့်မြေပြင်ပေါ်တွင် စိုက်ထူထားသောဆိုင်း
ဘုတ်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် ရေးထားသည်
ကတော့...

‘အိပ်မက်ရွာဟိုတယ်’

ဒါ... ဒါဆို ငါ အခုရောက်နေတဲ့အခန်းက ဒီဟိုတယ်ရဲ့
အခန်းနံပါတ်ဆယ့်သုံးပေါ့ဟု မိုးဟိန်းက တုန်လှုပ်စွာတွေးလိုက်မိ၏။

သူ နည်းနည်းတော့ သဘောပေါက်စပြုလာသည်။ သူ့လက်
ထဲမှသော့သည် သာမန်သော့တစ်ချောင်းမဟုတ်။ ဂန္ဓိရသော့တစ်ချောင်း
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အခု သူ စတုရန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်သလိုမျိုး မည်သည့်တံခါး
ကိုမဆို သည်သော့ဖြင့်ဖွင့်လိုက်ပါက ယခုအတိုင်း အိပ်မက်ရွာဟိုတယ်
၏ အခန်းနံပါတ်ဆယ့်သုံးထဲသို့ ရောက်သွားစေနိုင်သောအစွမ်း ရှိ
ပုံရ၏။ (သာဒွန်းဦးက သည်နည်းကိုသုံးပြီး တံခါးပေါက်တစ်ခုမဟုတ်
တစ်ခုကို သည်သော့ဖြင့်ဖွင့်ဝင်ကာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်
ကိုလည်း သူပြန်မြင်ယောင်လာ၏။)

မိုးဟိန်းက ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ဟိုတယ်မျက်နှာစာရှိ
ထင်းရှူးတောမြင်ကွင်းကိုလှမ်းငေးကြည့်ရင်း ‘ဒါ ဘယ်ဒေသဖြစ်မလဲ’
ဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။ မရ။ ထို့ကြောင့် သူက ဟိုတယ်ရှေ့ဘက်
ဆီသို့ ဦးတည်နေသော အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ အပြင်သို့ လှမ်းထွက်
လိုက်သည်။

“ဟင်”

သူ အံ့သြသွားရပြန်သည်။ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက်လိုက်
သောအခါ သူသည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်တစ်ခုတွင် ရပ်လျက်သားဖြစ်
နေသည်ကို အံ့သြဖွယ်တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ့ရှေ့တွင် သူ့မျှော်လင့်ထား
သလို ထင်းရှူးတောအုပ်နှင့် အဝေးပြေးကားလမ်းမကိုမတွေ့ရ။ မျက်စိ
အစိအစူးကျယ်ပြန့်သော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုသာ မြင်ရသည်။

မိုးဟိန်းက အခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်ပြီး တံခါးကိုပိတ်လိုက်၏။
အောက်တစ်ကြိမ်ထပ်စမ်းသပ်ဖို့ သူ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်
သူက ဟိုတယ်အခန်းရှေ့တံခါးကို ထပ်မံဆွဲဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ထွက်
လိုက်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ သူသည် ဘုရားပွဲကျင်းပနေသော ညဈေး
တစ်ခုထဲတွင်ရောက်နေသည်ကို သူ့ကိုယ်သူတွေ့ရှိရလေသည်။
မြင်လှည်းတွေထိုးဆိုက်ထားရာ သစ်ပင်ဝိုင်းမှ ရွာခံလူမိုက်ရပ်ပေါက်
သော မြင်းလှည်းသမားအချို့က မျက်လှည့်ရုံတစ်ခု၏ နောက်ဘက်
တံခါးကို မြန်းခနဲဖွင့်ကာထွက်လာသော သူ့ကို ဘုကြည့်ကြည့်နေကြ
၏။

“ဟဲ... ဟဲ”

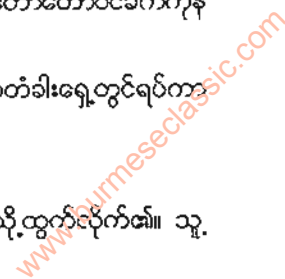
မိုးဟိန်းက ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် သွားကိုဖြီးကာ ပြုံးပြ
မည်ထက်လိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲသို့ အလျင်အမြန်ပြန်ဝင်၍ တံခါး
ပိတ်လိုက်သည်။

မလွယ်...။ ဒီအတိုင်း တံခါးတစ်ခါဖွင့်ရုံမျှနှင့် ရောက်ချင်
မည်သော ဟိုရောက်သည်ရောက်ဖြစ်နေလျှင် တော်တော်ပင်ခက်ကုန်
မိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် မိုးဟိန်းက ပိတ်ထားသောတံခါးရှေ့တွင်ရပ်ကာ
ထိုင်ထိုင်ထိုင် အာရုံပြုလိုက်သည်။

“ငါ... အိမ်ကိုပြန်ရောက်ချင်တယ်”

ထို့နောက် တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ထွက်လိုက်၏။ သူ့

အိမ်စတိုခန်းရှေ့ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေစုံရပ်လျက်သား ပြန်ရောက်နေလေသည်။

“ဟူး”

စိတ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် သက်ပြင်းကိုပူတ်ထုတ်လိုက်၏။ ထိုနောက် စတိုခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်စဉ်မှာပင် နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ခေါ်သံတစ်ခုကိုကြားလိုက်ရပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေသည်။

“ဖေဖေ”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သမီးလေးခြူးခြူးက နောက်ဘက် တည့်တည့်မှာရပ်ပြီး သူ့ကိုကျော်ကာ ပိတ်ထားသောအခန်းတွင်းဆီသို့ မျှော်ငေးသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ဘုရားရေ။ စောစောက စတိုခန်းတံခါးကို ငါပြန်မပိတ်နိုင်ခင် အထဲမှာရှိတဲ့ဟိုတယ်အခန်းကို သမီးလေး မြင်သွားပြီလားမသိဘူး။

သူ စိုးရိမ်မိသည့်အတိုင်းပင် သမီးလေးခြူးခြူးက . . .

“ဖေဖေ . . . ခုနက ဖေဖေထွက်လာတဲ့အခန်းထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ကုတင်ကြီးရောက်နေတာလဲဟင်”

သမီးဖြစ်သူ၏မေးခွန်းကြောင့် မိုးဟိန်းရင်ထဲတွင် ထင့်ကနဲ ဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။ ပြဿနာပဲ။ ငါ့သမီးလေး သိလို့မဖြစ်ဘူး။

မိုးဟိန်းက . . .

“ဒါ စတိုခန်းလေးသမီးရဲ့၊ သမီးအရုပ်ဟောင်းတွေနဲ့ တံမြတ်စည်းတွေပဲထည့်ထားတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘယ်က ကုတင်ကြီးရှိရမှာလဲ၊ သမီး လေးအိပ်မက်မက်နေတာ”

ဖြောင့်ပင်ညာပြောလိုက်ရ၏။ ခြူးခြူးကတော့ မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း သူမ၏ဖခင် မိုးဟိန်းကိုတစ်လှည့် စတိုခန်းတံခါးကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။

မိုးဟိန်းက

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဒီမှာ သေသေချာချာကြည့်ထားနော် သမီး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဂမ္ဘီရသော့ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး စတိုခန်းတံခါးကို ရိုးရိုးပင် လက်ဖြင့်ကိုင်ကာ တွန်းကြည့်လိုက်သည်။

“ကွီ”

စတိုခန်းတံခါးပွင့်သွားသည်။ အထဲတွင် မြင်ရသည်ကား များများ၊ ကစားစရာဟောင်းများနှင့် တံမြက်စည်းများသာ။

“ကဲ . . . တွေ့ပြီလား သမီး၊ ဘာမှမရှိဘူးနော်၊ သမီး စော

ကော့လို့ကံရတာက အိမ်မက်ထဲမှာပဲ၊ တကယ်မဟုတ်ဘူး သမီး” ခြူးခြူးက ခေါင်းညိတ်သည်။ မိုးဟိန်းက သမီးဖြစ်သူကို ချီးမွမ်းလိုက်ပြီး . . .

“သမီးလေး အိပ်ရေးပျက်နေပါမယ်၊ ဖေဖေကြီး ပုံပြင်ပြောပြီး ပြန်သိပ်မယ်နော်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အိပ်ခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားလိုက်တော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် . . .

မူခင်းဆရာဝန်ဒေါက်တာထွန်းအံ့ကား အိပ်မပျော်နိုင်သေး။ သူ့ကတည်းကပွဲတွင်ထိုင်ကာ POSTMORTEM ခေါ် အလောင်းခွဲစိတ်တမ်းဟောင်းများကို ပြန်လည်သုံးသပ်ရင်း အလုပ်များနေသည့် သူ့စားပွဲပေါ်မှာလည်း ရဲမှခင်း P.C ဆေးမှတ်တမ်းဟောင်းများ ထည့်ထပ်ပင်နှင့် ရှုပ်ပွနေ၏။

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ခုနှစ်သက္ကရာဇ်အလိုက်စဉ်တားသော မြေဥများကို တစ်ခုချင်းစီလှန်လှောရှာဖွေနေရာမှ တစ်နေရာအရောက်

တွင် . . .

“ဟော . . . တွေပြီ”

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း(၂၀)ခန့်က ဖိုင်ဟောင်းတစ်ခုကို အသေအချာကြည့်ရင်း နှုတ်မှလွတ်ကနဲပြောလိုက်၏။

ထိုအမှုဟောင်းမှာလည်း မီးလောင်ပြီးသေဆုံးခဲ့ရသော အမှုတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် သေသူ၏ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများမှာ လုံးဝ မီးလောင်ကျွမ်းထားခြင်းမရှိဘဲ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသာလျှင် ဓါတ်လိုက်ခံရသကဲ့သို့ ညိုမည်းမီးကျွမ်းနေခြင်းဖြစ်ရာ တစ်နေ့ကမှ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သောမူခင်းနှင့် တစ်ထပ်တည်းတူနေလေသည်။

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ဖိုင်တွဲဟောင်းတွင် ကလစ်ဖြင့်ညှပ်ထားသည့် မူခင်းမှတ်တမ်းတင်ခါတ်ပုံများကို လက်ကိုင်မှန်ဘီလူးအသေးကလေးဖြင့် အသေအချာကြည့်လိုက်၏။ အဖြူအမည်းခါတ်ပုံများဖြစ်ခြင်းကြောင့် အနည်းငယ်ရှုပ်ထွေးမှုရှိသော်လည်း မီးလောင်ကျွမ်းထားသည့်အလောင်း၏ လက်ယာဘက်ညှပ်ရိုးအောက်တွင်ရှိသော ဖောင်တိန်တစ်ချောင်းစာ အရွယ်အစားခန့် အပေါက်ငယ်ကိုကား ထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရသည်။

“အင်း . . . ငါထင်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေမလားမသိဘူး”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က တစ်ကိုယ်တည်းရေရွတ်ပြောဆိုရင်းရင်ခွဲစစ်ချက်မှတ်တမ်းကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ . . .”

ထူးဆန်းနေသော အချက်တစ်ချက်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဒေါက်တာထွန်းအံ့ စဉ်းစားရခက်သွား၏။

“သေဆုံးသူရဲ့အစာအိမ်ထဲမှာ ဟိုတယ်အခန်းသော့တစ်ချောင်း ပျံ့ချထားတယ်ဆိုပါလား ဒါ . . . ဘာသဘောပါလိမ့်”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်တွင်

တစ်ခဲရသောအလောင်း၏ကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကို မှတ်တမ်းတင်ကြည့်ဟောင်းများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း . . . ဒဏ်ရာရပုံနစ်နစ်လုံးက တစ်ထပ်တည်းပဲ”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်မှ ဦးလှကြိုင်၏အလောင်းပစ္စည်း ဖောင်တိန်တစ်ချောင်းစာ အရွယ်အစားခန့်ရှိသော အပေါက်

တစ်ခုကို တွေ့ရသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က တစ်ယောက်တည်းစဉ်းစားရင်း ခေါင်း

မာမာမာလိုက်၏။

“လူတစ်ယောက်လုံးကို မီးလောင်သွားစေနိုင်လောက်အောင်

အပြင်းအထန် ဖောင်တိန်တစ်ချောင်းစာလောက်ပဲရှိတဲ့ လက်နက်ဟာ

အပြင်းထန်လက်နက်မျိုးပါလိမ့်”

ပြောလိုက်မိ၏။ သမီးက သူ့ကို တကယ့်အိမ်ရှင်မကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်
သတ်မှတ်နေသလားမပြောတတ်ပါ။

သနားစရာကောင်းသည့် သူ့ခမျာ မိခင်ရှိတုန်းကလို ဟင်း
မုန့်စုံ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာစားချင်လိမ့်မည်။ မိုးဟိန်းကိုယ်တိုင်က အလုပ်
တစ်ဖက်နှင့် အချက်အပြုတ်ကလည်း သိပ်မကျွမ်းကျင်သောကြောင့်
ပြောပြအတွက် စားကောင်းသောက်ဖွယ် သိပ်ရှိလှသည်မဟုတ်။

မိုးဟိန်းက . . .

“အေး . . . အေး . . . ခဏလေးစောင့်နေရုံသမီး၊ ဒီဟင်းအိုး
ကောင်လင် လမ်းထိပ်ကထမင်းဆိုင်မှာ ဖေဖေသွားဝယ်ပေးမယ်”

ခြူးခြူးကခေါင်းညိတ်ပြရင်း ထမင်းစားစားပွဲရှိ ကုလားထိုင်
ခုံတွင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်ကာ သူမ၏ဖခင်လုပ်သမျှကို တငေး
တငေးကြည့်နေ၏။

ဟင်းနုနယ်အိုးကျက်သွားသောအခါ မိုးဟိန်းက တိုင်တွင်
ထိုင်ထားသော အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှပိုက်ဆံကို နှိုက်ယူပြီး လမ်းထိပ်
ဆိုင်ဆိုင်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ဟင်းဝယ်ပြီး အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည့်
အခါတွင် ခြူးခြူးကို ထမင်းစားခန်းထဲမှာမတွေ့ရချေ။

မိုးဟိန်းက ထမင်းနှင့်ဟင်းများကို မန်းကန်တွေထဲမှာထည့်
ပြီး သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် မနက်စာစားရန် ပြင်ဆင်နေခိုက်မှာ
မိခင် သမီးလေးခြူးခြူးက ပြေးလာပြီး . . .

“ဖေဖေ . . . ဖေဖေ ဟိုအခန်းထဲကိုထည့်လိုက်တဲ့ဟာတွေက
အိမ်ထဲထဲပြီး ပြန်ဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ ပျောက်သွားကြတယ်နော်”

“ဟင် . . . ဘာကိုပြောတာလဲ သမီး”

ရုတ်တရက်မို့ သမီးပြောသည့်အဓိပ္ပါယ်ကို မိုးဟိန်း နား
မလည်လိုက်။ ခြူးခြူးက . . .

“ဟာ . . . ဖေကြီးကလည်း ညတုန်းက ဖေဖေလုပ်သလို
အိမ်ထဲထဲပြတဲ့သော့နဲ့ တံခါးဖွင့်တာလေ”

အခန်း (၁၀)

ဟင်းချိုအိုးက ပွက်ပွက်ဆူနေသည်။

မိုးဟိန်းက လက်နှီးအဝတ်ဖြင့် ဟင်းအိုးကိုကိုင်ကာ မီးခိုး
မှချလိုက်၏။ ထို့နောက် ဟင်းနုနယ်ရွက်ကြော်ရန် ဒယ်အိုးပြား
မီးဖိုပေါ်သို့ပြောင်းတင်ကာ ဆီအနည်းငယ်လောင်းထည့်လိုက်သည်။
ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှသော့ကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်ပြီး လက်
ဝတ်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထိုးညှပ်ထားလိုက်၏။

ထို့နောက် ဟင်းနုနယ်ရွက်များကို ဒယ်အိုးထဲသို့ထည့်လိုက်
သည်။ ထိုစဉ် ခြူးခြူးက မီးဖိုခန်းထဲသို့ပြေးဝင်လာပြီး . . .

“ဖေဖေ . . . ဒီနေ့ သမီး ကြက်သားသုပ်စားချင်တယ်”

ကြံကြံဖန်ဖန် ပူဆာတတ်သောသမီး၏စကားကြောင့် မိုးဟိန်း

'သော့' ဟူသောစကားတစ်လုံးကို သမီးဖြစ်သူ၏နှုတ်မှ ကြား
လိုက်ရသည့်အတွက် မိုးဟိန်း၏နှလုံးသားတစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချား
သွားသည်။ စားပွဲပေါ်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့တင်ထားပစ်ခဲ့သည့်
နေရာတွင် သော့ကား မရှိတော့ပြီ။

သမီးလေးခြူးခြူးက သူ့လက်ကိုအတင်းဆွဲခေါ်နေသည်။

"လာပါဖေကြီးရဲ့၊ ညက ဖေဖေလုပ်ပြသလိုမျိုး သမီး
တစ်လှည့်မျက်လှည့်ပြမယ်"

ဘာမှမတတ်နိုင်။ သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို ရှည်လျားစွာ
မှုတ်ထုတ်ရင်း သမီးခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားရတော့၏။

ခြူးခြူးကတော့ ကလေးပီပီ နောက်ဆက်တွဲဖြစ်လာမည့်
အကျိုးဆက်များကို စဉ်းစားတတ်မည်မဟုတ်။ လောလောဆယ်မှာ
ကစားနည်းအသစ်အဆန်းရသူတစ်ယောက်လို တက်ကြွပျော်ရွှင်နေခဲ

မိုးဟိန်းကတော့ သူ့ပေါ့လျော့မှုကိုသူ အပြစ်တင်၍မဆုံးနိမ့်
အောင်ဖြစ်နေသည်။ မနေ့ညကတည်းက ခြူးခြူးက အိပ်မပျော်သော
ဘဲ သူ့လုပ်သမျှကို အစအဆုံး တွေ့မြင်သွားခဲ့ဟန်တူ၏။ သမီးဖြစ်သူ
၏ဉာဏ်ရည်ကို လျော့တွက်ပြီး အိပ်မက်တစ်ခုပါဟု ညှာပြောလိုက်
နှင့် ပြီးသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့ခြင်းသည် အကြီးဆုံးအမှား
ဖြစ်လေသည်။

"ဖေဖေ... ဒီမှာကြည့်"

ခြူးခြူးက စတိုခန်းရှေ့ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သူ့ကစားစရာ
အရုပ်လေးများကို စုပုံချထားသည်။ ထို့နောက် ဂမ္ဘီရသော့ဖြင့် စတို
ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။

နွေးထွေးသောအလင်းရောင်နှင့်အတူ ပဉ္စလက်ဆန်သော
ဟိုတယ်အခန်းသည် ဘွားကနဲပေါ်လာ၏။ ခြူးခြူးက ထိုအခန်း
တစ်လှည့်၊ ဖခင်ဖြစ်သူ၏မျက်နှာကိုတစ်လှည့်ကြည့်ပြီး အပူအထိ
ကင်းမဲ့စွာ သဘောကျရယ်မောနေ၏။ မိုးဟိန်းက သမီးဖြစ်သူ

ထပ်မလဲဟု သိချင်သည့်စိတ်နှင့်အတူ ခွင့်လွှတ်ပြီးပြီးနေလိုက်
ခြူးခြူးက ...

"ဖေဖေ... ဟောဒီအရုပ်တွေထဲက ကြိုက်တဲ့အရုပ်ယူပြီး
ထပ်ထပ်ထည့်ကြည့်လိုက်"

သမီးဖြစ်သူ၏စကားကြောင့် မိုးဟိန်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်
သော့ အရုပ်တွေထဲက ရွှေငါးရုပ်လေးတစ်ရုပ်ကို ကောက်ကိုင်
ထုတ်သည်။ သို့သော် ...

"ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ငါးကလေးကိုတော့ မထည့်
အကြီးကြီး၊ ငါးကလေးကို သမီးချစ်တယ်"

ခြူးခြူးက ပျာပျာသလဲတားပြီး ငါးရုပ်ကလေးကိုပြန်တောင်း
မိုးဟိန်းက ...

"ဒါဖြင့် ဖေဖေက ဘယ်အရုပ်ကိုပစ်ထည့်ရမှာလဲ"
"ဟောဒီဝက်ဝံရုပ်လေးထည့်လိုက်"

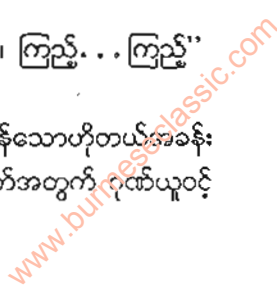
မိုးဟိန်းက သမီးဖြစ်သူညွှန်ပြသည့် ဝက်ဝံရုပ်ကလေးကို
ထုတ်အခန်းထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ဟိုတယ်အခန်းကြမ်းပြင်
ပေါ်တွင် ဝက်ဝံရုပ်ကလေးလိမ့်သွားသည်ကို မြင်ရ၏။

ခြူးခြူးက သွားကျိုးလေးများပေါ်အောင်ပြုံးရယ်ရင်း ...
"ဖေကြီး... သေသေချာချာကြည့်ထားနော်"

ဟုပြောကာ အခန်းတံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ နောက်
ထွက်ခွင့်နှင့် သူမ၏လက်ထဲမှ ဂမ္ဘီရသော့ဖြင့် အခန်းတံခါးကို ထိုး
ဖျက်လိုက်ရင်း ...

"တံခါးပြန်ဖွင့်တော့မယ်နော် ဖေကြီး၊ ကြည့်... ကြည့်"
"ဟင်..."

တံခါးပွင့်သွားသောအခါ ပဉ္စလက်ဆန်သောဟိုတယ်အခန်း
ထပ်၍မြင်ရသည်။ ခြူးခြူးက သူ့ပြုကွက်အတွက် ဂုဏ်ယူဝင့်
ကျေနပ်ခြင်း ...

“တွေ့လား... ဖေကြီး၊ ဝက်ဝံရုပ်ကလေးမရှိတော့ဘူး ပျောက်သွားပြီ”

မှန်သည်။ စောစောက အခန်းထဲသို့ ထည့်လိုက်သည့် ဝက်ဝံ ရုပ်ကလေးကား ယခုတစ်ကြိမ် တံခါးပြန်အဖွင့်တွင် ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ ဘယ်ဆီကိုရောက်သွားလေသည်မသိ။

မိုးဟိန်းငေးငိုင်တွေဝေနေဆဲမှာပင် သမီးလေးခြူးခြူးက ပဉ္စလက်ဟိုတယ်ခန်းအတွင်းသို့ လှစ်ကနဲ ပြေးဝင်သွား၏။

“ဟေ့... ဟေ့... သမီးနေဦးလေ၊ မဝင်နဲ့”

မိုးဟိန်းရင်ထဲတွင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားပြီး သမီးကို လှမ်းတားသည်။

‘စောစောက ဝက်ဝံရုပ်ကလေးလို ဟောဒီအခန်းထဲမှာ ပိတ်မိပြီး သမီးလေးပျောက်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’ ဟူသည့် အတွေးက သူ့နှလုံးအိမ်ထဲတွင် မီးလိုဟုန်းကနဲထတောက်၏။

သို့သော် သူတား၍မမီလိုက်ခင်မှာပင် ခြူးခြူးက ဟိုတယ်ခန်းထဲကကုတင်ပေါ်ပြေးတက်ပြီး ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချ၏။ ပြီးတော့ အိပ်ရာခင်းကိုလည်း ရှုပ်ပွနေအောင်ဖွကာ ကုတင်ခြေရင်းတွင် ပုံချထားလိုက်သည်။

“သမီးလေး... လာလာ၊ ခုချက်ချင်း အပြင်ပြန်ထွက်ရအောင်”

သူ့သမီး ဘာရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်လုပ်နေမှန်းမသိသော်လည်း မိုးဟိန်းကတော့ သားသမီးစောဖြင့် တစ်ခုခုဖြစ်မှာကို အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်လျက် ခြူးခြူးကို ဟိုတယ်ခန်းအပြင်ဆီသို့ အတင်းပေးချီထုတ်လာသည်။

“ဖေဖေ...”

မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို အလွန်နားလည်သော ခြူးခြူးက သူမ၏ဖခင် စိတ်ပူပန်နေသည်ကို ချက်ချင်းရိပ်မိသွားပြီး ပျော်ရွှင်

ညိုမျက်နှာက တည်တည်ကလေးဖြစ်သွား၏။

နောက်... သူမ၏လက်ထဲမှ ဂန္ထီရသော့ကို မိုးဟိန်း၏လက်

ထဲထည့်ပေးရင်း

“ရော့... ဖေဖေပဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့နော်”

မိုးဟိန်းက သော့ဖြင့် စတိုခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။

အံ့ဩဖွယ်ရာအဖြစ်ကို မြင်ရပြန်လေသည်။

စောစောက ကြမ်းပြင်ပေါ်ပစ်ချထားသည့်ခေါင်းအုံးများနှင့်

အခြေရင်းတွင် စုပုံချေမှုထားသည့် အိပ်ရာခင်းတို့သည် နဂိုမူလ

အခြေအနေအတိုင်း ပြန်ဖြစ်နေကြလေပြီ။

အိပ်ရာခင်းကလည်း သပ်ရပ်ပြန့်ပျူးစွာခင်းထားလျက် ခေါင်း

အိမ်ကလည်း ကုတင်ပေါ်တွင် ညီညီညာညာစီလျက်။

ပဉ္စလက်ဆန်သော ဒီဟိုတယ်အခန်းနံပါတ်ဆယ့်သုံးသည်

အပြင်ပိတ်ပြီး နောက်တစ်ခါပြန်ဖွင့်လိုက်တိုင်း နဂိုမူလပကတိ

အနေသို့ ပြန်ရောက်သွားတတ်သည့်သဘော ရှိနေပါလား။

မိုးဟိန်း၏ရင်ထဲမှာတော့ တလုပ်လုပ်ရင်ခုန်လျက် သမီး

အဖို့ စိုးရိမ်စိတ်မပြယ်သေးဘဲ ရှိသည်။

မိုးဟိန်းက သမီးလေးခြူးခြူး၏ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို ညင်သာစွာ

ချွတ်ရင်း မျက်လုံးချင်းတွေတွေဆိုင်ဆိုင်ကြည့်ကာ အညင်သာဆုံး

အပြင်ဖြင့် ...

“သမီး... ဖေဖေ အခုပြောမယ့်စကားက အရမ်းအရေး

ကြီးတယ်၊ သေသေချာချာနားထောင်နော်၊ ဟောဒီသော့အကြောင်း

အခန်းအကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှလျှောက်မပြောရဘူးနော် သမီး”

ခြူးခြူးက သူမဖခင်၏မျက်နှာကို တွေတွေငေးငေးကလေး

ကြည့်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက တကယ်အလေးအနက်ပြောနေမှန်း

နားလည်သွား၏။ သူမက ခေါင်းကိုညှိတ်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောပါဘူးလို့ ဖေဖေကို ကတိပေးစဉ်း သမီးရယ်”

“ကတိပေးပါတယ် ဖေဖေ”

မိုးဟိန်း၏ရင်ထဲတွင် သောကနှင့်စိုးရိမ်စိတ်တို့က ကြယ်ထဲ တွေ့လို လင်းတစ်လှည့် မှိန်တစ်လှည့်။

မိုးဟိန်းက ပဉ္စလက်အခန်းတံခါးသော့ကိုဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ လှမ်းထွက်လိုက်၏။ သူ့စိတ်က ရည်ရွယ်ထားသည့်အတိုင်း ယခု သူ့ ရောက်နေသောနေရာသည် သူ့စိတ်ဆွေ အမှုစစ်အရာရှိ ဦးအေးဆောင်၏ထမင်းစားခန်းဖြစ်မှန်း တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်ထဲ တွင် ကျေနပ်သွားပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အိပ်ရာထနောက်ကျဟန်တူသော ဦးအေးဆောင်က ညဝတ်အင်္ကျီဖားဖားကြီးဖြင့် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ အိပ်ပျော်စရာ နှင့်ဝင်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုအေးဆောင်၊ အခုမှ ကော်ဖီသောက်မှာ လား”

မိုးဟိန်းက ရုတ်တရက်နှုတ်ဆက်လိုက်သည့်အတွက် ဦးအေးဆောင်တစ်ယောက် အလန့်တကြားဖြစ်သွားသည်။ ပြီး . . .

“ဟင် . . . ကို . . . ကိုမိုးဟိန်း၊ အိမ်တံခါးတွေအားလုံး ပိတ်ထားရဲ့သားနဲ့ ဒီအခန်းထဲ ခင်ဗျားဘယ်လိုရောက်နေ”

မိုးဟိန်းက မနိုးမခန့်ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် . . .

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ရောက်လာသလဲဆိုတော့ သာဓွန်းဦးရဲ့နည်းနဲ့ ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ရှေ့မှာ သာဓွန်းဦးတစ်ယောက် အခန်းတံခါးဖွင့်ဝင်ပြီး ကိုယ်ရောင်ပျောက်သွားတာ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။ ဒီကောင် ဘယ်

လိုလစ်သွားသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်ရှင်းပြမယ်၊ ကဲ . . . မြန်မြန် အဝတ်အစားလဲဗျာ”

ဦးအေးဆောင်တစ်ယောက် အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ ထွက်လာသောအခါတွင် မိုးဟိန်းက အကျိုးအကြောင်းစုံကို ရှင်းပြလိုက်၏။ ထို့နောက် ဦးအေးဆောင်၏စာကြည့်ခန်းတံခါးကိုပိတ်ပြီး မိုးဟိန်းက သူ့ထက်ထဲရှိဂမ္ဘီရသော့ဖြင့် ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

စာကြည့်ခန်းမဟုတ်တော့ . . . ။ ပဉ္စလက်ဆန်သော ဟိုတယ်အခန်းနံပါတ်ဆယ့်သုံးဖြစ်နေလေပြီ။ ဦးအေးဆောင်က မိုးဟိန်းနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ဝင်ကြည့်ရင်း မီးခလုတ်များ ရေပိုက်ခေါင်းများကို သောက်ဖွင့်ကြည့်၏။ ပြီး . . .

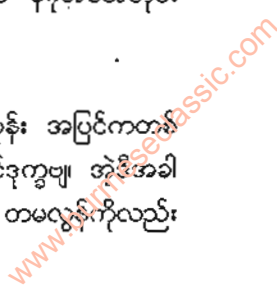
“ဘယ်ဆိုးလို့တုန်းဗျ၊ ဒါ စိတ်ကူးနဲ့ဖန်ဆင်းထားတဲ့အခန်းမဟုတ်ဘူး။ တကယ့်အခန်းစစ်စစ်တစ်ခုပဲ . . . ကိုမိုးဟိန်း၊ ဟောဒီမှာ သူ့စစ်မီးရော၊ ရေရော အဆင်သင့်ပဲ၊ ကြည့်ပါလား”

မိုးဟိန်းက အခန်းရှေ့ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အိပ်မက်ရွာ ဘယ်လိုဆိုသောဆိုင်ဘုတ်ကို ငေးကြည့်နေရာမှ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဦးအေးဆောင်ကပင် . . .

“အပြင်ကတံခါးပိတ်ပြီး ပြန်ဖွင့်တဲ့အခါ ခင်ဗျားသမီးရဲ့ ဇာတ်ရုပ်ကလေးပျောက်သွားသလိုမျိုး အခန်းဟာ နဂိုအစအတိုင်း ဖြစ်ဖြစ်သွားမှာကို ကျုပ်ကြောက်တယ်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုအေးဆောင်”

“အခုလို အခန်းထဲမှာ ကျုပ်တို့ရှိနေတုန်း အပြင်ကတံခါးပျောက်ယောက်က တံခါးပိတ်ပြီး ပြန်ဖွင့်လိုက်ရင်ဒုက္ခဗျ၊ အဲဒီအခါ ကျုပ်တို့က လူ့ဘုံလောကထဲမှာလည်းမရှိ၊ တမလွန်ကိုလည်း

မရောက်နဲ့၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြမှာလဲ ကိုမိုးဟိန်း”

မိုးဟိန်းကရယ်မောလိုက်ရင်း . . .

“မပူပါနဲ့ ကိုအေးဆောင်၊ သော့က ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ဆိုမှာ သော့ရှိနေသရွေ့ တခြားဘယ်သူကမှ အခန်းကို ပိတ်ပြီး ပြန်ဖွင့်လို့မရပါဘူး။ ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင် ဒီသော့ကို လက်ထဲမှာကိုင်တဲ့သူပဲ ဟောဒီအခန်းရဲ့ နဂိုအခြေအနေကို ထိန်းချုပ်လို့ရမယ်ထင်တယ်”

ဦးအေးဆောင်က အဝတ်စီရိုထဲမှ ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကိုကိုင်ကြည့်ရင်း ပုခုံးတွန့်ပြစ်၏။ ထို့နောက် အခန်းရှေ့အဝင်အထွက်တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာရင်း . . .

“ဗျို . . . ကိုမိုးဟိန်း၊ ဒီတံခါးကထွက်ရင် ဘယ်ကိုရောက်မှာလဲ”

“ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာတွေးလိုက်တဲ့ ဘယ်နေရာကိုမဆို ရောက်နိုင်တယ်။ စိတ်ကူးပြီးတာနဲ့ အဲဒီတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အသာလေးလှမ်းထွက်လိုက်ရုံပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ဦးအေးဆောင်က သဘောကျစွာဖြင့် တဟဲ့ဟဲ့ ရယ်လိုက်ပြီး သူ့ဝမ်းဗိုက်ဆူဆူဖြိုးဖြိုးကြီးကို လက်ဖြင့်ပုတ်ကာ . . .

“ဟန်ကျတာပဲဗျို၊ ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ တနင့်တပိုးစားပြီးရင် ဖိုက်ဆံရှင်းစရာမလိုဘဲ အိမ်သာတံခါးကို အဲဒီသော့နဲ့ဖွင့်ဝင်ပြီး တခြားနေရာကို အသာလေးလစ်သွားရုံပဲဗျို၊ ကျွန်တောင် အဲဒီသော့ကိုလိုချင်လာပြီ”

“မလုပ်နဲ့ ကိုအေးဆောင်၊ ဒီသော့အတွက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ မျက်စိရှေ့မှာတင် လူသုံးယောက် မရှုမလှသေသွားပြီးပြီ။ ပြဿနာတွေ ထပ်ရှုပ်မလာခင် စီအိုင်ဒီကို ဟောဒီသော့ မြန်မြန်အပ်လိုက်မှအေးမယ်”

သူတို့နှစ်ဦးသား အခန်းတံခါးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး စိတ်ထဲမှ

မိုးဟိန်းကိုသွားချင်တယ်ဟု တီးတိုးအာရုံပြုလိုက်၏။

ထို့နောက် မိုးဟိန်းက ဟိုတယ်အခန်းတံခါးကို သော့ဖြင့် ဖွင့်လိုက်လေသည်။

မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း သူတို့နှစ်ဦး၏ရုံးခန်းရှေ့စင်္ကြံတံခါးကို ဖွင့်ကာမိလျက်သားဖြစ်နေသည်။

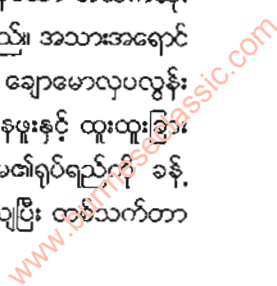
ဦးအေးဆောင်က တယ်ဟုတ်ပါလားဟူသည့်သဘောဖြင့် မိုးဟိန်းကို မျက်စိပစ်ပြစ်၏။ ထိုစဉ် အမှုစစ်အရာရှိ ကိုတင်ထွဋ်က တံခါးစာတစ်စောင်ကိုကိုင်လျက် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာရင်း . . .

“ဟော . . . ကိုမိုးဟိန်းတို့ ရောက်လာကြပြီကိုး၊ အတော်ပဲ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ဖို့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရောက်နေတယ်၊ သာဒွန်းအစ်မလိုပြောတာပဲ”

“ဘယ်သူတဲ့လဲဗျ”
မိုးဟိန်းက အနည်းငယ်မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း မေးလိုက်သည်။
“အစ်မထွဋ်က . . .

“သူ့နာမည်က ရွှေစင်မမတဲ့၊ ခင်ဗျားအခန်းထဲမှာ စောင့်နေလေရဲ့”

မိုးဟိန်းက သူ့၏ရုံးခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် စားပွဲရှေ့တွင် ထိုင်တွင် ကိုယ်နေဟန်မတ်မတ်ဖြင့်ထိုင်နေသော အသက်သုံးဆယ်ခန့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အသားအရောင်က ခြေမညို ခပ်လတ်လတ်၊ မျက်နှာသွင်ပြင်က ချောမောလှပလွန်းသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း ထင်ရှားသောမဟာနုဖူးနှင့် ထူးထူးခြားခြား စူးစူးတောက်ပနေသောမျက်ဝန်းအစုံက သူမ၏ရုပ်ရည်ကို ခန့်ခွဲစေ၏။ နောက်ပြီး သူမ၏နှုတ်ခမ်းတွေကပါးလှပြီး တစ်သက်တာ

ပတ်လုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရသူတစ်ယောက်လို အောက်သို့ အနည်းငယ်ကွေးစိုက်နေကြသည်။

သို့သော် အဲသည်နှုတ်ခမ်းတွေကြောင့်ပင်လျှင် သူမသည် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သူတစ်ဦး၏ အသွင်မျိုးဆောင်နေလေသည်။

မိုးဟိန်းက စားပွဲတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း . . .

“ခင်ဗျားရဲ့မောင်လေးအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

“မောင်လေးအရင်းတော့မဟုတ်ပါဘူး။ မအေတူဖအေကွဲပါ”

မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း တည်ငြိမ်အေးစက်သောအသံဖြင့် တုံ့ပြန်၏။ မျက်လွှာကို အနည်းငယ်ချထားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြုံငုံကြည့်လိုက်တော့ သူမမှာ မည်သည့်လက်ဝတ်ရတနာကိုမှ မဆင်ထားဘဲ အနက်ရောင်သားရေကြိုးနှင့် လက်ပတ်နာရီတစ်လုံးကိုသာ ပတ်ထား၏။

နောက်ပြီး အင်္ကျီရော ထမိန်ပါ အနက်ရောင်ဆင်တူဝတ်ထားသည့်အတွက် တည်တံ့လွန်းသလိုဖြစ်နေသည်။

မိုးဟိန်းက . . .

“မအေတူဖအေကွဲဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကြားမှာ ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရော ရှိကြရဲ့လား”

အမျိုးသမီးက ခေါင်းကို အနည်းငယ်မတ်လိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်မမိဘတွေက စီးပွားရေးသိပ်အဆင်မပြေတော့ ကျွန်မခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက အဘိုးအဘွားတွေနဲ့ သွားနေတာများတယ်ရှင်၊ တစ်ခေါက်တလေ အိမ်ကိုပြန်တဲ့အခါမှပဲ မောင်လေးနဲ့တွေ့ရတာ။ အခု အလုပ်အကိုင်အဆင်ပြေလာလို့ အိမ်လေးတစ်လုံး သက်သက်ဝယ်ပြီး အမေနဲ့မောင်လေးကိုခေါ်ထားမယ်လို့ စိတ်ကူးခါမှ အခုလိုဖြစ်တာပါပဲရှင်”

“ဪ... ဟုတ်လား”

မိုးဟိန်းက သွေးအေးအေးဖြင့်ပြောလိုက်သည်။ ရွှေစင်မမ

စားပွဲပေါ်တံတောင်ဆစ်ထောက်ရင်း . . .

“အခုလည်း ကျွန်မမောင်လေးကွယ်လွန်တုန်းက သူ့ကိုယ်သူ့မှာပါသွားတဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ပေါ့လေ . . . ၊ ရာဇဝတ်မှုတွေမှာ မသက်ဆိုင်တဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပစ္စည်းတွေဆိုရင် ဒီရုံးမှာပုံစံပြည့်ပြီး တောင်းယူလိုရတယ်ဆိုလို့ပါ”

မိုးဟိန်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း ရွှေစင်မမကို ကြည့်နေ၏။ သူမက . . .

“မောင်လေးရဲ့ပစ္စည်းတွေက ဘာမှတော့တန်ဖိုးမရှိပါဘူး။ ပေမဲ့ မေမေအတွက် အမှတ်တရဖြစ်အောင်လို့ပါ”

“ / “ဪ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒေါ်ရွှေစင်မမ၊ ကဲ... ဟောဒီအဲဒါတွေမှာ လက်မှတ်ထိုးပါ”

သူမက မိုးဟိန်းလှမ်းပေးလိုက်သော လျှောက်လွှာပုံစံပေါ်တွင် ခြုံငုံခြင်းမရှိဘဲ လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။ အဲဒါကိုကြည့်ပြီး မိုးဟိန်းက အထက်စွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။

အကင်းပါးသောရွှေစင်မမက သူ့အပြုံးကိုမြင်သွားပြီး တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် . . .

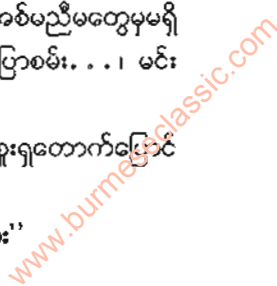
“ဘာများဖြစ်လို့လဲရှင်”

သူမ တစ်စုံတစ်ရာမလှုပ်ရှားနိုင်ခင်မှာပင် မိုးဟိန်းက စားပွဲပေါ်ထင်ထားသော ရွှေစင်မမ၏လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းအုပ်အုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း . . .

“သာဒွန်းဦးမှာ ဘာမအေတူဖအေကွဲ အစ်မညီမတွေမှမရှိဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပြီးသားပါ ရွှေစင်မမ၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း . . . ၊ မင်းအသိသူလဲ”

သူမက မိုးဟိန်း၏အမေးကိုပြန်မဖြေ။ စူးရှတောက်ကြောက်သောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ရင်း . . .

“ဟိပ်ပစ္စည်းကို ရှင်ရထားတယ်မဟုတ်လား”

အံ့ကြိတ်ပြီး သွားစေ့ထားသည့်လေသံဖြင့် ပြန်မေး၏။ မိုး
ဟိန်းက ခပ်တည်တည်ဖြင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး . . .

“ဘာပစ္စည်းကိုပြောတာလဲ”

“သော့ကိုပြောတာ၊ အဲဒီသော့အတွက် ကျွန်မမှာ တာဝန်
ရှိတယ်၊ ကျွန်မကို အဲဒီသော့ပြန်ပေးပါ”

“မင်း . . . ဘယ်သူလဲ”

ရွှေစင်မမက မိုးဟိန်း၏အမေးကိုမဖြေဘဲ ဖမ်းချုပ်ခံထား
သော သူမ၏လက်ကိုလွတ်အောင် ကြိတ်ပြီးရုန်းနေသည်။ နောက်ဆုံး
ရုန်း၍မရသောအခါတွင်မှ . . .

“ကျွန်မကို လွတ်စမ်းပါ”

“ငါမေးတာကိုဖြေမှ လွတ်မယ်”

ရွှေစင်မမထံမှ သက်ပြင်းချသံတီးတိုးပေါ်လာသည်။ သူမက
မီးခိုးရောင်မှုန်မှိုင်းသောမျက်ဝန်းများဖြင့် မိုးဟိန်း၏မျက်နှာကို တစ်
ချက်လှည့်ကြည့်ရင်း . . .

“ကောင်းပြီ . . . ရှင့်ကို ပြစ်ရာတစ်ခုရှိသေးတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူမ၏မိန်းမဝတ်ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းအိတ်
ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကိုနှိုက်ယူပြီး ဖြည်းညင်းစွာဆွဲထုတ်ကာ မိုးဟိန်း၏
မျက်နှာရှေ့တွင် ထောင်ပြလိုက်သည်။

ဂျိုကာရုပ်ပုံပါသော ဖဲချပ်လေးတစ်ချပ်။

အဲသည်ဖဲချပ်လေးကို မြင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိုးဟိန်း
၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြာကန် မိုက်ကန်ဖြစ်သွားပြီး သိစိတ်တွေ ရုတ်
ချည်းအမှောင်ကျသွားသည်။

သူ . . . ဘာဆိုဘာမှ မသိတော့ချေ။

“ကိုမိုးဟိန်း . . . ကိုမိုးဟိန်း”

အမှောင်ထဲမှာ သူ့နာမည်ကို ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကြားရသည်။ အသံ
ဝေးလာလိုက်နီးလာလိုက်နှင့် . . .

အဆုံးအစမဲ့ဟင်းလင်းပြင်ထဲမှာ မည်မျှကြာအောင် သူ
ချွင့်မျောနေခဲ့ပြီးပြီလဲ။

“ကိုမိုးဟိန်း . . . ကိုမိုးဟိန်း”

သူ့ပုခုံးကို ကြမ်းတမ်းစွာကိုင်လှုပ်ရင်း နာမည်ကို တတွတ်
ထုတ်ခေါ်နေသံကြောင့် မျက်လုံးကို အားယူပြီးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

အပေါ်မှစီးမိုးပြီး စိုးရိမ်တကြီးကြည့်နေသည့် ဦးအေးဆောင်
မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ လက်စသတ်တော့ သူ သတိလစ်မေ့မြော

လဲကျသွားခဲ့တာပါလား။

“ကိုမိုးဟိန်း . . . ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

သူ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ နောက် . . . အားယူထရပ်ရင်း
လုံးချင်းပြောလိုက်၏။

“သော့နောက်ကို မျက်ခြည်မပြတ်လိုက်တဲ့သူတွေရှိနေပြီ၊

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ငါးစာအဖြစ် ချိတ်မှာတပ်ပြီး ဒီကောင်တွေ
အားရတော့မှာပဲ”

...ကို မေးခွန်းတွေမေးရင် သမီးက စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းဖြေ ရုံပဲ”

“သူက ဘာမေးခွန်းတွေမေးမှာလဲဟင်”

“အစုံပေါ့ သမီးရယ်၊ ဥပမာ ဖေဖေနဲ့နေရတာ သမီးလေး

...သလား၊ အိပ်မက်တွေမက်တတ်လား၊ သမီးတစ်ယောက်တည်း

...မှာနေရတဲ့အခါမျိုးဆိုရင် ဝမ်းနည်းသလား... အဲဒါမျိုးတွေပေါ့”

ခြူးခြူးက ခေါင်းကလေးငဲ့၍ ခဏစဉ်းစားနေပြီးမှ...

“ဖေဖေနဲ့နေရတာပျော်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညဘက်ကျရင်

...စားနေတုန်း ဖေဖေက အစောကြီးအိပ်ရာဝင်ခိုင်းရင်တော့

...ညစ်တယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကိုရော ဆရာဝန်ကြီးကို ပြောပြလိုက်

...ဟင်”

မိုးဟိန်းက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“ပြောပြလိုက်ပေါ့ သမီးရဲ့”

ထိုစဉ် ဆေးရုံယူနီဖောင်းနှင့် ဧည့်ကြိုမိန်းကလေးတစ်

...ောက်ရောက်လာပြီး...

“ဒေါက်တာစိန်လွင်နဲ့ ပြလို့ရပါပြီရှင်၊ လာ... သမီးလေး၊

...နဲ့လိုက်ခဲ့”

“ဖေကြီး... တဲ့တာ”

သမီးလေးက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး စမ်းသပ်ခန်းဆီသို့ လိုက်

...သွားသည်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပြီးမှ ဧည့်ကြိုကောင်တာတွင်

... ဒေါက်တာစိန်လွင်၏ သူနာပြုဆရာမလေးကို လှမ်းမေးဖြစ်

“စမ်းသပ်တာ ဘယ်လောက်ကြာမယ်ထင်သလဲဟင်”

“တစ်နာရီလောက်တော့ ကြာမယ်ထင်တယ်၊ ဒီမှာထိုင်

...ရတာကို ပျင်းရင် ဆေးရုံဝင်းအပြင်ဘက်က ညာဘက်ထောင့်

...မှာ စားသောက်ဆိုင်ရှိတယ်လေ၊ အဲဒီမှာသွားထိုင်လို့ရပါတယ်”

သူနာပြုဆရာမလေးညွှန်ပြလိုက်သည့်အတိုင်း ကလေးကြပ်

အခန်း (၁၁)

ဆေးရုံတွင် ရက်ချိန်းယူထားသည့်အတိုင်း သမီးလေးခြူးခြူးကို စိတ်ရောဂါအထူးကုဆရာဝန် ဒေါက်တာစိန်လွင်နှင့် ပြသရန် အတွက် သူတို့သားအဖနှစ်ဦးသား ဆေးရုံဧည့်ခန်းဆောင်တွင် စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။ ခြူးခြူးက...

“ဖေဖေ... အဲဒီဆရာဝန်ကြီးက သမီးကို ဆေးထိုးမှာလားဟင်”

စိုးရိမ်ဟန်ပေါ်နေသော သမီး၏စကားကြောင့် မိုးဟိန်းက နှစ်သိမ့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“အခုပြမယ့်ဆရာဝန်က ဆေးထိုးအပ်နဲ့ကုတဲ့ဆရာဝန်မျိုး မဟုတ်ဘူးသမီးရဲ့၊ သူက စကားတွေပြောပြီးကုတာ၊ ဆရာဝန်ကြီး က

မတ်ကုသဆောင်နှင့် အမျိုးသားခွဲစိတ်ဆောင်ကို ဆက်သွယ်ထားသည့် စင်္ကြံဆီလျှောက်လာခဲ့သည်။ အသွားအလာရှင်းသောကြောင့် အနည်းငယ်လှုပ်ပြတ်နေ၏။

အမျိုးသားခွဲစိတ်ဆောင်နားရောက်ခါနီးတွင် အထူးခန်းတစ်ခန်း၏ရှေ့၌ လူနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်တော့မလို စကားများနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ယောက်က ထွားထွားကြိုင်းကြိုင်းနှင့် လူ့ပိုက်ဟန်ပေါက်နေပြီး ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ အရပ်ပုပု ကိုယ်လုံးညှပ်ညှပ်နှင့် အိန္ဒိယနွယ်ဖွားကပြားရုပ်ရည်ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

မိုးဟိန်းကြည့်နေစဉ်မှာပင် လူ့ပိုက်ရုပ်ပေါက်နေသူက ကုလားကပြားကလေး၏လည်ပင်းကို ဖမ်းညှစ်ပြီး ဆောင့်တွန်းမည့်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကုလားကပြားလေးက . . .

“မင်းအနိုင်ကျင့်တာများပြီနော်၊ ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး မင်းကိုငါ ငရဲပြည်ပို့လိုက်ရမလား။ ကိုင်း. . . သွားစမ်းကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကုလားလေးက သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှစက္ကူခေါက်ကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ရာကို လှစ်ခနဲထုတ်ယူပြီး လူထွားကြီး၏နဖူးကို လျှင်မြန်စွာ အသာတို့ရိုက်လိုက်၏။

“အ”

လူထွားကြီးမှာ အားဆိုသောစကားလုံးကိုပင် ဆုံးအောင် မအော်လိုက်နိုင်ဘဲ ရပ်နေရာမှ ဗြုန်းကန် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်. . .”

လူတစ်ယောက်လုံး ရုတ်တရက်ကိုယ်ပျောက်သွားသည့်မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် မိုးဟိန်းတစ်ယောက် ကြက်သေသေနေမိသည်။

ကုလားလေးကလည်း ဟင်ကန်ရေရွတ်လိုက်သောအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိပြီး မိုးဟိန်းကိုမြင်သွား၏။ မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်

ဆော် သုတ်ခြေတင်ထွက်ပြေးလေတော့သည်။ မိုးဟိန်းလည်း သတိပြန်ဝင်လာကာ နောက်မှပြေးလိုက်ရင်း . . .

“ဟေ့ကောင်. . . မပြေးနဲ့”

မိလှမိခင်ဖြစ်လာချိန်တွင် မိုးဟိန်းက ကုလားလေး၏ပုခုံးကို ဖမ်းစမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ကုလားလေးက ချာကနဲလှည့်ပြီး သူ့လက်ခွဲတွင် အသင့်ကိုင်ထားသည့်အရာဖြင့် မိုးဟိန်း၏နဖူးကို အသာပုတ်လိုက်သည်။

“ဟ. . .”

စက္ကူကတ်ထူပြားမာမာတစ်ခု၏ အထိအတွေ့မှန်းသိလိုက်ပြီးနောက် တစ်ပြိုင်နက် မိုးဟိန်းတစ်ကိုယ်လုံး လေထဲမြောက်တက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ ချာချာလည်သွား၏။ စက္ကန်ပိုင်းလောက်သာကြာသည်။

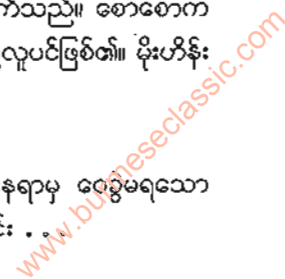
မိုးဟိန်း မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောက်ခေါင်ခဲထူထပ်သော လမ်းကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် လဲကျနေမှန်း သူ့ကိုယ်သူ့တွေ့လိုက်ရသည်။ လမ်းဘေးမှာ မြက်ရိုင်းတွေ ထူထပ်စွာ ခေါက်နေပြီး အသုံးမပြုဘဲ စွန့်ပစ်ထားဟန်တူသော မီးရထားသံလမ်းဆောင်းတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရသည်။

မိုးဟိန်းက မြေကြီးပေါ်လဲကျနေရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။ ဘာဟိုရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ယောင်တီယောင်ကန်းဖြင့် တရွေ့ရွေ့ လျှောက်သွားနေသော လူတစ်ယောက်. . . ။

ထိုသူ့ကို မိုးဟိန်း ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သည်။ စောစောက ကုလားလေးနှင့် ဆေးရုံပေါ်တွင်ရန်ဖြစ်နေသည့်လူပင်ဖြစ်၏။ မိုးဟိန်းက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေ့လူ. . . ဟေ့လူ”

ထိုသူက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုငေးကြည့်နေရာမှ ရေခွံမရသော နှုတ်နာထားဖြင့် မိုးဟိန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း . . .

“ကျုပ်... ကျုပ်... အခု ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်”

မိုးဟိန်းက ပုခုံးတွန့်ပြလိုက်၏။ ထိုသူလည်း မိမိလိုက် ဘယ်နေရာရောက်လို့ရောက်နေမှန်း မသိချေ။

သူ အနည်းငယ်ရိပ်စားမိစပြုလာသည်။ ကုလားလေး၏လက်ထဲမှ ကတ်ထူစက္ကူပြားသည် သူ့ဆီမှာရှိသောသော့ကဲ့သို့ပင် တစ်ခဲတစ်ဖုံ အစွမ်းထက်သောအရာဖြစ်ဟန်တူသည်။

ထိုအရာဖြင့် နဖူးကို အသာပုတ်ရိုက်ခံရသူတိုင်းသည် ဖော့သည်နေရာသို့ ပြုန်းကန်လွင့်စင်ရောက်ရှိလာတတ်ကြပုံရ၏။

သည်နေရာက ဘယ်နေရာလဲ။

ကြည့်ရသည်ကတော့ ရှမ်းပြည်နယ်သို့မဟုတ် ကချင်ပြည်နယ်လို အအေးပိုင်းဒေသတစ်ခုဖြစ်ဟန်တူပြီး စောစောကသူ့ရပ်နေသည့် ဆေးရုံနှင့်ဆိုလျှင် မိုင် (၆၀၀) ခန့် ကွာဝေးနေပြီဖြစ်သည်။

မိုးဟိန်းက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။

ကိစ္စတော့မရှိပါ။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ဘူတာရုံအပျက်လုံးအဆောက်အအုံတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အနီးသို့သွားကြည့်လိုတော့ အဲသည်မှာ လက်ကိုင်သောအိမ်ပါသော တံခါးတစ်ချပ်ရှိသည်ကို မြင်ရ၏။

သည်လောက်ဆိုလျှင် လုံလောက်ပေပြီ။

မိုးဟိန်းက သူ့အိတ်ထဲမှ ဂမ္ဘီရသော့ကိုထုတ်ယူပြီး တံခါးဖွင့်ကာဝင်လိုက်၏။ ပစ္စလက်ဟိုတယ်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သည်ဟိုတယ်ခန်းအတွင်းမှနေ၍ ဆေးရုံမှာရှိသောအဆင့်တစ်ခုခုကို အာရုံပြုပြီး ပြန်ထွက်လိုက်ရုံပဲမဟုတ်ဘူးလား။

မိုးဟိန်းက ဟိုတယ်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

မိုးဟိန်းက ဆေးသိုလှောင်ခန်းတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး ဆေးရုံစကြိုထဲသို့ထွက်လိုက်သည်။ ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးသွားနေသော ကုလား လေးကို မြင်တွေ့မှားမြင်နေရသေး၏။

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်က လက်ဦးမှဖြစ်မယ်ဟု သူ့တွေးလိုက်သည်။ တခြားလူတွေအတွက်တော့ ဒီကုလားလေးနှင့် ရန်ဖြစ်ဖို့မလွယ်ဘူး။ သူ့လက်ချက်တစ်ခါမိတိုင်း ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်မှန်းမသိသည့် မိုင် (၆၀၀)လောက်ခရီးကို ပြုန်းကန်အလိုလိုရောက်သွားရမည့်ဒုက္ခကားလေးပါသလား။

မိုးဟိန်းက ကုလားလေးပြေးသွားမည့်လမ်းကြောင်းကို ကြိုတင်ကာကွယ်လိုက်သည်။ အဲသည့်လမ်းအစွန်မှာ တံခါးတစ်ချပ်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် သူ ပြုံးမိ၏။

မိုးဟိန်းက ဆေးသိုလှောင်ခန်းတံခါးကို ဂမ္ဘီရသော့ဖြင့်ဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်သည်။

ကုလားလေးက ပြေးနေရာမှ တုံ့ခနဲရပ်သွားပြီး အံ့ဩလွန်းစွာ မျက်လုံးများပြူးထွက်လာသည်။

သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှတံခါးက ပြုန်းကန်ပွင့်သွားပြီး မိုးဟိန်းက ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စောစောကလေးမိုင် (၆၀၀)ခန့် အဝေးတစ်နေရာဆီသို့ သူ့လက်ချက်ဖြင့် အပိုက်ရသော အခုချက်ချင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှေ့မှာ ပြန်ရောက်နေသေးသနည်းဆိုသည်ကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်သွား၏။

ကုလားလေးက သူ့အားကိုးသောအရာကို အင်အားအိတ်ကပ်ဆွဲထုတ်ကာ မိုးဟိန်း၏နဖူးသို့ပုတ်ရန် လက်ရွယ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် . . .

“ခွပ်”

“အား”

မိုးဟိန်း၏လက်သီးက ကုလားလေး၏မေးရိုးကို တည့်မတ်မတ် ပြင်းထန်စွာထိုးချလိုက်လေတော့သည်။ ကုလားလေး၏လက်ထဲမှ စက္ကနဲ ခေါက်လေးက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်စင်သွားသည်။ မိုးဟိန်းက ကောက်ယူပြီးကြည့်လိုက်၏။

ဟောင်းနွမ်းနေသော ရထားလက်မှတ်တစ်စောင်သာလျှင် ဖြစ်သည်။

ကုလားလေးက နာကျင်သွားသောမေးရိုးကို ပွတ်သိမ်းရင်း...

“ကျွတ်... ကျွတ်... ခင်ဗျား... ခင်ဗျားက ဘယ်လို ဖြစ်ရောက်လာတာလဲ”

မိုးဟိန်းက ဘာမှပြောမနေဘဲ သူ့လက်ထဲမှဂန္ထီရသောတံကို ထောင်ပြလိုက်သည်။

ကုလားလေးက ကြောက်လန့်တုန်ယင်စွာဖြင့် ...

“ကျွန်တော့်... ကျွန်တော့်ရထားလက်မှတ်လေးတော့ ဖြစ်ပေးပါဗျာ”

“စကားများမနေနဲ့ ဟေ့ကောင်း၊ လာ... လိုက်ခဲ့စမ်း”

ကော်ဖီဆိုင်၏ထောင့်အကျဆုံးစားပွဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက်မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်မိကြသည်။ မိုးဟိန်းက သူ့လက်ထဲမှ ရထားလက်မှတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ... ဟေ့ကောင် ဆိုစမ်းပါဦး ဒီရထားလက်မှတ်အဟောင်းက ဘာသဘောလဲ”

ကုလားလေးက တမင်ဟန်ဆောင်ထားသော အူကြောင်ကြောင်အမူအရာဖြင့် ...

“ဗျာ... ကျွန်တော် ဘာပြောရမှာလဲ”

မိုးဟိန်းက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ရထားလက်မှတ်ကို သူ့အင်္ကျီအောက်ထဲသို့ ပြန်ထည့်တော့မလိုလုပ်ပြီး ...

“ပြီးရောလေ၊ မင်းမပြောချင်လည်းနေပေါ့၊ ဒီရထားလက်မှတ်ကို ငါပဲ အပိုင်ယူလိုက်တော့မယ်”

“ဟာ... ဟာ... မလုပ်... မလုပ်ပါနဲ့”

“ဘာလဲ... မင်းလက်မှတ်ကို ပြန်လိုချင်တယ်ပေါ့ဟုတ်လား၊ ငါ့... ဖြေစမ်းပါဦး၊ မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် ရာဂျူးပါ”

“ဆေးရုံမှာ မင်းဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ပုခုံးမှာ အဆီကျိတ်ဖြစ်နေလို့ ခွဲရမယ်ဆိုတာနဲ့ ဆေးရုံလာတက်နေတာပါ၊ မနက်ဖြန်ဆိုဆင်းရဲပါပြီ”

သည်စကားတွေကိုတော့ အမှန်အတိုင်းပြောနေပုံရ၏။ မိုးဟိန်းက ကုလားလေးရာဂျူး၏မျက်နှာကို သေသေချာချာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

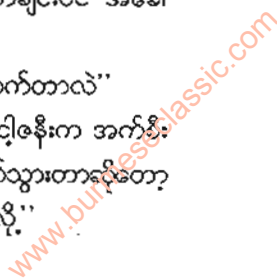
...

“ငါ့နာမည်မိုးဟိန်းလို့ခေါ်တယ်၊ စီအိုင်ဒီကအမှုစစ်စုံထောက်အဖွဲ့ဝင်ပဲ”

သူ့စကားကြောင့် ရာဂျူး၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားကြပြီး သူ့ရည်လည်သော ကုလားလေးရာဂျူးက ချက်ချင်းပင် အခေါ်ပြောနှင့်လေသံကို ပြင်လိုက်ပြီး ...

“အာစဂိုကရော ဘာဖြစ်လို့ ဆေးရုံလာတက်တာလဲ”

“ငါ့သမီးကိုလာပြတာကွ၊ မကြာခင်ကမှ ငါ့ဇနီးက အင်္ကျီအောက်ထဲသို့ ထည့်ဆွဲသွားတာ၊ သမီးလေးမျက်စိရှေ့မှာတင်ဖြစ်သွားတာဆိုတော့ အဆင်မပြေဘဲ ခုခွဲချွတ်ယွင်းသွားမှာစိုးလို့”

“ဪ... စိတ်မကောင်းစရာပဲ တကယ်ပြောတာပါအာစရိ
ရာဂျူး၏လေသံက တည်တည်တံ့တံ့ဖြစ်လာသည်။ ထိုစဉ်
စားပွဲထိုးလေးက အနားသို့ရောက်လာပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့တွင်
ကော်ဖီတစ်ခွက်စီချပေးသည်။ မိုးဟိန်းက . . .

“ဟေ့ကောင် ရာဂျူး၊ မင်းဘာစားဦးမလဲ မှာလေကွာ”
ရာဂျူးက ဘာမှမပြော။ သနားစရာ မျက်လုံးလေးအကြောင်
သားဖြင့် မိုးဟိန်းကိုပြန်ကြည့်နေသည်။ သူ့အခက်အခဲကို မိုးဟိန်း
သဘောပေါက်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် . . .

“ကြိုက်တာမှာပါကွ၊ ငါ ဝိုက်ဆံရှင်းပါမယ်”
သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် ရာဂျူးက သွက်လက်စွာပင် . . .
“နန်းကြီးသုတ်တစ်ပွဲ၊ အဲ... မထူးပါဘူး၊ နှစ်ပွဲသာဖေ
ဗျာ”

စားပွဲထိုးကိုမှာလိုက်ပြီး မိုးဟိန်းဘက်သို့လှည့်၍ . . .
“ကျေးဇူးပါပဲအာစရိရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ရှိစုမဲ့စုဝိုက်ဆံလေး
က ဆေးရုံတက်လိုက်ရလို့ကုန်ပြီဗျ”
ရာဂျူးကပြောရင်း ကော်ဖီကိုတစ်ငုံသောက်သည်။
မိုးဟိန်းက သူ့အိတ်ထဲမှ နံပါတ်(13)လေဘယ်ပါဂန္ထီရသော
ကိုထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် ‘ဒေါက်’ကနဲ ပစ်တင်လိုက်သည်။

“ဖွီး... ဟူး... ဟူး”
ရာဂျူး၏မျက်လုံးများ တစ်ဖန်ပြူးသွားရုံသာမက သောက်
လက်စကော်ဖီပင် သီးသွား၏။ ရာဂျူးက . . .

“အဲဒါ... အဲဒါကြီးကို ဒီလို လူ့မြင်သူမြင်မထားနဲ့လေ
ပြန်သိမ်း... ပြန်သိမ်းထားလိုက်”
အထိတ်တလန့်ဖြင့် ပျာယီးပျာယာပြောသည်။ မိုးဟိန်းက...
“ဒီသော့ဟာ ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုးလဲ”
“ဗျာ... အာစရိ ကျွန်တော့်ကိုနောက်နေတာလား”

“ငါ နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး ရာဂျူး၊ ငါ တကယ်မသိလို့
နေတာ”

ရာဂျူးက သက်ပြင်းကိုခိုး၍ချလိုက်ရင်း . . .
“ကျွန်တော်လည်း ဟုတ်တိပတ်တိမသိပါဘူး အာစရိရယ်”
တကယ်အရေးကြီးသောအချက်သို့ရောက်ကာမှ ရာဂျူးက
ဘေးကိုလျှောချသွားမှန်း မိုးဟိန်းရိပ်မိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်
ဘေးလက်မှတ်ဟောင်းကလေးကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်သိမ်း
လိုက်ပြီး မိုးဟိန်းက . . .

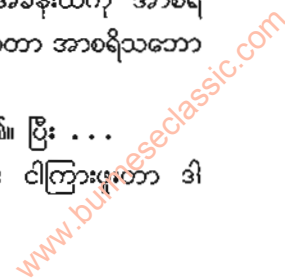
“မင်းမပြောချင်လည်းနေလေ၊ ငါသွားပြီ... ရာဂျူး”
“ဟာ... ဟာ... အာစရိ... လက်မှတ်”
ရာဂျူး၏နိုင်ကွက်ကို အပိုင်ကိုင်ထားနိုင်ပြီဖြစ်သောကြောင့်
မိုးဟိန်းက ခုံတွင်ပြန်ထိုင်လိုက်ရင်း . . .

“ကဲ... မင်းသိသမျှပြောပေတော့ ရာဂျူး”
ရာဂျူးက ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်ရင်း တခြားသူများမကြား
အောင် လေသံတိုးတိုးဖြင့် . . .

“အဲဒီသော့ကို သိဒွီဝင်ပစ္စည်းလို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီလိုမျိုးသိဒွီ
ပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိတယ် အာစရိ”

“အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်ကရလာကြတာလဲ”
“အဲဒါတွေအားလုံးဟာ ဟိုတယ်အခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေ
ပစ္စည်း အာစရိ၊ ဘယ်ဟိုတယ်လဲလို့တော့ မေးမနေနဲ့၊ အာစရိလက်
ထဲမှာထောင် သော့ရှိနေမှတော့ အဲဒီဟိုတယ်အခန်းထဲကို အာစရိ
ရယ်ဆိုင် ရောက်ဖူးမှာပေါ့၊ အခု ကျွန်တော်ပြောတာ အာစရိသဘော
အတိုင်းတယ်မဟုတ်လား”

မိုးဟိန်းက မျက်မှောင်ကိုကုတ်လိုက်၏။ ပြီး . . .
“အဲဒီ သိဒွီဝင်ပစ္စည်းတွေအကြောင်း ငါကြားဖူးတာ ဒါ
အတိုင်းအကြိမ်ပဲ ရာဂျူး”

ရာဂျူးက ယူကျုံးမရဖြစ်ဟန်ဖြင့် သူ့နဖူးကိုသူ လက်ဝါးဖြင့်ခိုက်ကာ . . .

“အာရီရိုး. . . ဘယ်နှယ်အာစရိနဲ့ လာကြုံနေရတာပါလိမ့်နော်၊ ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့သော့ကို ရထားတဲ့သူက ဘာမှမသိတဲ့သူ ဖြစ်နေပါပကောလား။ ဟရေ. . . အလွှာရှင်မြတ် ကယ်တော်မူပါ”

မိုးဟိန်းက . . .

“ဒီလိုသိဒွိဝင်ပစ္စည်းပေါင်း ဘယ်နှခုရှိသလဲ”

ရာဂျူးက မဖြေချင်သလိုလို အူကြောင်ကြောင်လုပ်နေ၏။ မိုးဟိန်းက ရထားလက်မှတ်ကိုယူပြီး ထထွက်သွားတော့မည့်ဟန် ပြင်လိုက်သောအခါတွင်မှ . . .

“နေပါဦး. . . နေပါဦး အာစရိ ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ်”

“ကဲ. . . ပြော”

“ဟိုတယ်ခန်းထဲကရတဲ့ သိဒွိဝင်ပစ္စည်းတွေကအများကြီးပဲ အရေအတွက် တိတိကျကျကိုတော့ ဘယ်သူမှမသိကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ အနည်းဆုံး အမျိုးပေါင်းတစ်ရာလောက်တော့ ရှိမယ်လို့ခန့်မှန်းကြတယ်”

“ဘာ. . . တစ်ရာတောင်ဟုတ်လား၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေအားလုံးက ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ လုပ်နိုင်ကြတာချည်းပဲလား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့အာစရိရဲ့၊ တချို့ ပစ္စည်းတွေရဲ့ တန်ဖိုး ဣဒွိပါဒိက လူကိုအကျိုးပြုနိုင်တယ်၊ တချို့ကျတော့ အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်တယ်၊ ဥပမာပြောရရင် အာစရိရယ် အဲဒီအခန်းထဲက သိဒွိဝင်နေတဲ့ ခဲတံတစ်ချောင်းဆိုရင် စားပွဲပေါ်မှာ တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ ကြာကြာခေါက်တဲ့အခါ ရွှေမှုန်လေးတွေထွက်လာတယ်၊ တစ်နေ့လုံး ထိုင်ခေါက်ရင် တစ်ပဲသားလောက်ရတယ်ဆိုပဲ၊ အဲဒီခဲတံကိုရသွားတဲ့ ငနဲ တစ်ကောင်ဆိုရင် နေ့မအိပ်ညမအိပ်နဲ့ ခဲတံကို (၆)လလုံးလုံး

ဒေါက်ဒေါက် ထိုင်ခေါက်နေလိုက်တာ နောက်ဆုံး သွက်သွက်ခါအောင်ရှူးသွားတဲ့အထိပဲ”

ရာဂျူး၏လေသံက သံဝေဂရသည့်ဟန်ပေါက်နေ၏။ သူက ခင်ဆက်၍ . . .

“နောက်ပြီး အဲဒီဟိုတယ်ခန်းထဲကရတဲ့ စောင်ဆိုရင်လည်း ဒီထဲကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ အဲဒီစောင်နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးပတ်ပြီး မြို့ထဲမှာ သူ့ဟာ လုံးဝ အစအနရှာလို့မရအောင် ပျောက်သွားတော့တာပဲ၊ ဒါတော့ အဲဒီပျောက်သွားတဲ့လူရဲ့ ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်နေတဲ့မျက်နှာပုံဟာ စောင်မျက်နှာပေါ်မှာ ထင်နေသတဲ့၊ အဲဒီစောင်တော့ အခု ဘယ်သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေသလဲမပြောတတ်ဘူး”

/ ရာဂျူး၏စကားကြောင့် မိုးဟိန်းကသက်ပြင်းချလိုက်ပြီး. . .

“ဒါပဲလားကွ ရာဂျူး”

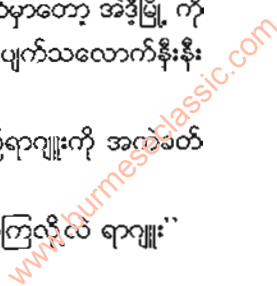
“သိဒွိဝင်ပစ္စည်းတွေအားလုံးရဲ့ အကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်သိပါ့မလဲအာစရိရယ်၊ ဒါပေမဲ့ တိုလီမိုလီပစ္စည်းလေးတွေ အများကြီးရှိတဲ့အထဲက ထူးထူးခြားခြား အရေးကြီးတဲ့ဟာတွေကိုတော့ ကြားနားဝရိတယ်၊ ဥပမာ အာစရိလက်ထဲက သော့လိုဟာမျိုးပေါ့”

“မင်းရဲ့ ရထားလက်မှတ်ကရောကွ”

“ကျွန်တော့်ရထားလက်မှတ်က ဘာမှကြီးကြီးမားမား တန်ဖိုးရှိသိဘူးအာစရိရယ်၊ လူတစ်ယောက်ယောက်ကို ဒီလက်မှတ်နဲ့ပုတ်တိုက်ရင် ‘လွယ်မော်’ လို့ခေါ်တဲ့ ရထားလမ်းဆုံးမြို့လေးတစ်မြို့ကို ချက်ချင်းရောက်သွားစေနိုင်တယ်၊ အဲ. . . ခုခေတ်မှာတော့ အဲဒီမြို့ ကို ချက်ချင်းရောက်သွားတော့တူး အာစရိ မြို့ကလည်း ပျက်သလောက်နီးနီး ခြေမနေပြီ”

မိုးဟိန်းက စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်ရှိသည့်ရာဂျူးကို အကဲခတ်၍ . . .

“အဲဒီဟိုတယ်ခန်းထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြလို့လဲ ရာဂျူး”

“ကျွန်တော်တို့ မမွေးခင်လောက်ကတည်းက ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ ကိစ္စပဲ အာစရိရယ်၊ ဘယ်သူက သေသေချာချာသိမှာလဲ၊ ဒီစစ်မြစ် ကို လိုက်စုံစမ်းနေသူတွေကတော့ တစ်ယောက်တစ်မျိုးပြောကြတာပဲ၊ တချို့ကပြောတော့ ‘ရှစ်ခဲလား’ လို့ခေါ်တဲ့ထူးဆန်းတဲ့ဒေသတစ်ခုက ရောက်လာတဲ့ ညဉ့်သည့်တစ်ယောက်ဟာ အဲဒီအခန်းထဲမှာ သူ့ပစ္စည်း တွေကိုထားရစ်ခဲ့ပြီး ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့သတဲ့။ တချို့ အပြောကတော့ . . .”

“အင်း . . . ဆိုစမ်းပါဦး ရာဂျူး”

“ဟောဒီကမ္ဘာကြီးကိုရော ကျွန်တော်တို့ သက်ရှိသက်မဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံးကိုရော ရေ မြေ လေ မီး ဆိုတဲ့ ဓါတ်ကြီးလေးပါး နဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတယ်ဆိုတာ အာစရိသိမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဟိုတယ်ရဲ့ အခန်းနံပါတ်သယံဇာတမှာ အင်မတန်လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့ ဂိုဏ်း ကြီးတစ်ဂိုဏ်းရဲ့ အစီအရင်တွေ လုပ်ပြီးသွားတဲ့နောက်မှာ အခန်းထဲက မှီရိုသမျှပစ္စည်းတွေနဲ့ ရေ မြေ၊ လေ မီး ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းမှုအချို့ အစားဟာ ပြောင်းလဲသွားတယ်လို့ဆိုတယ်။ အဲဒီလိုပြောင်းလဲသွား လို့လည်း အဲဒီပစ္စည်းတွေမှာ တန်ခိုးသိဒ္ဓိတွေရှိကုန်တာပေါ့”

ရာဂျူးက စကားပြောရသည်ကို မောပန်းသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ ခဏရပ်တန့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကြားရသည် ဆိုရုံလောက် လေသံတိုးတိုးလေးဖြင့် . . .

“ဒါကြောင့် တချို့လူတွေက အဲဒီပစ္စည်းတွေအားလုံးကို တစ်စုတစ်စည်းတည်းဖြစ်အောင် ပြန်လိုက်ရှာဖို့ကြိုးစားနေကြတယ် အာစရိ၊ အဲဒါတွေအားလုံးကိုစုမိရင် လောကမှာ ရှိရှိသမျှ ရေ မြေ လေ မီး ပေါင်းစည်းထားတဲ့အချိုးအစားကို သိဒ္ဓိမြောက်အောင် ဘယ် လိုပြောင်းပစ်နိုင်မယ်ဆိုတဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိရလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည် ထားကြတယ်”

“မင်းရော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ရာဂျူး၊ အဲဒီတန်ခိုး

“အဲဒီလိုမျိုး မလိုချင်ဘူးလား”

မိုးဟိန်း၏မေးခွန်းကြောင့် ရာဂျူးက တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ ခြုံရင်းခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။ လို့နောက် . . .

“မလိုချင်ပါဘူး အာစရိရယ်၊ လောကမှာ ကြီးကြီးမားမား ဖြစ်နိုင်တဲ့သူဟာ ကြီးကြီးမားမားပြန်ပြီးပေးဆပ်ရတာ ဓမ္မတာပဲ၊ မယုံ ခင် စောင့်ကြည့်ပါ။ အခု အာစရိလက်ထဲမှာရှိတဲ့သော့က ကျွန် တော်ရထားလက်မှတ်ထက် အများကြီးပိုပြီးစွမ်းတယ်။ ဒီပစ္စည်းကို အသုံးချတဲ့အတွက် ပေးဆပ်စရာရှိရင် ကျွန်တော်ထက် အများကြီး ပြီး အာစရိရဲ့ဘဝမှာ အနာခံပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်”

ထိုစကားကြောင့် မိုးဟိန်း မသိမသာ တုန်လှုပ်သွားမိ၏။

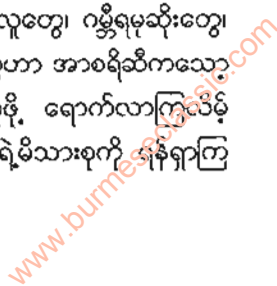
/ “ဘာ . . . မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ရာဂျူး”

“နေရာအနံ့မှာယုံနေတဲ့ ဟောဒီသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေဟာ တစ် ခုတစ်ခု သံလိုက်လိုပဲ ဆွဲငင်နေကြတယ်အာစရိ၊ အခု ကျွန်တော်နဲ့ အာစရိ ဆုံဆည်းရတာဟာ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်ပဲလို့ မှား ထင်နေသလား။ မဟုတ်ဘူးအာစရိ၊ ဒီပစ္စည်းတွေကိုယ်တိုင်က ဆွဲငင်မှုကိုတစ်ခု သွားနေကြတာ”

“အဲဒီတော့ . . .”

“အခုအာစရိဆီမှာ သော့ရှိနေပြီမဟုတ်လား၊ အဲဒီသော့ဆီ ကို ထခြားသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေ ရောက်လာကြလိမ့်ဦးမယ်။ အဲ . . . ဒါပေမဲ့ အဲဒီပစ္စည်းတွေချည်း သက်သက်ရောက်လာမှာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒီ ပစ္စည်းတွေကို မရမက သဲသဲမဲမဲရှာဖွေနေတဲ့လူတွေ၊ ဂမ္ဘီရုမဆိုးတွေ၊ သတ်ဖြတ်ရမှာလက်မရွံ့တဲ့ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းတွေဟာ အာစရိဆီကသော့ ကို ရေရတဲ့နည်းနဲ့ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပြီးယူဖို့ ရောက်လာကြလိမ့် မယ်။ အာစရိကို ဒုက္ခပေးလို့မရရင် အာစရိရဲ့မိသားစုကို ချိန်ရှာကြ လိမ့်မယ်”

“ဘာ . . .”

မိသားစုဟူသောစကားလုံးကြောင့် မိုးဟိန်း၏ဦးနှောက်ထဲတွင် အန္တရာယ်အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံကို ဆူညံစွာကြားလိုက်ရသလို ခံစားရ၏။

“ခြူးခြူး... ”

သမီးလေး၏နာမည်ကို လွှတ်ကနဲ နှုတ်မှရေရွတ်လိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲတွင် ထင့်ကနဲဖြစ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းကနဲထဖြစ်၏။

“ငါသွားမယ်... ရာဂျူး”

ငွေစက္ကူအချို့ကို ရာဂျူးရှေ့သို့ ပစ်ချလိုက်စဉ်မှာပင် ...

“အာစရီ... ကျွန်တော့်... ကျွန်တော့် ရထားလက်မှတ်လေး”

မိုးဟိန်းက သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ရထားလက်မှတ်ကို ရာဂျူးဆီပစ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ချာကနဲလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

သူ့ခြေလှမ်းတွေက ဆေးရုံစည်ခန်းဆောင်ဆီသို့ မဖြေရုံတမယ် လျင်မြန်စွာ ဦးတည်နေကြလေသည်။

အခန်း (၁၂)

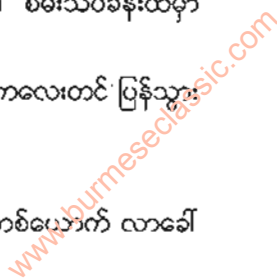
ဆေးရုံစည်ဆောင်တွင် စောစောက သူ့နာပြုဆရာမလေးကို မတွေ့...။ စိတ်လောနေသောမိုးဟိန်းက ဒေါက်တာစိန်လွင်ဆီသို့ ချီရိတ်တိုက်ခတ်ပြီး အထဲသို့ဝင်လိုက်၏။ သူ့တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးသူ့နာပြုဆရာမအသက်ကြီးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

“ဆရာမ ကျွန်တော့်သမီးခြူးခြူးရော၊ စမ်းသပ်ခန်းထဲမှာ ခွဲနေတုန်းပဲလား”

“ရှင်... ခြူးခြူးဟုတ်လား၊ စောစောကလေးတင် ပြန်သွား”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်ရှင်၊ သူ့အဖေရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် လာခေါ်”

သွားတာ သူ့အဖေမအားလို့ လူလွတ်ပြီး ကြိုခိုင်းလိုက်တာဆိုပဲ”

“ဟာ . . .”

မီးတောက်မီးလျှံတစ်ခု သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲဝင်ပြီး လေပေ့ပေ့ သတိ တိုက်စားလောင်ကျွမ်းသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

ရှူးသွပ်လုမတတ် ဖြစ်သွား၏။

ထိုစဉ်မှာပင် တယ်လီဖုန်းမြည်သံကြားရပြီး သူ့နာပြုဆရာမက ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒေါက်တာစိန်လွင်ရဲ့ရုံးခန်းကပါရင်၊ ဆရာကတော့ စမ်းသပ်ခန်းထဲမှာပါ။ ရှင် . . . ဘယ်သူ . . . ဦးမိုးဟိန်းဟုတ်လား”

သူ့နာပြုဆရာမက တယ်လီဖုန်းပြောနေရာမှ သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီး ‘ရှင်နာမည် ဦးမိုးဟိန်းလား’ ဟု လှမ်းမေးသည်။

သူက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သောအခါ သူမက . . .

“ဒီမှာ ရှင်နဲ့ပြောချင်လို့တဲ့၊ ဖုန်းလာနေတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို သူ့လက်ထဲသို့လှမ်းပေး၏။

တယ်လီဖုန်းကိုလှမ်းကိုင်လိုက်သော သူ့လက်တွေအေးစက်နေသည်။ သတင်းဆိုးပေးမည့်ဖုန်းဖြစ်မှန်း ကြိုတင်သိနေသောအတွေးဖြင့်ပင် နားထောင်ရန် စိတ်ကို အသင့်ပြင်လိုက်ရလေတော့သည်။ သူက . . .

“ဟဲ့လို . . . မိုးဟိန်းပါ”

“ကိုမိုးဟိန်းလား . . . ခင်ဗျားဆီမှာ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတစ်ခု ရှိနေတယ်လို့သတင်းကြားထားလို့ပါ”

ရိသဲသဲလေသံကြောင့် မိုးဟိန်းစိတ်ထဲမှာ ထောင်းကနဲဒေါသဖြစ်သွားပြီး . . .

“အခုပြောနေတာဘယ်သူလဲ”

တစ်ဖက်မှလူက သူ့မေးခွန်းကိုပြန်မဖြေဘဲ . . .

“ကျုပ်ဆီမှာလည်း ကိုမိုးဟိန်းရဲ့ သမီးလေးရှိနေတယ်ဗျာ။ အခုအလုပ်လုပ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား။ အခု ကျုပ်ချွတ်ပြမယ့် တာအတိုင်း ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့ပေတော့”

မိုးဟိန်းက စီအိုင်ဒီသို့ လှမ်း၍အစီရင်ခံပြီးနောက် ကားကို ကြမ်းမောင်း၍ ထွက်ခဲ့သည်။ ပြန်ပေးဆွဲသွားသူ ချိန်းဆိုသည့် သူ့မှာ ပုဇွန်တောင်ကမ်းနားရှိ တတိယမြောက်ကုန်လှောင်ရုံရှိဒေါင်ကြီးတစ်ခုဖြစ်၏။

နေ့ခင်းကြောင်တောင်မှာပင် လူသူကင်းဝေးလွန်းပြီး တော်ရုံတစ်ခု အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းခံဖို့မလွယ်သောနေရာမျိုး ဖြစ်၏။

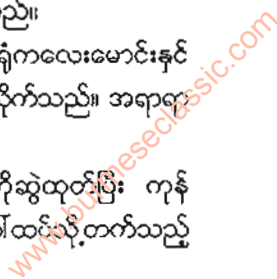
အသွားလျှင်ရောက်သွားချင်း မိုးဟိန်းက မလှမ်းမကမ်းတွင် ကားတစ်စီးသာရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို လေ့လာလိုက်သည်။

ကုန်လှောင်ရုံ၏ရှေ့မှာရော နောက်မှာပါ မြင်ကွင်းကရှင်းလင်းနေသည်။ အလစ်ဝင်၍ အငိုက်ဖမ်းတိုက်ခိုက်ရန် မလွယ်ကူချေ။ အထူးသဖြင့် ပုဇွန်တောင်ရံစခန်းကို အကြောင်းကြားပြီး မကြာခင်ရောက်လာမည်ဟု စိတ်ထဲကတွက်ဆမိ၏။

သူ့အလုပ်ကတော့ သမီးလေးကို ဘေးမသီရန်မခစေဘဲ ပြန်လာတွေ့လက်ထဲမှ အရဆွဲထုတ်နိုင်ဖို့ဖြစ်သည်။

မိုးဟိန်းက ကားကို ဘီးလိမ့်သည့်ဆိုရုံကလေးမောင်းနှင်ချွတ် ချိန်းဆိုထားသော ကုန်လှောင်ရုံထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။ အရာရာတိုင်းသည် တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

ကားတံခါးကိုဖွင့်မီကပင် သူ့ပစ္စည်းကိုဆွဲထုတ်ပြီး ကုန်တစ်ခုလုံးကို မျက်စိကစားလိုက်၏။ အပေါ်ထပ်သို့တက်သည့်

လှေကားရင်းနံဘေးတွင် ဆီပေပါများ သို့လှောင်ရန်ထားသော အခန်း
ငယ်လေးတစ်ခုကို တံခါးမဟာဟအနေအထားဖြင့် တွေ့မြင်ရသည်။

ထိုအချက်ကို မိုးဟိန်း၏စိတ်ထဲတွင် ခွဲမြဲနေအောင် မှတ်
သားထားလိုက်၏။ အရေးကြုံလာလျှင် ဒီအခန်းတံခါးကို ဂန္ထိရသေ
ဖြင့် ဖွင့်ဝင်ပြီး လွတ်မြောက်နိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

သေနတ်မောင်းထိန်းခလုတ်ကိုဖြုတ်ပြီး လှေကားပေါ်သို့ ခုတ်
နင်းတက်လိုက်သည်။ ပြန်ပေးဆွဲသူများသည် ကုန်လှောင်ရုံအထဲ
ထပ်တွင် ရှိနေကြမည်မှန်း သူ့ပုကတိစိတ်က အလိုလိုသိနေ၏။
ဟောင်းခွမ်းအိုမင်းနေသော သံလှေကားပေါ်နင်းတက်လာရခြင်းကြောင့်
သောကြောင့် သူ ဘယ်လိုပင်ဖွဖွနင်းသော်လည်း ခြေသံကမလှုပ်ပါ။

‘ဂလောင်’ ကနဲ မြည်သွား၏။

“ဪ... ကိုမိုးဟိန်းရောက်လာပြီကိုး၊ မျှော်လိုက်ရတာ
ဗျာ”

အပေါ်ဆုံးလှေကားထစ်သို့ ရောက်လှရောက်ခင်မှာပင် စကား
စကားသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် မိုးဟိန်းက အသံလာရာဘက်
ဆီသို့ ပစ္စတိုဖြင့်ထိုးချိန်လိုက်၏။

လူသုံးယောက် ရင်ဘောင်တန်းပြီးရပ်နေကြသည်။ ဘေး
လူနှစ်ယောက်ကတော့ ရုပ်ချင်းအတော်ဆင်သည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်
ယောက်ဖြစ်ပုံရ၏။

အလယ်တွင်ရပ်နေသူကတော့ ဥရောပဝတ်စုံကို သပ်ရပ်စွာ
ဝတ်ဆင်ထားပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးရေးဖြင့် ပြုံးစေကြည့်နေလေသည်။
ထိုသူ၏လက်ဝဲဘက်လက်က သမီးလေးခြူးခြူး၏ပုလုံးကို အသာအယာ
သိုင်းချုပ်ထားပြီး ညာဘက်လက်ထဲတွင်တော့ မောင်တိန်တစ်ချောင်း
ကို ကိုင်ထား၏။

ထိုသူကပင် သရော်တော်တော်လေသံဖြင့် ...

“ဘာဖြစ်လို့များ အဲဒါကြီးနဲ့ ကျုပ်တို့ကို ချိန်ထားရတာ

... ခင်ဗျားလက်ထဲကသေနတ်က ဘာများအသုံးဝင်မှာမို့လို့လဲ
... နီးနီး”

မိုးဟိန်းက အံ့ကိုကြိတ်ရင်း ...

“သေနတ်ဆိုတာ ပစ်လိုက်ရင်ကျည်ဆံထွက်တယ်၊ မင်းရင်
... ထဲကို ကျည်ဆံတစ်တောင့်လောက် အမြန်ဆုံး ပစ်သွင်းပေလို့
... ယ ကိုယ့်လူ”

နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးနှင့်လူက အပြုံးမပျက်ဘဲ ...

“ကျုပ်ဆီမှာတော့ သေနတ်တွေတာတွေမရှိပါဘူး ကိုမိုးဟိန်း
... ဟောဒီဖောင်တိန်လေးတစ်ချောင်းပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီ
... တိန်လေးနဲ့ ခင်ဗျားသမီးကိုထိုးစိုက်လိုက်ရင် ဦးလှကြိုင်တို့
... တို့ကိုလို့မျိုး တစ်ကိုယ်လုံးမီးဖုတ်ပြီးသားဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာတော့
... သဘာပေါက်မှာပါနော်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့လက်ထဲမှဖောင်တိန်ကို ခြူးခြူး၏
... ဝင်းဆီသို့ တွေ့ထားလိုက်ရာ မိုးဟိန်းက ...

“ဟေ့... ဟေ့လူ... မလုပ်နဲ့”

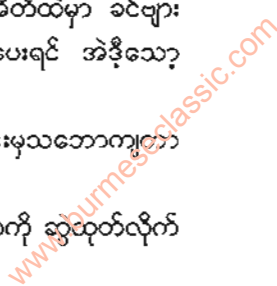
ကမန်းကတန်းအော်ပြောရင်း လက်ထဲမှ ပစ္စတိုကို ကြမ်း
... သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းချလိုက်သည်။ သူ့ရုံးခန်းထဲမှာတုန်းက
... နီးနီး ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့သော စကားတွင်ပါသည့် ‘သက်ဦး’ ဆို
... ဒီလူပင်ဖြစ်မည်ဟု မိုးဟိန်း တွက်ဆလိုက်မိ၏။ သက်ဦးက ...

“ဒီလိုလိမ္မာမပေါ့ ကိုမိုးဟိန်းရဲ့”

“ဟေ့လူ အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ကျုပ်အိတ်ထဲမှာ ခင်ဗျား
... ဆင်တဲ့သော့ပါလာတယ်။ ကျုပ်သမီးကိုလွှတ်ပေးရင် အဲဒီသော့
... ကိုပေးဖို့ အဆင်သင့်ပဲ”

“ကျုပ်ကလည်း အဲဒီလို လိုရင်းတိုရှင်းမှသဘောကျတာ
... နီးနီး”

မိုးဟိန်းက သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှသော့ကို ဆွဲထုတ်လိုက်

သည်။ လက်ကိုရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်ထား၏။ သူ့လက်ညှိုးနှင့်လက်ကြားတွင် သော့ကလေးကတွဲလောင်း...။

ဝဲယာမှလူနှစ်ယောက်ကလည်း မိုးဟိန်း၏ဘေးတစ်ဖက်ထဲချက်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာကြ၏။ သက်ဦးက ခြူးခြူးကို သိုင်းဆွဲထားသောလက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှော့ပေးလိုက်၏။

မိုးဟိန်းက သမီးလေး၏လှုပ်ရှားမှုကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေသည်။

ရုတ်တရက် သူ့လက်ထဲမှသော့ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့လွှတ်လိုက်၏။

“ချလွမ်း...”

ခြူးခြူးက ချုပ်ထားသောလက်ထဲမှ ပြုန်းကန်ဆောင့်ရှက်ထွက်ကာ နံရံဆီပြေးကပ်၏။ ထိုသူက ခြူးခြူးကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ဝင်ဖမ်းကြလေကွာ”

အော်ဟစ်အမိန့်ပေးရင်း လက်ထဲမှဘောလံပင်ကို အဖုံးခွဲကာ ချိန်ရွယ်လျက် တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာသည်။

ဘေးမှလူနှစ်ယောက် ဝင်ချုပ်လိမ့်မည်ကို မိုးဟိန်းက တောင်တွက်ဆပြီးသာ။ ဖျတ်ကန်ကိုယ်ကိုတိမ်းကာ ရှောင်လိုက်သည့် အရှိန်လွန်ကာ ဝင်လာသူတစ်ယောက်၏လက်ကို နောက်ပြန်လိမ်လိုက်၏။ အားကုန်ပစ်၍ထိုးလိုက်သော ဖောင်တိန်အသွားဆီသို့ သူ့ကိုယ်လုံးဖြင့်ထိုးခံလိုက်သည်။ ဖောင်တိန်ကစိုက်ဝင်သွား၏။

“အား”

ထိုသူတစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်ကျွမ်းကာ အရှိန်ဖြင့် ကုန်လောင်ရုံအောက်ထပ်ကြမ်းပြင်ဆီသို့ ပြုတ်ကျသွားတော့၏။ ဝင်လာသောလက်သီးတစ်ချက်ကြောင့် မိုးဟိန်း မျက်နှာပူကန်ဖြစ်သွားသည်ထပ်ပြီးထိုး၏။ ငုံ့ရှောင်၏။

ဒုတိယလူက အသံနက်ကြီးဖြင့် ...

“ငါ့အစ်ကို... သေပြီ၊ မင်း... မင်းကြောင့်”

အော်ဟစ်ရင်း မိုးဟိန်း၏လည်ပင်းကို ရှိညစ်သည်။ သူ့ ရင်ဝကို ခြစ်တိုက်ပစ်လိုက်၏။ နောက်တစ်ယောက်ကို လက်ပြန် ရိုက်သည်။

ရုပ်ထွေးနေစဉ်မှာပင် ခြူးခြူးက လှစ်ကန်ပြေးထွက်လာပြီး ခြင်းပေါ်မှသော့ကို လျင်မြန်စွာကောက်ယူကာ လှေကားအတိုင်း နှစ်သွားသည်။

သက်ဦးက ခြူးခြူးနောက်လိုက်ရန် ကုန်းရုန်းထ၏။ မိုးဟိန်း ခြူးခြူးဖြင့်ဖြတ်ကန်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ချက်ထပ်ကန်ရန် ရွယ်စဉ်မှာပင် သူ့ကို နောက်ဘက်မှ သိုင်းချုပ်ခံလိုက်ရ၏။

သက်ဦးကလူးလဲထရင်း ...

“အဲဒီကောင်ကိုထိန်းထားစမ်း မောင်ငယ်”

အော်ဟစ်အမိန့်ပေးကာ ခြူးခြူးနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားမောင်ငယ်က မိုးဟိန်းကို ကိုင်ပေါက်လိုက်၏။ ကျောဖြင့် ခြင်းပေါ်အကျတွင် မောင်ငယ်ခြေထောက်ကို ဖြတ်ရိုက်သည်။

ထိုအခါ တံတောင်ဖြင့်တွတ်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးထွေးနေစဉ်မှာပင် ခြူးခြူးက လှေကားပေါ်ပေါ်တွေထားသောအခန်းရှေ့သို့ ရောက်သွားလေပြီ။ ခြူးခြူးက သေသောတံခါးကိုဆွဲပိတ်သည်။ မရချေ။ တံခါးနှင့်တံခါးဘောင်ကြားတွင် ကန်လန်ခံနေသော ဆီပေါအဟောင်းကို တွန်းထုတ်ပစ်

တံခါးကို ပိတ်လိုရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခြူးခြူးက လှေကားအောက်သို့ရောက်သွားပြီး ထိုးလှည့်ကာ တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးပွင့်

အထဲမှ နူးညံ့သောအလင်းနှင့် သပ်ရပ်စွာ ဖွဲ့စည်းပြင်ဆင်ထားသော ဟိုတယ်အခန်းနံပါတ်ဆယ့်သုံးကို မြင်ရလေသည်။

ခြူးခြူးက ထိုအခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်မည့်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် နောက်မှမီလာသောသက်ဦးက ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆောင်ရွက်လိုက်၏။

ခြူးခြူး၏လက်ထဲမှသော့က ကြမ်းပြင်ပေါ်လွတ်ကျသွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် မိုးဟိန်းကလည်း လှေကားအတိုင်းဆင်းပြေးလာလေပြီ။ သက်ဦးက သော့ဆီတစ်လှည့် မိုးဟိန်းဆီတစ်လှည့် အာရုံများသွားစဉ် ခြူးခြူးက အတင်းရုန်းထွက်ပြီး ဟိုတယ်ခန်းထဲသို့ တစ်ကိုယ်လုံးလိုဏ်ကာ ဝင်လိုက်၏။

“ဟေ့ . . .”

သက်ဦးက သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ခြူးခြူးကိုလှမ်းဆွဲသည်။ မမိ။ တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ဆွဲမိလျက်သားဖြစ်ကာ တံခါးပိတ်သွားလေသည်။

“ရိုမ်း . . .”

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မိုးဟိန်းကလည်း အစအဆုံးမြင်လိုက်မပြီ။ သမီးအတွက်စိတ်ပူသွားသည်။ လှေကားပေါ်မှ တရကြမ်းဖြေးဆင်းလာ၏။

သက်ဦးက ယောင်တိယောင်ကန်းဖြင့် ဂန္ထိရသော့ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှကောက်ယူကာ တံခါးကိုလှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။

ဟိုတယ်အခန်းဆယ့်သုံးက နဂိုမူလအတိုင်း ပြန်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

သပ်ရပ်ပြန်ပြူးစွာ ခင်းကျင်းထားလျက်။

ရှင်းလင်းလျက်။

ခြူးခြူးကား မရှိတော့ . . .။

“သမီး . . .”

နာကျင်ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းများဖြင့် နှလုံးပေါက်ကွဲထွက်သွားသော အာဟင်လိုက်သည့် မိုးဟိန်း၏အသံက ဒဏ်ရာရထားသော သက်ဦးတစ်ကောင်၏ ဟိန်းဟောက်သံနှင့်တူနေ၏။

သည်လူ့လောကထဲမှာ သမီးလေးကို နောက်တစ်ကြိမ်မြင်ဖို့ မရတော့ဘူးဟူသည့်အသိက သူ့ကို ရူးသွပ်လှစေမန်း မှောင်မှောင်စေသည်။ ဆောက်တည်ရာမရ ဒေါသမီးလျှံတွေက သက်ဦးအပေါ်သို့ နဂါးခံတွင်းထဲကမီးလျှံတွေလို ပြင်းထန်စွာကျရောက်သွားစေတော့သည်။

“ကဲကွာ . . . ကဲကွာ”

/ “ခွပ် . . . ဖျောင်း”

“အား”

မိုးဟိန်း၏လက်သီးတွေက သက်ဦး၏မျက်နှာပေါ်တည့်တည့်၊ ညီညာစွာ ရင်ညွန့်ဆီသို့ . . .။ သက်ဦး ခွေကနဲလဲကျသည်။ လက်ထဲမှ သော့ကလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်လွတ်ကျသွား၏။ မိုးဟိန်းကတော့ သူ့အပေါ်သို့ အရှိန်သတ်၍မရ။

“မင်းကြောင့် . . . ငါ့သမီးလေးပျောက်သွားတာ၊ မင်းကြောင့်”

“ကဲကွာ”

“ခွပ် . . . ခွပ် . . . ဖျောင်း”

“အား . . . မလုပ် . . . မလုပ်ပါနဲ့ . . . အား . . .”

သက်ဦး၏မျက်နှာပေါ်မှာ သွေးတွေ မြင်မကောင်းအောင် ညီညာလာသည်။ သက်ဦးက ဝင်သက်ထွက်သက်ကို အနိုင်နိုင်ရှု။ သော့သည်ကြားမှ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် . . .

“ခင်ဗျားသမီးလေးကို ပြန် . . . ပြန်ရောက်လာအောင်လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် . . .”

“ဘာ . . .”

သက်ဦးကို အသေသတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားသော မိုးဟိန်း လက်တွေ့ ခေတ္တမျှတုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ ထိုစဉ် . . .

“ဒိုင်း. . . ဒိုင်း”

ဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်ဆီမှ မောင်ငယ်လှမ်းပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန်တွေ ဝဲယုံလာသည်။ စဉ်းစားနေချိန်မရတော့။ မိုးဟိန်းက သေကို ဖျတ်ကနဲကောက်ယူလိုက်ပြီး သက်ဦးကို လက်လိမ်ချိုးဖမ်းချုပ် လှောင်ဟိုတယ်ခန်းထဲသို့ တွန်းသွင်းလိုက်သည်။

“ဒိုင်း. . . ဒိုင်း”

ကျည်ဆံတွေက နားရွက်ဖျားနားမှပွတ်၍ တွက်သွား၏။ မိုးဟိန်းလည်း ဟိုတယ်ခန်းတွင်းသို့ တစ်ကိုယ်လုံးပစ်ဝင်ကာ တံခါးကို နောက်ပြန်ကန်ဆောင်ပြီး ပိတ်လိုက်၏။

တံခါးကို ကျည်ဆံတွေလာမှန်သည့်အသံကိုပင် ကြားလိုက်ရသည်။

ဟိုတယ်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သက်ဦးက ခွေခွေကလေးထဲ ကျနေသည်။ မိုးဟိန်းက သက်ဦး၏ရင်ဝကို ဒူးဖြင့်ထောက်ကာ လက်တွေ့ကိုမလှုပ်နိုင်အောင်ချုပ်ကိုင်ရင်း . . .

“ဟေ့ကောင်. . . ငါ့သမီးကို ပြန်ရောက်လာအောင် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ တကယ်လား. . . ပြော. . . ပြောစမ်း၊ ဟေ့ကောင် ငါမေးနေတယ်. . . မင်းသေသွားချင်သလား”

ထိုအချိန်တွင် မောင်ငယ်က ပစ္စုတိုကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ကာချိန်ရင်း မိုးဟိန်းနှင့် သူ့ဆရာသက်ဦးတို့ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည့် ဆီသိုလှောင်ခန်းတံခါးကို ခြေဖြင့်ဆောင်ကန်ကာ ဖွင့်လိုက်၏။

အခန်းထဲတွင်ကား မည်သူ့ကိုမှမတွေ့ရ။ ဆီပေပါအခွံ သုံး

လုံးသာ ရှိနေလေသည်။

အဲသည့်အချိန်မှာပင် ရဲကားများနှင့်အတူ စီအိုင်ဒီမှ တာဝန်များ ရောက်လာကြလေတော့သည်။

တစ်ယောက်တည်း ထင်ရာခိုင်းလို့ ရတဲ့ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အဖွဲ့အည်းနဲ့ လုပ်ရတဲ့ ဌာနဆိုင်ရာကိစ္စဆိုတော့ သူ့လက်ထဲရောက်နေတဲ့သူ့ကို ဌာနကိုအပ်ပြီးမှ အထက်အမိန့်အတိုင်း ဆက်လုပ်တာအတောင်းဆုံးပဲ။ နို့မဟုတ်ရင် သူ့အလုပ်ကို ထိခိုက်နိုင်တယ်ဗျ”

စိတ်ပူပင်စွာပြောနေသော ဦးအေးဆောင်၏စကားကြောင့် ဒေါက်တာထွန်းအံ့လည်း ငိုငိုတော့တော့ဖြစ်သွား၏။ သူ့စားပွဲပေါ်မှာ ဆော့ ဝိုင်တဲ့တွေ့ရှုပ်ပူနေသည်။ သာဒွန်းဦးကို ဖမ်းမိစဉ်က တစ်ပါးတည်း သိမ်းဆည်းရမိသော ပစ္စည်းစာရင်းဖိုင်တွဲလည်းရှိသည်။ ပြီးတော့ မီးလောင်ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးခဲ့သော မှတ်တမ်းဟောင်းဓါတ်ပုံများကို တည်း နိုင်ယုတ်ကြည့်နိုင်ရန် အစီအရံချထား၏။ နောက်ဆုံးဓါတ်ပုံက ဆော့ ပုဇွန်တောင်ကုန်လှောင်ရုံအပျက်ထဲမှာတွေ့ခဲ့ရသော အလောင်းအင်ဖြစ်သည်။

လောလောဆယ်စစ်မေးနေသော မောင်ငယ်ထံမှထွက်ဆို ဆက်အရတော့ သူ့အစ်ကိုသည် သူတို့ဆရာဖြစ်သူ သက်ဦး (ခေါ်) ဆင်မြင့်ဦး၏ဖောင်တိန်ဖြင့် အထိုးခံရရာမှ အခုလို မီးလောင်ကျွမ်းပြီး သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုထား၏။ ခက်သည်က မောင်ငယ်က တည်း သည်ထက်ပိုပြီး ဘာမှပြည့်ပြည့်စုံစုံမပြော။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာ ထွန်းအံ့အဖို့ ဆက်စပ်စဉ်းစားယူဖို့ အတော်အခက်အခဲဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် သူ့စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကမြည်လာသည်။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်ရင်း . . .

“ဟဲလို”

“ဟဲလို . . . ဆရာလား။ ကျွန်တော် ဆရာတပည့်ဒေါက်တာ ချီးကြည်ပါ။ ဆရာစုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့အတိုင်း လူတစ်ကိုယ်လုံးမီးလောင် ခဲ့ပြီး ဆေးရုံရောက်လာတဲ့ကောင်တွေကို လိုက်ရှာကြည့်လိုက်တော့ သူ့ထူးဆန်းဆန်းလူနာတစ်ယောက်ကိုသွားတွေ့တယ်။ အဲဒီလူက ခု အထိ

အခန်း (၁၃)

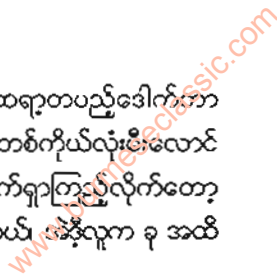
စီအိုင်ဒီစစ်ကြောရေးအခန်းထဲတွင် မောင်ငယ်ကိုစစ်မေးနေ သည့်ကိုတင်ထွင်မှုမှာ စိတ်တိုစပြုနေလေပြီ။ မောင် ငယ်ကလည်း မေး သမျှကို ဖြောင့်ကွယ် ကွယ်နေ၏။ ဦးအေးဆောင်က အခန်းထဲမှထွက် လာပြီး ဒေါက်တာထွန်းအံ့ရှိရာ မှုခင်းဆေးပညာဌာနဘက်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က သူ့ကိုတွေ့လျှင်တွေ့ချင်း . . .

“ဘဟ်လိုတုံးဗျ ကိုအေးဆောင်၊ ကိုမိုးဟိန်းဆီက ဘာ အဆက်အသွယ်ရသေးလဲ”

ဦးအေးဆောင်က ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ရင်း . . .

“ဘာအဆက်အသွယ်မှမလုပ်လို့ ခက်နေတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီကိစ္စ

အသက်ရှင်လျက်ပဲ၊ သူ့နာမည်က 'ဦးမင်းဟန်' တဲ့... ထောက်ကြန့်မှာနေတယ်”

“အေး... ငါ အရမ်းစိတ်ဝင်စားတယ်၊ အဲဒီလူရဲ့လိပ်စာကို ပြောစမ်းပါဦး၊ ငါ သူ့ကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီးမေးကြည့်ချင်တယ်”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က စာရေးစက္ကူပေါ်တွင် သူ့တပည့်ပြောသောလိပ်စာကို ရေးမှတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးအေးဆောင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကသုတ်ကရက်ထွက်လာခဲ့တော့၏။

“ခင်ဗျား အခုနေ ကျွန်ုပ်ကိုသတ်လိုက်ရင် ခင်ဗျားသမီးလေးကို ဟောဒီလူလောကထဲပြန်ရောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ နည်းကို သိရတော့မှာမဟုတ်ဘူး ကိုမိုးဟိန်း”

သက်ဦးက သူ့ရင်ဝကိုးဖြင့်ထောက်ထားသည့် မိုးဟိန်းအား မော့ကြည့်ရင်း နာကျင်နေသည့်ကြားမှ အံ့ခဲ၍ပြောလိုက်၏။ မိုးဟိန်းက...

“စကားရှည်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ ငါ့သမီးပြန်ရောက်လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ မင်း အခုမြန်မြန်ပြောလိုက်ရင် သက်သာလိမ့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မိုးဟိန်းက သက်ဦး၏အင်္ကျီကောက်လံ့စနစ်စကို စုံကိုင်ကာ အခန်းထောင့်သို့ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက်...

“ဟေ့ကောင် မှန်မှန်ပြော၊ လိမ်ရင်တော့ သေပြီသာမှတ်၊ ငါ့သမီးကိုပြန်ရောက်လာအောင်လုပ်နိုင်တဲ့ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်း တကယ်ရှိသလား”

“ရှိတယ်”

သက်ဦး၏အဖြေစကားက တိုညှင်းသလို တိုတောင်းလှ သည်။ မိုးဟိန်းက ဝုန်းကနဲခုန်ဝင်ကာ သက်ဦးကိုကိုင်ဆောင်လိုက် ရင်း...

“ဘာပစ္စည်းလဲပြောစမ်း”

“ကျွန်ုပ်ကိုလွှတ်ပေးမှပြောမယ်”

“ဘာ... မင်းက ဒီအချိန်မှာတောင်မှ ငါနဲ့ အပေးအယူအဆင်မဲ့ရှိတယ်လို့ထင်နေတုန်းလား၊ တောက်... ငါ လုပ်လိုက်ရရင် သေတော့မယ်”

“ဒေါသမကြီးပါနဲ့ ကိုမိုးဟိန်း၊ ကျုပ် အခုသေသွားရင် သေသွားလည်း ခင်ဗျားရဲ့သမီးလေးကို ပြန်ရနိုင်မယ့်နည်းလမ်းမရှိတော့ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်ထားစမ်းပါ”

သက်ဦး၏စကားက မိုးဟိန်း၏အရိုက်ကိုထိမှန်သွား၏။ မိုးဟိန်းက ဒေါသကိုချုပ်တည်းလျက် အံ့ကိုသာတင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်ရတော့၏။ သက်ဦးက...

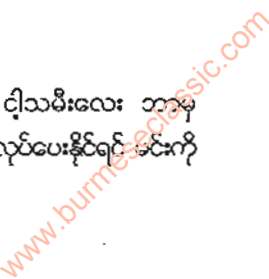
“ခင်ဗျားသမီးကို ပြန်ရောက်လာအောင်လုပ်ပေးနိုင်မယ့် ပစ္စည်းကို ကျုပ်ရအောင်ရှာပေးမယ်ကိုမိုးဟိန်း၊ အဲ... အပြန်အလှန်အနေနဲ့ ခင်ဗျားသိမှာရှိတဲ့သော့ကို ကျုပ်ကိုပေးရမယ်၊ ဘယ်အခါ သဘောတူလား”

ထိုစကားကြောင့် မိုးဟိန်းက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ သည်သော့က ဘယ်လိုတန်ခိုးစွမ်းအင်တွေရှိနေပါစေ၊ သူ မမက်မောပါ။ သူ သေချာစားပါ။ သည်တစ်လောကလုံးတွင် သူတန်ခိုးအထားဆုံး အရာက သူ့သမီးလေးခြူးခြူးကိုသာဖြစ်၏။

မိုးဟိန်းက...

“ကောင်းပြီ... ငါ သဘောတူတယ်၊ ငါ့သမီးလေး ဘာမှမရှိဘဲ ပြန်ရောက်လာရင် ကျေနပ်ပြီ။ အဲဒီလိုလုပ်ပေးနိုင်ရင် မင်းကို သေပေးလိုက်မယ်”

“အဲဆို ကျုပ်တို့ အပေးအယူဖြစ်ပြီပေါ့”

သက်ဦးက စိတ်သက်သာရာရစွာဖြင့်ပြောလိုက်၏။ မိုးဟိန်းက . . .

“မင်းဆီကဖောင်တိန် ငါ့ကိုပေးစမ်း”
“ဗျာ . . . ဒါ . . . ဒါ . . . ကျွန်တော့်ဥစ္စာလေ”

“စကားမရှည်စမ်းနဲ့ကွာ၊ မင်းလိုကောင်မျိုးက သစ္စာဖောက်ပြီး ငါ့နောက်ကျောကို ခါးနဲ့မထိုးဘူးလို့မပြောနိုင်ဘူး၊ ပေးစမ်း”

မိုးဟိန်းက သက်ဦး၏အကျိုးအိတ်ကပ်ထဲမှ ဖောင်တိန်ကို ဆတ်ကန်ဆောင့်ဆွဲယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် . . .

“ကဲ . . . ပြောစမ်း၊ ဟောဒီဖောင်တိန်အပြင် မင်းဆီမှာ တခြားဘာပစ္စည်းရှိသေးလဲ”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့ ဘာပြောရမည်မှန်းမသိ။ အံ့ဩလွန်း၍ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ ငေးကြည့်နေရသည်။

ဦးမင်းဟန်ကတော့ သူ့ကို ယုံပါဟုလည်းမတိုက်တွန်း။ မယုံပါနှင့်ဟုလည်း မဟန်တား။ ဟိုးအဝေးကိုသာ ရီဝေသောမျက်လုံးများဖြင့် ငေးကြည့်နေ၏။ ဦးမင်းဟန်၏မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်တွေဝေနေသည်။ ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာယမ်းလိုက်သောအခါ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်စက်တစ်စက်က မီးလောင်ရာဗေပွဖြင့် အကျဉ်းတန်နေသောပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျသွားလေသည်။

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ဦးမင်းဟန်၏မျက်နှာနှင့် ခြေလက်များပေါ်ရှိ မီးလောင်ရာအမာရွတ်များကိုကြည့်ရင်း . . .

“ဖောင်တိန်တစ်ချောင်းနဲ့အထိုးခံရရုံနဲ့ ခင်ဗျားတစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်သွားတယ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာပဲဗျာ”

ဦးမင်းဟန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“အဲဒီဖောင်တိန်ထက် အများကြီးပိုပြီး အံ့ဩလို့ရတဲ့ ဖောင်တွေ ရှိသေးတယ်ဒေါက်တာ၊ အပေါ်ယံအမြင်နဲ့ကြည့်ရင်တော့ သဘာဝ သာမန်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဖောင်တွေအားလုံးကိုစုစည်းပြီး အသုံးချနိုင်မယ်ဆိုရင် လောကဦးတစ်ခုလုံးရဲ့အနာဂတ်ကို ဖန်တီးနိုင်လောက်အောင် တန်ဖိုးရှိ တယ်မယ်လို့ သူတို့က ယုံကြည်ထားကြတယ်”

“သူတို့ . . . ဟုတ်လား၊ သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေကိုပြောလဲ”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်မေးလိုက်သည်။ ဦးမင်းဟန်က သူ့အံ့ဆွဲထဲမှ ဝါကျင်နှစ်ဖမ်းရော်နေသော စာရွက်ဟောင်းတစ်စောင်ကို ထုတ်ပြ၏။ အဲသည့်စာရွက်ပေါ်တွင်ကား ထူးဆန်းသော တံဆိပ်လိုလို သင်္ကေတလိုလို ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခု . . . ။

ဦးမင်းဟန်က . . .

“ဒေါက်တာ . . . ဟောဒီတံဆိပ်ကိုမြင်ဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း . . . အဲဒါ ဘာလဲဗျ”

“အဲဒါ Illuminati လို့ခေါ်တဲ့ အလင်းတော်ဂိုဏ်းရဲ့တံဆိပ်ပဲ။ ဟောဒီပုံကို သေသေချာချာကြည့်ရင် အတည်ပဲဖတ်ဖတ် ဇောက်ဇောက်ဖတ် Illuminati ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာတန်းကိုပဲ နှစ်ဖက်စလုံး

ကမြင်ရအောင် ဒီဇိုင်းလုပ်ထားတာတွေ့လိမ့်မယ်။ ဒီလို အတည်ရော
ဇောက်ထိုးရော နှစ်ဖက်စလုံးတူညီနေတဲ့ ခေါက်ချိုးညီပုံကို အလင်း
တော်ရိုက်ကလေးတွေက Ambigram (ဟန်ချက်ညီပုံ) လို့ခေါ်ကြတယ်
သူတို့ဂိုဏ်းက အလင်းနဲ့အမှောင်၊ အကောင်းနဲ့အဆိုး၊ အပူနဲ့အအေး
စတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်စုံတွေတွေကို အလေးအနက်ထားကြတာကိုး”

“ဪ... အပိုင်းထဲမှာ အဖြူနဲ့အနက် တစ်ခြမ်းစီပါတဲ့
ယင်-ယန်ပုံမျိုး ဟစ်တလာသုံးတဲ့ စကြာတံဆိပ်လိုပုံမျိုးတွေကို ပြော
တာလား”

ဦးမင်းဟန်က ခေါင်းကိုညိတ်သည်ဆိုရုံမျှ အသာလေးညိတ်
ပြလိုက်၏။ ပြီး . . .

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဒေါက်တာရယ်၊ အဲဒီလိုဟန်ချက်ညီပုံ
တွေကို အလင်းတော်ရိုက်ကြီးမှာစပြီး အသုံးပြုခဲ့တာကတော့ အလင်း
တော်ရိုက်ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဂါလီလီယိုဆိုတဲ့ သိပ္ပံ
ပညာရှင်ပဲ”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က မျက်လုံးပြူးသွားပြီး . . .

“ဘာ . . . ဂါလီလီယိုဟုတ်လား၊ နေကိုဗဟိုပြုပြီး ကမ္ဘာက
လည်ပတ်နေရတယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို စတော့ခဲ့တဲ့ သိပ္ပံပညာရှင် ဂါလီလီ
ယိုဟာ အဲဒီအလင်းတော်ရိုက်ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ဟုတ်လား”

“ဒီလောက်နဲ့တင် တအံ့တဩဖြစ်မနေပါနဲ့ဦးလေ၊ အလင်း
တော်ရိုက်ဟာ ရောမကဗာတီကန် အာဏာပိုင်တွေကြောင့် ဥရောပ
ကိုဖြတ်ပြီး ထွက်ပြေးလာရတဲ့အခါ ဖရီးမေဆင်ဂိုဏ်းကြီးနဲ့ ပေါင်းမိ
သွားတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ပေါ်လာတဲ့ခေါင်းဆောင်တွေကိုကြည့်
လိုက်ရင် ဒေါက်တာ ပိုအံ့ဩသွားမယ်ထင်တယ်။ ‘ဂျော့ချ်ဂါရှင်တန်’ လို့
အမေရိကန်သမ္မတလည်းပါတယ်။ ‘ဘင်ဂျမင်ဖရန်ကလင်’ လည်းပါတယ်။
ဂျာမနီကဂိုဏ်းခွဲတစ်ခုမှာဆိုရင် ‘ကားလ်မာက်စ်’ တောင်ပါခဲ့သေးတယ်”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က မယုံကြည်နိုင်သောမျက်လုံးများဖြင့်

ကြည့်နေမိသည်။ ဒါကိုချိပ်မိသွားသော ဦးမင်းဟန်က စာရွက်
ထုတ်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ပီရမစ်ပုံကြိမ်တစ်ခုကို ရေးဆွဲလိုက်၏။ ထို
ပုံကြိမ်ထဲတွင် မျက်လုံးတစ်လုံးကို ထပ်မံရေးဆွဲထည့်လိုက်သည်။ ဒေါက်
တာထွန်းအံ့က . . .

“အဲဒီပီရမစ်ထဲကမျက်လုံးက ဘာလဲဗျ”

“ဒါ အလင်းတော်ရိုက်ရဲ့သင်္ကေတတစ်ခုပဲ ဒေါက်တာ၊
အဲဒီပုံကိုသိမြင်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်အလင်းရောင်လို့အမိပ္ပါယ်ရတယ်။ ကဲ
အဲဒီမှာကြည့်ဦး”

ဦးမင်းဟန်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တစ်ဒေါ်လာတန်ငွေစက္ကူ
တစ်ရွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ချကာ ကျောဘက်သို့လှန်ပြလိုက်သည်။

ထိုငွေစက္ကူကိုမြင်လိုက်သောအခါ ဒေါက်တာထွန်းအံ့က နား
ညှိနိုင်စွာဖြင့် . . .

“ဟင် . . . အမေရိကန်ဒေါ်လာပေါ်မှာ အလင်းတော်ရိုက်ရဲ့
သင်္ကေတကိုရိုက်ထားတာပဲ၊ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတဲ့”

“အမေရိကန်သမ္မတ ဝုဒ်ရိုးပီလ်ဆင်ဟာ အလင်းတော်ဂိုဏ်း သားပဲလေ။ အမေရိကန်ဒေါ်လာကိုပုံစံထုတ်တဲ့ ပီလ်ဆင်ရဲ့လူယုတ်ထော် ကာနယ်လ်ဟောက်စ်ကလည်း အလင်းတော်ဂိုဏ်းသားပဲ။ သမ္မတကြီး ပီလ်ဆင်ရဲ့အမိန့်နဲ့ ဒေါ်လာငွေစက္ကူရဲ့နောက်ကျောမှာ Illuminatus ဂိုဏ်းရဲ့သင်္ကေတကို ထည့်ရိုက်ထားတာပေါ့။”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချလိုက်သည်။ ထို့နောက် . . .

“ကဲ . . . ကျုပ်တော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားသွားပြီဗျာ။ အဲဒီအလင်း တော်ဂိုဏ်းကြီးအကြောင်းကို အစကနေသာပြောပြပေတော့။”

ဦးမင်းဟန်က တိမ်တွေပြာလဲ့နေသော ကောင်းကင်ဆီသို့ ငေးကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“စရမယ်ဆိုရင်တော့ ခရစ်တော်ပေါ်ပြီး (၃)ရာစုလောက် ကတည်းကစရမှာပဲ။ အဲဒီတုန်းက မာနီဆိုတဲ့ ဂန္ဓာရီပညာရှင်ကြီး တစ်ယောက်ပေါ်ပေါက်ခဲ့တယ်။”

အခန်း (၁၄)

မိုးဟိန်းက သူ့အဝတ်ဗီစီထဲမှ တီရှပ်နှင့်ဘောင်းဘီရှည် နှစ်ထည်ထုတ်ပေးကာ သက်ဦး၏အဝတ်အစားများကို အကုန်လုံးလဲ သယ်ဝတ်ဆင်ခိုင်းလိုက်၏။ သူ . . . သက်ဦးကိုစိတ်မချ။ သက်ဦး၏ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် အစွမ်းထက်သော သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတစ်ခုခု လျှို့ နှစ်ဆောင်ထားခဲ့လျှင် အလစ်အပိုက်တွင် သူ့ကို ဒုက္ခပေးမှာစိုး သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သက်ဦးကတော့ သိပ်မကြည်။
“ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျားတော့ သိပ်ပိုင်လှပြီလို့ ထင်နေတာပေါ့။

ဟု မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ဖြင့် စကားနာထိုးကာပြော၏။ မိုးဟိန်းက ဂရု

မနိုက်ဘဲ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . စကားများမနေနဲ့၊ အဝတ်အစားလဲပြီးရင် အခန်းအပြင်ထွက်ခဲ့”

သက်ဦးထွက်လာပြီးသောအခါ မိုးဟိန်းက အဝတ်လဲခန်း တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ထဲရှိ အခန်းနံပါတ် (၁၃)သောဖြင့် တံခါးကိုပြန်ဖွင့်လိုက်၏။

ထုံးစံအတိုင်း နွေးထွေးသောအလင်းရောင်နှင့်အတူ အိမ် မက်ရွာဟိုတယ်၏ အခန်းနံပါတ်(၁၃)ကို မြင်ရပြန်လေသည်။

မိုးဟိန်းက အခန်းထဲသို့မဝင်ဘဲ စောစောက သက်ဦးထံ ထားသည့်အဝတ်အစားများနှင့် ကိုယ်ပေါ်မှာတွေ့ရသမျှပစ္စည်းအစုံ အထွာတွေအားလုံးကို အခန်းထဲသို့ပစ်ထည့်လိုက်၏။ သို့မှသာ တံခါး ကိုပိတ်ပြီးပြန်ဖွင့်လိုက်လျှင် အခန်းသည် နဂိုမူလအခြေအနေသို့ ပြန် ရောက်သွားမည်ဖြစ်၍ သက်ဦး၏ပစ္စည်းတွေအားလုံး ပျောက်ကွယ် သွားမည်ဖြစ်၏။

သက်ဦးကတော့ မိုးဟိန်းလုပ်နေပုံများကို နားမလည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။ မိုးဟိန်းက သက်ဦး၏ သိဒ္ဓိဝင်ဖောင်တိန်ကိုပဲ ဟိုတယ်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ပစ်ချလိုက်သည်။ နောက် . . . တံခါးကို ဆွဲပိတ် လိုက်မည်ပြုစဉ် သက်ဦးက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် . . .

“ဟာ . . . ကျွန်တော့်ဖောင်တိန်လေးကိုတော့ မလုပ် . . . မလုပ် . . .”

“ရှိမ်း . . .”

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာပင် မိုးဟိန်းက တံခါးကိုဆွဲပိတ်လိုက် သည်။ ထို့နောက် ဂန္ထိရသောဖြင့် တစ်ဖန်ပြန်ဖွင့်လိုက်၏။^၁

“ဟင် . . .”

သက်ဦးကရေရွတ်လိုက်သည်။ စောစောက ကြမ်းပြင်ပေါ်ပစ် ချထားသော သက်ဦး၏အဝတ်အစားနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ

ဘာတစ်ခုမှမရှိတော့။ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းဖြစ်သော ဖောင်တိန်သာလျှင် မျောက်ပျက်ဘဲကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဖောင်တိန်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာမဟုတ်တော့။ သူ့ နံရံလှေနေရာဖြစ်ဟန်တူသော စားပွဲပေါ်သို့ ရောက်နေလေသည်။

မိုးဟိန်းက စိတ်ထဲမှကြိတ်ပြီးရေရွတ်လိုက်သည်။ ဪ . . . သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေကတော့ အခန်းတံခါးကိုအဖွင့်အပိတ်လုပ်လိုလည်း မျောက်မသွားဘဲ ကျန်နေရစ်တတ်ပါလား။ မိုးဟိန်က ဟိုတယ်အခန်း သိဒ္ဓိဝင်ပြီး ဖောင်တိန်ကိုကောက်ယူကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထို့ နောက် သူ့စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ လက်ထိပ်တစ်စုံကိုထုတ်ယူကာ သက်ဦး ကို ရေချိုးခန်းပြတင်းပေါက်ရှိ သံတိုင်နှင့်တွဲ၍ လက်ထိတ်ခတ်ထား ထိတ်ခတ်ခတ် လောလောဆယ်တော့ သက်ဦးဒုက္ခပေးမည့်အန္တရာယ်ကို စိုး စိုးရောမလိုတော့။ မိုးဟိန်းက . . .

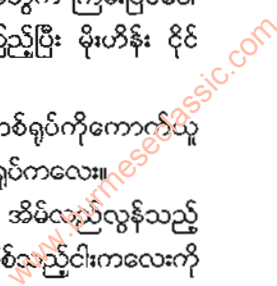
“ဟေ့ကောင် . . . မင်း ဒီမှာခဏနေခဲ့ဦး၊ ငါ့အတွက် လို အိမ်တွဲပစ္စည်းတွေ သွားယူလိုက်ဦးမယ်၊ ခဏနေရင်ပြန်လာခဲ့မယ်။ နေတာမှ မင်းနဲ့ငါ အလုပ်ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့”

မိုးဟိန်းက သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ခုတင် အိပ်ခန်းရရှိ အံ့ဝက်ထဲတွင် အသေအချာသောခတ်၍သိမ်းဆည်းထား သော ပစ္စုတိတစ်လက်ကိုထုတ်ယူကာ ခါးကြားမှာထိုးလိုက်သည်။ နှုတ်ကပ်အပိုနှစ်ခုကိုပါ လိုရမယ်ရယူလိုက်၏။

သမီးလေးခြူးခြူး၏ ကစားစရာအရုပ်တွေက ကြမ်းပြင်ပေါ် တွင် ပြန်ကျနေသည်။ အဲသည့်အရုပ်တွေကိုကြည့်ပြီး မိုးဟိန်း ဝိုင် သောသွားမိ၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ်ဒူးထောက်ကာ အရုပ်တစ်ရုပ်ကိုကောက်ယူ ထိတ်သည်။ ခြူးခြူး အရမ်းသဘောကျသောငါးရုပ်ကလေး။

သမီးကို သူ ညတိုင်းပြောပြဖြစ်ခဲ့သော အိမ်လည်လွန်သည့် အိမ်ကလေးပုံပြင်ကို ပြန်သတိရလာသည်။ သမီးဖြစ်သည့်ငါးကလေးကို

ပြန်လည်ရှာတွေ့ဖို့ ငါးဖခင်ကြီးက ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတွေကို ဖြစ်သန်းကာ လိုက်ရှာခဲ့ရသည့်အကြောင်း သမီးလေး နားထောင်ချင်နေပေရောမည်။

အခုလည်း အလည်လွန်သည့်ငါးကလေးကိုရှာတွေ့ဖို့ ဖခင်ပင်လယ်တွေအထပ်ထပ်ဖြတ်သန်းပြီး ရောက်အောင်လာခဲ့ပါ့မယ်သလို့ ရယ်...။ မငိုနဲ့... မငိုနဲ့။

ပါးပြင်ပေါ်စီးကျလာသောမျက်ရည်စက်များကို လက်ဖခံဖြင့် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ငါးရုပ်ကလေးကို ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲထိုးထည့်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

ခြံတံခါးဝအနီးရှိ စာတိုက်သေတ္တာပုံးထဲကိုနှိုက်လိုက်လေ့လိပ်စာကဒ်တစ်ခုနှင့် ဓါတ်ပုံတစ်ပုံထွက်လာ၏။ လိပ်စာကဒ်ပေါ်တွင် ရေးထားသည့်နာမည်က 'ရွှေစင်မမ'...။

ဓါတ်ပုံက အိမ်တစ်လုံး၏ရှေ့မျက်နှာစာပုံ၊ အိမ်နံပါတ်ကြည့်လိုက်တော့ ရွှေစင်မမ၏လိပ်စာကဒ်ထဲက နံပါတ်ပင်ဖြစ်နေ၏။ ဓါတ်ပုံထဲတွင် အိမ်ရှေ့အဝင်တံခါးကို ထင်ထင်ရှားရှားအသားပေးစာရိုက်ကူးထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။

အမိပွယ်ကို သူနားလည်လိုက်၏။ သည်ဓါတ်ပုံထဲကတံခါးအာရုံပြုပြီး ဂန္ထီရသော့ဖြင့် ရွှေစင်မမ၏အိမ်ထဲသို့ အရောက်သွားလို့ ရုံသာဖြစ်သည်။

'သက်ဦးရေး... စောင့်လက်စနဲ့ ခဏသည်းခံပြီး ဆင်စောင့်ပေးဦးတော့ကွာ'

သူက စိတ်ထဲမှတီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်ခဲ့ပြီး အနီးဆုံးအခန်းတစ်ခုထဲ ဂန္ထီရသော့ဖြင့်ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီး... အထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်၏။ နောက်တစ်ဆင့်က လွယ်လွယ်လေးသာ။ ဟိုတယ်အခန်းတံခါးအတွင်း တွင်ရပ်ပြီး ဓါတ်ပုံထဲရှိ အိမ်တံခါးကိုကြည့်ကာ အာရုံပြုလိုက်သည်။

နောက်...

ဟိုတယ်အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

ရွှေစင်မမ၏အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့လေတော့သည်။

ညှို့ခန်းဖြစ်ဟန်တူသော်လည်း ပဲရိဘောဂများများစားစား ကျယ်ဝန်းပြီး ရှင်းလင်းနေသည်။ ရွှေစင်မမက သူ့ကိုကျောပေးကာ သူမက လက်ထဲမှတူတစ်ချောင်းကို စုံကိုင်ကာ အားပါးတရ ခြံတံခါးရှင်း ရှေ့မှာချထားသော ရေဒီယိုတစ်လုံးကို ထုချေလိုက်လေသည်။

"ဒုန်း..."

သူမရှေ့တွင် အလားတူ ရေဒီယိုခြောက်လုံးခန့်ချထားသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ ရေဒီယိုတွေကိုထုချေနေရတာလဲ ရွှေစင်မမ"

မိုးဟိန်းက လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ရွှေစင်မမက သူလာမည်

ဆိုနေဟန်တူ၏။ သူမက လှည့်၍ပင်မကြည့်ဘဲ ...

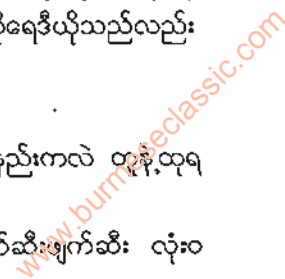
"ဒီရေဒီယိုတွေထဲကတစ်လုံးလုံးဟာ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းပဲ ကိုမိုးဟိန်း ဒါပေမဲ့ ဘယ်ဟာမှန်းအတိအကျမသိလို့ စမ်းသပ်ကြည့်နေတာပဲ"

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူမက နောက်ထပ်ရေဒီယိုတစ်လုံးကို ထုချေလိုက်ပြန်သည်။ ခွမ်းကနဲမြည်ကာ ထိုရေဒီယိုသည်လည်း ခြံတံခါးအမြွှာမြွှာဖြစ်သွားပြန်၏။

မိုးဟိန်းက ...

"သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းဟုတ်မဟုတ် စမ်းတဲ့နည်းကလဲ တူနဲ့ထုရတာပဲလားဗျာ"

"သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းမှန်ရင် ဘယ်လိုဖျက်ဆီးဖျက်ဆီး လုံးဝ

အရာမယွင်းဘူး’

ရွှေစင်မမကပြောရင်း နောက်ထပ်ရေဒီယိုတစ်လုံးကို တူဖြင့် ထပ်ထုလိုက်သည်။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ရေဒီယိုက ဘာမှဖြစ်မသွားဘဲ ရာဘာတုံးကြီးတစ်တုံးကိုထုရသည့်အလား တူက ပြန်ကန်ထွက်လာသည်။

“တွေ့ပြီ... ဒီဥစ္စာပဲ”

ရွှေစင်မမက ချွေးစက်များကိုသုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် မိုးဟိန်းဘက်သို့ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ မိုးဟိန်းက သူမတို့ စိုက်ကြည့်ပြီး . . .

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ ရွှေစင်မမ”

သူမက ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ရွှေစင်မမဟာ ရွှေစင်မမပါပဲ”

သူမ အတည်ပြောနေခြင်းဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ရွှေစင်မမက . . .

“ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်မှာ အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့ နှစ်ယောက်ထဲက စိန်ကြီးဆိုတဲ့လူဟာ ကျွန်မလက်ထောက်ပဲ။ ဟိုအရင်ကတည်းက တစ်ဖွဲ့တည်းတွဲလုပ်ခဲ့ကြတဲ့လူတွေဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့(၆)လလောက်က သူငွေမကံပြီး သစ္စာဖောက်သွားတယ်။ အဲဒီသော့ကို ကျွန်မဆီကမ်းသွားတယ်လေ။ ပြီးတော့ ဦးလှကြိုင်တို့ဆီမှာ ရောင်းဖို့လုပ်နေတုန်း အသတ်ခံလိုက်ရတာပဲ”

ပြောရင်းနှင့် သူမက ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုးလာသည်။ မိုးဟိန်းက ခါးကြားထဲမှသေနတ်ကို ဖျတ်ကန်ဆွဲထုတ်ပြီး ချိန်ထားလိုက်၏။ ရွှေစင်မမက ခေါင်းကိုညှင်သာစွာခါယမ်းသည်။ သူမက . . .

“သေနတ်တွေဘာတွေမလိုပါဘူး ကိုမိုးဟိန်း၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို သတ်ချင်ရင် ဒီအိမ်ထဲကိုရှင်ဝင်လာကတည်းက သတ်လိုရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မလုပ်ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ခံယူချက်က လူသတ်ဖို့မဟုတ်

ဘူး”

“ဒါဆို မင်းရဲ့ခံယူချက်ကဘာလဲ”

“ကျွန်မရည်ရွယ်ထားတာက ရှိရှိသမျှ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို တွေ့အောင်လိုက်ရှာပြီး အခန်းနံပါတ်(၁၃)ထဲမှာ လက်စချောက်ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ။ ဟောဒီလူလောကထဲကို အဲဒီပစ္စည်းတွေ ဘယ်ဆော့မှပြန်ရောက်မလာနိုင်အောင်ပေါ့။ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းရထားတဲ့လူတွေတို့ ကျွန်မတို့လိုက်ရှာတယ်။ အဆက်အသွယ်လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ကို နားလည်အောင်ဖျောင်းဖျပြီး သူတို့ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ထောင်းယူရတာပါပဲ”

မိုးဟိန်းက သရော်ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

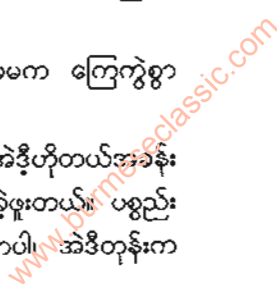
“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ရွှေစင်မမ။ ဒီလိုအစွမ်းထက်တဲ့ပစ္စည်းကို ထက်ထဲမှာရထားမှတော့ မင်းက အသာတကြည်တောင်းရုံနဲ့ သူတို့က ပေးမတဲ့လား”

“တကယ်နားလည်သဘောပေါက်အောင် ပြောပြနိုင်ရင်မခက်ပါဘူး ကိုမိုးဟိန်း။ ကဲ... ကျွန်မ ရှင့်ကိုမေးမယ်။ ရှင်လက်ထဲကို အခန်းဆယ့်သုံးသော့ရောက်လာတဲ့နေ့ကစပြီး ရှင်ဘဝဟာ ပိုပြီးသာယာစိုပြည်လာသလား၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ဒုက္ခတွေပိုများလာသလား”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် မိုးဟိန်းခိုင်သွား၏။ တကယ်တော့လည်း ရွှေစင်မမပြောသည်မှာမှန်နေ၏။ ဒီသော့သာရောက်မလာခဲ့လျှင် သမီးလေးကို သူ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ဒါသည်ပင် တံကြားမှာ၏သရော်ကရီးစယ်မှုတစ်ခုပေလား။

သူ ငိုငင်နေသည်ကိုကြည့်ရင်း ရွှေစင်မမက ကြေကွဲစွာ ဖြင့် . . .

“ကျွန်မငယ်ငယ် ကလေးဘဝတုန်းက အဲဒီဟိုတယ်အခန်းထဲက သိဒ္ဓိဝင်စောင်တစ်ထည်ကို မတော်တဆရခဲ့ဖူးတယ်။ ပစ္စည်းအဟောင်းရောင်းတဲ့ဆိုင်ကလေးဆီက ဝယ်ခဲ့မိတာပါ။ အဲဒီတုန်းက

ကျွန်မတို့မိသားစုက ဆင်းရဲကြတာကိုး။

အဲဒီထူးဆန်းတဲ့စောင်တစ်ထည်ဟာ ကျွန်မတို့မိသားစုရဲ့ ဘဝထဲကို ကြော့ကွဲတွေယူလာခဲ့တော့တာပါပဲ။ အဲဒီစောင်ရဲ့မျက်နှာ ပြင်ပေါ်မှာ အကွက်ကလေးတွေပေါ်နေပြီး လူရုပ်တွေထင်နေတာကို ကျွန်မက ရိုးရိုးစပ်စောင်တစ်ထည်လို့ပဲ အောက်မေ့ခဲ့မိတယ်လေး။ တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်မရဲ့ပယောဂကြောင့် မိုးဝေနေ့တိုးဝေဆိုတဲ့ ကျွန်မ ရဲ့အမြွှာမောင်လေးနှစ်ယောက်ဟာ အဲဒီစောင်ရဲ့အောက်မှာ အစအနရှာ မရအောင် ပျောက်သွားခဲ့တယ်။ အဲ... စောင်ရဲ့ထောင့်က အကွက် တစ်ကွက်မှာတော့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်အော်ဟစ်နေတဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာရုပ်ပုံတွေပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တာပေါ့။"

ရွှေစင်မမ၏စကားကိုနားထောင်ရင်း မိုးဟိန်း၏ရင်ထဲတွင် ဆိုနှင့်လာသည်။ တန်ခိုးတွေသိဒ္ဓိတွေဟာ သာမန်လူသားတွေအဖို့ ဆိုးရွားကြော့ကွဲခြင်းကိုပဲဖြစ်စေသလားဟု သူ တွေးနေမိ၏။

ရွှေစင်မမက မျက်တောင်ကိုတဖျတ်ဖျတ်ခတ်ကာ ဥနေသော မျက်ရည်စများကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ရင်း . . .

"အဲဒီစောင်ဟာလည်း ကျွန်မရဲ့ပိုက်မဲမူကြောင့် တခြား မိသားစုဆီကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက... ငယ်သေးတာကိုး။ ငါ့မိသားစုတောင်ပြိုကွဲသေးတာ၊ တခြားသူတွေလည်း ငါတို့လိုပဲ ခံစား စေရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ရိုင်းစိတ်မိုက်တွေဝင်နေသေးတာကိုး။ ဒါကြောင့် အဲဒီအမှားကြွေးကိုပြန်ဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မတစ်ဘဝလုံးကို ဒီထဲမှာ မြှုပ်နှံထားခဲ့တယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေကိုပြန်ရှာဖွေပြီး ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ကြိုးစား ရင်း ကျွန်မရဲ့ခဲတဲ့ ဒဏ်ရာအနာတရတွေကိုရော ရှင်မြင်ချင်သေး လား"

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရွှေစင်မမက သူမဝတ်ထားသောအင်္ကျီ ကို လက်ဖောင်းရင်းဆီမှ ဆုတ်ဖြလိုက်၏။

"ဗြ..."

"ဟင်..."

ရွှေစင်မမ၏လက်ဖောင်းရင်းတွင် သံပူဖြင့်ရိုက်နှိပ်ခံထားရ သည့် ကြီးမားလှသောမီးလောင်ရာအမာရွတ်ကို တွေ့လိုက်ရသည့် အတွက် မိုးဟိန်းကျောထဲစိမ့်သွားသည်။

ဘုရားရေ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့လက်ပေါ်မှာ မီးဖုတ် သားတဲသံပူနဲ့ကပ်ပြီး တံဆိပ်ရိုက်ရက်လောက်အောင် ဘယ်သူတွေ ကများ နှုတ်စက်နိုင်ကြပါလိမ့်။

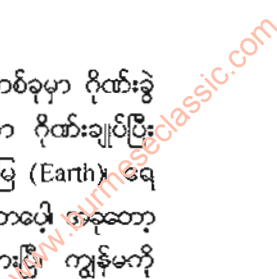
မိုးဟိန်းက အမာရွတ်ထင်နေသည့်တံဆိပ်ရာကို သေသေချာ ချာကြည့်လိုက်သည်။

air ဟု ရေးသားထားသော ဒီဇိုင်းပုံ အင်္ဂလိပ်စာလုံး(၃)လုံး ပင်ဖြစ်သည်။ ထူးဆန်းသည်ကား အတည်ကြည့်ကြည့် ဇောက်ထိုး ကြည့်ကြည့် နှစ်ဖက်စလုံးမှာပင် air ကို ဖတ်လိုရနေခြင်းပင်ဖြစ် သည်။ မိုးဟိန်းက..."

"အဲဒါ ဘာတံဆိပ်လဲ"

"ဟိုအရင်တုန်းက ကျွန်မဝင်ခဲ့ဖူးတဲ့ဂိုဏ်းတစ်ခုမှာ ဂိုဏ်းခွဲ များအဖြစ်နဲ့ ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရတဲ့တံဆိပ်လေး၊ အဲဒီဂိုဏ်းမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ပြီး ရင် လက်ထောက်ဂိုဏ်းခွဲမှူး(၄)ယောက် ရှိတယ်။ မြေ (Earth)၊ ရေ (Water)၊ လေ (air)၊ မီး (Fire)ဆိုပြီးတော့ ဖွဲ့စည်းထားတာပေါ့။ အခုတော့ အဲဒီအဖွဲ့အစည်းနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဆန်ကျင်ဘက်ဖြစ်သွားပြီ။ ကျွန်မကို

တွေ့တဲ့နေရာမှာသတ်ဖို့ သူတို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားကြ တယ်”

မှီးဟိန်းက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ...

“အဲဒီအဖွဲ့အစည်းရဲ့နာမည်က ဘာလဲ”

“အဲဒီအဖွဲ့အစည်းဟာ မူရင်းကတော့ အင်မတန်မြင့်မြတ်တဲ့ ဂန္ဓာရီဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းပါ။ မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းကြီးပေါ့။ အခုအချိန်ထိလည်း ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းမှာ လူမှုရေးအလုပ်တွေ လုပ်နေကြတုန်းပဲ”

ရွှေစင်မမက သက်ပြင်းကိုလေးပင်စွာချလိုက်ပြီး ...

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မပတ်သက်မိခဲ့တဲ့ အစိတ်အပိုင်းလေးကတော့ သိပ်ကိုအစွန်းရောက်လွန်းပြီး အဖွဲ့ကြီးရဲ့နာမည်ကောင်းကို ဖျက်နေကြတယ်။ မူလဂိုဏ်းရဲ့နာမည်ကတော့ ‘အလင်းတော်ဂိုဏ်း’ (Illuminati) တဲ့”

သတိုးတေး

ဒုတိယပိုင်းကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်

ရှေ့လ...

- ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေဆုံးပြီးမှန်းမသိကြသေးတဲ့ လှေပေါ်ကခရီးသည်တစ်စု
- မရဏမြစ်ကိုဖြတ်ကျူးပြီး လူ့လောကထဲကို အရောက်ပြန်လာသူတစ်ယောက်
- အကြားအမြင်ဟောဆရာမကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ်က ‘မကောင်းဆိုးဝါး’ လို့ ခေါ်ဝေါ်ခံရပြီးတဲ့နောက်မှာ မိစ္ဆာအဖြစ်ဆိုးတွေနဲ့ ဆက်တိုက်ကြုံတွေ့ဆုတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ချောက်ချားဖွယ်နေ့ရက်များ

#၁၁

သတိုးတေး

ရဲ့ (၁၁) အုပ်မြောက်

တမလွန်ပြေးဝိညာဉ်

ရွှေအိမ်မှူးစာပေ

ရွှေအိမ်မှူးစာပေ

#၅

ချစ်ချစ်ငြိမ်းချမ်း

တ မ လွန် ဆုံ မှတ်

ဘဝဟောင်းမှ ဝိညာဉ်များကို မြန်လည်ခေါ်ယူဖော်ထုတ်ပေးသာ
စိတ်ညှို့ဆရာဝန်တစ်ဦး

သရဲနှင့်အတူ နေထိုင်ရသူတစ်ယောက်

သေခြင်းတရားကို အတူရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော
ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ကြေကွဲဖွယ်အဖြစ်ဆိုးနှင့် ဟော်နန်းပျက်ကြီး

ဘဝဟောင်းမှ ချစ်သူကို
ယနေ့ထိ လိုက်လံရှာဖွေနေသော
တစ္ဆေ . . . တို့၏ တမလွန်ခရီးကြမ်း

ထွက်ပြီ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၀၁၄၉၀၁၂၀၃]

ပေါက်စာပေမှ မကြာမီထွက်ရှိမည့်

ဒဿကျော်စွာ

သစ်ခြောက်ကုန်း

ထူးကိုးယောက် . . . ကိုးလောင်းပြိုင်
သေဆုံးခဲ့ဖူးသောနေရာတွင်

ထူးစားတတ်သည့်
ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိ၏။

ထို့ညောင်ပင်ကြီးအား ထိုရွာသူကြီး
ဧကဆုပ်ကြောက်ရွံ့ငြိုး
ဖယ်ရှားရှင်းပစ်ချင်နေသည်။

သူ့သားနှင့်ချစ်သူကောင်မလေးတို့က
ထို့ညောင်ပင်ကြီးအနီးတွင်
အမြဲချိန်းတွေ့ကြ၏။

ယင်းကိစ္စများ ပေါင်းဆုံမိကြသောအခါ
ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးဖြစ်ရပ်များ
ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

အခန်း (၁၅)

ညအချိန်ဖြစ်သောကြောင့် အဝေးပြေးကားလမ်းမပေါ်တွင်
အထူးကင်းရှင်းလျက်ရှိသည်။ သို့တိုင် ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ကားကို
အညွှန်မှန်သာမောင်းလာခဲ့၏။ လရောင်ကင်းမဲ့သည့်ညဖြစ်သောကြောင့်
ထည်း ထောက်ကြန့်မှ ရန်ကုန်ဘက်သို့အပြန် ကားလမ်းသည် မှောင်
မိနေ၏။

ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏အတွေးထဲတွင် ပဟေဠိပုစ္ဆာတွေ အုံ့ဆိုင်း
ပူနေသည်။ မီးလောင်ခံထားရပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေဆုံးနေ
သည့်အလောင်းများကိုလည်း မျက်စိထဲက ဖျောက်ဖျက်ပစ်၍မရ။
အထက်ဆုံးဖွယ်ရာဆန်းကြယ်သောအဖြစ်အပျက်တွေကြားမှာ သူ့မိတ်
ဆွေ ကိုမိုးဟိန်းတစ်ယောက် ဘယ်လောက်ထိ စုံးစုံးနစ်မြုပ်နေပြီလဲ။

ဒါတွေအားလုံး ဘယ်လိုနိဂုံးချုပ်သွားမလဲဆိုသည့်မေးခွန်းတွေကို ဘယ်မှာမှ အစရာမရနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် သူ့ကားမီးရောင်ဖြင့် လမ်းမပေါ်တွင် မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် အလန့်တကြားဖြစ်ကာ ဘရိတ်ကိုဆောင့်နှင်းလိုက်၏။

“ဟင် . . .”

“ကန့် . . .”

သူ့ကားမီးရောင်အောက်တွင်မြင်နေရသည်ကား လမ်းမပေါ်တွင် ခွေခွေခေါက်ခေါက်လဲကျနေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး . . . ။

ကားတစ်စီးစီးကတိုက်ပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းကာထွက်ပြေးသွားခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဒေါက်တာထွန်းအံ့စိတ်ထဲမှာ နာကျင်ခါးသီးစွာ တွေးလိုက်မိ၏။ အဲသည်အတွေးနှင့်အတူ ထိုအမျိုးသမီးကိုကူညီရန် သူ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

လမ်းပေါ်မှအမျိုးသမီးက ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏ကားဘက်သို့ မျက်နှာတစောင်းလှည့်ကာ လဲကျနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း ခေါင်းစွပ်ပီသည့် အနွေးထည်လိုအင်္ကျီမျိုးကို ဝတ်ထားသောကြောင့် မျက်နှာကို သိသဲကွဲကွဲမမြင်ရ။

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ထိုအမျိုးသမီးလဲကျနေရာဆီသို့ ဆင်သုတ်သုတ်ပြေးသွားလိုက်သည်။ အမျိုးသမီး၏ဘေး ကားလမ်းပေါ်ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး . . .

“ဒီမှာ . . . ဒီမှာ မိန်းကလေး။ ဟင် . . .”

ဘယ်လိုမှမျှော်လင့်မထားသောဖြစ်ရပ်ကြောင့် ဒေါက်တာထွန်းအံ့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် တအံ့တဩရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ကားလမ်းပေါ်လဲကျနေသောမိန်းကလေးသည် သူ့မျက်စိအောက်မှာပင် ဖျတ်ကနဲကွယ်ပျောက်သွားလေပြီ။ လမ်းပေါ်မှာ မည်သူမျှမရှိ။ သူ တစ်ယောက်တည်း ဒူးထောက်လျက်သား . . . ။

မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး။ ဒါ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့က မျက်လုံးများကိုပွတ်သပ်လိုက်သည်။

သူ့မျက်စိအမြင်မှားခြင်းမဟုတ်တာကတော့ သေချာ၏။

စောစောက သူ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ချိန်အထိ လဲကျနေသော မိန်းကလေး၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရှိနေသေးသည်မှာ သေချာ

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က သေချာအောင် ကားလမ်းမကို လက်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

မာကြောသောကတ္တရာလမ်းမ၏ အထိအတွေ့ကိုသာ ခံစား

မိမိ

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါ့ကို သရဲခြောက်နေတာလား”

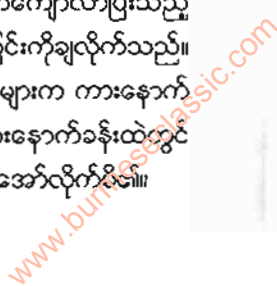
ထိုအတွေးနှင့်အတူ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖြန်းကနဲထလာသည်။ သူ အလျင်အမြန်ထရပ်လိုက်၏။ စောစောက သူတွေ့သောအရာသည် ကားတိုက်ခံထားရသော အလောင်းတစ်လောင်းပင်လော။

သူ ဆက်မတွေးချင်တော့ပါ။ ကားဆီသို့အမြန်ပြန်လာပြီး ကားနဲ့တံခါးဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ စက်နှိုးပြီးမောင်းထွက်လိုက်သည့်မှာ သူ့လက်တွေတုန်ယင်နေကြောင်း ပထမဦးဆုံး သတိပြုမိလေသည်။

မသိစိတ်၏ နှိုးဆော်မှုကြောင့်လားမသိ။ ကားစက်ရှိန်ကို စောစောကထက်ပိုပြီး မြှင့်တင်လိုက်မိ၏။ စောစောက မိန်းမပျိုလေးတောင်းအား တွေ့လိုက်ရသည့်နေရာကို ဖြတ်ကျော်လာပြီးသည့်အောက် စိတ်အနည်းငယ်ပေါ့သွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းကိုချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏မျက်လုံးများက ကားနောက်ကြည့်မှန်ဆီသို့ ဖျတ်ကနဲရောက်သွားရာ သူ့ကားနောက်ခန်းထဲတွင် မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် အလန့်တကြားအော်လိုက်မိ၏။

“ဟာ . . . အား . . .”

ကားလမ်းပေါ်တွင်လဲကျနေသော မိန်းမပျို၏အလောင်းသည် သူ့ကားနောက်ခန်းထဲတွင်ထိုင်လျက် သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ရုတ်တရက်လန့်သွားသော်လည်း သတိမလွှတ်။ ကားဘရိတ်ကို ချက်ချင်းဆောင့်နင်းပြီး ဒတ်ချ်ဘုတ်ထဲရှိ ပစ္စတိုသေနတ်ကိုဆွဲထုတ်ကာ ကားနောက်ခန်းဆီသို့ လှည့်၍ချိန်လိုက်သည်။

“ဟင် . . .”

ကားနောက်ခန်းထဲတွင် မည်သူမျှရှိမနေပြန်တော့ပါ။ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ . . . ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

ကြောက်ရွံ့မှုနှင့်အတူ အသိဉာဏ်တွေ့ပါ တုန်ရိဝေဝါးလာသည်။

“အဲဒီအလောင်းက ဘာဖြစ်လို့ ပေါ်လာလိုက်ပျောက်သွားလိုက် ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုမှရွေးပြီး ခြောက်နေရတာလဲ”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရွေးစေးတွေပြန်လာသည်။ ပစ္စတိုကို ဘယ်ဘက်လက်သို့ ပြောင်းကိုင်ရင်း ညာဘက်လက်က ဂီယာတံကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိချိန်မှာပင် . . .

“ဟင်”

သူ့လက်ထဲမှသေနတ်သည် ကားတံခါးအပြင်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ဖျတ်ကန်အလှူခံလိုက်ရ၏။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့က အလန့်တကြားမော့ကြည့်လိုက်သည်။

ကားဘေးတွင်ရပ်နေသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက် . . .။

ခေါင်းစွပ်ပါသော အင်္ကျီကို ဝတ်ထား၏။ သူမ၏မျက်နှာက လူသေကောင်လို ဖြူဖြော့နေပြီး မျက်လုံးများက အေးစက်နေကြသည်။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့က . . .

“မင်း . . . မင်း စောစောက ကားလမ်းပေါ်လဲနေတဲ့အလောင်းမဟုတ်လား”

မိန်းမပျိုက ခြောက်သွေ့အေးစက်သော အသံဖြင့် . . .

“အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် ဒေါက်တာ့ကို ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မ အကြောင်းမဲ့သက်သက် လိုက်နှောင့်သက်နေတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာ . . .”

“စောစောက ကားလမ်းပေါ်လဲနေတာ ကျွန်မပဲဆိုတာတော့ နှုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ဒေါက်တာထင်သလို လူသေလောင်းတစ်လောင်းတော့မဟုတ်ဘူး”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ကြောက်သွေးဝင်နေသည့်စိတ်ကို အနည်းငယ်တင်းလိုက်ရင်း . . .

“မင်း . . . မင်း ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

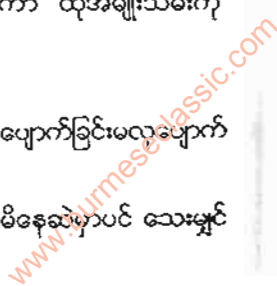
“ဆောရီးပဲ ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ့ဆီမှာ သေနတ်တစ်လက် မိလာမှန်း ကျွန်မသိထားတယ်လေ။ အဲဒီသေနတ်နဲ့ ကျွန်မကို ရန်မှု ခြော့စိုးလို့ ကြိုတင်ကာကွယ်တဲ့သဘောပါ။ ကျွန်မကတော့ ဒေါက်တာ့တို့ အန္တရာယ်ပေးဖို့မရည်ရွယ်ထားပါဘူး”

ထိုအမျိုးသမီးက လူယူထားသောပစ္စတိုကို ဒေါက်တာထွန်းအံ့ဆီသို့ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့က မျက်လုံးကို ရွေးစောင်းကာ အကဲခတ်လိုက်ရင်း သေနတ်ကို သူ့လက်ထဲဆုပ်ကိုင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖျတ်ကန်မောင်းတင်ကာ ထိုအမျိုးသမီးကို ထိုးချိန်လိုက်သည်။

“ဟင် . . .”

သို့သော် အမျိုးသမီးကားမရှိတော့။ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွားပြန်လေပြီ။

ဒေါက်တာထွန်းအံ့ တွေဝေမှင်သက်မိနေဆဲမှာပင် သေးမျှင်

ခိုင်မာသော သံမဏိကြိုးတစ်ချောင်းက သူ့လည်ပင်းကို ရုတ်တရက် လာရောက်ရစ်ပတ်လိုက်၏။

“အ...”

သူ့လည်ပင်းကိုပတ်ထားသော သံမဏိကြိုးက တင်းသထက် တင်းလာသည်။ အသက်ရှူ၍မရ။ ရူးရှုနာကျင့်စွာ ခံရခက်သောဝေဒနာ က ဦးခေါင်းထိပ်ဆီသို့ ထိုးတက်လာ၏။

ငါ... ငါ သေရတော့မယ်ထင်တယ်။

“အ... အား... မ လုပ် ပါ နဲ့...”

မပီမသထွက်လာသော သူ့တောင်းပန်စကားအဆုံးတွင် လည်ပင်းကိုရစ်ပတ်ထားသည့် သံမဏိကြိုးက အနည်းငယ်ပြေလျော့ သွားပြီး ...

“ရှင့်သေနတ်ကို ဒတ်ချ်ဘုတ်ထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်ပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မကို အန္တရာယ်ပေးဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့၊ ကျွန်မသာ သတ်ချင်ရင် အစောကြီးကတည်းက ရှင်သေနဗြီးတာကြာလှပြီ”

အေးစက်မာကြောသော အမျိုးသမီး၏အမိန့်ပေးသံက ဒေါက် တာထွန်းအံ့ထိုင်နေသော ဒရိုင်ဘာခုံနောက်တည့်တည့်မှ ထွက်ပေါ် လာသည်။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ သူ့ပစ္စုပ္ပန်ကို ကားဒတ်ချ်ဘုတ်ထဲပြန်ထည့်ကာ ပိတ်လိုက်ရတော့၏။

ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏လည်ပင်းကို ရစ်ပတ်ထားသည့် သံ မဏိကြိုးက ရွပ်ကနဲမြည်သံခပ်တိုးတိုးနှင့်အတူ အမျိုးသမီး၏အင်္ကျီ လက်ကောက်ဝတ်အနားပတ်အောက်ထဲသို့ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“ကဲ... ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မသွားခိုင်းတဲ့လမ်းအတိုင်းသာ မောင်းပေတော့”

အမျိုးသမီးက ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက် ရင်း အမိန့်ပေးသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ...

“ဒါက ဘာသဘောလဲ အမိ၊ မင်းကဘယ်သူလဲ”

အမျိုးသမီးက သိပ်စိတ်လိုလက်ရမရှိဘဲ ရယ်မောလိုက် သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းစွပ်ပါသည့်အပေါ်ရုံအင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်လိုက် ။ အတွင်းမှဝတ်ထားသည့် နို့နှစ်ရောင်ချိုင်းပြတ်အင်္ကျီကြောင့် သူမ ၏လက်မောင်းရင်းတွင် သံပူဖြင့်အကပ်ခံထားရသည့် တံဆိပ်တစ်ခု ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကြည့်ရသည်ကတော့ Fire ဟူသောအင်္ဂလိပ်စာလုံးကို နှစ် ဖက်မြင်ခေါက်ချိုးညီပုံစံဖြင့် ရေးထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

မိန်းမပျိုက သွားအချင်းချင်းစေ့ထားရာမှ ပြောလိုက်သည့် နုတ္တရအသံဖြင့်...

“ကျွန်မနာမည်ကို ‘တေဇော’ လို့ ပဲမှတ်ထားပါ၊ မီးတောက် ဆိုပါတော့ ဒေါက်တာရယ်၊ ကိုယ့်အိပ်မက်ထဲမှာကိုယ် မျက်စိလည်ပြီး ဆွှာက်သွားနေတဲ့မီးတောက်ကလေးပါပဲ၊ ကျွန်မက အလင်းတော် ဝိဇ္ဇာရဲ့ ဒုတိယဂိုဏ်းခွဲမှူးပါ”

အမျိုးသမီးကပြောရင်း စောစောကချွတ်ထားသည့် အပေါ် ဖတ်အင်္ကျီကို ကားတံခါးအပြင်ဘက်သို့ အနည်းငယ်စေ့ယမ်းကာ ဆွဲချက်ပြလိုက်သည်။

ဟိုးနောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းအမှောင်ရိပ်ထဲတွင်လိုက်ပါ

၁၂ ■ သတိုးတောင်

အာသာ အနက်ရောင်ကားနှစ်စင်းသည် ဖြုန်းကန်စက်ရှိန်မြင့်ကာ ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏ကားကို အမိလိုက်လာကြ၏။ အနီးသို့ ရောက်ပြီး တာဝေမီးများကို ပြိုင်တူဖွင့်လိုက်ကြသည့်အခါမှပင် အလင်းတော် ဖိုတ်မှအဖွဲ့သားများဖြစ်ကြောင်း ဒေါက်တာထွန်းအံ့ သဘောပေါက် သွားသည်။

ကားတစ်စင်းက သူ့ကိုကျော်တက်လိုက်ပြီးချိန်တွင် ဒေါက် တာထွန်းအံ့ဘေးရှိ အမျိုးသမီးက . . .

“ကဲ... ဒေါက်တာ၊ ရှေ့ကသွားတဲ့ကျွန်မတို့ကားနောင် ကိုသာ လိုက်ပေတော့”

“မင်းတို့ ငါ့ကို ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

“ကျွန်မတို့ အလင်းတော်ဂိုဏ်းက ဒေါက်တာ့ကို နွေးနွေး ထွေးထွေး ဖိတ်ခေါ်လိုက်တဲ့သဘောပါရှင်”

ထိုစကားအဆုံးတွင် သူမက ခါးတစ်ချောင်းသွေးလိုက်သည့် အသံမျိုးဖြင့် အေးစက်စွာ ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၁၆)

ရွှေစင်မမက မိုးဟိန်းကိုမကြည့်ဘဲ ပြတင်းတံခါးအပြင်ဘက် နေထိုင်လျက် . . .

“အလင်းတော်ဂိုဏ်းဟာ ဟောဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ပထမဦးဆုံး ချီတဲ့ ပညာရှင်အဖွဲ့ကြီးလို့တောင် ပြောလို့ရတယ် ကိုမိုးဟိန်း၊ အဲဒီ အဖွဲ့ထဲမှာ ရှေးဟောင်းအကျဆုံး ရူပဗေဒပညာရှင်တွေ၊ သင်္ချာပညာ ရှင်တွေ၊ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်တွေ ဦးဆောင်ခဲ့ကြတာပေါ့။

သူတို့ဟာ ဘာသာရေးအဖွဲ့အစည်းတွေနဲ့ အကြီးအကျယ် မြေသာနာတက်ခဲ့ကြတယ်။ ကွပ်မျက်သတ်ဖြတ်ခံခဲ့ကြရတယ်။ ဘာကြိမ် နေ့လဲဆိုတော့ ဘာသာရေးကျမ်းစာတွေနဲ့ ကွဲလွဲနေတဲ့ အမှန်တရား တွေကို သိပ္ပံပညာနဲ့ ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့ကြလို့ပဲ။ ကော့ပါးနီးကပ်စ်ဆိုတဲ့

နာဆည်ကျော်နက္ခတ္တပညာရှင်ကြီးဟာ အဲဒီစွဲချက်နဲ့ဘဲ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိထို့ သတ်မှတ်ပြီး မီးရှို့အသတ်ခံခဲ့ရတယ်လေ။

ဒီလိုနဲ့ (၁၅၀၀)ခုနှစ်ရောက်တော့ ရောမအာဏာပိုင်တွေက ဇင်းဆီးကွပ်မျက်တာကြောင့် အလင်းတော်ဂိုဏ်းဟာ ဥရောပတိုက် အနှံ့အပြားကို ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီမှာ 'ဖရီးမေဆင်' လို့ ခေါ်တဲ့ဂိုဏ်းနဲ့ ပူးပေါင်းမိကြတော့တာပဲ။

မိုးဟိန်းက...

“ခင်ဗျားပြောတဲ့အကြောင်းအရာတွေက သိပ်ကိုကြီးမားလွန်းနေတယ် ရွှေစင်မမ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့အလင်းတော်ဂိုဏ်းဟာ အဲဒီလောက်အထိ ဩဇာကြီးခဲ့တယ်ဆိုတာ အရင်က တစ်ခါမှမကြားရတော့ စိတ်ထဲမှာယုံရတာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်”

ရွှေစင်မမက ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် ကိုမိုးဟိန်း။ အလင်းတော်ဂိုဏ်းဟာ လျှို့ဝှက်လွန်းတာကိုး၊ လူတွေဘယ်သိကြပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ကမ္ဘာလုံးက လူတွေကြားထဲမှာ အလင်းတော်ဂိုဏ်းရဲ့ ဩဇာပျံ့နှံ့နေတာကို တော့ ငြင်းလို့မရဘူး ကိုမိုးဟိန်း၊ ဒါနဲ့ 'ပီကာဆို' ဆိုတဲ့ ပန်းချီဆရာကြီးကိုတော့ ရှင်ကြားဖူးမှာပေါ့နော်”

“ကြားဖူးတာပေါ့၊ ကမ္ဘာကျော်ပန်းချီဆရာကြီးပဲ”

မိုးဟိန်း၏အဖြေကြောင့် ရွှေစင်မမက စိတ်လိုလက်ရ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဒါဆို ကျွန်မတစ်ခုမေးမယ်၊ အခု တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးရဲ့သင်္ကေတအဖြစ် ဘာရုပ်ပုံကို သင်္ကေတအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြသလဲ”

“အဖြူရောင်ချိုးငှက်လေ၊ အဲဒီသင်္ကေတကိုလည်း ပီကာဆိုကပဲ ပန်းချီဆွဲပေးခဲ့တာမဟုတ်လား ရွှေစင်မမ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ကိုမိုးဟိန်း၊ ခဏလေးနော်... ကျွန်မ

ရှင်ကို ပြစ်ရာတစ်ခုရှိတယ်”

ရွှေစင်မမက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အခန်းထောင့်ရှိ စာအုပ်စင်ဆီသို့လျှောက်သွားပြီးကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် St. Gregory of Nyssa မှစာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြပြီး...

“ဒီမှာ ဖတ်ကြည့်ပါဦး ကိုမိုးဟိန်း။ As the soul becomes enlightened ... it takes the beautiful shape of the dove တဲ့၊ သူ့သားရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ ဉာဏ်အလင်းတော်ကိုရတဲ့အခါ ဝိညာဉ်ဟာ ခိုက်ချဲ့အသွင်ကို ပုံသဏ္ဍာန်ဆောင်တယ်လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်၊ ခရစ်ဘာသာမပေါ်ခင်ကတည်းကရှိခဲ့တဲ့ Pagan ကိုးကွယ်မှုက ငြိမ်းချမ်းရေးအဖော်တော်ရဲ့ အမှတ်အသားဟာ ခိုငှက်ပဲ။ အဲဒါကြောင့် ပီကာဆိုက အဲဒီသင်္ကေတကို ဆွဲပေးလိုက်တာလေ၊ ပန်းချီဆရာကြီးပီကာဆိုကလည်း အလင်းတော်ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ပါပဲ ကိုမိုးဟိန်း”

သူမ၏စကားကြောင့် မိုးဟိန်း ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိတော့။ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြောင်တောင်ငေးမောကြည့်နေမိလေသည်။

ပြီးမှ မိုးဟိန်းက ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါယမ်းလိုက်ရင်း

“ဒါနဲ့များ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲဒီအဖွဲ့ကြီးနဲ့ ရန်ဘက်ဖြစ်သွားရတာလဲ ရွှေစင်မမ”

ရွှေစင်မမက တိုးတိတ်ညင်သာသော သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို နှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

“မူရင်းအဖွဲ့ကြီးရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ ဘယ်လောက်ပဲကောင်းကောင်း ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းခွဲကို ခြယ်လှယ်တဲ့သူရဲ့ အတ္တနဲ့မာနတွေက ဒီအဖွဲ့ရဲ့နာမည်ကို ဖျက်ဆီးပစ်နေတယ်လို့ ကျွန်မခံစားရတယ်”

“ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ရဲ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“သူ့နာမည်ရင်းကို ဘယ်သူမှသိခွင့်မရှိဘူး၊ နာမည်ငှက်

ကတော့ 'စပါတာကတ်' တဲ့၊ ရောမသူရဲကောင်းရဲ့နာမည်ပေါ့။"

မိုးဟိန်းက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး . . .

"ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုခေါ်ရတာလဲ"

"အဲဒါထုံးစံပဲ ကိုမိုးဟိန်း၊ အေဒီ(၃)ရာစုလောက်မှာပေါ်ထွန်း

ခဲ့တဲ့ 'မာနီ'ဆိုတဲ့ ဂန္ဓာရီပညာရှင်ကြီးရဲ့ အတွေးအခေါ်ကို အခြေခံပြီး (၁၃၇၆)ခုနှစ် မေလ (၁) ရက်နေ့မှာ 'အအိမ်ဝေရှော့' ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အဲဒီအလင်းတော်ဂိုဏ်းကို စတင်ထောင်တာလေ။

အသင်းရဲ့ဖွဲ့စည်းပုံအရ ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့နာမည်ကို 'စပါတာကတ်' လို့ခေါ်ရတယ်။ ခေါင်းဆောင်တွေဘယ်နှယောက်ပြောင်းပြောင်း အသစ်တက်လာတဲ့ခေါင်းဆောင်ဟာ သူ့မူရင်းနာမည်ကိုဖျောက်ပြီး စပါတာကတ်ဆိုတဲ့နာမည်ကို ယူရတယ်။

စပါတာကတ်ရဲ့အောက်မှာ အတွင်းစည်းလို့ခေါ်တဲ့ ဂိုဏ်းခွဲများ(၄)ယောက်ရှိရတယ်။ သူတို့ကို 'မားဂတ်စ်' လို့ခေါ်တယ်။ ကျွန်မဟာလည်း အရင်တုန်းက 'မားဂတ်စ်' တစ်ယောက်ပေါ့။ ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့ စပါတာကတ်ရဲ့လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကို မကြိုက်တော့တာနဲ့ လမ်းခွဲခဲ့တာ"

ရွှေစင်မမ၏အသံက အနည်းငယ် မောဟိုက်ခွမ်းလျှနေသလို ခံစားရသည်။ စကားတွေအရှည်ကြီးပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် မောပန်းခွမ်းနယ်သွားပုံမျိုးတော့မဟုတ်။ မှောင်မိုက်သောအတိတ်တစ်စုံတစ်ရာကို ပြန်သတိရပြီး ကြေကွဲခွမ်းနယ်နေပုံမျိုးသာ ဖြစ်လေသည်။

မိုးဟိန်းက . . .

"ခင်ဗျားတို့ရဲ့ခေါင်းဆောင် စပါတာကတ်က ရက်စက်ယုတ်မာတတ်တဲ့လူမျိုးလား ရွှေစင်မမ"

"မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး၊ သူက ရက်စက်ပေမယ့် မယုတ်မာဘူး။ သူ့အတ္တကလည်း သူတစ်ယောက်တည်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အကျိုးအမြတ်အတွက်မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ 'ငါလိုချင်တာမှန်သမျှ

ဖြစ်ရမယ်' ဆိုတဲ့ မာနက ကြီးလွန်းနေတယ်။ ဒါဟာ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့စိတ်ထား မဟုတ်ဘူးလေ"

"သူက ဘာလုပ်ချင်တာလဲ"

"သူက . . . အခန်းနံပါတ်(၁၃)ထဲမှာ ရှိခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ချင်တယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေကိုစုစည်းမိပြီးရင် ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ရေခဲဩ လေ မီး ဓါတ်ကြီးလေးပါးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိနိုင်လိမ့်မယ်လို့ သူယုံကြည်နေတယ်"

"အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်က ဘယ်လောက်များ အရေးကြီးနေလို့ ခင် ရွှေစင်မမ"

"အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကိုသိတဲ့သူဟာ တန်ခိုးရှင်ဖြစ်ပြီပေါ့ ကို နီဟိန်း"

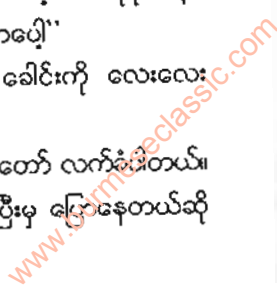
ထိုစကားကြောင့် မိုးဟိန်း၏ရင်ထဲတွင် အမည်နာမမဲ့သော နီဟိန်းတိုင်းတစ်ခု ဝန်းကန်ဖြတ်သန်းသွား၏။ သူက . . .

"ဒါ . . . ဒါဟာ တကယ်ပဲလား၊ ခင်ဗျားကကော အဲဒီလို ဆိုကြည်သလား ရွှေစင်မမ"

"ကျွန်မကတော့ လူသားပီပီသသ လူလိုပဲ နေထိုင်ရှင်သန်ချင်တယ် ကိုမိုးဟိန်း၊ ကျွန်မက တန်ခိုးကွဲဒွိပါဒ်ကို အယုံအကြည်မရှိဘူး။ သဘာဝတရားကိုပဲယုံတယ်။ လူဟာ ဆင်တစ်ကောင်လို ခွန်အားကြီးမားဖို့မလိုဘူး။ ငှက်တစ်ကောင်လို လေထဲမှာယှံ့နိုင်စွမ်းရှိဖို့ မလိုဘူး။ ဒါဟာ သဘာဝတရားပဲ။ တန်ခိုးကွဲဒွိပါဒ်ဆိုတာ လူသားတွေအတွက် ကောင်းကျိုးထက်ဆိုးကျိုးကိုပိုပြီးပေးနိုင်လိမ့်မယ် ကိုမိုးဟိန်း။ ဒါကြောင့် သဘာဝတရားက ကန့်သတ်ထားတာပေါ့"

သူမ၏စကားအဆုံးတွင် မိုးဟိန်းက ခေါင်းကို လေးလေးထိပ်ပင်ညိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် . . .

"ခင်ဗျားပြောတာတွေအားလုံးကို ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်။ ဒါတွေကို ခင်ဗျား သေသေချာချာစဉ်းစားထားပြီးမှ ပြောနေတယ်ဆို

တာကိုလည်း ယုံတယ်။ ဒါပေမဲ့...”

မိုးဟိန်း၏စကားက တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာပင် ရပ်တန့်သွား၏။ ရွှေစင်မမက ဘာဆက်ပြောမည်မှန်းကြိုသိနေဟန်ဖြင့် မှဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဒါပေမဲ့ ရှင့်ဆီမှာရှိတဲ့သော့ကိုတော့ ကျွန်မကို မပေးနိုင်ဘူးမဟုတ်လား ကိုမိုးဟိန်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်သမီးလေး အဲဒီအခန်းနံပါတ်(၁၃) ထဲကိုဝင်မိပြီး ပျောက်ဆုံးသွားတယ်။ ဘယ်လောကကိုရောက်သွားပြီလဲဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိနိုင်တော့ဘူး။ ဟောဒီသော့ဟာ ကျွန်တော့်သမီးလေးကိုပြန်တွေ့ဖို့ တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်ပဲ ရွှေစင်မမ၊ သမီးလေးကို ပြန်မတွေ့ရမချင်း ဒီသော့ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့... ကိုမိုးဟိန်း၊ ကျွန်မ...”

“တော်တော့ ရွှေစင်မမ ဘာမှမပြောနဲ့တော့၊ ကျွန်တော့်ကို ဖျောင်ဖျေဖို့လည်း မကြိုးစားနဲ့တော့၊ ကျွန်တော် ဒီကိုလာတာပေးဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ယူဖို့လာတာ”

“ရှင်...”

ရွှေစင်မမက နားလည်ရခက်သောမျက်လုံးများဖြင့် မိုးဟိန်းကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။ မိုးဟိန်းက သူ့ကိုယ်သူ အတတ်နိုင်ဆုံး အေးတိအေးစက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားလိုက်ရင်း...

“ခင်ဗျားဆီက ဂျီကာရပ်ပုံပါတဲ့ဖဲချပ်ကလေး ကျွန်တော့်ကိုပေးလိုက်ပါ”

မိုးဟိန်းက သေနတ်ဖြင့်ချိန်ထားရင်း ပြောလိုက်သည်။ ရွှေစင်မမက ချိန်ထားသောသေနတ်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ တည်ငြိမ်စွာဖြင့်...

“ရှင်မှားနေပြီထင်တယ် ကိုမိုးဟိန်း”

“ဟုတ်တယ်၊ မှားချင်လည်းမှားနေမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လေးကို ပြန်တွေ့ဖို့ဆိုရင်တော့ ဘာမဆိုလုပ်ရတော့မှာပဲ၊ ကဲ... လားမပေးဘူးလား”

ရွှေစင်မမက သူမ၏ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို ဖျတ်ကနဲဆွဲထုတ်ပြီး မိုးဟိန်း၏နှုတ်နှာရှေ့တွင် ထောင်ပြလိုက်၏။

“ဟာ...”

မိုးဟိန်းက ယောင်ယမ်းပြီး မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။ ညှစ်မိလျှင် မူးမေ့လဲကျသွားမှာစိုးသောကြောင့် ဖြစ်၏။

နောက်မှ သတိရပြီး သူ့မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်လိုက်သည်။ ရွှေစင်မမ၏လက်ထဲတွင် ဖဲချပ်ကလေး...

သို့သော် သူမက မိုးဟိန်းဆီသို့ ဖဲချပ်၏ကျောဘက်ကိုလှည့်ကာ ထောင်ပြထားခြင်းသာဖြစ်သည်။

မိုးဟိန်းက သက်ပြင်းချရင်း ဖဲချပ်ကိုလှမ်းယူလိုက်၏။ ရွှေစင်မမက ရင့်ကျက်စွာပြုံးလေသည်။

“နေရာအနံ့အပြားမှာရောက်နေတဲ့ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းအမျိုးပေါင်း
အသွယ်ကျော်လောက်ရှိမယ်လို့ ခန့်မှန်းရတယ်။ အစတုန်းကတော့
အိမ်ရာလောက်ရှိတာ။ အများစုက ဘယ်သူမှမသိနိုင်တဲ့တစ်နေရာမှာ
အိမ်အပြီးသတ် သိမ်းဆည်းခံလိုက်ပြီလို့ယူဆရတာပဲ။ ဒီအကြောင်း
ဟောဒီ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေနောက်လိုက်နေတဲ့ ဂမ္ဘီရမုဆိုးတွေ
အတော်များများ မသိကြသေးဘူး”

“ဪ... မင်းကတော့ အဲဒီမဟာလျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို သိ
နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား... သက်ဦး”

မိုးဟိန်းက စိတ်ထဲမှာ ခပ်ချဉ်ချဉ်ရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်
သည်။ သက်ဦးက . . .

“ရိမနေစမ်းနဲ့ဗျာ၊ ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် တစ်ယောက်
တို့တစ်ယောက် မယုံရင် ဘာမှဆက်လုပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“အေး... မင်းကို ယုံတော့မယုံတူ။ ဒါပေမဲ့ မင်းသိထားတာ
အတွဲအားလုံးကိုတော့ ငါ့ကိုပြောပြမှဖြစ်မယ်။ ကဲ... ဆက်စမ်းပါဦး”

“ဒီသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေဟာ အစတုန်းကတော့ ခရီးသည်တစ်
ယောက်ပိုင်တဲ့ ရိုးရိုးသာမန်လူသုံးပစ္စည်းတွေပဲ။ အဲဒီခရီးသည်ဟာ
အိမ်မက်ရွာလို့ခေါ်တဲ့ ဟိုတယ်တစ်ခုရဲ့ အခန်းနံပါတ်(၁၃)မှာ လာပြီး
အည်းခဲ့တယ်။ အင်း... (၁၉၅၀)ခုနှစ်တစ်စိုက်ကလို့ထင်တာပဲ။ အတိ
အကျတော့ ဘယ်သူမှမသိဘူး။ ဂမ္ဘီရမုဆိုးတွေ ခေတ်သစ်သိုက်ဆရာ
တွေရဲ့အပြောအရတော့ အဲဒီခရီးသည်ဟာ အခန်းနံပါတ်(၁၃)ထဲမှာ
ခွိုနေတုန်း ရှမ်းလားလို့ ခေါ်တဲ့ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ဒေသကရောက်
လာတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံခဲ့ကြတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနာမည်
က ‘မာနီ’ တဲ့”

“ဘာ... သက်ဦး၊ မင်းရှားနေသလား။ မာနီဆိုတာ အေဒီ(၃)
ရာစုလောက်ကလူကွ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး (၁၉၅၀)ခုနှစ်ကခရီးသည်နဲ့
ဆုံနိုင်မှာလဲ”

အခန်း (၁၃)

“ခင်ဗျားကဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ကြာလိုက်တာဗျာ”

သက်ဦးက အပြစ်တင်ချင်သည့်လေသံဖြင့် ပြော၏။ မိုးဟိန်း
က သက်ဦး၏လက်ကောက်ဝတ်အား ခတ်ထားသည့်လက်ထိပ်ကို ဖြန့်
ဖြုတ်ပေးရင်း...

“ဟေ့ကောင်... စကားမများစမ်းနဲ့ကွာ၊ အခုချိန်ကစပြီး
မင်းနဲ့ငါ လက်တွဲပြီးအလုပ်လုပ်ရမှာ၊ သဘောပေါက်လား။ ကဲ...
ပြောစမ်းပါဦး၊ ငါ့သမီးကိုပြန်တွေ့ဖို့ ဘာပစ္စည်းကိုသုံးရမှာလဲ။ အဲဒီ
ပစ္စည်းကိုရော ဘယ်မှာရှာရမှာလဲ”

သက်ဦးက ထုံကျင်ကိုက်ခဲပြောနေသော သူ့လက်ကောက်ဝတ်
ကို ဆုပ်နယ်ရင်း . . .

သက်ဦးက မိုးဟိန်းကိုအထင်သေးဟန်ဖြင့် မျက်လုံးများကို
တည့်တည့်ကြည့်လိုက်ကာ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်၏။ ထို့နောက်...

“ခင်ဗျား တော်တော်အသိဉာဏ်နည်းတဲ့လူပဲ ကိုမိုးဟိန်း
မာနီဆိုတာ ရှမ်းခဲလားကလာတဲ့ ဂန္ဓာရီပညာရှင်ဗျ။ ရှမ်းခဲလားမှာ
သက်တမ်းဆိုတာ လူသာမန်တွေလို အကန့်အသတ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။
တုံးလှချည်လားဗျာ”

သက်ဦး၏လေသံက (တစ်ချိန်လုံး သူကချည်းပဲ အဖိခံနေ
ရရာမှ) အခါအခွင့်သင့်ခိုက် အပေါ်စီးရတုန်း နာနာဖိထောင်းလိုက်
မည်ဟူသော စိတ်သဘာဝကို ပေါ်လွင်စေသည်။ သည်တစ်ချက်တည်း
နှင့် သက်ဦးသည် ဘယ်လိုလူစားဖြစ်မည်မှန်း တွက်ဆကြည့်၍ရသွား
၏။ သက်ဦးကဆက်၍ . . .

“အဲဒီအခန်းနံပါတ်(၁၃)ထဲကို မာနီဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ရောက်
လာပြီးတဲ့နောက် မတော်တဆလား၊ တမင်တကာလားမသိတဲ့ အဖြစ်
အပျက်တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ပုံရတယ်။ အဲဒီမှာတင် အခန်းထဲမှာရှိသူ
ပစ္စည်းတွေအားလုံးဟာ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေဖြစ်သွားတော့တာပဲ။ အဲဒီ
ပစ္စည်းတွေထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ဟာနှစ်ခုပါတယ်။ တစ်ခုက ခင်ဗျား
လက်ထဲမှာရှိတဲ့သော့ပဲ။ နောက်တစ်ခုကတော့ . . .”

“နောက်တစ်ခုကဘာလဲ သက်ဦး”

“မဟာသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒါကတော့ စားခွဲ
တင်နာရီတစ်လုံးပဲ ကိုမိုးဟိန်း။ အဲဒီစားပွဲတင်နာရီဟာ တခြားသိဒ္ဓိဝင်
ပစ္စည်းတွေအားလုံးထက်ပိုပြီး အစွမ်းထက်တယ်”

“သေချာလို့လား သက်ဦး၊ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အတိ
အကျသိနေရတာလဲ”

မိုးဟိန်း၏မေးခွန်းကြောင့် သက်ဦး၏မျက်လုံးများက အရောင်
ဖျော့တော့သွားကာ ရုတ်ချည်းအိတ်စာသလိုဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် သက်
ဦးက မှိုင်းမှိုင်းမူန်ရီသောအသံဖြင့် . . .

“သိတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီပစ္စည်းတွေနောက်ကို ကျုပ် အသက်
နှစ်ဆယ်အရွယ်တည်းက နေ့မအိပ်ညမအိပ် အနံ့ခံပြီးလိုက်ခဲ့ရတာ။
ဒီပစ္စည်းတွေအကြောင်း နားလည်လာအောင် လိုက်ပြီးရှာဖွေတတ်
လာအောင် သင်ပေးခဲ့တဲ့သူကတော့ ဖိုးသူတော်ကြီးတစ်ပါးပါပဲ”

“ဘာ . . . ဖိုးသူတော်ကြီးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျုပ် အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်မှာ လုယက်
မှုတစ်ခုနဲ့ ထောင်ကျနေရာကလွတ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း
မှာခိုကပ်နေရတယ်။ အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်းကိုရောက်လာတဲ့ အာဂန္တု
ဖိုးသူတော်ကြီးတစ်ပါးက ကျုပ်ဘဝကိုကယ်ခဲ့တာပဲ။

ကိုယ်ခံပညာတွေရော ဂန္တီရပညာရဲ့အခြေခံတွေရော ဘာသာ
စကားမျိုးစုံပါ ရေးတတ်ပြောတတ်အောင် အဲဒီဖိုးသူတော်ကြီးကပဲ
သင်ပေးခဲ့တာ။ ပြီးတော့ သူ့သွားရာနောက်တကောက်ကောက်လျှောက်
လိုက်ပြီး သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေကို မရမကလိုက်ရှာရတယ်”

မိုးဟိန်းက သိချင်စောဖြင့် စကားကိုဖြတ်ပြီး . . .

“အဲဒီဖိုးသူတော်ကြီးက သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေကိုရပြီး ဘာ
လုပ်တာလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ဘူးဗျ။ အဲဒီဖိုးသူတော်ကြီးက သိပ်ပြီးနားလည်
ရခက်တယ်။ သူနဲ့ကျွန်တော် တွဲပြီးရှာဖွေခဲ့တဲ့ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းအမျိုး
ပေါင်း (၅၀)ကျော်လောက်ရှိမယ်။ အဲဒါတွေကို သူ့လက်ထဲအပ်လိုက်
ပြီးရင် နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်တော့မှ ပြန်မမြင်ရတော့ဘူး။ သူ့ကို
မေးကြည့်တော့ ဘယ်သူမှမသိနိုင်တဲ့တစ်နေရာမှာ သွားပြီးဝှက်ထား
လိုက်ပြီလို့ပြောတယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေကို လူတွေလက်ထဲမရောက်စေချင်
တဲ့သဘောပေါ့ဗျာ”

“အဲဒီ ဖိုးသူတော်ကြီးက အခု ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ
သက်ဦး”

သူ့အမေးကိုမဖြေဘဲ သက်ဦးက ခေါင်းကိုခါးမေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် . . .

“မသိဘူး။ ကျုပ် သူ့ဆီကထွက်ပြေးလာခဲ့တာ အတော်ကြာပြီ”

“ဟင် . . . ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်ဟုတ်လား၊ မင်း ဘာတွေ မဟုတ်တာသွားလုပ်လို့လဲ”

သူ့စကားကြောင့် သက်ဦးက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်ပြီး . . .

“မဟုတ်တာလုပ်တယ်ပဲထားပါတော့လေ၊ ဒီလောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေကို အသုံးချခွင့်မပေးဘဲ အစပျောက်ပစ်နေတာ လုံးဝအဓိပ္ပါယ်မရှိဘူးလို့ ကျုပ်ယူဆတယ်။ အဲဒါကြောင့် တစ်နေ့မှာ သူ့သွားမဝှက်ရသေးတဲ့ ပစ္စည်းတချို့ကို ခိုးဖို့ကြိုးစားရင်း သူ့ရိပ်မိသွားတာနဲ့ မနည်းလွတ်အောင်ပြေးခဲ့ရတယ်။ အဲဒီကတည်းက သူနဲ့ပြန်မတွေ့အောင် တိမ်းရှောင်နေခဲ့ရတော့တာပဲ”

သက်ဦး၏လေသံက တိုး၍တိုး၍တိမ်ဝင်သွား၏။ အမှတ်တမဲ့ဆိုလျှင် သနားစရာပင်ကောင်းနေသလိုလို . . .။ မိုးဟိန်းက သက်ဦး၏ မျက်လုံးများအတွင်းသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သက်ဦးက မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

မိုးဟိန်းက အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်ရင်း . . .

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းအကြောင်းကဒါပဲလားကွ၊ မင်းလိုကောင်က ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ချည်းသက်သက်ပြေးလာမယ့်ကောင်ထံဘဲမဟုတ်ဘူး။ မှန်မှန်ပြော . . . မင်းဘာတွေခိုးလာခဲ့သလဲ”

“နှစ်ခုတည်းပါဗျာ၊ ဘာစာတွေမှန်းမသိဘဲ ရေးထားတဲ့ကျွန်းစာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ ဖောင်တိန်တစ်ချောင်းပါ။ အဲ . . . အဲဒီစာအုပ်ကြီးကို သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းအောက်မေ့လို့ခိုးလာမိတာ၊ တကယ်တော့မဟုတ်ဘူးဗျ။ မတော်တဆ စာရွက်တစ်ရွက်ပြဲသွားမှ ဘာအစွမ်းမှမရှိတဲ့ စာအုပ်မှန်းသိရတယ်။ အထဲမှာရေးထားတာတွေကလည်း အီဂျစ်အရပ်စာလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ကျုပ်လည်း အဓိပ္ပါယ်မဖွင့်တတ်ဘူး။ တန်ဖိုး

ရှိတာကတော့ ဖောင်တိန်ပဲ၊ အဲဒီဖောင်တိန်ကလည်း အခုတော့ သူ့ခိုးလက်ကသူ့ဂုဏ်လှသွားပြီလေ”

မိုးဟိန်းက သူ့စကားကိုဂရုမစိုက်ဘဲ ပုခုံးတွန့်ပြလိုက်၏။ ထို့နောက် . . .

“ဒါဆို ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့ကျမ်းစာအုပ်ကရော ဘယ်မှာလဲ”

“အဲဒီကျမ်းစာအုပ်ကိုလည်း ခင်ဗျားလိုပဲ လူကြီးလူကောင်းဆောင်ဆောင်ထားတဲ့ သူခိုးသူ့ဂုဏ်တစ်ယောက်က ရသွားတယ်”

“ဘယ်သူလဲ . . . ပြောစမ်း သက်ဦး”

“ဦးရွှေခံအောင်လေ”

“ဘာ . . .”

“ဘာလဲ . . . ခင်ဗျား သိပ်အံ့ဩသွားသလား ကိုမိုးဟိန်း၊ ဦးရွှေခံအောင်ဟာ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေကို အသည်းအသန်လိုက်ရှာနေတဲ့ ဂန္တိရသိုက်သမားတစ်ယောက်ပဲ။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုင်ဟာ အဲဒီသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေကိုရှာဖို့ ဖွင့်ထားတဲ့ဆိုင်ပေါ့။ ခင်ဗျားသမီးလေး အတွက်လိုအပ်နေတဲ့ မဟာသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းကလည်း သူ့ဆီမှာပဲ ကိုမိုးအိန်း”

“စားပွဲတင်နာရီကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အိမ်အပေါ်ထပ်က အစွန်ဆုံးအခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ သူ့ရှာဖွေထားသမျှ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေကို လုံခြုံရေး တင်းကြပ်ကြပ်ချပြီး သိမ်းထားတယ်။ စားပွဲတင်နာရီကတော့ အဲဒီအခန်းထဲက မီးခံသေတ္တာထဲမှာရှိတယ် ကိုမိုးဟိန်း”

မိုးဟိန်းက သူ့သိလိုသောအချက်အလက်များကို သက်ဦးထံမှ မေးမြန်းပြီးသည်နောက် စီစဉ်စရာရှိသည်များကို စီစဉ်ရတော့သည်။

နေ့တစ်ဝက်ခန့်ကြာအောင် အပြင်သို့ထွက်သွားပြီးနောက် ပြန်လာသည့်အခါတွင် မိုးဟိန်း၏လက်ထဲ၌ စက္ကူလိပ်တွေ တစ်စုံတစ်ခုကို လက်သမားသုံးပစ္စည်းတွေကလည်း ခရီးဆောင်အိတ်နှင့် တစ်လုံး အပြည့်ပါလာ၏။ သက်ဦးက သူ့လက်ထဲမှစက္ကူလိပ်များကို လှမ်းကြည့်ကာ . . .

“ဘာစာရွက်တွေလဲဗျ ကိုမိုးဟိန်း”

“အဆောက်အအုံမူရင်းပုံတွေလေကွာ၊ ဦးရွှေဖံအောင်ရဲ့ တိုက်ကိုဆောက်ပေးတဲ့ အင်ဂျင်နီယာဆီက ခဏငှားလာတာ”

မိုးဟိန်းက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် (Blue Print) ပုံစံစာရွက် များကို စားပွဲပေါ်ဖြန့်ချလိုက်၏။ ဦးရွှေဖံအောင်၏တိုက်ပုံစံကို အထင် လိုက် တစ်လွှာချင်းစီ စကေးကိုက်ဆွဲထားသော အခန်းဖွဲ့စည်းပုံများ ကိုကြည့်နေရင်း တစ်နေရာအရောက်တွင် လက်ညှိုးဖြင့်ထောက်လိုက် ကာ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . သက်ဦး၊ ပစ္စည်းတွေထားတဲ့ ထောင့်ဆုံး ကအခန်းဆိုတာ ဟောဒီအခန်းကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုမိုးဟိန်း၊ အရင်တုန်းက အဲဒီအခန်းကို စာဖတ်ခန်းအနေနဲ့သုံးတာ”

“ဒါဆို ဒီအခန်းအပြင်ဘက်မှာ ဝရန်တာလေးတစ်ခု ရှိ ရမှာပေါ့ကွ၊ ဟောဒီပုံထဲမှာကြည့်စမ်း”

“အင်း . . . အရင်တုန်းကတော့ဟုတ်တယ်၊ အခုတော့ အဲဒီ ဝရန်တာကိုဖျက်ပစ်လိုက်ပြီ ကိုမိုးဟိန်း၊ သူ့ရဲ့သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေထား တဲ့ အခန်းထဲကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ဝရန်တာကတွယ်တက်ပြီး မောင် နိုင်အောင်ပေါ့၊ အခုတော့ အဲဒီနေရာမှာ နံရံပြောင်ချောကြီးပဲရှိတော့ တယ်။ အပေါ်ထပ်ထိရောက်အောင် အဲဒီနံရံကနေတွယ်တက်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး”

မိုးဟိန်းက ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“အရင်တုန်းက ဝရန်တာရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင် အဲဒီအခန်းထဲ ကနေ ဝရန်တာကိုထွက်တဲ့ တံခါးပေါက်ရှိရမှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ် လား သက်ဦး”

“ဆောရီးပဲ ကိုမိုးဟိန်း၊ သိပ်စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့၊ ဦးရွှေဖံ အောင်က ခင်ဗျားထက်လည်တယ်၊ အဲဒီတံခါးအပေါ်ကနေ အင်တေ ဇလောင်းပြီး ပိတ်ထားပြီးပြီ၊ ကလေးအတွေးတွေ မတွေးစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ အဲဒီလောက်လွယ်နေမှဖြင့် ကျုပ် အစောကြီးကတည်းက တက်ခိုး ပြီးလို့ ကုန်နေလောက်ရောပေါ့”

“မင်းရဲ့စာရိတ္တကိုတော့ ငါယုံပါတယ်သက်ဦး”

သက်ဦးက တံတွေးတစ်ချက် ဗျစ်ကနဲထွေးလိုက်ရင်း . . .

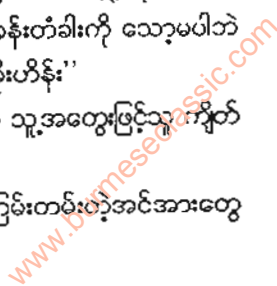
“ခင်ဗျားသိအောင်ပြောထားရဦးမယ်၊ အဲဒီဦးရွှေဖံအောင်ဆို တဲ့ ကြောင်သူတော်ကြီးဟာ လူလည်လူပါးကြီးဗျာ။ သူ့အိမ်မှာ ရှိသမျှ တံခါးတွေအားလုံးကို ဘေးတိုက်တွန်းဖွင့်ရတဲ့ လျှောက်ခါးတွေပဲ တပ်ထားတယ်။ ဘယ်တံခါးမှာမှ တွန်းဖွင့်လို့ရတဲ့ တံခါးလက်ကိုင် ဆော့မရှိဘူး။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား။ ခင်ဗျားလို ဂန္ထီရသော ခုထားတဲ့သူက သူ့အိမ်ထဲခိုးဝင်ပြီး သူစုထားတဲ့သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေကို အလစ်သုတ်သွားမှာစိုးလို့ပဲ”

“တယ်အကွက်စေ့ပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လောက်တောင်အကွက်စေ့သလဲဆိုရင် အဝတ်မိရိုတံခါးကအစ လျှောက်ခါးပဲသုံးတယ်။ ပြီးတော့ သိဒ္ဓိဝင် ပစ္စည်းတွေထားတဲ့ စာဖတ်ခန်းတံခါးနဲ့နံရံတွေက လက်(၃)လုံးလောက် ထူတဲ့ ပျဉ်းကတိုးသားပျဉ်ချပ်တွေပဲ၊ အဲဒီအခန်းတံခါးကို သော့မပါဘဲ ခွင်းဖို့ဆိုရင် ခိုင်းနမိုက်နဲ့ခွဲမှရလိမ့်မယ် ကိုမိုးဟိန်း”

သက်ဦး၏စကားကြောင့် မိုးဟိန်းက သူ့အတွေးဖြင့်သူ့ ကျိတ် ပြီးရင်းပြန်ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ခါတစ်ခါ ခိုင်းနမိုက်လို ကြမ်းတမ်းတဲ့အင်အားတွေ

ထက် စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်တဲ့ ဦးနှောက်ရဲ့ နူးညံ့မှုက စွမ်းအင်ပိုကြီး
တယ်... သက်ဦး”

အခန်း (၁၈)

ရှေ့နှောက်စိတန်းကာမောင်းနှင့်လာသော ကားသုံးစင်းက
ဆန့်ချေးရောင်ဝနေသည့် ကျွန်းသားနှစ်ထပ်အိမ်မည်းမည်းကြီးတစ်
ထုံးရှေ့၌ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ အလင်းတော်ဂိုဏ်းသားများက ကားပေါ်
မှ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ဆင်းလိုက်ကြသည်။

ဒေါက်တာထွန်းအံ့ဘေးမှ တေဇောဆိုသည့်မိန်းမပျိုက...
“ကဲ... ဒေါက်တာ၊ ဆင်းလို့ရပါပြီရှင်။ ကျွန်မတို့အလင်း
ထော်ဂိုဏ်းရဲ့ ဌာနချုပ်ကိုရောက်ပါပြီ”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ ဒီမိမိအို
ကြီး၏မျက်နှာစာတစ်ခုလုံးကို အကြည့်တစ်ချက်ဝေပြီး အကဲခတ်
ဆိုက်၏။ မည်သည့်ထူးခြားသော အမှတ်အသားမှမရှိ။ ခြံဝင်းကျယ်

ကြီးတစ်ခုထဲတွင် ကုက္ကိုပင်၊ မန်ကျည်းပင်များဖြင့် အုပ်အုပ်ဆင်းဆင်း ဝန်းရံနေသော ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးတစ်လုံးပင်ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏အိမ်ထဲတွင် အိမ်အိုကြီး၏နောက်ဘက်ဆီမှာဟုတ်ရသော ခေမီးသံသဲ့သဲ့ကိုကြားရသည်။ ငမိုးရိပ်ချောင်းအစပ်လောက်ဖြစ်မည်ဟု သူတွက်ဆမိ၏။

“လာလေ... ဒေါက်တာ၊ ဘာပိုင်နေတာလဲ၊ အထဲဝင်ကြရအောင်”

တေဇောဆိုသည့်မိန်းမပျိုက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ အိမ်ကြီးထဲသို့ဝင်သွားသည်။ အထဲသို့ရောက်သောအခါတွင် မှ အပြင်ကမြင်ကွင်းနှင့် မည်သို့မျှဆက်စပ်မရအောင် ခမ်းနားလွန်းနေမှန်း တွေ့လိုက်ရ၏။

ကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံးကို တန်ဖိုးကြီးမားသော ပါရှန်းကော်ဇောများခင်းထားသည်။ ကော်ဇောများ၏အဆင်အသွေးမှာ ကျားကွက်သဏ္ဍာန် အဖြူအမည်းလေးထောင့်ကွက်များသာဖြစ်၏။ နံရံပတ်ပတ်လည်မှာလည်း စတုရန်းပုံ အဖြူအမည်းကွက်ကျားများဖြင့်သာ ဝန်းရံထားလေသည်။

ခန်းမ၏အလည်တည့်တည့်နေရာတွင် ပလ္လင်တစ်ခုရှိပြီး ထိုပလ္လင်ပေါ်တွင် ခြောက်မြောင့်ကြယ်တစ်လုံးရှိသည်။ တစ်ဖက်တွင် ကျော့မှီမြင့်မားသော ရှေးဟောင်းကုလားထိုင်(၃)လုံးကို ချထား၏။

ရှေ့တည့်တည့်မှာတော့ ကျောက်တိုင်ပုံသဏ္ဍာန် တိုင်သုံးလုံးကို စိုက်ထူထားသည်။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ညာဘက်အစွန်ရှိ ကျောက်တိုင်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒါ... အိုင်ယိုနစ် (Ionic) ကျောက်တိုင်မဟုတ်လား”
မိန်းမပျိုက ခေါင်းကိုခါယမ်းပြီး ...

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျောက်တိုင်တွေမှာ အောက်ခြေကနေအထက်ကိုရှူးသွားရင် ဒေါရစ် (Doric) လို့ခေါ်တယ်။ အထက်နဲ့အောက်

တစ်ဖြောင့်တစ်မတ်တည်းရှိရင်တော့ အိုင်ယိုနစ် (Ionic) လို့ခေါ်တယ်။ အောက်ညာဘက်အစွန်ဆုံးကကျောက်တိုင်က ဒေါရစ်ပုံစံလေး၊ အလယ်က ဝိုင်းချပ်ကုလားထိုင်ရှေ့မှာရှိတာကတော့ အိုင်ယိုနစ်ပုံစံပေါ့”

“ဪ... ”

“အိုင်ယိုနစ်ဆိုတာ လျှပ်စစ်စွမ်းအား အဖိုဓါတ်(+)၊ အမဓါတ် (-) ဝင်နေတဲ့ အိုင်းယွန်း (ion) လို့ခေါ်တဲ့အမှုန်တွေ လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေတဲ့သဘောပါပဲ။ ဟောဒီအခန်းတစ်ခုလုံးကို အဖြူနဲ့ အနက် လေးထောင့်ကွက်တွေ ခင်းကျင်းဝန်းရံထားရတာကလည်း အန္တာမြေထဲမှာရှိတဲ့ ဘူမိချက္ကရနဲ့ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင်လို့ပါ။ အနုလည်း စကြာဝဠာစွမ်းအင်တွေကို ဖမ်းယူနိုင်မှာပေါ့”

“မင်းတို့ပညာက ဂန္ထီရပညာလား၊ သိပ္ပံပညာလား”
ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏စကားကြောင့် တေဇောဆိုသည့်မိန်းမပျိုက နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ရှင်ကြိုက်သလိုခေါ်နိုင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”
“ဒါဆိုရင် ငါ့ကိုဖမ်းတုန်းက ကိုယ်ဖျောက်ပြတဲ့ မင်းရဲ့အစွမ်း သတ္တိကကော သိပ္ပံပညာလား၊ ဂန္ထီရလား”

သည်တစ်ခါတော့ မိန်းမပျိုလေးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရယ် လိုက်ပြီး ...

“အဲဒါက ဘာပညာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟောဒီပစ္စည်းလေးရဲ့ အစွမ်းကြောင့်ပါ”

စကားအဆုံးတွင် သူမက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ မီးခြစ်လေးတစ်လုံးကို ထုတ်ပြ၏။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ...

“အဲဒါ ဘာလဲဟင်”

“ဒါဟာ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတစ်ခုပဲဒေါက်တာ၊ ဟောဒီမီးခြစ်လေးကို လက်ထဲမှာဆုပ်ထားရင်း နှလုံးထဲသို့လိုက်ရင် အချိန်ကို ဆယ်စက္ကန့်လောက်ရပ်တန့်ပစ်နိုင်တယ်။ ရှင်အတွက် ရပ်တန့်နေတဲ့အချိန်

အတွင်းမှာ ကျွန်မကတော့ အခြားတစ်နေရာကို ရွှေ့ပြောင်းနိုင်တယ်လေ။ အဲဒီတော့ အချိန်ကို တစ်ဆက်တည်းလို့ ထင်လိုက်တဲ့ ရှင့်အဖို့ ကျွန်မက ဟောဒီနေရာမှာ ပြုန်းကန်ပျောက်သွားပြီး နောက်တစ်နေရာမှာ ဘွားကန်ပြန်ပေါ်လာတယ်လို့ ထင်ရတာပေါ့။"

အဲဒါလွန်းသောကြောင့် ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ဘာပြောမည်မှန်းမသိ။ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေရသည်။ ကိုယ်တွေ့ကြုံထားရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် မယုံ၍လည်းမရ။ ဒါကို အထဲခတ်မိသောမိန်းမပျိုက မီးခြစ်ကို ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးရင်း . . .

"မယုံရင်စမ်းကြည့်ပါလား ဒေါက်တာ"

သူ့ကို ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် ဆက်ဆံလာသောကြောင့် အဲဒီမိန်းမပျိုလေးအပေါ် နားလည်ရခက်စွာဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

"ယူပါ ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာဟာ ဒီပစ္စည်းရဲ့အစွမ်းကို သုံးပြီး ကျွန်မတို့ကို ထိခိုက်နစ်နာအောင်လုပ်မယ့်သူမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်ပါတယ်"

သူမ၏စကားကြောင့် ဒေါက်တာထွန်းအံ့က မီးခြစ်လေးကို လှမ်းယူလိုက်၏။ ထို့နောက် စိတ်အာရုံကိုစုစည်းပြီး ထိုမီးခြစ်၏ခလုတ်ကို လက်မဖြင့် ဆတ်ကန်ဖိလိုက်၏။

"ဟင် . . ."

နားထဲမှလေထွက်သလိုမျိုး တုန်ခါသွားနေသည်။ ထိုအသံမှလွဲလျှင် ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် အရာအားလုံး အိပ်မောကျနေသည့် ညသန်းခေါင်ယံအချိန်ထဲတွင် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း နိုးလာရပုံမျိုးနှင့်တူနေ၏။

သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကမိန်းမပျိုလေးသည် ကျောက်ရုပ်တစ်ခုလို မာကြောတောင့်တင်းစွာရပ်နေ၏။ အခန်းထဲရှိ အလင်းတော်ဂိုဏ်းသားတွေအားလုံးလည်း သက်ခွဲရပ်တုတွေလိုဖြစ်နေကြသည်။

သူ သေသေချာချာကြည့်လိုက်သောအခါ မိန်းမပျိုလေး၏ ဆံနွယ်စပျားသည်ပင် လေထဲမှာ လွင့်မျောလက်စတန်းလန်း ငြိမ်သက်ဆိတ်တန့်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့က သူနှင့်အနီးဆုံးဆီသို့ အလင်းတော်ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ဆီသို့ လျှောက်သွားခဲ့ပြီး ထိုသူ၏ခါးနောက်ကျောတွင်ထိုးထားသည့် ပစ္စတိုသေနတ် ကို ဆွဲထုတ်ယူဖို့ကြိုးစားလိုက်သည်။ မရ။ ဘယ်လိုအင်အားစိုက်စိုက် ဆွဲထုတ်၍မရဘဲ လေးလံတောင့်တင်းနေ၏။ သူ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်သည်။

ထိုဝဏ္ဏမှာပင် သိမ့်ကန်တစ်ချက်တုန်ခါသွားသလို ခံစားလိုက်ပြီး နားရွက်ထဲမှ တဝေါဝေါမြည်သံက ရုတ်ချည်းပျောက်ကွယ်သွား၏။ သူတို့တွေအားလုံး ပြန်လည်လှုပ်ရှားအသက်ဝင်လာကြလေပြီ။

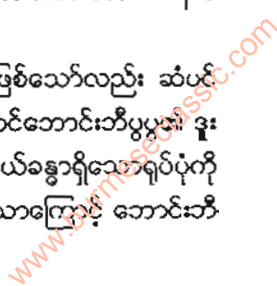
အဲဒါလွန်း၍ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မိသလိုပင် ခံစားရသည်။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေရင်း ဆွေဝေနေမိဆဲမှာပင် . . .

"ရှင့်လက်ထဲကို ဒီလိုအစွမ်းထက်တဲ့ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတစ်ခု ပေးပြီး စမ်းသပ်ခိုင်းတာကိုက ကျွန်မတို့အလင်းတော်ဂိုဏ်းဟာ ရှင့်အပေါ်မှာ ရန်သူလိုသဘောမထားဘူးဆိုတာ ပြလိုက်တာပဲ ဒေါက်တာထွန်းအံ့"

နောက်ကျောဘက်မှထွက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့် သူ ချာနေလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူဆွတ်ဆွတ်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမတစ်ယောက်။

အသက်က ငါးဆယ်ခန့်ပင်ရှိပြီးမည်ဖြစ်သော်လည်း ဆံပင်အဖွဲ့ကအစ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသည်။ အဖြူရောင်ဘောင်းဘီပွပွဖုံး ခူးဆစ်အောက်နားတွင် ခြင်္သေ့ခေါင်းနှင့် လူကိုယ်ခန္ဓာရှိသောရုပ်ပုံကို အရောင်ခြည်ဖြင့်ထိုးထားရာ လေတိုက်ခတ်သောကြောင့် ဘောင်းဘီ

အဝတ်စ တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ခါနေသည်နှင့်အမျှ ထိုရှုပ်ပုံနှစ်ပုံကလည်း လူးလွန်းလွှဲရှားနေလေတော့သည်။

တောဇောဆိုသောမိန်းမပျိုက ထိုအဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ် အမျိုးသမီးကြီးကိုညွှန်ပြပြီး . . .

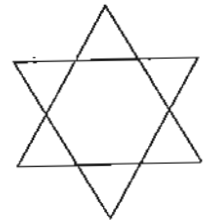
“ဒါ ကျွန်မတို့ရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ပဲ”

ဟုပြောကာ အရိုအသေပေးလိုက်သည်။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် လက်ကိုကမ်းပေးလိုက်သော်လည်း ထိုအမျိုးသမီးကြီးက မတုံ့ပြန်။ ခုံညားစွာ လက်ပိုက်ထားလျက်က ပြောခဲ့သာကြည့်နေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးက . . .

“ဒေါက်တာက ဒီမီးခြစ်ရဲ့အစွမ်းလောက်ကို တအံ့တကြဲ ဖြစ်နေပုံရတယ်။ ဒါ မထူးဆန်းပါဘူး။ ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာဇော၊ ဝါယောဆိုတဲ့ ဓါတ်ကြီးလေးပါးမှာ သူ့အစွမ်းနဲ့သူ့ရှိကြတာပဲလေ။ ဥပမာပြောရရင် ပထဝီဆိုတဲ့ ဘူတဟာ လူစုလူဝေးကိုဖြစ်စေတယ်။ စိတ်ကိုရွှင်မြူးစေတဲ့သတ္တိလည်းရှိတယ်။

ကျွန်မတို့တိုင်းပြည်မှာဆိုရင် တောင်ပြုံးဆိုတဲ့အရပ်ဒေသဟာ ပထဝီဘူတလွန်ကဲတဲ့နေရာပေါ့။ အရာဝတ္ထုတိုင်းမှာ အဲဒီလိုမျိုး သူ့ဓါတ်သဘောအလိုက် စွမ်းရည်တွေရှိကြတာပဲ။ ကဲ. . . ဒေါက်တာ့ကို သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေထားတဲ့အခန်းဆီခေါ်ခဲ့ကြ”

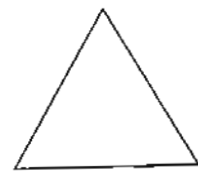
အမျိုးသမီးကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှည့်ထွက်ပြီး ရွှေခွေခွေဆောင်ကာ လျှောက်သွားသည်။ ရှည်လျားကျဉ်းမြောင်းသော စင်္ကြံအတိုင်း ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက် မျက်နှာစာတစ်ခုလုံးကို ရွှေပိန်းချထားသောအခန်းတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုအခန်း၏ရှေ့တံခါးမကြီးပေါ်တွင် အနီရောင်ခြောက်မြှောင်ကြယ်တစ်လုံး၏ပုံကို ရေးဆွဲထားသည်။

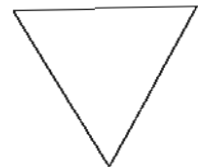
ဒေါက်တာထွန်းအံ့က . . .

“ဒါ ဂျူးလူမျိုးတွေရဲ့ အမှတ်တံဆိပ် ဒေးဗစ်ကြယ် (David Star) မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့က ဂျူးဘာသာဝင်တွေပေါ့ဟုတ်လား”
ဂိုဏ်းချုပ်အမျိုးသမီးကြီးက ပြုံးပြီးခေါင်းခါသည်။ ထို့နောက် . . .

“ဒါကို ဂျူးလူမျိုးသင်္ကေတအနေနဲ့ သိထားကြတာကတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတံဆိပ်ဟာ ဂျူးတွေနဲ့တင်ဆိုင်တာမဟုတ်ပါ။ လူအားလုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့ ရှေးဟောင်းဂန္ဓာရီသင်္ကေတပါ။

ဟောဒီလိုမျိုး အချွန်အပေါ်လှည့်နေတဲ့ကြိတ်ကို 'Blade' လို့ ခေါ်တယ်။ အဖိုဓာတ်သဘောလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။

ဒီလိုအချွန်က အောက်ဆိုက်နေတဲ့တြိဂံကိုတော့ 'Chalice' လို့ခေါ်တယ်။ အမသင်္ကေတလို့အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ အဲဒီအဖိုခါတ်နဲ့ အမိတ်တို့ ဆန်ကျင်ဘက်သဘောတရားနှစ်ခု မျှမျှတတပေါင်းစည်းနေတဲ့အခါ မြောက်မြောက်ကြယ်ဖြစ်လာတော့တာပဲ။

ပြီးတော့ 'ဆူဖီ' ဂန္ဓာရီသင်္ချာသဘောအရ အပေါ်လှည့်တဲ့တြိဂံဟာ (၇) ဂဏန်းဖြစ်တယ်။ အောက်ဆိုက်နေတဲ့တြိဂံကတော့ (၈) ဖြစ်ပြီး သူတို့နှစ်ခုပေါင်းထားတဲ့ ထောင့်တွေအားလုံးကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ ဂဏန်းကတော့ (၆) ဂဏန်းဖြစ်တယ် ဒေါက်တာ။

စကားအဆုံးတွင် ဂိုဏ်းချုပ်က လက်ကိုဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သဖြင့် အမျိုးသမီးငယ်နှစ်ဦးက ရွှေရောင်တံခါးချပ်ကြီး၏သော့ကို နှစ်လိုက်သည်။

အတွင်း၌ကား ကတ္တီပါအနက်ရောင်အုပ်ထားသော စင်မြင့်ပေါ်တွင်တင်ထားသည့် လှသုံးပစ္စည်း ဆယ့်ငါးမျိုးခန့်ကို တွေ့ရသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်က

“ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းရဲ့ဖခင်ကြီး 'မာနီ' ရဲ့ မဟိဒ္ဓိတန်ခိုးကြောင့်ဖြစ်လာတဲ့ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေဆိုတာ ဒေါက်တာလည်း သိပြီးလောက်ရောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ထောက်ကြံ့နဲ့ကဦးမင်းဟန်ပြောပြလို့ ကျွန်တော်လည်း နည်းနည်းတော့သဘောပေါက်နေပါပြီ။ သဘောမပေါက်တာက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ဒီအထိ တကူးတကခေါ်လာရသလဲဆိုတာကိုပဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်က ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဒီလို သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းအမျိုးပေါင်း(၇၀)လောက်ကို ဦးမောင်လို့ခေါ်တဲ့ ဖိုးသူတော်ကြီးတစ်ပါးက မြေအောက်လိုဏ်ဂူတစ်ခုထဲမှာ ဝှက်ပြီးပိတ်လှောင်ပစ်ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်မတို့သိထားတယ်ဒေါက်တာ”

အဲဒီလိုဏ်ဂူတံခါးကိုဖွင့်ဖို့ အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်း(၂)မျိုးရှိတဲ့အနက် တစ်ခုကတော့ ဒေါက်တာ့မိတ်ဆွေ ကိုမိုးဟိန်းလက်ထဲမှာရောက်နေတဲ့ နီမိတ်(၁၃)ဆိုတဲ့ သော့တစ်ချောင်းပဲ”

“ဗျာ... အဲဒီတော့”

“ရှင်းရှင်းလေးပါဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ့မိတ်ဆွေ ကိုမိုးဟိန်းနီမှာရှိတဲ့သော့ကို ကျွန်မတို့အတွက်ယူပေးဖို့ပါပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏အသံက မာကြောကျယ်လောင်သွား၏။ နောက် သူက သရော်ဟန်ဖြင့်ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်ကို ကိုယ့်မိတ်ဆွေပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်မယ့်လူစားမျိုးလို့ ထင်နေသလား၊ ခင်ဗျားတို့မှာ အစွမ်းအစရှိရင် ကိုယ့်ဘာသာတိုက်ရအောင်ယူကြပေါ့။ ဘာလို့ ကျုပ်ကို လာခိုင်းနေရသေးလဲ”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏စိန်ခေါ်စကားကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်က အဟားဟားရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုမိုးဟိန်းရဲ့အသက်ကို မလိုအပ်ဘဲ ကျွန်မတို့ မသတ်ချင်လို့ပဲဒေါက်တာ။ ဒီလောက်ပြောရင် သဘောပေါက်မှာပါနော်။ အဲဒီတော့ ဒေါက်တာ့အနေနဲ့ ကိုယ့်မိတ်ဆွေကို အတတ်နိုင်ဆုံးဖျောင်းဖျံပြီး သော့ကို ရအောင်ယူခဲ့ပေးပါ”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်က မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်ကော”

“ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းနဲ့ရန်ဘက် မဖြစ်ချင်စမ်းပါနဲ့ဒေါက်တာ။ ကျွန်မတို့စကားကို နားမထောင်ဘူးဆိုရင် သေမင်းခေါ်သံကိုပဲ နားထောင်ရလိမ့်မယ်”

အခန်း (၁၉)

ဦးရွှေဖိအောင်၏တိုက်ကို လှမ်းမြင်နေရသော လမ်းထောင့်တယ်လီဖုန်းရုံကိုကွယ်ကာ မိုးဟိန်းနှင့်သက်ဦးတို့ ရပ်ကြည့်အကဲခတ်နေကြ၏။ သက်ဦးက စိုးရိမ်သည့်လေသံဖြင့် . . .

“ဦးရွှေဖိအောင်အိမ်ထဲမှာ အစောင့်တွေအများကြီးပဲဗျ”

“အင်း . . .”

“အဲဒီအစောင့်တွေအကုန်လုံးကို ရှင်းပစ်ဖို့ဆိုရင်သိပ်တော့မလွယ်ဘူး ကိုမိုးဟိန်း၊ ခင်ဗျားသေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆံ အလုံအလောက်ပါရဲ့လား”

“သေနတ်သုံးချင်းသုံးရင် ငါပစ်သတ်ချင်တဲ့သူက မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ် သက်ဦး”

“ဪ . . . တော်တော် ခဲဘော်ရဲဘက်ပီသတဲ့သူပဲ”
သက်ဦး၏စကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မိုးဟိန်းက . . .

“ဟေ့ကောင် . . . သက်ဦး၊ ဦးရွှေဖိအောင်လိုချင်နေတဲ့ သိန္ဒဝင်ပစ္စည်းတွေထဲမှာ တန်ဖိုးအကြီးဆုံးက ဘာလဲ၊ မင်းသိလား”

“ခင်ဗျားဆီကသော့လေဗျာ”

“သော့မဟုတ်ဘဲ တခြားပစ္စည်းတစ်ခုခုပြောကွာ၊ လက် နက်လို အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ပစ္စည်းမျိုးပေါ့”

သက်ဦးက ခေတ္တမျှကြာအောင် မျက်မှောင်ကုတ်ကာ စဉ်းစားနေပြီးမှ . . .

“အင်း . . . လက်စွပ်၊ ဟုတ်တယ်။ လက်စွပ်တော့ရှိတယ်။ အဲဒီလက်စွပ်က ရောဂါတွေအားလုံးကိုလည်း ကုနိုင်တယ်။ လူကို အန္တရာယ်ပေးတဲ့ လက်နက်အနေနဲ့လည်းသုံးနိုင်တယ်။ အင်း . . . ဒါပေမဲ့ ဒီလက်စွပ်ရဲ့သဲလွန်စပျောက်နေတာ တော်တော်ကြာပြီဗျ။ တွန့်တော့အထင်ပြောရရင် ဖိုးသူတော်ကြီးသိမ်းပစ်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲမှာပါ . . .”

“တော်ပြီ . . . သက်ဦး၊ မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားတော့”

မိုးဟိန်းက ဖုန်းရုံထဲသို့ဝင်ကာ ဦးရွှေဖိအောင်၏ဖုန်းကို လှမ်းဆက်သည်။ ဦးရွှေဖိအောင်၏တပည့် ဖုန်းလွှာကိုင်သောအခါ မိုးဟိန်းက . . .

“ဟေ့ကောင် မင်းတို့ဆရာကိုပြောလိုက်၊ မင်းတို့ဆရာလို ချင်တဲ့လက်စွပ် ငါ့ဆီမှာရှိတယ်။ ငါ့နာမည် သက်ဦးလို့ပြောလိုက်ရင် သူသိပါတယ်။ အပေးအယူလုပ်ချင်ရင် ခြံတံခါးဝအထိထွက်လာခဲ့လို့ ပြောလိုက်၊ ဒါပဲ . . .”

မိုးဟိန်းက ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ သက်ဦးက ပျားပန်းဗျာယာဖြစ်သွားပြီး . . .

“ဟေ့လူ . . . ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“သူ့အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ အစောင့်တွေမရှိတော့အောင် အပြင် ကိုမှူးခေါ်လိုက်တာလေ”

“အစောင့်တွေမရှိတော့ရော ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝင်လို့ရမှာလဲ”

မိုးဟိန်းက သူ့လက်ထဲမှ ဂန္ထီရသော့ကိုပြပြီး . . .

“ဟောဒီသော့နဲ့ပဲဝင်မှာပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်တာဗျာ၊ ဒီလူ့အိမ်ကတံခါးတွေအကုန်လုံး လျှော့ တံခါးတွေချည်းပဲဆိုမှ”

“မင်းအသားနေစမ်းပါ သက်ဦးရာ၊ သော့အိမ်နဲ့ဖွင့်လို့ရတဲ့ တံခါးတစ်ချပ်ရှိတဲ့နေရာကို ငါသိပါတယ်”

မိုးဟိန်းက အသင့်ယူလာသည့် တောင်တက်သမားသုံးယောက် ပိုးအိတ်ကြီးကို ပုခုံးသိုင်းကြိုးနှစ်ဖက်ဖြင့် လွယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အနီးဆုံးတိုက်ခန်းအဝင်တံခါးကို ဂန္ထီရသော့ဖြင့်ဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်၏။ ပြန်အထွက်တွင် ဦးရွှေခဲအောင်၏အိမ်အပေါ်ထပ် အခန်းအလယ်ခေါ်ပြီး ရှိသော မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေါ့ဒစ်စနေရဲတိုက်တံခါးကို အာရုံပြုပြီး ပြန်ထွက်လိုက်လေတော့သည်။

ကလေးတစ်ရပ်စာခန့်သာရှိသော ကစားစရာပုံစံငယ်ရဲတိုက်၏ တံခါးပေါက်ထဲမှ မိုးဟိန်းနှင့်သက်ဦးတို့နှစ်ဦးသား ခါးကုန်းကာဖြင့် ထွက်လာကြသည်။ သက်ဦးက . . .

“ဒီတံခါးပေါက်ရှိမှန်း ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ ကိုမိုးဟိန်း”

“သူ့သားရဲ့မွေးနေ့အတွက် ဟောဒီရဲတိုက်ပုံစံကို လက်ဆောင်ပေးနေတဲ့အချိန်တုန်းက ဟောဒီအခန်းထဲမှာငါရှိနေခဲ့ . . .”

မိုးဟိန်း၏စကားက တစ်ဝက်တစ်ယျက်နှင့်ရပ်တန့်သွား၏။ သူ့ထို့နှစ်ယောက်သားဦးတည်လျှောက်လာသော စကြံရှေ့တည့်တည့်တွင် အလေးငယ်တစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကလေးငယ်၏အသားအရေက ဖြူဖြူဖြူဖြူနှင့် မျက်ကွင်းတွေကလည်းညိုနေသည်။ ဦးရွှေခဲအောင်၏သားလေးဖြစ်မှန်း မိုးဟိန်းက ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်၏။

ကလေးငယ်က လန်၍လည်းမအော် ဘာမှလည်းမပြောဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငေးမော၍သာကြည့်နေသည်။ မိုးဟိန်းက သူ့အနီးသို့တိုးကပ်သွားလိုက်ပြီး . . .

“သား . . . ညဉ့်နက်နေပြီ၊ သွားအိပ်တော့နော်”

ဟု တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။ ကလေးငယ်က ဘာစကားမှမတုံ့ပြန်ဘဲ အိပ်ခန်းရှိရာဆီသို့ တရွေ့ရွေ့လျှောက်သွားလေတော့သည်။

မိုးဟိန်းနှင့်သက်ဦးတို့ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေထားရာအခန်းဆီသို့ ခြေသံမကြားအောင် လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက် အခန်းရှေ့တွင် တစ်ယောက်တည်းကုန်နေရစ်ခဲ့သည့်အစောင့်ကို . . .

“ဟေ့ကောင် . . . မလှုပ်နဲ့၊ အသံထွက်တာနဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်မယ်”

မိုးဟိန်းက သေနတ်ဖြင့်ချိန်ထားပြီး အစောင့်၏ခါးကြားထဲမှသော့ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ သက်ဦးက အစောင့်၏ပါးစပ်ကို ပလာစတာဖြင့်ပိတ်ပြီး လက်များကို ကြိုးဖြင့်တုပ်နေစဉ် မိုးဟိန်းက တံခါးသော့ကိုဖွင့်လိုက်၏။

ထို့နောက် လက်(၃)လုံးခန့်အထူရှိသည့် လေးလံလှသော ဖွည်းကတိုးသားတံခါးချပ်ကြီးများကို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီသို့ လျှော့တိုက်ရွေ့လျားသွားအောင် မနည်းတွန်းဖွင့်ယူရ၏။ ပွင့်သွားသည်

နှင့် တစ်ပြိုင်နက် . . .

“ဟေ့ကောင်. . . သက်ဦး၊ လာ. . . အချိန်မရှိဘူး”

သက်ဦးကိုပါ အခန်းထဲသို့ ကမန်းကတန်းဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးကိုပြန်တွန်းပိတ်ပြီး အိတ်ထဲမှ ဂန္ထီရဖောင်တိန်ကိုထုတ်ကာ တံခါးရွေလျားရန် မြောင်းသဖွယ်ပြုလုပ်ထားသည့် သတ္တုလျှောလမ်းကြောင်းအတွင်းသို့ ဖောင်တိန်ဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်၏။

ဖောင်တိန်မှထွက်ပေါ်လာသည့် ပြင်းထန်သောလောင်ကျွမ်းမှုကြောင့် သတ္တုမြောင်းငယ်သည် အရည်ပျော်ကာ တွန့်လိမ်ပျက်စီးသွားသည်။ တံခါးကို လျှောလမ်းကြောင်းအတိုင်း ပြန်တွန်းဖွင့်ခဲ့ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တော့။

မိုးဟိန်းက ဖောင်တိန်ကို ဘောင်းဘီနောက်အိတ်ထဲတွင် မြန်ထိုးထားလိုက်သည်။ ပြီး. . . အခန်းတွင်းသို့ သူလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သက်ဦးက ဦးရွှေဖံအောင်သိမ်းဆည်းထားသည့် သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတို့ကို အငမ်းမရယူဖို့ ဟန်ပြင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင်. . . သက်ဦး၊ တခြားပစ္စည်းတွေကို လက်ဖျားနဲ့တောင်မထိနဲ့၊ ငါတို့အတွက်လိုတဲ့ပစ္စည်းကိုပဲယူရမယ်၊ နားလည်လား”

ထိုအချိန်တွင် အခန်းအပြင်ဘက်မှ စကြိုအတိုင်း တဝုန်းဝုန်းတခိုင်းခိုင်းပြေးလာသော ခြေသံများကိုကြားရသည်။ အော်သံဟစ်သံတွေကလည်း ဆူညံနေ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ အခန်းတံခါးကို ချချက်ချင်းတွန်းဖွင့်ကြစမ်း”

ဟု အော်ဟစ်အမိန့်ပေးနေသည့် ဦးရွှေဖံအောင်၏အသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။ သူ့တပည့်တွေဝိုင်းတွန်းကြသော်လည်း တံခါးနှစ်ချက်က စပါးလုံးတစ်ထောက်စာသာသာမျှ ဟသွားသည်ကလွဲ၍ တုပ်တုပ်မျှမလှောင်။

“ဆရာကြီး တံခါးလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ တစ်ခုခုနဲ့ ဒီကောင်တွေ ခံထားတယ်ထင်တယ်၊ မရွေ့တော့ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ပုဆိန်တွေနဲ့ဝိုင်းခုတ်ပြီး ဖွင့်ကြစမ်းကွာ၊ မြန်မြန်လုပ်”

ခဏအတွင်းမှာပင် တံခါးကို ပုဆိန်လေးငါးလက်ဖြင့် တခိုင်းနိုင်လွှဲခုတ်နေသံများ ကြားရ၏။ ကြီးမားလေးလံသောတံခါးရွက်ကြီးများကလည်း သိမ်ကနဲသိမ်ကနဲ လှုပ်ယမ်းသွားကြသည်။

ဒါကိုကြည့်ပြီး သက်ဦးတစ်ယောက် နေစရာမရှိတော့။ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့်. . .

“ကို. . . ကိုမိုးဟိန်း ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ သူတို့တံခါးကို ခွင့်နေကြပြီ”

“သွေးကြောင်မနေစမ်းနဲ့ သက်ဦး၊ ငါတို့ယူရမယ့် စားပွဲတင်နာရီ ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာသာ ငါ့ကိုပြ”

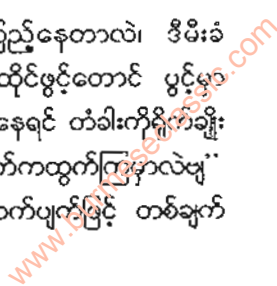
“ဟဲ့. . . ဟိန်းခံသေတ္တာထဲမှာ”

သက်ဦးက စာအုပ်စင်၏အောက်ဆုံးတွင်ရှိသော အမြင့်တစ်ပေခွဲသာသာခန့်ရှိသည့် မီးခံသေတ္တာအသေးစားတစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ မိုးဟိန်းက ထိုမီးခံသေတ္တာ၏ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချပြီး သော့အိမ်ကိုကြည့်လိုက်၏။

သော့အမျိုးအစားက ဂဏန်းတွဲများဖြင့် တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် ထည့်ကာဖွင့်ရသော ကွန်ဘိုင်နေရှင်းသော့ဖြစ်သည်။ သက်ဦးက သွေးနူးသွေးတန်းဖြင့်. . .

“ဟေ့လူ့. . . ခင်ဗျား ဘာထိုင်ကြည့်နေတာလဲ၊ ဒီမီးခံသေတ္တာသော့ကိုဖွင့်မလို့လား၊ တစ်နေကုန်ထိုင်ဖွင့်တောင် ပွင့်မှပဲမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားသေမင်းတွေကဖြင့် ခဏနေရင် တံခါးကိုရိုက်ချိုးပြီး ဝင်လာတော့မယ်၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်အပေါက်ကထွက်ကြမှာလဲဗျ”

မိုးဟိန်းက သက်ဦးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် တစ်ချက်

ကြည့်လိုက်ပြီး ကျောတွင်လွယ်လာသည့် တောင်တက်သမားသုံး ငါး
ဦးအိတ်ကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ နှစ်တစ်လက်မသစ်သား(ခ)
ချောင်းကို ထုတ်ယူပြီး တစ်ချောင်းနှင့်တစ်ချောင်းဆက်ကာ ယင်း
လည်ဘောင်ခွေလိုက်သောအခါ လေးထောင့်သစ်သားဘောင်တစ်ခု
ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

နောက်... အချစ်လိုက်စိကာခေါက်ထားသော သုံးထပ်သား
ပြားများကို ဆွဲဖြန့်ပြီးစီလိုက်သောအခါ သုံးပေနှစ်ပေခန့်ရှိသော သစ်
သားချပ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုသုံးထပ်သားပြား၏ အစွန်း
ဘက်ကျကျတစ်နေရာတွင်ကား သော့အိမ်ပါသော ကြေးဝါရောင်တံခါး
လက်ကိုင်ဘုတ်တစ်ခု တပ်လျက်သား...။

“ဟင်... ဒါ... ဒါ... ဘာလဲဗျ ကိုမိုးဟိန်း”

သက်ဦးက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်မေးသည်။ မိုးဟိန်းက ငြိမ်
လိုက်ပြီး သုံးထပ်သားပြား၏ ပတ္တောတပ်ထားသောအစွန်းကို နှစ်တစ်
လက်မသစ်သားဘောင်တွင် မူလီစုပ်ရင်း...

“ငါတို့ပြန်ထွက်ရမယ့် တံခါးပေါက်လေကွာ”

“မြန်မြန်လုပ်ပါဗျ။ ဟိုကောင်တွေက တံခါးနှစ်ချပ်ကို သေ
နတ်ပြောင်းတစ်ခုဝင်သာရုံလောက် ချဲ့ပြီးတာနဲ့ အထဲကိုလှမ်းဖမ်း
တော့မှာ”

သက်ဦးပြော၍မှမဆုံးခင်မှာပင် ...

“ခိုင်း... ခိုင်း... ခိုင်း”

အနည်းငယ်ဟသွားသော တံခါးရွက်ကြားမှ ကျည်ဆည်တွေ
ပလူပျံ့အောင်ဝင်လာကြ၏။ မိုးဟိန်းက ကျည်ကွယ်ရာအခန်းထောင့်ခံ
သို့ လိုမိုဝင်လိုက်ပြီး နောက်ဆုံးကျန်နေသေးသော မူလီတစ်ချောင်း
ကို အပြီးသတ်တပ်ဆင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးဘောင်တွင်
ပတ္တာဖြင့်တွဲထားသော သုံးထပ်သားပြားတံခါးချပ်ကို နံရံမှာမိုပြီး

ဆောင်လိုက်ရင်း...

“ဟေ့ကောင်... သက်ဦး၊ စားပွဲတင်နာရီထည့်ထားတဲ့ မီးခံ

ပတ္တာကို ဒီကိုဆွဲခဲ့စမ်း”

အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ နောက်... သုံးထပ်သားပြား
တပ်ထားသော ကြေးဝါသော့အိမ်ထဲသို့ ဂန္တီရသော့ကိုထိုးထည့်
ကာ လှည့်ဖွင့်လိုက်၏။

“ဂျလောက်”

တွန်းဖွင့်လိုက်သည့်အခါ တံခါးရွက်၏နောက်တွင် သပ်ရပ်စွာ
ခင်းကျင်းထားသော ဟိုတယ်ခန်းကိုမြင်ရလေသည်။ ထိုစဉ်...

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဒုန်း”

“ကိုမိုးဟိန်း... ကိုမိုးဟိန်း... ခင်ဗျားဖြစ်ချင်တာတွေ
အားလုံး ကျုပ်နဲ့ညှိလို့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ယူ
ဆွားပါနဲ့ ကိုမိုးဟိန်း၊ အရမ်းအန္တရာယ်ကြီးလို့ပါ”

ဦးရွှေခံအောင်၏ အော်ဟစ်ပြောဆိုသံနှင့်အတူ တံခါးရွက်
အချိုးပဲ့သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ မိုးဟိန်းက အချိန်ဆိုင်မနေ
တော့ဘဲ သက်ဦး၏လက်ထဲမှ မီးခံသေတ္တာကိုဆွဲယူကာ သုံးထပ်သား
ပြားတံခါးနောက်ရှိ ဟိုတယ်ခန်းထဲသို့ တွန်းထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက်
သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုင်ချပြီး တံခါးပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း
တိုးဝင်လိုက်သည်။

“မြန်မြန်... မြန်မြန်လုပ်ပါ ကိုမိုးဟိန်း၊ သူတို့ဝင်လာကြ

ပြီ”

“ခိုင်း... ခိုင်း... ခိုင်း”

ကျည်ဆံတွေက သုံးထပ်သားပြားကို လာရောက်ထိမှန်သည်။
ဟိုတယ်ခန်းထဲသို့ တစ်ကိုယ်လုံးပစ်လိုမိကာ ဝင်လိုက်ကြသော မိုး
ဟိန်းနှင့်သက်ဦးတို့ ကြမ်းပေါ်တွင် လုံးထွေးသွားကြ၏။
မိုးဟိန်းက ကမန်းကတန်းထပြီး တံခါးကိုဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

အဲသည်အချိန်အခိုက်အတန့်လေးကိုပင် အခွင့်ကောင်းယူကာ
သူ့ဘောင်ဘီနောက်အိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသည့်ဖောင်တိန်ကို သက်ဦး
က အလစ်အငိုက် ဖမ်းနှိုက်ယူလိုက်လေသည်။
မိုးဟိန်း သတိမထားမိလိုက်။

အခန်းထဲတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဦးရွှေခံအောင်ကတော့ နံရံ
မှာမှီပြီးထောင်ထားသည့် သုံးထပ်သားပြားတံခါးရွက်အစုတ်အပြတ်
လေးကိုကြည့်ကာ ဒေါသတကြီး တောက်ခေါက်လိုက်လေသည်။
“တောက်”

အခန်း (၂၀)

“မီးခံသေတ္တာကိုဖွင့်ဖို့တော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်ကိုမိုးဟိန်း၊
ဒီထဲက စားပွဲတင်နာရီကို ဘယ်လိုယူမလဲ”
သက်ဦးက ဟိုတယ်ခန်းအတွင်းရှိ ကုတင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း
ဖိတ်ပျက်လက်ပျက်ညည်းတွား၏။ မိုးဟိန်းက . . .
“အထဲကနာရီကိုယူဖို့ကိစ္စက လွယ်လွယ်လေးပါကွာ၊ မီးခံ
သေတ္တာကို ဖွင့်နေစရာတောင်မလိုပါဘူး”
မိုးဟိန်းက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သက်ဦးကို အကျီကော်လံမှ
ဆွဲကိုင်ကာ ဟိုတယ်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ထွက်လိုက်သည်။
သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တံခါး
တို့ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

ကန္တိရဟိုတယ်အခန်း(၁၃)သည် တံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်သည့် အခါ အခန်းထဲတွင်ရှိနေသည့် သက်ရှိသက်မဲ့အရာများကို အခြား လောကတစ်ခုဆီသို့ ရောက်ရှိပျောက်ကွယ်သွားစေပြီး သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်း များကိုသာ မူရင်းနေရာတွင် ကျန်ရှိနေစေမှန်း မိုးဟိန်းသိထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မိုးဟိန်းက အခန်းတံခါးကို နံပါတ်(၁၃)သော ဖြင့် ပြန်ဖွင့်ပြီး သက်ဦးနှင့်အတူ အခန်းထဲပြန်ဝင်လာသည့်အခါ မီးခံသေတ္တာက ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။ မီးခံသေတ္တာထဲရှိ စား ပွဲတင်နာရီကတော့ သူ့နေရာမှန်ဖြစ်ပုံရသည့် စားပွဲပေါ်တွင် ရောက် ရှိနေပြီကို တွေ့ရလေသည်။

မိုးဟိန်းက စားပွဲတင်နာရီကို တယုတယကောက်ယူလိုက် ၏ ထို့နောက် သက်ဦးဘက်သို့လှည့်ပြီး . . .

“ကဲ . . . နာရီကိုတော့ရပြီ။ ငါ့သမီးပြန်ရောက်လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ . . . ပြော”

သက်ဦးက မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း တဲ့ ဆိုင်းနေသည်။ ပြီးမှ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ပင့်လိုက်ရင်း . . .

“အဲဒီနာရီကိုကိုင်ပြီး ဟိုတယ်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင် ခင်ဗျားသမီး ပြန်ရောက်လာမှာပေါ့”

သက်ဦး၏လေသံကို မိုးဟိန်းသိပ်မကြိုက်။ သို့သော် ဘာမှ မပြောဘဲ ဟိုတယ်ခန်းအပြင်ဘက်သို့ နာရီကိုယူပြီး နှစ်ယောက်အတူ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် တံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ပိတ်ထားသောတံခါးကို မျက်နှာမူရင်း မိုးဟိန်း ရင်တွေ တောခြောက်သလို ဆူညံတုန်ယင်နေ၏။ သမီးကို ပြန်တွေ့ရတော့ မည်လား . . . ။

သူ့ဘေးတွင်ရပ်နေသော သက်ဦး၏မျက်နှာကို ဖျတ်ကနဲ လှမ်းအကဲခတ်လိုက်သည်။ သက်ဦးကလည်း သူ့လိုပင် စိတ်လှုပ်ရှား

နေပုံပေါ်၏။ အတော်ပင် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေလေသည်။ မိုးဟိန်းက ကြိမ်းဝါးသည့်အကြည့်တစ်ချက်ဖြင့် သက်ဦး၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့် လိုက်ပြီး . . .

“မင်း . . . အရည်မရအဖတ်မရတွေ ငါ့ကို လုပ်ခိုင်းနေတာ ချီရင်တော့ တစ်သက်လုံး နောင်တရမှီသာပြင်ထားပေတော့ သက်ဦး”

သက်ဦးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲငြိမ်နေသည်။ မိုးဟိန်းက တံခါးသော့အိမ်အတွင်းသို့ နံပါတ်(၁၃)သော့ကို ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး နှုတ် မှုတ်တိုးရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

“သမီးလေး ပြန်ရောက်လာပါစေ . . .”

ထို့နောက် တံခါးသော့ကို ဂျောက်ကနဲလှည့်ကာ တွန်းဖွင့် လိုက်လေတော့သည်။

မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းက သူ့အိပ်မက်တွေကို လေတိုက်ခတ်ခံ သည့်သံမှန်တွေလို တစ်စစီလွင့်ပြယ်သွားစေ၏။

ဟိုတယ်အခန်းထဲတွင် မည်သည့်သက်ရှိတစ်ယောက်တလေ မှ ရောက်မနေပါ။ အခန်းတစ်ခုလုံးသည် အသက်မဲ့စွာ ဆိတ်ငြိမ် ချက် . . . ။

မိုးဟိန်းက သက်ပြင်းချပြီး တံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ သက်ဦးဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သေး၏။ သက်ဦးက ဖျတ် တနဲမျက်ခွံလှန်ကြည့်ပြီးနောက် ချက်ချင်းလိုလိုပင် ခေါင်းငုံ့ကာ မျက် ရွှားချသွားသည်။

မိုးဟိန်းက စားပွဲတင်နာရီကို လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ထပ်မံရှေ့တင်လိုက်ပြန်သည်။

“သမီးလေး ပြန်ရောက်လာပါစေ . . .”

နောက်... တံခါးကို ထပ်မံတွန်းဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။ ဇော
ဇောကအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ သမီးလေးခြူးခြူး၏ အရိပ်အယောင်ကို
မြင်ရ။ အခန်းသည် သွေ့ခြောက်လျက် ဟာလာဟင်းလင်း။

သက်ဦးက ပျာယီးပျာယာဖြင့်...

“ဘယ်... ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ ပုံမှန်အတိုင်းဆို ခင်ဗျား
သမီး ပြန်ရောက်လာရမှာပေါ့။ ဒီနာရီက မဟာသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းပဲလေ”

သက်ဦး၏လေသံက သူ့အပြစ်ကိုဖုံးကွယ်ချင်သူတစ်ယောက်
၏ မလုံမလဲဖြစ်မှုမျိုးဖြင့် ညစ်ပတ်ပေကျံနေသည်။ မိုးဟိန်းက သူ့
စက်ဆုပ်စွာကြည့်ရင်း ဟိုတယ်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။ သက်ဦး
က...

“တကယ်ပြောတာဗျ၊ ကျွန်တော်မလိမ့်ဘူး”

“ဟေ့ကောင် တိတ်စမ်း၊ မင်းကိုငါသတ်မိလိမ့်မယ်”

“ဟေ့လူ ကိုမိုးဟိန်း၊ အပေးအယူလုပ်ထားတာမှော့သွားပြီ လာ
ကိစ္စပြီးရင် ခင်ဗျားသော့ ကျုပ်ကိုပေးမယ်ဆို၊ ပေးလေဗျာ”

အခန်းထဲသို့ရောက်နေသော မိုးဟိန်းက ဒေါသဖြင့်လှမ်း
ကြည့်ရင်း...

“ငါ့သမီး ဘာမှမဖြစ်ဘဲပြန်ရောက်လာမှပေးမယ်လို့ ခြေ
ထားတယ်လေကွာ”

စိတ်ရှိလက်ရှိဖြင့် အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်ရင်း မိုးဟိန်း
တံခါးကိုတွန်းပိတ်လိုက်သည်။ သို့သော် တံခါးပိတ်မသွားခင်မှာ
အပြင်ဘက်မှသက်ဦးက တံခါးရွက်ကိုအတင်းဆောင့်တွန်းပြီး အခန်း
တွင်းသို့ခုန်ဝင်လိုက်၏။

အခန်းတွင်းသို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့အလစ်နဲ့
ယူထားသည့်ဖောင်တိန်ကို ဖျတ်ကနဲထုတ်ကာ မိုးဟိန်း၏လည်ပင်း
ထိုးစိုက်လိုက်လေတော့သည်။

အမှတ်တမဲ့မို့ မိုးဟိန်း ဘယ်လိုမှမကားကွယ်လိုက်နိုင်

ဖောင်တိန်က သူ့လည်ပင်းကို တည့်တည့်ထိသည်။

သို့သော် ထူးဆန်းဖွယ်ရာပင် ဘာမှမဖြစ်။ သက်ဦးကလည်း
အံ့သြပြီး ကြက်သေသေနေသည်။ မိုးဟိန်းကလည်း အသက်ဘေးမှ
သိသိကလေးလွတ်သွားသည့်အတွက် တစ်ဒံကံမျှ မှင်သက်မိနေ၏။

သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းများသည် ဟိုတယ်အခန်းနံပါတ်(၁၃)အတွင်း
သို့ရောက်နေသည့်အချိန်တွင် မည်သည့်တန်ခိုးစွမ်းအင်မှမရှိတော့ဘဲ
သိဒ္ဓိများအားလုံး ပျက်ပြယ်သိမ်းဆည်းခံလိုက်ရကြောင်း သိလိုက်ရ
လေတော့သည်။

မိုးဟိန်းက သက်ဦး၏လက်ကိုလိမ်ချိုးပြီး ဖောင်တိန်ကို လှ
သူလိုက်သည်။ ထို့နောက် သက်ဦးကိုကုပ်မှဆွဲကာ တံခါးဝသို့
ခေါ်လာ၏။

ပြီး... ဦးရွှေဖံအောင်၏အခန်းထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော သုံး
ထပ်သားပြားတံခါးဆီသို့ အာရုံပြုလိုက်ပြီး ဟိုတယ်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်
လိုက်၏။

သုံးထပ်သားပြားတံခါးရှေ့တွင် ဦးရွှေဖံအောင်နှင့် သူ့တပည့်
များရှိနေကြဆဲပင်ဖြစ်သည်ကို မြင်ရ၏။

မိုးဟိန်းက သက်ဦးကို ဦးရွှေဖံအောင်၏ရှေ့တည့်တည့်ဆီ သို့
တန်ထုတ်လိုက်သည်။

“အား... မလုပ်... မလုပ်ပါနဲ့”

သက်ဦးက ငယ်သံပါအောင်အော်ဟစ်ရင် လွင့်စင်ကာ
ဦးရွှေဖံအောင်၏ခြေရင်းတွင် ခွေခွေကလေးလဲကျသွား၏။

ဦးရွှေဖံအောင်က သက်ဦးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။
သူတို့တွေ ဘာဆက်ဖြစ်ကြမည်ကို မိုးဟိန်းမသိချင်တော့။

ဟိုတယ်ခန်းတံခါးကို ဝုန်းကန်ပြန်ဆောင်ပိတ်လိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၂၁)

တယ်လီဖုန်းမြည်သံကြောင့် မိုးဟိန်းအိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ သူ့က ကုတင်ဘေးတွင်ရှိသော တယ်လီဖုန်းကို ကောက်တိုက်လိုက်ပြီး . . .

“ဟဲ့လို”

ဟု ထူးလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဖက်မှ သမီးလေးခြူးခြူး၏ ချောက်ချားတုန်ရီနေသောအော်သံကို ကြားရလေသည်။

“ဖေဖေကြီး . . . ဖေဖေကြီး . . . သမီးကိုကယ်ပါဦး”

“ဟင် . . .”

သူ ရုတ်ချည်း ရူးသွပ်သွားသလိုခံစားလိုက်ရသည်။

“သမီး... သမီးလေး”

အထိတ်တလန့် ရေရွတ်ရင်း မိုးဟိန်းလန့်နိုးလာသည်။ သူ့ ကုတင်ဘေးယံက ကြည့်လိုက်၏။ မည်သည့်တယ်လီဖုန်းမှ ရှိမနေ ဖြစ် သူသည် ဟိုတယ်အခန်းနံပါတ်(၁၃)အတွင်းရှိ ကုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေခြင်းသာဖြစ်လေသည်။

အိပ်မက်၏ ဆိုးရွာရက်စက်လွန်းသောခံစားချက်က တကယ် လိုလိုပင် သူ့ရင်ကိုနာကျင်စေ၏။ အိပ်မက်ထဲမှ သမီးလေး၏အော်ဟစ် သံကို တကယ်ပင် အပြင်မှာ နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရသလို ထင် ချင်နေဆဲပင်ရှိသေး၏။ ဩော်... အခုလောက်ဆို ငါ့သမီးလေး ဘယ်လိုကြမ္မာဆိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရမှာပါလိမ့်။

သူ ဆက်ပြီးမတွေ့ချင်တော့။ ကုတင်ပေါ်မှလူးလဲထလိုက် ပြီး သူ့အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ အာရုံပြုကာ ဟိုတယ်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့် လိုက်သည်။ သူ့အိမ်ရှေ့မှာ မိုးကတဖွဲဖွဲရွာနေ၏။ ထို့ကြောင့် မိုးဟိန်း က ဟိုတယ်အခန်းနံပါတ်(၁၃)အတွင်းရှိ အဝတ်စီရိုထဲမှ လောင်းကုတ် အင်္ကျီကိုယူဝတ်ပြီး မိုးစက်တွေဝဲပုံကျနေသည့်လမ်းမပေါ်သို့ ထွက် လာခဲ့လေတော့သည်။

ထို့နောက် ရွှေစင်မမဆီသို့ ဖုန်းဆက်ကာ သူ့အိမ်နှင့်မနီး မဝေးလမ်းထောင့်ဆီသို့ လာဖို့ချိန်းဆိုလိုက်၏။ စားပွဲတင်နာရီကိုအသုံး ပြုပြီး သမီးလေးခြူးခြူးအား ဘယ်လိုပြန်ခေါ်ရမလဲဆိုသည့်နည်းလမ်း ကို ရွှေစင်မမတော့ သိကောင်းသိနိုင်လိမ့်မည်ဟု အရောင်အသွေး ဖျော့တော့စွာ မျှော်လင့်ချင်မိလေသည်။

လမ်းထောင့်ရှိ တိုက်ခန်းတစ်ခု၏ရှေ့တွင် မိုးရေထဲ၌ရပ်နေ သော ရွှေစင်မမကိုလှမ်းမြင်ရသည်။ မိုးကာအင်္ကျီကိုဝတ်ပြီး ဦးထုပ်

ကိုခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသောကြောင့် သူမ၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ အမှတ် မသိကြည့်လိုက်လျှင် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့်တူနေလေသည်။

မိုးဟိန်းက ရွှေစင်မမ၏အနီးတဝိုက်တွင် နောက်ယောင်ခံ ထိုင်နေသူရှိမရှိ သေချာအောင် စကားမျှစောင့်ကြည့်အကဲခတ်လိုက် သည်။ ဦးတော့မှလမ်းကိုဖြတ်ကူးလိုက်၏။ မိုးဟိန်း၏ညာဘက်လက် ကတော့ လောင်းကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲလျှိုကာ သေနတ်ဒင်ကို မသိမသာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ရွှေစင်မမအား ဘယ်လောက်အတိုင်းအတာအထိ ချစ်ရမလဲဆိုသည်ကို သူမဆုံးဖြတ်နိုင်သေး။

သူတို့နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလိုက်သည်နှင့် တစ် ညှိင်နက် မိုးဟိန်းက...

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မေးစရာတစ်ခုရှိတယ်”

“နေဦး ကိုမိုးဟိန်း၊ နောက်မှမေး။ လောလောဆယ် အရေး ညီးတဲ့သတင်းတစ်ခုကို ကျွန်မအရင်ပြောပြမယ်”

“ဘာသတင်းလဲ ရွှေစင်မမ”

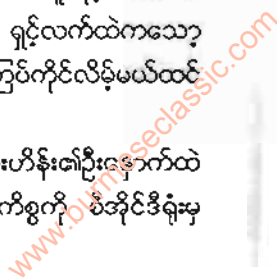
“ဒေါက်တာထွန်းအံ့ကို အလင်းတော်ဂိုဏ်းသားတွေ ဖမ်း သွားကြပြီကိုမိုးဟိန်း”

“ဟင်...”

သူ အံ့ဩမှုတစ်ခုနှင့်အတူ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်သွား၏။ ရွှေစင်မမ က ပါးနပ်စွာဖြင့် ...

“သူ့အတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ ကိုမိုးဟိန်း၊ သူ့အသက်ဟာ အလင်းတော်ဂိုဏ်းအတွက် ဘာမှတန်ဖိုးမရှိဘူး။ သူတို့ တကယ် လိုချင်နေတာကရှင်ကိုပဲ။ ကျွန်မအထင်ပြောရရင် ရှင်လက်ထဲကသော့ တို့ရဖို့ ဒေါက်တာထွန်းအံ့ကနေတစ်ဆင့် အကြပ်ကိုင်လိမ့်မယ်ထင် တယ်”

ရွှေစင်မမပြောသမျှကိုနားထောင်ပြီး မိုးဟိန်း၏ဦးနှောက်ထဲ တွင် လျင်မြန်စွာ အကွက်ချစ်စဉ်လိုက်၏။ ဒီကိစ္စကို စိအိုင်ဒီရုံးမှ

သူမိတ်ဆွေ ကိုအေးဆောင်ဆီသို့ ဖုန်းဆက်ပြီး အမြန်ဆုံးကိုင်တွယ် ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ရွှေစင်မမက . . .

“ရှင်မေးစရာရှိတယ်ဆိုတာဘာလဲ ကိုမိုးဟိန်း”

“မဟာသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းအကြောင်း ခင်ဗျားသိထားတာဘာလဲ ရွှေစင်မမ”

“ဘာ . . . မဟာသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဒဏ္ဍာရီထဲက ပုဒ်ပဲ ကိုမိုးဟိန်း၊ ကျွန်မအပါအဝင် တော်တော်များများက အဆိုအကြည်မရှိကြပါဘူး”

“ယုံကြည်ကြတဲ့ အခြားသူတွေကကော . . .”

“အဲဒီလူတွေကလည်း မဟာသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို လိုက်ရှာရင်း ရူးရင်ရူး၊ မရူးရင် သေတာနဲ့အဆုံးသတ်ကြတာပဲ ကိုမိုးဟိန်း”

သူမ၏စကားကြောင့် မိုးဟိန်းက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် . . .

“အကြောင်းထူးရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ် ထပ်ပြီးဆက်သွယ်မယ် ရွှေစင်မမ”

ဟုပြောပြီး ချာကနဲလှည့်ထွက်ခဲ့၏။

“ကိုမိုးဟိန်း . . . ကိုမိုးဟိန်း”

ဟုနောက်ကလှမ်းခေါ်နေသော ရွှေစင်မမ၏အသံကို ကြားသော်လည်း သူလှည့်မကြည့်တော့။

မိုးဟိန်းက လမ်းကြားလေးတစ်ခု၏ ထိပ်တွင်ရှိသော အမူးသုံးဖုန်းရုံလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။ ထို့နောက် အမှုစစ် အရာရှိ

အေးဆောင်၏ဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်လိုက်၏။

မည်သူမျှ ဖုန်းကိုလာမကိုင်။ ဖုန်းခေါ်သံရည်က အတန်ကြာအောင်မြည်နေသည်ကိုကြားရ၏။ မိုးဟိန်းကမစောင့်နိုင်။ သူ့ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်လာမည့်သူ ရှိမရှိကိုလည်း လမ်းဝဲယာသို့ကြည့်တာ အကဲခတ်ရသေးသည်။ လောလောဆယ်အထိတော့ လမ်းပေါ်တွင် သူ့ရှင်းနေ၏။ မသင်္ကာဖွယ်ရာအရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရ။

မိုးဟိန်းက ဖုန်းခွက်ကိုပြန်ချပြီး သည်နံပါတ်ကိုပင် နောက်ထပ်ကြိမ်ထပ်ခေါ်သည်။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ဖုန်းသံရည်(၃)ချက်ခန့် မြည်အပြီးတွင် . . .

“ဟဲ့လို . . . အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

တစ်ဖက်မှထူးသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ မိုးဟိန်းက အလောဏကြီးဖြင့် . . .

“ဟဲ့လို . . . ကိုအေးဆောင်လား၊ ကျွန်တော်မိုးဟိန်းလေဗျာ”

“ဟာ . . . ကိုမိုးဟိန်း၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ် . . .”

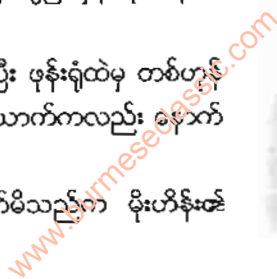
ကိုအေးဆောင်၏ပြောနေသံကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။ သူ့မျက်ခန်းထောင့်တွင် အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့်မောင်းနှင်လာသည့် ကားနက်ကြီးထစ်စီးကို ရိပ်ကနဲမြင်လိုက်ရ၏။

“ကွီ . . .”

သူ့ရှိနေသည့်ဖုန်းရုံအနီးတွင် ကားက ရုတ်တရက်ထိုးရပ်လိုက်ပြီး သေနတ်ကိုင်ထားသည့်လူနှစ်ယောက် ကားထဲမှ မြန်းကန် နှုတ်ဆင်းလာကြသည်။ ဦးရွှေဖေအောင်၏တပည့်တွေဖြစ်မှန်း မိုးဟိန်းက ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သည်။

သူက တယ်လီဖုန်းကိုလွှတ်ချလိုက်ပြီး ဖုန်းရုံထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုးထွက်ပြေးတော့သည်။ သေနတ်နှင့်လူနှစ်ယောက်ကလည်း မှောက်မှ ထပ်ချုပ်မကွာလိုက်လာ၏။

လမ်းကြားလေးထဲသို့ ဝင်ပြေးလိုက်မိသည်က မိုးဟိန်း၏

အမှားပင်။ လမ်းကြားလေး၏ဟိုဘက်ထိပ်တွင် ပြေးပေါက်မရှိ။ စင်
ခွံဝင်းတစ်ခု၏ သံဇောကွက်ကာထားသော ခြံစည်းရိုးသာရှိသည်။ နီး
ဟိန်းက ပြေးရင်းနှင့်အရှိန်ယူကာ ခြံစည်းရိုးပေါ်သို့ လွှားကနဲခုန်တက်
လိုက်၏။

အပေါ်ဘောင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တွဲလောင်းခိုလိုက်မိဦး
မှာပင် . . .

“ဒိုင်း... ဒိုင်း”

“ဒိုင်း... ဒိုင်း”

ကျယ်လောင်သောသေနတ်သံများကို နားပွင့်ထွက်မတတ်
ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ကျော့ကုန်းကိုလာရောက်ထိမှန်သည့် ခဲသီးများ
၏အထိအတွေ့ကို သိလိုက်ရသည်။

မိုးဟိန်းက စိတ်ကိုတင်းကာ သံဇောကွက်စည်းရိုး၏တစ်
ဖက်ဆီသို့ ခုန်ချပြီး မြေပေါ်တွင်တစ်ပတ်လှိုမ့်လိုက်၏။ ထူးဆန်းသည်
က ကျည်ဆန်မှန်သွားသော်လည်း မည်သည့်နာကျင်မှုဝေဒနာကိုမှ
မခံစားရခြင်းပင်။

မိုးဟိန်းက သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို အံ့ဩစွာစမ်းကြည့်ရင်း မထင်
တတ်ထရပ်လိုက်၏။ ကျည်ဆံခဲသီးတောင့်(၄)ခုသည် လောင်းကုတ်
အင်္ကျီတွင်တွယ်ငြိနေရာမှ မြေပြင်ပေါ်သို့ တဖုတ်ဖုတ်ပြုတ်ကျသွား
ကြ၏။

မိုးဟိန်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သူ့ဝတ်လာသော
လောင်းကုတ်အင်္ကျီသည် ဟိုတယ်အခန်းနံပါတ်(၁၃)ထဲမှပစ္စည်းဖြစ်
သောကြောင့် မည်သို့မျှဖျက်ဆီးပစ်၍မရနိုင်သောအရာ ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် ကျည်ဆံပေါက်ခြင်းဖြစ်၏။

သံဇောကွက်စည်းရိုးတစ်ဖက်တွင် ကျန်ခဲ့သော သေနတ်
သမားနှစ်ယောက်ကလည်း မြေပြင်ပေါ်မှပြန်ထလာသည့်မိုးဟိန်းကို
အံ့ဩစွာကြောင်ငေးကြည့်နေကြ၏။ မိုးဟိန်းက သူ့ပစ္စုတ်ကို လှောင်

ပြန်စွာဆွဲထုတ်ပြီး ထိုလူနှစ်ယောက်ကို ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်
မှာပင် . . .

“ဟေ့... နေကြဦး၊ လက်လွန်ကုန်မယ်”

ဩဇာဓါတ်ပါသော အမိန့်ပေးသံကိုကြားလိုက်ရပြီးနောက်
ထားနက်ကြီးပေါ်မှ ဦးရွှေဖံအောင်ဆင်းလာသည်။ ဦးရွှေဖံအောင်က
ဆာနတ်သမားနှစ်ယောက်၏ရှေ့သို့လျှောက်လာပြီး . . .

“ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် နားလည်မှုလွဲနေတယ်ထင်ပါတယ်
ဆိုမိုးဟိန်း၊ ကျွန်တော်တို့ ပြေပြေလည်လည် ညှိနှိုင်းကြရအောင်ဗျာ”
သူ့စကားကြောင့် မိုးဟိန်းက စိတ်မပါစွာပြုံးရင်း ပုခုံးတွန့်
ပြလိုက်၏။ ဦးရွှေဖံအောင်က . . .

“ခင်ဗျားဆီမှာရှိတဲ့သော့က ကျွန်တော်ဝယ်ထားတဲ့ပစ္စည်းပါ
ဆိုမိုးဟိန်း၊ ကျွန်တော်မန်နေဂျာ ဦးလှကြိုင်ကနေတစ်ဆင့် စိန်ကြီး
ဆိုတဲ့လူကို ငွေအကြေချေပြီးသားပါ။ ကျွန်တော်ဝယ်ထားတဲ့သော့ကို
ဖြန်မပေးတဲ့အပြင် အိမ်ထဲကိုဖောက်ထွင်းဝင်ပြီး နာရီကိုယူသွားတယ်
ဆိုတော့ တစ်ဝတ်လွန်လွန်းရာမကျဘူးလားဗျာ။ ဟင်... ကိုမိုးဟိန်း”

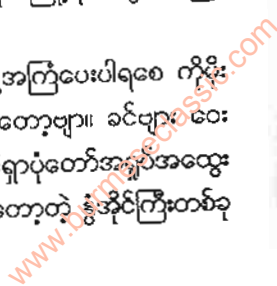
မိုးဟိန်းက အေးစက်မာကြောစွာဖြင့် . . .

“အခန်းနံပါတ်(၁၃)ထဲကို ကျွန်တော်သမီးလေးရောက်သွား
တယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီအခန်းကြောင့် ကျွန်တော်သမီးလေးပျောက်
သွားတယ်၊ ဒီမှာ ဦးရွှေဖံအောင်... သမီးကိုပြန်တွေ့ရဖို့ ဘာကိုမဆို
ကျွန်ုပ်လုပ်မှာပဲ၊ ခင်ဗျားသဘောပေါက်လား”

ဦးရွှေဖံအောင်၏မျက်လုံးတွေက မှိုင်းညှို့ရီဝေသွားသည်။

ဦး... .

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် စေတနာနဲ့အကြံပေးပါရစေ ကိုမိုး
ဟိန်း၊ ဒီကိစ္စတွေနဲ့ဆက်ပြီး မပတ်သက်ပါနဲ့တော့ဗျာ။ ခင်ဗျားဝေး
ရာမှာရှောင်နေလိုက်တာအကောင်းဆုံးပါပဲ။ ဒီရှာပုံတော်အဖွဲ့အထွေး
တို့စွဲကြီးတစ်ခုလုံးဟာ ပြန်လှည့်စရာလမ်းမရှိတော့တဲ့ နွဲ့အိုင်ကြီးတစ်ခု

လှိုင်း ခင်ဗျားရှေ့ဆက်သွားနေသရွေ့ နှစ်သထက်နှစ်ဖို့ပဲရှိတော့တယ် တို့ဦးတို့နဲ့”

မိုးဟိန်းက အံ့ကိုကြိတ်လိုက်ရင်း . . .

“ခင်ဗျားကတော့ နွဲ့ထဲကလွတ်အောင်ရုန်းနိုင်မယ့် လူစွမ်း ကောင်းကြီးဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား . . . ဦးရွှေဖံအောင်”

“ကျုပ်ကိုရိတာလား ကိုမိုးဟိန်း၊ ကျုပ်ကို ဒီလိုမျိုး ဆက်ဆံ ခဲ့တဲ့လူတွေအားလုံးဟာ မရဏလမ်းကိုရောက်သွားကြတာချည်းပဲ”

“ဟား . . . ဟား . . . ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုခြိမ်းခြောက်နေတာ လား ဦးရွှေဖံအောင်၊ ကျုပ်မကြောက်တတ်ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့သမီးလေးတို့ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးပြီ၊ ကျုပ်မှာနောက်ထပ်ဆုံးရှုံးစရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး ဘာကိုမဆို ရင်ဆိုင်ဖို့အသင့်ပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် အတန်ကြာသည်အထိ အကြည့်ချင်းဖြိုင် နေကြသည်။ နောက်တော့မှ ဦးရွှေဖံအောင်က . . .

“လာ . . . ပြန်ကြမယ်”

သူ့လူနှစ်ယောက်ကို လက်ဖြင့်အချက်ပြလိုက်ပြီး လှည့်ထွက် သွား၏။ ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်းခန့် အရောက်တွင် တုံ့ကနဲရပ်ကာ မိုးဟိန်းဘက်သို့ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး . . .

“ခင်ဗျားသမီးလေးအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုမိုးဟိန်း ဒါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက တကယ်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောတဲ့စကား ပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ခံစားချက်တူကြပါတယ်။ တစ်နေ့နေ့ကျရင် ခင်ဗျားကို ကူညီခွင့်ရပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ် ကိုမိုးဟိန်း”

အခန်း (၂၂)

တစ်ကိုယ်တည်းအထီးကျန်သောစိတ်ဖြင့်ပင် ဟိုတယ်ခန်း အတွင်း၌ မိုးဟိန်း ထိုင်ကာငိုနေနေမိသည်။ ရေကြောင်းလမ်းပြ မြေပုံမပါဘဲ သမုဒ္ဒရာအလယ်၌ မျောပါနေရသောလှေငယ်တစ်စင်းလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုခံစားမိ၏။

ဘယ်သူ့ကိုယ့်ရမည်မှန်းလည်းမသိ။ ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက်ကို ဆက်လက်ဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်ခွင့်ရှိသေးရဲ့လားဟုလည်း မသေချာ။ စကြာ ဝဠာထဲတွင် သေးငယ်သောအမှုန်ကလေးတစ်မှုန်အဖြစ် စိတ်မိတ် ကျဆင်းသိမ်ငယ်စွာ ဖြစ်တည်နေလေသည်။

သူက ကုတင်ဘေးရှိစားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသော နားလုံးလေး ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှရှေ့ဆက်စရာမလိုတော့သလို စိတ်

ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေ၏။ သည်စားပွဲတင်နာရီလေးကို ဦးရွှေစံအောင်ဆီသွားပြန်ပေးဖို့သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဦးရွှေစံအောင်က သူ့ကို အပေါ်ထပ်ရှိစာဖတ်ခန်းထဲမှာပင် စောင့်ဆိုင်းနေ၏။ မိုးဟိန်းက စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ သူ့ယူလာသည့်စားပွဲတင်နာရီလေးကို ဦးရွှေစံအောင်လက်ထဲသို့ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဦးရွှေစံအောင်က လူကြီးလူကောင်းဆန်စွာပြုံးရင်း နာရီကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး . . .

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီနာရီကို ယူသွားရတာလဲ ငါ့မိုးဟိန်း”

“သက်ဦးကပြောတော့ ဒီပစ္စည်းက မဟာသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းဆို ကျွန်တော့်သမီးလေးကို ပြန်တွေ့ရအောင်လုပ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုလို့”

“အင်း . . . မဟာသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းဆိုတာကို လူအတော်များများက ဒဏ္ဍာရီလို ထင်နေကြတယ် ကိုမိုးဟိန်း။ ထင်မယ်ဆိုလည်း ထင်စရာပဲလေ။ ဘယ်သူမှမတွေ့ဖူးကြဘဲကိုး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ မဟာသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းဆိုတာ တကယ်ရှိလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ထားတယ် ကိုမိုးဟိန်း”

“ဒါဆို ဘယ်မှာလဲ ဦးရွှေစံအောင်”

“ကျုပ်အထင်ပြောရရင် အင်မတန်လုံခြုံတဲ့ ကျောက်ဂူ ဒီမှာ မဟုတ် မြေအောက်လိုက်ခေါင်းတစ်ခုခုထဲမှာ လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထားတာဖြစ်လိမ့်မယ် ကိုမိုးဟိန်း။ ဒီသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို လိုက်စုဆောင်းပြီးဝှက်ပစ်ခဲ့တဲ့ ဖိုးသူတော်ကြီးတစ်ပါးရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျားသိမှာပေါ့နော်။ အဲဒီဖိုးသူတော်ကြီးနာမည်က ‘ဦးမေဃ’တဲ့”

“အဲဒါ သက်ဦးရဲ့ဆရာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်အထင်ပြောရရင် ‘မာနီ’ဆိုတဲ့ ရှစ်ခဲလားက ပရောဟိတ်ကြီးဟာလည်း အဲဒီဖိုးသူတော်ကြီးပဲဖြစ်လိမ့်မယ် ကိုမိုးဟိန်း”

“ဗျာ . . . ဘယ်လို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ရှစ်ခဲလားက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဟာ ပြည်တော်ဝင်တဲ့အခါကျရင် အရှားပုံစံ၊ ဘိုးသူတော်ပုံစံ၊ ပန်ချာပီ ပုံစံ စသဖြင့် အမျိုးမျိုးအသွင်ယူနိုင်ကြတာပဲဥစ္စာ။ ကျုပ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အဲဒီဖိုးသူတော်ကြီး သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေ ဝှက်ပစ်ခဲ့တဲ့နေရာကို တွေ့အောင် ရွာနိုင်ဖို့ပဲ ကိုမိုးဟိန်း။ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကျုပ် အချိန်တွေအများကြီးဖြုန်းခဲ့တယ်၊ ငွေတွေလည်း အမြောက် အများသုံးခဲ့တယ်”

“နီးစပ်ပြီလား ဦးရွှေစံအောင်”

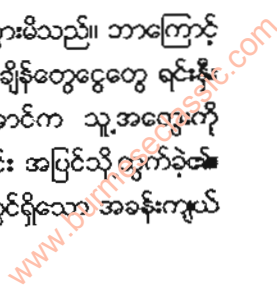
“အင်း . . . နီးတော့နီးစပ်ပြီဆိုရမှာပဲ၊ ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့ ကျမ်းစာအုပ်ထဲကနေ ပစ္စည်းတွေဝှက်ထားတဲ့ လျှို့ဝှက်တံခါးဖွင့်နည်းကို တော့ သိထားပြီးပြီ၊ နေရာကိုသိဖို့ပဲလိုတော့တယ်။ ခင်ဗျားဆီက သော့ရယ်၊ နောက်ထပ်ဒီသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတစ်မျိုးရယ်၊ ရရင်အောင်မြင်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ် ကိုမိုးဟိန်း။ ခင်ဗျားလိုချင်နေတဲ့ မဟာသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းဟာလည်း အဲဒီလျှို့ဝှက်လိုက်ထဲကနေပဲရမှာ သေချာတယ်”

“ခင်ဗျားကကော အဲဒီနေရာကိုတွေ့ရင် ဘာပစ္စည်းတွေယူမယ်စိတ်ကူးထားလဲ ဦးရွှေစံအောင်”

“လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းတည်းပါဗျာ”

“ဘာ . . .”

မိုးဟိန်း အနည်းငယ်အံ့ဩသလိုဖြစ်သွားမိသည်။ ဘာကြောင့်များ လက်စွပ်တစ်ကွင်းအတွက်နှင့် သည်လိုအချိန်တွေငွေတွေ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့ရပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိ၏။ ဦးရွှေစံအောင်က သူ့အရေးကို ခိုင်မိပုံရသည်။ သူ့ပုခုံးကိုပုတ်ကာ စကြံအတိုင်း အပြင်သို့ တွက်ခဲ့၏။ ထို့နောက် လှေကားနှင့်တည့်တည့်တွင်ရှိသော အခန်းကုယ်

ကြီးထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲတွင်ကား ကလေးကစားစရာပစ္စည်းတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။ သို့သော် ဦးရွှေဖံအောင်၏ သားငယ်လေးကတော့ ကစားချင်စိတ်ရှိဟန်မတူ။ ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်တွင် ခွေခွေကလေးထဲ အိပ်နေ၏။ အသားအရေကလည်း ပြုံးခဲ့သည့်တစ်ခေါက်က တွေ့ခဲ့ ရသည်နှင့်စာလျှင် ပို၍ဖြူဖျော့နေသယောင်ရှိသည်။

မိုးဟိန်းက ဦးရွှေဖံအောင်နောက်ကလိုက်လာရင်း သိလိုစိတ် ကို မထိန်းချုပ်တော့ဘဲ ဖွင့်မေးလိုက်၏။

“အဲဒီလက်စွပ်ကဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ ဦးရွှေဖံအောင်”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် ဦးရွှေဖံအောင်၏မျက်လုံးများက မိုးသား တိမ်လိပ်တွေလို မှိုင်းညှို့လာသည်။ ပြီးမှ . . .

“ဟောဒီ ကျွန်တော့်သားလေးအတွက်ပါဗျာ”

ပြောပြီး သူက ကလေးငယ်၏နဖူးကို ငုံ့နမ်းလိုက်၏။ ကလေးငယ်က မျက်လုံးများကို အသာအယာဖွင့်ကြည့်သည်။ ဦးရွှေ ဖံအောင်က . . .

“သားရေ . . . ဟောဒီကမင်းရဲ့ဦးဦးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး”
ကလေးငယ်က သူ့လက်မိနပ်သွယ်သွယ်လေးများကို ဖြည်း

ဖြည်းချင်းလှုပ်ယမ်း၍ မိုးဟိန်းအားနှုတ်ဆက်သည်။

ဦးရွှေဖံအောင်က . . .

“ကျွန်တော့်သားလေးမှာ လူကီးမီးယားလိုခေါ်တဲ့ သွေးကင် ဆာရောဂါရှိနေတယ် ကိုမိုးဟိန်း”

“ဗျာ . . .”

“ကျွန်တော့်သားလေးရဲ့အသက်ကိုကယ်ဖို့ အဲဒီသိဒ္ဓိဝင်လက် စွပ်ကို ကျွန်တော်လိုက်ရှာနေတာပဲ ကိုမိုးဟိန်း၊ အဲဒီလက်စွပ်က ဘယ် လိုရောဂါမျိုးကိုမဆို ပျောက်ကင်းအောင်ကုသနိုင်တယ်လေ”

“ဪ . . .”

မိုးဟိန်း၏ရင်ထဲတွင် ဆိုနှင့်လာသလို တစ်မျိုးကြီးခံစား

ထိုက်ရသည်။ ဘယ်လိုခံစားချက်ဖြစ်သည်ကိုတော့ အမည်နာမခွဲခြား မှီ မတတ်နိုင်ပါ။ သားသမီးဆိုသည်မှာ မိဘတစ်ယောက်အတွက် အိပ်မက်များဖြင့်ခင်းထားသောလမ်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ ကိုယ် ချင်းစာနေမိသည်လား မပြောတတ်ပါ။

ဦးရွှေဖံအောင်က အက်ကွဲနေသောအသံကို အနိုင်နိုင်ထိန်း မင်း . . .

“ဒီလောက်ဆိုရင် ခင်ဗျား သဘောပေါက်ပြီထင်ပါတယ် ကိုမိုးဟိန်း၊ ခင်ဗျားရဲ့သမီးလေးကိုပြန်ရဖို့ ဘာမဆိုလုပ်မယ်လို့ ခင်ဗျား ခံနိုင်ထားသလိုပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့သားလေးအသက်ကိုကယ်ဖို့ ကျုပ်လည်း အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေတာပါဗျာ။ ကျုပ်တို့တွေ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် အပြန်အလှန် ကူညီနိုင်ကြလိမ့်မယ်လို့ထင်ပါတယ်”

သူ့စကားအဆုံးတွင် မိုးဟိန်းက ဦးခေါင်းကို လေးပင်စွာ ညီတ်ပြလိုက်လေသည်။

ဘွဲ့ပြီးအလုပ်လုပ်ခဲ့ကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်က ပြီး သူ လုံးဝဖောက်ပြန်သွားခဲ့တယ် ကိုမိုးဟိန်း။ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေကို အရှူးအမူးလိုက်ရှာပြီး သူတစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲ သဲကြီး မဲကြီး စုဆောင်းတော့တယ်။

ပြီးတော့... ကျွန်မရဲ့လက်ထောက် စိန်ကြီးဆိုတဲ့လူကို ခိုက်ဆဲနှစ်သိန်းပေးပြီး အခန်းနံပါတ်(၁၃)သော့ကို သူ့အတွက်ခိုးလာ ပေးဖို့ သစ္စာဖောက်ခိုင်းခဲ့တယ် ကိုမိုးဟိန်း။ အခုတော့ စိန်ကြီးလည်း သေရရှာပြီ။ ကဲ... ရှင်ပဲစဉ်းစားကြည့်လေ။ ဒီလိုလူမျိုးကို ဘယ်လို လုပ်ပြီး စိတ်ချလက်ချ လက်တွဲသင့်မှာလဲ”

သူမ၏စကားကြောင့် မိုးဟိန်းက ခဏတော့တွေ့တွေ့ဝေဝေ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ ...

“သူ့ကိုလည်း တစ်ဖက်သတ်အပြစ်မတင်ပါနဲ့။ ရွှေစင်မမ၊ သူ့သားလေးခမျာ သေကောင်ပေါင်းလဲ ရောဂါတစ်ခုဖြစ်နေတယ်။ သား သမီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့နေရာမှာ သူနဲ့ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် နားလည်မှုရသွားတာပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်သမီး လေး ပြန်ရောက်လာအောင်လုပ်နိုင်မယ့် သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းကိုရှာနေသလို သူကလည်း သူ့သားလေးအတွက် ရောဂါပျောက်အောင်လုပ်နိုင်မယ့် ပစ္စည်းကို ရှာနေတာပဲ။ အဲ့ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သူ့ကိုကူညီဖို့ ဆုံး ခြတ်လိုက်တာ”

“ရှင် အဲ့သလောက်မတုံးစမ်းပါနဲ့။”

သူမစကားက စော်ကားသလိုဖြစ်နေသောကြောင့် မိုးဟိန်း စိတ်တိုသွား၏။ သူက ဒေါသဖြင့်ပြန်အော်လိုက်သည်။

“ဒါ... ကျုပ်ကိစ္စပါ ရွှေစင်မမ၊ ကျုပ်သမီးလေးကို ပြန် တွေ့ဖို့ဆိုရင် ဘယ်နည်းလမ်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်လုပ်ရမှာပဲ။ နားလည် လား။ ဘယ်နည်းလမ်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ”

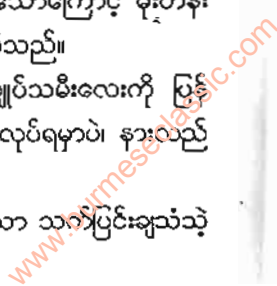
ရွှေစင်မမထံမှ တိုးတိတ်ဖျော့တော့သော သက်ပြင်းချသံသို့

အခန်း (၂၃)

“ဘာ... ရှင်နဲ့ဦးရွှေစံအောင်နဲ့ အပြန်အလှန်ကူညီကြတာပဲ ဟုတ်လား။ အဲ့ဒါပဲရာကောင်းလိုက်တာ။ ကျွန်မအထင်ပြောရရင်အောင် ရှင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုမှ မိတ်ဆွေဖြစ်နိုင်စရာမရှိတဲ့လူတွေပဲ။ ရွှေစင်မမက ကားကိုမောင်းနေရာမှ မိုးဟိန်းဘက်သို့ လှည့်၍ တအံ့တဩပြောလိုက်သည်။ မိုးဟိန်းက ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရွှေစင်မမ၊ ဦးရွှေစံအောင်ဟာ ချမ်းသာ လေး မောက်မာတတ်တဲ့သူမဟုတ်ပါဘူး။ သူနဲ့ကျွန်တော် လက်ထက် မလုပ်နိုင်စရာ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ”

“ဦးရွှေစံအောင်ဟာ ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ ကျွန်မနဲ့အတူ ကြည်ချက်ချင်းအတူတူပဲ။ သွေးသောက်ရဲဘော်တွေလိုလည်း လက်

သဲကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူမက စိတ်လျော့လိုက်ဟန်ဖြင့် . . .

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါက ရှင်ရွေးချယ်မှုပဲ၊ အခု ကျွန်မ ရှင်တို့ ဘယ်လိုကူညီရမလဲ. . . ပြော”

သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း သူမကို အားနာသလို ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖန်တီးပုံပြန်လေသည်။ ငါ့ဘက်ကချည်း သူမဆီက တောင် ဆိုမှုတွေ တစ်ဖက်သတ်များနေပြီလားဟု မိုးဟိန်းတွေ့လိုက်မိသည်။

သူမကိုတောင်းပန်ရန် စိတ်ကူးတစ်ချက်ပေါ်လိုက်မိပြီးမှ ငါ့ စိတ်ကူးကို ဇွတ်အတင်းပြန်လည်မေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်သည်။ သူက. . .

“ကျွန်တော် လမ်းညွှန်မြေပုံလိုချင်တယ် ရွှေစင်မမ၊ သိပ္ပံဝင်ပစ္စည်းတွေကို ဖိုးသူတော်ကြီးတက်ပစ်ခဲ့တဲ့နေရာဆီ ရောက်အောင် သွားနိုင်မယ့်လမ်းညွှန်မြေပုံကို လိုချင်တာ၊ ဘယ်မှာရနိုင်မလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိလား”

ရွှေစင်မမက ရယ်မောလိုက်သည်။ ထို့နောက် . . .

“အဲဒီမြေပုံကို ရှင်လက်ထဲမှာရလာပြီပဲထားပါတော့၊ အစိပျံ့မိ ဖွင့်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ကော ရှင်ထင်လို့လား”

“ခင်ဗျားစကားက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ ရွှေစင်မမ”

“ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့ လမ်းညွှန်မြေပုံဟာ ရှင်ထင်ထားသလို စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ အရှေ့အနောက်တောင်မြောက် လက္ခဏာပြုပြီး တောအုပ်တွေ မြစ်ချောင်းတွေရေးဆွဲထားတဲ့ ကားချပ်မဟုတ်ဘူး ကိုမိုးဟိန်း၊ အဖြူအမည်းခါတ်ပုံ(၉)ပုံပဲဖြစ်တယ်၊ ကျွန်မရရှိနေစဉ် ကတည်းက အလင်းတော်ဂိုဏ်းဟာ အဲဒီခါတ်ပုံ(၉)ပုံကို ရထားတာ ကြာလှပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှအဓိပ္ပါယ်မဖွင့်တတ်လို့ ဒီအတိုင်းလက် ဖိုက်ကြည့်နေရတယ်”

မိုးဟိန်းရင်ထဲတွင် လေးလံသွားသည်။ စိန်ခေါ်မှုအသစ်တွေ က တစ်ခုပြီးတစ်ခု မဆုံးနိုင်တော့ပါလားဟု တွေးမိ၏။ သို့ရာတွင် သူ့အတွက် ရင်ဆိုင်စရာနည်းလမ်းမှလွဲ၍ အခြားမရှိတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့်

သူက . . .

“အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်တဲ့အလုပ်ကို ကျွန်တော်ဘာသာကျွန်တော် ငြီးစားယူပါမယ်။ ခါတ်ပုံတွေက အလင်းတော်ဂိုဏ်းထဲမှာရှိနေတာ တော့ သေချာတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ရွှေစင်မမက ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ်၊ ခါတ်ပုံ(၈)ပုံက ဘာမှန်းမသိတဲ့ အရာဝတ္ထု တွေကို အနီးကပ်ရိုက်ထားတယ်၊ အဲ. . . နောက်ဆုံးတစ်ပုံကတော့ ဘာရုပ်ပုံမှတောင်မထင်ဘူး၊ အနက်ရောင်ခါတ်ပုံစက္ကူတစ်ချပ်သက်သက် ပဲ အဲဒါတွေကို အလင်းတော်ဂိုဏ်းရဲ့ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ လုံလုံခြုံခြုံသိမ်းထားတယ် ကိုမိုးဟိန်း၊ အဲဒါကို ရှင် ဘယ်လိုရအောင်ယူမယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

မိုးဟိန်းက နှုတ်ခမ်းကိုတွန့်ကာပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“ကျွန်တော်ဆီမှာရှိတဲ့ ကမ္ဘီရသော့ကိုသုံးပြီးတော့ပဲ ခိုးယူရ နာပေါ့ ရွှေစင်မမ”

“ကောင်းပြီ. . . ရှင်ကို ကျွန်မ တစ်ခုတော့အကြံပေးပါရစေ၊ သွားခိုးလိုရရ မရရ ကိစ္စပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် အခန်းနံပါတ်(၁၃) ဆီကို အမြန်ဆုံးပြန်ပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီအခန်းထဲမှာပဲနေပါ။ ရှင်အိမ်ကို လုံးဝမပြန်ပါနဲ့၊ ကျွန်မပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား၊ အလင်းတော် ဂိုဏ်းဟာ ရှင်ထင်ထားတာထက် အများကြီး ပိုပြီးအစွမ်းထက်တယ် ကိုမိုးဟိန်း”

သူမ၏စကားကြောင့် သူ့အတွက် သေမိန့်ဖတ်ကြားပြသည် ကို နားထောင်လိုက်ရသလို ခံစားမိ၏။

ဘာတွေဖြစ်လာမည်ကိုတော့ မပြောတတ်။

တမုန်းမသိ အဆက်မပြတ်မြည်နေသော တယ်လီဖုန်းသံကိုကြားရ၏။
မိုးဟိန်းကကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ဟယ်လို. . . အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

“ဟယ်လို. . . ကိုမိုးဟိန်းလား။ အောင်မယ်လေး. . . ခေါ်
လိုက်ရတာဗျာ။ ကျွန်တော် ဒေါက်တာထွန်းအံ့ဗျ။ ခင်ဗျားကို အရေး
တကြီး ပြောစရာရှိ. . .”

“ဟာ. . . ဒေါက်တာ၊ ခင်ဗျား. . . ခင်ဗျား ဘာမှမဖြစ်ဘူး
နော်”

ဝမ်းသာအားရဖြင့် မိုးဟိန်းက အလောတကြီးပြောလိုက်၏။
ဒေါက်တာထွန်းအံ့က . . .

“ကျွန်တော့်အတွက်မပူနဲ့ဗျို့။ တကယ်အရေးကြီးတာက
ခင်ဗျား။ ခင်ဗျားမှာ အန္တရာယ်ရှိနေပြီ ကိုမိုးဟိန်း။ ကိုအေးဆောင်ဆို
ကိုလည်း ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းစုံပြောထားပြီးပြီ။ ခင်ဗျား
သူနဲ့ အဆက်အသွယ်မရသေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီလာခဲ့ပါလား ကိုမိုးဟိန်း။
လာဆို အခုပဲလာဗျာ။ အချိန်သိပ်ဆွဲနေလို့မကောင်းဘူး”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏အသံက စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေပုံရ၏။ မိုး
ဟိန်းက . . .

“ဒေါက်တာ့စာကြည့်ခန်းထဲက မောင့်နေပါ။ ကျွန်တော် အခု
ဝဲလာခဲ့မယ်”

ဖုန်းချပြီးသည်နှင့် မိုးဟိန်းက ရွှေစင်မမကို အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူမ အကြံပေးသည့်အတိုင်း လိုအပ်
သောပစ္စည်းများကိုယူပြီး အိမ်ထဲရှိစတိုခန်းကို ဂန္ထိရသော့ဖြင့် ဖွင့်
လိုက်သည်။

စတိုခန်းတံခါးဖွင့်သွားသောအခါ ဟိုတယ်အခန်းနံပါတ်(၁၃)

အခန်း (၂၅)

ရွှေစင်မမက ကားကို မိုးဟိန်း၏အိမ်ရှေ့တွင်ထိုးရပ်လိုက် ။
မိုးဟိန်းက ကားပေါ်မှဆင်းရင်း . . .

“လာလေ. . . ရွှေစင်မမ။ အိမ်ထဲကို ခဏလောက်ဝင်ထိုင်
ပါဦး။ ကျွန်တော့်အတွက် လိုအပ်တာလေးတွေ ယူလိုက်ဦးမယ်”

“တတ်နိုင်သလောက်ခုံအောင်ယူခဲ့ပါ ကိုမိုးဟိန်း။ အထူးသဖြင့်
အစားအသောက်ရယ်၊ ပိုက်ဆံရယ်ပေါ့။ အလင်းတော်ဂိုဏ်းရဲ့ရန်က
လွတ်အောင်ဆိုရင် ဘယ်သူမှမရောက်နိုင်မယ့် ဟိုတယ်အခန်း(၁၃)ထဲမှာ
နေတာ စိတ်အချရဆုံးပဲ”

ရွှေစင်မမကပြောရင်း အိမ်ထဲသို့လိုက်ဝင်လာသည်။ ဧည့်
ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ဝင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘယ်အချိန်ကတည်း

ဖြစ်သွား၏။ မိုးဟိန်းက ရွှေစင်မမကိုပါခေါ်ပြီး ဟိုတယ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြန်ထွက်ရန် တံခါးဝကိုမျက်နှာမူကာ ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏စာကြည့်ခန်းဆီသို့ အာရုံညွတ်လိုက်သည်။

ဟိုတယ်အခန်းနံပါတ်(၁၃)၏တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ထွက်လိုက် သောအခါ ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားလေ သည်။

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က သူနှင့်အတူ ရွှေစင်မမကိုတွေ့လိုက် ရသောအခါ အံ့ဩနေ၏။ မိုးဟိန်းက . . .

“ခင်ဗျားကို အလင်းတော်ဂိုဏ်းသားတွေ ဖမ်းသွားတဲ့ အကြောင်း သူပြောပြလို့သိရတာဒေါက်တာရဲ့။”

ဟုပြောပြီး ဒေါက်တာထွန်းအံ့ကို ရွှေစင်မမနှင့်မိတ်ဆက် ပေးလိုက်သည်။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့က . . .

“ခင်ဗျားဆီကသော့ကို အလင်းတော်ဂိုဏ်းက အရမ်းလှို ချင်နေကြတယ် ကိုမိုးဟိန်း။ မရရင် အသက်ကိုတောင်ရန်ရှာမယ် သဘောရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ဖမ်းခေါ်သွားတာကလည်း ခင်ဗျားဆီကသော့ကို ရအောင်ယူပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို တဆင့်ခိုင်း ချင်လို့ပဲ။”

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့အစီအစဉ်က. . .”

“အင်း. . . ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ဆိုတာထက် ကိုအေးဆောင် ရဲ့အစီအစဉ်လိုပြောရင် ပိုမှန်မယ်ထင်တယ် ကိုမိုးဟိန်း။ ကျွန်တော် အိမ်ကိုပြန်ရောက်ရောက်လာချင်း ညသန်းခေါင်ကျော်မှာပဲ ကိုအေး ဆောင်ဆီဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်တော့ သူက အဲဒီအလင်းတော်ဂိုဏ်းနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လိုက်လျော့လျော့

ဖြစ်အောင် ပေါင်းထားပါလို့ပြောတယ်။ ကျန်တဲ့ကိစ္စကို အထက်ကို တင်ပြပြီး သူ့ကိုယ်တယ်မယ်လို့ အစီအစဉ်ဆွဲတယ်ဗျ”

“အဲဒီတော့. . .”

“ဒါနဲ့ မနေ့ကပဲ သူတို့အလိုကျလုပ်ပေးပါမယ်လို့ အလင်း တော်ဂိုဏ်းကို အကြောင်းပြန်လိုက်တယ်”

“အလင်းတော်ဂိုဏ်းက အဲသလောက်နဲ့တော့ လွယ်လွယ် ကူကူ ယုံကြည်ကြလိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူး ဒေါက်တာ”

ဟု တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေသော ရွှေစင်မမ က ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ခေါင်းညှိတ်ပြပြီး. . .

“ဟုတ်တယ်. . . ရွှေစင်မမပြောသလိုပဲ။ သူတို့ ကျွန်တော့် ကိုမယုံကြဘူးဗျ။ အဲဒါကြောင့် မနက်ဖြန်ညကျရင် ကျွန်တော့်ကို သစ္စာ ရေတိုက်တဲ့အခမ်းအနားလုပ်မယ်လို့ စီစဉ်ထားကြတယ်”

မိုးဟိန်းက . . .

“အဲဒီအခမ်းအနားက ဘယ်အချိန်တဲ့လဲ”

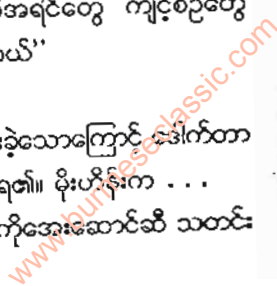
ထိုမေးခွန်းကို ဒေါက်တာထွန်းအံ့ကမဖြေခင်မှာပင် ရွှေစင် မမက ဦးအောင်ဝင်ဖြေ၏။

“သစ္စာရေတိုက်တဲ့အခမ်းအနားကို ဂိုဏ်းရဲ့အစဉ်အလာ အရ ညဆယ်နစ်နာရီတိတိမှာပဲ လုပ်လေ့ရှိတယ် ကိုမိုးဟိန်း။ ပြီးတော့ သစ္စာရေတိုက်တယ်ဆိုတာကလည်း ရိုးရိုးရေခွက်လေးတစ်ခွက်ကို ဖြစ် သလိုမန်းမှုတ်ကျိန်ဆိုပြီး သောက်ခိုင်းလိုက်တာမျိုးလောက်မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ကိုလေးနက်ပြီး အဆင့်မြင့်တဲ့အစီအရင်တွေ ကျင့်စဉ်တွေ မန္တန်တွေနဲ့ စိတ်ညှို့တဲ့အစီအရင်တွေပါပါတယ်”

“ဟင်. . . ဟုတ်လား”

အဲသည်လောက်အထိ မမှော်လင့်ထားခဲ့သောကြောင့် ဒေါက်တာ ထွန်းအံ့က ရင်ထဲမှာ ထိတ်ကနဲခံစားလိုက်ရ၏။ မိုးဟိန်းက . . .

“ဒီပွဲလုပ်မယ့်အကြောင်းကိုရော ကိုအေးဆောင်ဆီ သတင်း

ပိုပြီးသွားပြီလား”

“ပိုပြီးပြီ ကိုမိုးဟိန်း၊ သူတို့ဘက်ကလည်း စီစဉ်စရာရှိတာတွေ ပိပိခိုခိုစီစဉ်ထားကြပါလိမ့်မယ်၊ သူတို့ဘက်က စိတ်ချရပါတယ် အဲ... ကျွန်တော် စိတ်မချတာက...”

“ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်စိတ်မချဘူးလို့ ပြောမလို့ မဟုတ်လား ဒေါက်တာ”

ရွှေစင်မမက ဝင်ပြောလိုက်ပြန်သည်။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ရွှေစင်မမကို လှမ်းကြည့်ကာ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်၏။ ထို့နောက်...

“ဟုတ်တယ်၊ အလင်းတော်ဂိုဏ်းချုပ်က ကျွန်တော့်စိတ်ကို ညှို့ပေး ပြောင်းလဲမပစ်လိုက်နိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူက တပ်အပ်သေချာပြောခဲ့မှာလဲ၊ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ နည်းနည်းလေးဖောက်ပြန်သွားရုံနဲ့ ခင်ဗျားဘက်ကော ကိုအေးဆောင်တို့ဘက်မှာပါ အန္တရာယ်နဲ့ အကြီးအကျယ်ကြုံရမှာမူချပဲ”

သူတို့သုံးယောက်သား စကားမဆက်နိုင်ဘဲ အချိန်ကြာဖြင့် စွာ ဝိုင်တွေနေမိကြ၏။ အတန်ကြာမှ ရွှေစင်မမက ...

“သိပ်လည်းမစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မလည်း အတွင်းလူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ဒီကိစ္စတွေကို ကျွန်မလည်း ကြုံခဲ့ဖူးသားပါ။ အတတ်နိုင်ဆုံး အန္တရာယ်မဖြစ်အောင်လို့ အရေးကြီးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ကျွန်မပြောပြလိုက်ပါ့မယ်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကတော့ ဒေါက်တာကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကိုယ်ထံ လက်ရောက် အသက်အန္တရာယ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ သတိထားရမှာက ကျွန်တို့ဂိုဏ်းထောက်သုံးယောက်ပဲ။ ဒေါက်တာနဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့ တေဇောအပြင် တခြားမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ရှိသေးတယ်၊ တစ်ယောက်က သူ့ရဲ့လက်မောင်းရင်းမှာ Water ဆိုတဲ့စာလုံးကို ဟောဒီလိုထိုးထားတယ်”

UNDIR

သူ့နာမည်ကို အင်ဒိုင်း (Undine) လို့ခေါ်တယ်၊ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ရေခဲခတ်ဆိုပါတော့။ နောက်တစ်ယောက်ရဲ့နာမည်ကတော့ နုံး (Gnome) လို့ခေါ်တယ်၊ သူ့နာမည်က မြေခဲခတ်လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ အဲဒီတစ်ယောက်ရဲ့လက်မောင်းရင်းမှာတော့ Earth ဆိုတဲ့ ဟောဒီတံဆိပ်ကို ထိုးထားတယ်။

ရွှေစင်မမ

သူတို့သုံးယောက်စလုံးဟာ မိန်းကလေးတွေဖြစ်ပေမယ့် လျှော့တော့မတွက်လိုက်နဲ့ ဒေါက်တာ၊ သူတို့သုံးယောက်စလုံးဟာ သေမင်းရဲ့ကိုယ်စားလှယ်တွေချည်းပဲ”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ချွေးယုံလာသောမျက်နှာနှင့် လူညံပင်းကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သုတ်လိုက်၏။ ဘာမှတော့မပြော။ ရွှေစင်မမကပင် ဆက်၍ ...

“နောက်ထပ်အရေးကြီးတဲ့အချက်က စိတ်ညှို့တာကို လုံးဝ မခံရဖို့လိုတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်က စိတ်ညှို့တဲ့စကားလုံးတွေရွတ်တဲ့အချိန်မှာ ဒေါက်တာကလည်း သူပြောတဲ့စကားတွေကို စိတ်ထဲကနေ သူ့ကို လှမ်းပြောနေသလိုမျိုး ပြန်ရွတ်နေပါ။ ဒါဆိုရင် စိတ်ညှို့တာကို ခုခံနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

အသေးစိတ်အချက်အလက်တွေအထိ ရွှေစင်မမက ရှင်းပြပြီးသည့်အချိန်တွင် မိုးဟိန်းက . . .

“အဲဒီသစ္စာရေတိုက်တဲ့အခမ်းအနားကို ဘယ်နေရာမှာလုပ်တာလဲ ရွှေစင်မမ”

“သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေထားတဲ့အခန်းမှာပဲလုပ်တယ် ကိုမိုးဟိန်း ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိုးဟိန်းက ပြန်မဖြေ။ သူ့ဦးနှောက်ထဲတွင်တော့ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေထားရာအခန်းထဲရှိ လမ်းညွှန်ခါတ်ပုံများကိုအရယူရန် လျှင်မြန်စွာတွက်ချက်နေလေသည်။ သူက ထပ်၍မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အခမ်းအနားက ဘယ်အချိန်မှာပြီးသလဲ”

“ညဆယ်နှစ်နာရီတိတိမှာစပြီး မိနစ်(၅၀)အကြာမှာ အဆုံးသတ်တာပဲ ကိုမိုးဟိန်း။ ရှင်ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကြစည်ထားပုံရတယ်”

“ဘာလဲဗျ ကိုမိုးဟိန်း။ ဘာတွေကြစည်နေတာလဲ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပြောပြစမ်းပါဦး”

မိုးဟိန်း၏အစီအစဉ်ကိုမသိသေးသော ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ပျာပျာသလဲဝင်မေး၏။ မိုးဟိန်းက . . .

“ဒီလိုဗျဒေါက်တာရဲ့။ အဲဒီအခန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်သမီးလေးအတွက် သေရေးရှင်ရေးလိုအပ်နေတဲ့ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ အဖြူအမည်းခါတ်ပုံ(၉)ပုံပဲ”

“အဲဒီခါတ်ပုံတွေကို စက္ကူအိတ်အညိုတစ်လုံးထဲမှာထည့်ပြီး

စင်ရဲ့ညာဘက်အစွန်ဆုံးမှာ တင်ထားတယ်ဒေါက်တာ”

ဟု ရွှေစင်မမက ဖြည့်စွက်ပြီးပြောလိုက်၏။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့က . . .

“အဲဒီပစ္စည်းကကော ဘာစွမ်းတာလဲဗျ”

“ဘာမှမစွမ်းပါဘူးဒေါက်တာ။ မြေပုံတစ်ခုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပစ္စည်းကိုရမှ ကျွန်တော့်သမီးကို ပြန်တွေ့ရမှာမို့လို့ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အရမ်းအရေးကြီးနေတယ်”

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားအတွက် အဲဒီခါတ်ပုံတွေကို ခိုးလာပေးရမယ်ဆိုပါတော့”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က အန္တရာယ်ကို သိပ်ဂရုမစိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်ရင်းပြောလိုက်၏။ မိုးဟိန်းက . . .

“ဟုတ်တယ်ဒေါက်တာ။ ရွှေစင်မမက အဲဒီအခန်းကိုရောက်ဖူးတော့ ကျွန်တော့်ဆီက ဂမ္ဘီရသော့နဲ့ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေထားတဲ့ အခန်းကို အာရုံပြုပြီးဝင်လို့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ဆယ်နှစ်နာရီ မိနစ်(၅၀)တိတိမှာ အဲဒီအခန်းထဲကို အရောက်လာခဲ့မယ် ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့အိမ်မှ ပြန်ထွက်လာကြစဉ် ရွှေစင်မမက စကားတစ်ခွန်းပြော၏။

“အလင်းတော်ဂိုဏ်းရဲ့သစ္စာဟာ သိပ်ကိုစူးရှလွန်းတယ် ကိုမိုးဟိန်း။ ကျွန်မတို့ ဒေါက်တာထွန်းအံ့အတွက် ဆုတောင်းပေးကြရအောင်”

တွေဖြစ်လာမည်ကိုသာ စောင့်၍ကြည့်နေရလေတော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်က တစ်စုံတစ်ရာရေရွတ်လိုက်၏။ ထိုစကားသံဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂိုဏ်းသားများက ဖယောင်းတိုင်နှင့် အမွှေးတိုင်တို့ကို ပြိုင်တူထွန်းညှိလိုက်ကြသည်။

ထိုအခါကျမှပင် ဒေါက်တာထွန်းအံ့လည်း သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လျှောက်လမ်းတစ်ခုပမာ လူတစ်ယောက်သွားသာ ရုံနေရာချန်၍ ဆီမီးခွက်အတန်းလိုက်နှစ်တန်း ထွန်းညှိထားသည်ကို မြင်ရ၏။ သူ့မျက်လုံးတွေက အခန်းတစ်ခုလုံးကိုခြုံငုံကြည့်ရင်း သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေတင်ထားသောစင်၏ ညာဘက်အစွန်ဆုံးရှိ စာအိတ်အညှိလေးကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ ချက်ချင်းပင် အိမ်ခြေမပျက်အောင် သတိကို ပြန်ထိန်းလိုက်၏။

အလင်းတော်ဂိုဏ်းသားများက ကုလားတက်နှင့်သဏ္ဍာန်တူသော အခေါင်းထွင်းထားသည့် သစ်သားစည်တိုကလေးများကို တတုံတုံမြည်အောင်ခေါက်နေကြလေသည်။ အသံတွေက စိပ်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်းကျဲသွားလိုက်၊ ကျဲနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းပြန်စိပ်လာလိုက်နှင့်...။ ပြိုင်တူရွတ်ဆိုနေကြသော မန္တန်ရွတ်သံ၊ စိတ်ကိုညှို့ယူနေသောတုံးခေါက်သံ၊ ဝါမှုန်ဖျော့တော့သော အလင်းရောင်နှင့် ထူးခြားသောအမွှေးရနံ့တို့ကြောင့် ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏စိတ်ထဲတွင် ရီဝေလာသလို ခံစားရ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် မာကြောစူးရှသည့် သံမဏိခါးသွား၏ဦးချွန်က သူ့လည်ပင်းကိုလာထောက်သည်။ ငြုန်းကန် အသံတွေအားလုံး တိတ်သွားကြ၏။

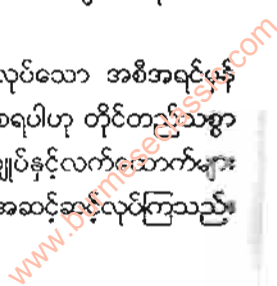
ထို့နောက် ယခုခန်းမအတွင်း၌ပြုလုပ်သော အစီအရင်ဖန်သမျှကို အပြင်သို့လုံးဝပေါက်ကြားခြင်းမရှိစေရပါဟု တိုင်တည့်သစ္စာဆိုရ၏။ ပြီးသွားသောအခါတွင်ကား ဂိုဏ်းချုပ်နှင့်လက်သောက်များ နေရာယူခြင်း၊ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်ခြင်းများကို အဆင့်ဆင့်လုပ်ကြသည်။

အခန်း (၂၅)

မှုန်ပျံ့ပျံ့သောမြင်ရသော အလင်းရောင်ရှိသည့်ခန်းမထဲ၌ အလင်းတော်ဂိုဏ်းသားများက 'ပ' (ပစောက်)ပုံသဏ္ဍာန် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ရပ်နေကြသည်။ သူတို့အားလုံး မန္တန်တစ်ပုဒ်ကို တစ်ညီတည်းပြိုင်တူရွတ်ဆိုနေကြ၏။ မည်သည့်ဘာသာစကားဖြင့်ရွတ်နေသလဲဆိုသည်ကို တော့ ဒေါက်တာထွန်းအံ့ နားမလည်နိုင်။

ညအမှောင်၏တိတ်ဆိတ်မှုထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည့် မန္တန်ရွတ်သံသည် ချောက်ချားစရာကောင်းနေလေသည်။ ထို့နောက် တေဇာဆိုသောမိန်းကလေးက သစ္စာရေသောက်သည့်အခမ်းအနားစတင်ရန် ဂိုဏ်းချုပ်ဆီမှ ခွင့်တောင်းနေသံကြားရသည်။

ဒေါက်တာထွန်းအံ့ကတော့ သူတို့အလယ်တွင်ရပ်ရင်း ဘာ

ဂိုဏ်းချုပ်၏နှုတ်မှ 'ဥမ်' ဟု အစချီ၍ တစ်စုံတစ်ရာရွတ် ဖတ်လိုက်တိုင်း သူမ၏ရှေ့ရှိ ကြေးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ဂျောမဖလား ကြီးထဲမှ မီးတောက်တွေ ဝုန်းကနဲ ဝုန်းကနဲ ထထတောက်သည်။ ရွတ်ထွေးနက်နဲသော အစီအရင်အဆင့်ဆင့်သည် ဘယ်တော့မှမပြီးဆုံး နိုင်တော့ဟုထင်ရလောက်အောင် ကြာမြင့်လှ၏။

ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏စိတ်သည် မန္တန်ရွတ်သံများ၏အပေါ် စီးမျောကာ ဟိုးအဝေးကြီးသို့လွင့်ပါသွားလိုက် ပြန်ရောက်လာလိုက် ဖြစ်နေ၏။ ရံဖန်ရံခါတွင် အလွန်မြင့်မားလှသော အာကာသကောင်း ကင်ထဲအထိ တစ်ကိုယ်လုံးမြောက်တက်သွားပြီး မြန်းကနဲလွှတ်ချခံ လိုက်ရသလိုမျိုး အသည်းထဲတွင် အေးကနဲဖြစ်သွားအောင် ခံစားရ လေသည်။

သူ့စိတ်တွေ ညှို့ချက်မှာမိနေပြီထင်သည်။ ပင့်ကူအိမ်မှာ ငြိတွယ်နေသောသားကောင်တစ်ကောင်လို သူ့စိတ်ကို အတင်းရုန်း ဖယ်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သေး၏။

မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး။ ငါ့မှာတာဝန်တွေရှိသေးတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှ တာတွတ်တွတ်ရေရွတ်ပြောဆိုနေမိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်သူက ရွှေပိန်းချထားသော ထိုင်ခုံမြင့်မြင့်ကြီးဆီမှထကာ ဆီမီးထွန်းညှို့ထားသည့်လမ်းကလေးအတိုင်း ဒေါက်တာထွန်းအံ့ဆီ သို့ လျှောက်လာ၏။ ထိုနောက် သူမက လေးလံပြောင်လက်လှသော နှစ်ဖက်သွားခါးရှည်ကြီးကိုမြှောက်ကာ ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏လက်ဝဲ ဘက်ရင်အုံပေါ်သို့ ထောက်လိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်မတို့ အခုလုပ်နေတဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေအားလုံးဟာ ကိုယ်ကျိုးအတွက်လုံးဝမပါဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်မတို့ရဲ့ရည်မှန်းချက် တွေအားလုံးသာ အောင်မြင်မယ်ဆိုရင် လူတွေအားလုံးကို ရှင်အဇ္ဇ ဂေါဏ ခေတ်ကလို ရွှေမိုးငွေမိုးရွာအောင် လုပ်ပေးနိုင်မှာဖြစ်တယ်။ ဒီလိုမွန်မြတ်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကျွန်မတို့ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာ ရှင်

လေးလေးနက်နက် ခံယူထားပါ။”

အသံဩဇာပြည့်စုံမှုနှင့်အတူ တည်ကြည်ခံညားစွာပြောလိုက် သည့် သူမ၏စကားကြောင့် ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏ရင်ထဲတွင် ကြေကွဲ ဖမ်းနည်းသလိုလို စိတ်အားငယ်မိသလိုလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့ အဖြစ်က မကြာခင်မှာပင် ဒီဂိုဏ်းအား သစ္စာဖောက်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် သူက ပျော့ညံ့တွေဝေသောစိတ်အတွေးတွေ ဝင် မလာအောင် ခေါင်းကိုခါယမ်းပြီး မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်သူက . . .

“ကဲ . . . သစ္စာဆိုရအောင်၊ ဒူးထောက်ပြီး ကျွန်မတိုင်ပေး တာ လိုက်ဆိုပါ။”

သူမ၏စကားအဆုံးတွင် ဂိုဏ်းခွဲမှူးတစ်ယောက်က သစ်သား မြင့်ပြုလုပ်ထားသော အဝကျယ်ကျယ်ခွက်တစ်ခွက်ကို ရှေ့သို့လာချ ပေးသည်။ ထိုခွက်ထဲတွင် နီရဲသော စပျစ်ရည်တွေအပြည့်ထည့်ထား ၏။ ဂိုဏ်းချုပ်က . . .

“ဟော့ဒီခွက်ဟာ ဝတ်ကျောင်းတော်သူရဲကောင်းတွေ စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ ဆော်လမွန်ကျောင်းတော်ထဲက မြင့်မြတ်တဲ့ခွက် (Grail) ပဲ။ သစ္စာဆိုပြီးရင် ဒီထဲကစပျစ်ရည်ကို ရှင်သောက်ရလိမ့် မယ်။ ကဲ . . . ကျွန်မတိုင်ပေးတာလိုက်ဆိုပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“မြင့်မြတ်သောအဘစ်ဟာရစ်ဘုရင်ကြီး၏ အမည်နာမနှင့်”

“မြင့်မြတ်သောအဘစ်ဟာရစ်ဘုရင်ကြီး၏ အမည်နာမနှင့်”

“မဟာဗိသုကာကြီး အင်ဟိုတက်တို့၏အမည်နာမတို့ကို”

“မဟာဗိသုကာကြီး အင်ဟိုတက်တို့၏အမည်နာမတို့ကို”

“တိုင်တည်၍ သစ္စာဆိုပါသည်”

“တိုင်တည်၍ သစ္စာဆိုပါသည်”

“အလင်းတော်ဂိုဏ်း၏ ဆုံးရှုံးရာဆုံးရှုံးကြောင်းကို ကြံစည် ပြောဆိုလုပ်ကိုင်မိခဲ့လျှင်”

“အလင်းတော်ဂိုဏ်း၏ ဆုံးရှုံးရာဆုံးရှုံးကြောင်းကို ကြံစည် ပြောဆိုလုပ်ကိုင်မိခဲ့လျှင်”

“အသေဆိုးဖြင့်သေပါစေ”

“အသေဆိုးဖြင့်သေပါစေ”

လိုက်ရွတ်ဆိုသော ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏စကားအဆုံးတွင် ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ အလင်းတော်ဂိုဏ်းသားများအားလုံးက တစ် ပြိုင်နက်တည်း လက်သီးဆုပ်များကို လေထဲသို့ဆန့်တန်းကာ အသံ နက်ကြီးဖြင့် . . .

“သေပါစေ. . . သေပါစေ”

ဟု တစ်ခဲနက် ထစ်ချွန်းကြွေးကြော်လိုက်ကြ၏။ ဂိုဏ်းချုပ် က ဆက်၍ . . .

“အလင်းတော်ဂိုဏ်း၏ရန်သူများနှင့် အတူတကွပေါင်းဖော် လျက် စိတ်ဝမ်းညီကြသည်ရှိလျှင်”

“အလင်းတော်ဂိုဏ်း၏ရန်သူများနှင့် အတူတကွပေါင်းဖော် လျက် စိတ်ဝမ်းညီကြသည်ရှိလျှင်”

“သွေးပွက်ပွက်အန်ပြီး သေပါစေ”

“သွေးပွက်ပွက်အန်ပြီး သေပါစေ”

“သေပါစေ. . . သေပါစေ”

ဂိုဏ်းသားများအားလုံးက ခြောက်ကပ်အက်ကွဲသောအသံ ကြီးများဖြင့် ဟစ်ကြွေးလိုက်ပြီးသည့်နောက်တွင်ကား ဂိုဏ်းချုပ်က. . .

“အလင်းတော်ဂိုဏ်းရဲ့သစ္စာကို ဖောက်ဖျက်သူတိုင်း ငရဲ၌ သစ်ငုတ်ဖြစ်စေသတည်းဟု ငါကျိန်ဆိုသည်။ ဘုရားသခင် လူစီအာ (Lucifer) ကိုယ်တိုင် ဤကျိန်စာကိုကြားသိစေ”

ကျိန်ဆိုပြီးသည်နှင့် သူဟာ စပျစ်ရည်ကိုမော့သောက်နေ

နှင့်ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ခွက်ကို လက်နှစ် နှင့်ကိုင်ကာ မော့သောက်လိုက်သည်။ လျှာပေါ်တွင် စပျစ်ရည် သာလိုမခံစားရ။ အမျိုးအမည်မသိသော အခိုးအငွေတွေ စီးဆင်း သည်ဟု ခံစားရ၏။

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ခွက်ကိုပြန်ချလိုက်ပြီးနောက် ခန်းမ နှစ်အဝင်တံခါးဆီသို့ မသိမသာလှမ်း၍အကဲခတ်လိုက်၏။ တံခါး လာသေး။ ကိုမိုးဟိန်းနှင့်ရွှေစင်မမတို့ မရောက်လာကြသေးချေ။ မိမိတို့ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆယ့်နှစ်နာရီငါးဆယ် ညှိ အနည်းငယ်လိုသေး၏။

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က အနည်းငယ်အချိန်ခွဲလိုသောကြောင့်. . .

“ဘာဖြစ်လို့ လူစီဖာကိုတိုင်တည်ရတာလဲ၊ လူစီဖာဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဆိုးဝါးစေတန်မဟုတ်ဘူးလား”

ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်သူက. . .

“မဟုတ်ပါဘူးဒေါက်တာ၊ လူစီဖာဆိုတာ လက်တင်ဘာသာ ဘာလဲ၊ အရ အလင်းကိုသယ်ဆောင်လာသူလို့ အဓိပ္ပါယ်ရပါတယ်။ လူစီဖာတော်မတိုင်မီခေတ်က ကိုးကွယ်ကြတဲ့နတ်ဘုရားတစ်ပါးပါပဲ။ . . . ဘာသိချင်သေးလဲ”

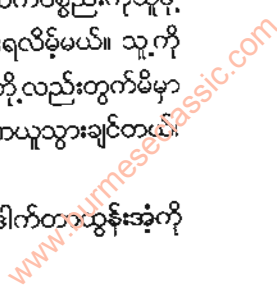
ဒေါက်တာထွန်းအံ့က . . .

“မေးစရာတော့မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တောင်းဆိုစရာတော့ရှိတယ်”

“ရပါတယ်. . . ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြောပါ ဒေါက်တာ”

“ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ မိုးဟိန်းလက်ထဲကပစ္စည်းကိုယူဖို့ အသွယ်တကူဖျောင်းဖျေလို့မရရင် အကြမ်းနည်းသုံးရလိမ့်မယ်။ သူ့ကို နှစ် ဘယ်နည်းနဲ့မှမယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လည်းတွက်မိမှာ အဲဒါကြောင့် သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့မီးခြစ်ကို ခဏယူသွားချင်တယ်။ . . . လား”

ဂိုဏ်းချုပ်က ဘာစကားမှမပြောဘဲ ဒေါက်တာထွန်းအံ့ကို

အတန်ကြာအောင်စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏ရင်ထဲထဲ
တထိတ်ထိတ်နှင့် မလုံမခြုံခံစားရသည်။ ငါတို့အကြံအစည်ကို
သိများသိနေလေသလားဟုလည်း ဂနာမငြိမ် ချောက်ချားစွာတွေ့ဆီ
နောက်ဆုံးတွင်မှ ဂိုဏ်းချုပ်က . . .

“ရပါတယ် ယူသွားပါ။ သစ္စာဆိုပြီးသားလူတစ်ယောက်
ကျွန်မတို့ မယုံကြည်နိုင်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။”

ပြောပြီး သူမက လက်ဖြင့်အချက်ပြလိုက်သည်။ ဂိုဏ်း
မှူးတစ်ယောက်က စင်ပေါ်တွင်တင်ထားသော သိဒ္ဓိဝင်မီးခြစ်ကို
ဒေါက်တာထွန်းအံ့ဆီသို့ လာပေး၏။ မီးခြစ်နှင့် ဒေါက်တာထွန်းအံ့
လက် ထိလှထိခင်အချိန်လေးမှာပင် . . .

“ဂုန်း . . .”

မြည်သံနှင့်အတူ ခန်းမတံခါးပွင့်ထွက်သွား၏။ အဝင်
ရပ်နေကြသူကား မိုးဟိန်းနှင့်ရွှေစင်မမ။

“ဟာ . . .”

အားလုံးက သတိလက်လွတ်ရေရွတ်ကာ မိုးဟိန်းနှင့်
စင်မမတို့နောက်ဘက်တွင်ရှိသော ဂန္ဓိရဟိုတယ်ခန်းထဲမှ အလင်း
ကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ အဲဒီမျက်စိတစ်ဖိုတ်အချိန်ကလေး
အခွင့်ကောင်းယူကာ ဒေါက်တာထွန်းအံ့က မီးခြစ်ကို ဖျတ်ကနဲ
လိုက်၏။

ပြီး . . . သူက မီးခြစ်ခလုတ်ကို ဖိလိုက်သည်။

“ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ”

နားထဲတွင် လေတိုးသံတွေကြားရပြီး အချိန်အားလုံးရပ်
သွားကြသည်။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့က ဓါတ်ပုံတွေထည့်ထား
စာအိတ်အညှိရှိရာ စင်တစ်ဖက်စွန်းဆီသို့ ပြေးသွားလိုက်၏။

အချိန်ကာလရပ်တန့်နေဆဲဖြစ်သောကြောင့် စာအိတ်ကို
မရ။ ကျောက်ရုပ်လိုတောင့်မာနေ၏။ သို့သော် (၁၀)စက္ကန့်ဆို

အချိန်က ဘာမှကြာလှသည်မဟုတ်ချေ။

သိမ့်ကနဲဖြစ်သွားပြီး အားလုံး အသက်ပြန်ဝင်လာချိန်တွင်
ဒေါက်တာထွန်းအံ့က စင်ပေါ်မှစာအိတ်ကိုဆွဲယူလိုက်သည်။ ဂိုဏ်းချုပ်
က သတိပြုမိသွားပြီး . . .

“ဟေ . . .”

အော်ဟစ်ရင်း လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်စဉ်မှာပင် ဒေါက်တာ
ထွန်းအံ့က မီးခြစ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံညှစ်လိုက်ပြန်သည်။
အားလုံးရပ်တန့်သွားကြ၏။

သည်အချိန်အတွင်း ဒေါက်တာထွန်းအံ့ကတော့ ဓါတ်ပုံတွေ
ထည့်ထားသည့် စာအိတ်တစ်ဖက် မီးခြစ်တစ်ဖက်ဆုပ်ကိုင်ကာ မိုး
ဟိန်းတို့စောင့်နေသည့်အခန်းတံခါးဝဆီသို့ ပြေးထွက်ခဲ့လိုက်လေတော့
သည်။

ဂန္ဓိရဟိုတယ်ခန်းအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်စဉ်မှာပင် အချိန်
ဆယ်စက္ကန့်စေ့သွား၏။ ခန်းမထဲတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော အလင်းတော်
ဂိုဏ်းသားများအားလုံး မြန်းကနဲသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာကြသည်။

မီး၊ ရေ၊ မြေ ဟု အမည်ရသော ဂိုဏ်းခွဲမှူးသုံးဦးက
တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်လာကြ၏။ အခန်းထဲသို့ ဒေါက်တာထွန်းအံ့
ဆုတ်သည်နှင့် မိုးဟိန်းက တံခါးကိုပိတ်ရန်လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“မြန်မြန် . . . မြန်မြန်လုပ်”

“မလွတ်စေနဲ့”

ဂိုဏ်းခွဲမှူးသုံးယောက်၏ ညာဘက်လက်များသည် ရိပ်ကနဲ
မြောက်တက်လာကြပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ပြိုင်တူပစ်လွှတ်လိုက်ကြ၏။
အလင်းတန်းသုံးခုက ရိပ်ကနဲ . . .

မိုးဟိန်းက တံခါးကိုဆွဲအပိတ် . . .

“ဂိုဏ်း . . .”

“ဒုတ် . . . ဒုတ် . . . ဒုတ်”

ပြင်းထန်လှသောအင်အားအရှိန်များကြောင့် တံခါးတစ်ခုထက် သွက်သွက်ခါယမ်းသွားသည်ဟုပင် ထင်ရသည်။

“ဟူး”

ဒေါက်တာထွန်းအံ့က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဂမ္ဘီရဟိုထက် အခန်း(၁၃)ထဲသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် လုံခြုံစိတ်ချစွာ ခံစားလိုက်ရ၏။ ဒေါက်တာထွန်းအံ့၏နဖူးပေါ်တွင်တော့ ချွေးချွေး နှစ်နေကြသည်။

သူက လက်ထဲတွင်ပါလာသော အညှို့ရောင်စက္ကူအိတ်ထဲ မိုးဟိန်းလက်သို့ကမ်းပေးလိုက်၏။ အထဲတွင်ကား အဖြူအမည်းခါး (၈)ပုံနှင့် အနက်ရောင်မျက်နှာပြင်ပိန်းပိတ်နေသော ပုံတစ်ပုံ . . .

ထိုအနက်ရောင်ခါတ်ပုံ၏ ထောင့်တစ်နေရာတွင် ဝါကျင့်ကုတ် စာရွက်အပိုင်းအစလေးတစ်ခုကို သံချေးတက်နေသည့် ပင်အပ်ကလေး တစ်ချောင်းဖြင့် ချိတ်တွယ်ထား၏။ ထိုစာရွက်ပေါ်တွင်ကား ခဲတံဖြင့် မပီမသရေးထားသည့် စကားလုံးလေးနှစ်လုံး။

မိုးဟိန်းက အသံထွက်ဖတ်လိုက်သည်။

“လွယ်မော် . . .”

အခန်း (၂၆)

ဟိုတယ်အခန်းနံပါတ်(၁၃)ထဲရှိ ကုတင်ပေါ်တွင် မိုးဟိန်း တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေရင်း ခါတ်ပုံတွေကို စိတ်ရည်လက်ရည် ကြည့်ကာ သဲလွန်စရှာဖွေနေမိသည်။

ခါတ်ပုံတွေအားလုံးက ဝိုးတဝါးမျှသာ၊ မည်သည့်ပုံတွေမှန်း သဲသဲကွဲကွဲမသိရ။ အနက်ရောင်သက်သက်ပိန်းပိတ်နေသည့် ခါတ်ပုံ ထောင့်စွန်းတွင် အပိဖြင့်တွယ်ထားသော စက္ကူစုတ်ကလေးပေါ်မှ ‘လွယ်မော်’ဟူသော မပီမသစကားလုံးကလေးနှစ်လုံးကသာ သူ့ကို လှောင်ပြောင်သလိုကြည့်နေ၏။

လွယ်မော်ဆိုသောအမည်နာမကြောင့် သူ့ရောက်ခဲ့ဖူးသော ဘူတာရုံအပျက်ကလေးကို ပြန်မြင်ယောင်မိသည်နှင့်အတူ ရာဇာဓိ

ဟူသောကုလားလေးကိုပါ သတိရလိုက်၏။

သည်ခါတ်ပုံတွေ၏အဓိပ္ပါယ်ကိုဖွင့်ဆိုဖို့ သူတစ်ယောက်တည်း တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှမဖြစ်နိုင်တာ သေချာသည်။ လောလောဆယ် မှာ သဲလွန်စက လွယ်မော်ဟူသောဘူတာရုံ၏ အမည်နာမတစ်ခုတည်း သာရှိသည်။

သည်ဘူတာရုံအကြောင်း ရွှေစင်မမကိုဖွင့်ပြောပြီး တိုင်ယံ ကြည့်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထိုအတွေးနှင့်အတူ ရွှေစင်မမ၏ညှော်ခန်းကို အာရုံပြုကာ ဟိုတယ်အခန်းနံပါတ် (၁၃) တံခါးကို သော့ဖြင့်ဖွင့်လိုက် သည်။

ညှော်ခန်းထဲသို့သူရောက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရွှေစင်မမက အနည်းငယ်မျက်နှာပျက်သွားပြီး . . .

“ရှင်ကို ကျွန်မ သေသေချာချာမှာထားတယ်မဟုတ်လား ခါတ်ပုံတွေကိုခိုးလာပြီးရင် ဂမ္ဘီရအခန်းထဲမှာပဲနေပါဆိုတာ။ ဒီကိစ္စကို ပေါ့တီးပေါ့ဆလုပ်လို့ရမယ်များထင်နေသလား ကိုမိုးဟိန်း”

“အခန်းအောင်းနေလို့မရဘူး ရွှေစင်မမ။ ဒီခါတ်ပုံမှာပါတဲ့ သဲလွန်စအတိုင်းဆိုရင် တစ်နေရာကိုသွားဖို့လိုနေပြီ။ အဲဒါကို တိုင် ပင်ဖို့လားတာ၊ ခင်များက ဘာတွေစိုးရိမ်နေရတာလဲ”

မိုးဟိန်းက အနည်းငယ်အံ့သြစွာဖြင့်မေးလိုက်၏။ ရွှေစင် မမက နာကျည်းသရော်ဟန်ဖြင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပြုံးလိုက်ရင်း. . .

“ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ ဟုတ်လား၊ အခု ဒေါက်တာထွန်း အံ့သေပြီလေ”

“ဘာ! . . .”

“ဟုတ်တယ် ကိုမိုးဟိန်း၊ ဒီနေ့မနက် စီအိုင်ဒီရုံးကိုအသွား

မှာ သူ့ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ပွဲချင်းပြီးကွယ်လွန်သွားတာပဲ။ ရှင့် မိတ်ဆွေဦးအေးဆောင်တို့ကတော့ အသေးစိတ်စုံစမ်းနေတယ်လို့ပြော တယ်။ ရှင့်ကိုလည်းရှာနေကြတယ်”

သတင်းဆိုးကြောင့် သူ ဆွံ့အသွား၏။ မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက် သူ့ပယောဂကြောင့် ကွယ်လွန်သွားသလိုခံစားရပြီး လိပ် ပြာမသန်ဖြစ်မိ၏။

ဒီလိုဆုံးရှုံးမှုတွေ ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်တော့များမှရပ်တန့်နိုင် တော့မှာလဲ။

“ကိုမိုးဟိန်း. . .”

ိုင်တွေနေသောသူ့ကို ရွှေစင်မမက မေးခွန်းဖြင့်လှုပ်နှိုးလိုက်၏။

“ခုနက ရှင်ပြောနေတာ ဘယ်နေရာကိုသွားဖို့လဲ”

မိုးဟိန်းက ခါတ်ပုံတွင်ပါသော လွယ်မော်ဟူသည့်စက္ကူစုတ် တလေးကိုပြရင်း . . .

“ဒါဟာ. . . အသုံးမပြုတော့တဲ့ ဘူတာရုံပျက်တစ်ခုပဲ၊ ကျုပ် တို့ အဲဒီနေရာကို အရင်သွားမှဖြစ်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ. . . ခဏစောင့်နော်၊ ကျွန်မ အဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ်”

ဂမ္ဘီရသော့ကိုအသုံးပြုကာ ရွှေစင်မမ၏အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းမှ ဘဆင့် လွယ်မော်ဘူတာရုံပျက်ကလေးဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

မြင်ကွင်းကား အရင်တစ်ခေါက်ကလိုပင်မပြောင်းလဲ။ လူသူ ကင်းရှင်းပြီး သွေ့ခြောက်တိတ်ဆိတ်နေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် လေ ပြည်လေညှင်း ဝေဝေတိုက်ခတ်လိုက်သည့်အခါ မြက်ပင်ရှည်တွေ ယိမ်း နွဲ့သွားသံတရဲရဲမှလွဲ၍ ဘာသံမှမကြားရ။

မိုးဟိန်းက ရွှေစင်မမကိုခေါ်ပြီး ဘူတာအပြင်ဘက်ရှိ အိမ်ကောင်းသည် သစ်ပင်အောက်တစ်နေရာတွင် ထိုင်နေလိုက်၏။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်း၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျခြင်းတို့ကြောင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြဘဲ တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် ငိုတွေ့နေမိသည်။

နေရောင်က တဖြည်းဖြည်းရင့်ရော်အိုမင်းလာ၏။ ရွှေစင်မမက . . .

“ကိုမိုးဟိန်း. . . ကျွန်မတို့ ဒီနေရာမှာ ဘာကိုစောင့်နေကြတာလဲ”

“တစ်ခုခုဖြစ်လာမှာကိုစောင့်နေတာပါ ရွှေစင်မမ”

“ရှင်. . . ဘယ်လို”

ရွှေစင်မမက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ပြန်မေးမည်ပြုစဉ်မှာပင် . . .

“ဝုန်း. . .”

လေးလံသောတစ်စုံတစ်ရာ ပြုတ်ကျသလိုလို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရ၏။ မိုးဟိန်းက အသံကြားရာလမ်းမဆီသို့ ခေါင်းထောင့်ကြည့်ရင်း . . .

“ကျွန်တော်စောင့်နေတဲ့တစ်စုံတစ်ခုဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်မယ်ထင်တယ် ရွှေစင်မမ။ ကဲ. . . ဒီမှာ ခဏထိုင်ပြီးစောင့်နေဦး။ ကျွန်တော် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

မိုးဟိန်းက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အသံကြားရာဆီသို့ထွက်လာခဲ့၏။ သူတွေ့ထားသည့်အတိုင်းပင် လမ်းပေါ်၌ လူတစ်ယောက်မျှ ကျနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အရက်စော်တွေလည်းနံနေ၏။

မိုးဟိန်း အနီးသို့ရောက်သွားချိန်တွင် ထိုသူက လဲကျနေရာမှလူးလဲထပြီး သူရောက်နေသောနေရာ၏ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြောက်တောင်တောင်ဖြင့်ကြည့်နေ၏။

ထိုသူက မိုးဟိန်းကိုမြင်သောအခါ အားကိုးတကြီးဖြင့်ထွန်း

မေးသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်လာမှန်းမသိသည့် ထိုသူ့ကိုကြည့်ရင်း မိုးဟိန်းဝမ်းထဲက ကျိတ်ပြီးပြုံးလိုက်မိသည်။ ထို့နောက်. . .

“ခင်ဗျားကကော ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ”

“ကျွန်. . . ကျွန်တော် ကမ်းနားလမ်းက အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အရက်သောက်နေတာ။ အဲဒါ ဆိုင်ထဲကို ကုလားလေးတစ်ယောက်ဝင်လာပြီး ထမင်းကြော်ဝယ်စားတာနဲ့ ဒီကောင်ကို ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းပြီးနောက်ရင်း ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီကောင်က သူ့အိတ်ထဲက ဘာလေးလဲမသိဘူး ထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်နဖူးကိုတို့လိုက်တာပဲမှတ်မိတော့တယ်။ နောက်. . . ကျွန်တော် ဘာဖြစ်မှန်းမသိတော့ဘူး။ အခုကြည့်လိုက်တော့ ဟောဒီနေရာကို ရောက်နေတာပဲ”

မိုးဟိန်းက ဒီလူတော့ ရာဂျူးနဲ့တွေ့လာပြီဟု တပ်အပ်သလိုလို ကြောင့် အသံထွက်အောင်ပင်ရယ်လိုက်မိပြီးမှ . . .

“ခင်ဗျား အရက်သောက်တဲ့ဆိုင်က ဘယ်ဆိုင်လဲ။ ရန်ကုန်ကပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကမ်းနားလမ်းက ရန်ကုန်ကစ်ချင်းဆိုတဲ့ဆိုင်ပါ”

“ဪ. . . သိပြီ။ ဆိုင်ရှေ့တံခါးဝမှာ တရုတ်မီးပုံးအနီနှစ်လုံးချိတ်ထားတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

အဲသည်ဆိုင်ကို တစ်ချိန်တုန်းက မိုးဟိန်း တာဝန်ဖြင့်ရောက်ခဲ့ဖူး၏။ ဒီလောက်ဆိုလျှင် သူခြေရာခံလိုသော ရာဂျူးကိုတွေ့ရှိ လိုလောက်သွားလေပြီ။

ကြားထဲမှ ရာဂျူးက သူ့ရထားလက်မှတ်ကလေးကို ဟန်တပြင်ပြင် ကိုင်ကာ . . .

“မင်းတို့. . . မင်းတို့ကို ငရဲပြည်ရောက်အောင်ပို့လိုက်မှာ နော်၊ ဟင်း. . . ဘာမှတ်သလဲ၊ နာချင်ပြီလား၊ ဟိုကောင်လိုပို့လိုက်ရ မလား”

သူ့ကိုခိုင်းထားသည့်လူ(၃)ယောက်ကလည်း ကြောင်တက် တက်ဖြစ်နေကြ၏။ မျက်စိရှေ့မှောက်မှာတင် သူတို့အုပ်စုထဲက လူ တစ်ယောက် ပြုန်းကန်ပျောက်သွားသောကြောင့် တအံ့တဩဖြစ်ကာ ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်နေကြပုံပေါ်၏။

မိုးဟိန်းက . . .

“ဟေ့ကောင်. . . ရာဂျူး”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ရာဂျူးကလှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“ဟာ. . . အာစရီ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မိုးဟိန်းနှင့်ရွှေစင်မမရှိရာဆီ ခပ်သုတ် သုတ်လျှောက်လာ၏။ မိုးဟိန်းက ရာဂျူး၏ပုခုံးကိုဖက်လိုက်ရင်း . . .

“လာစမ်းပါကွာ. . . မင်းရထားလက်မှတ်နဲ့ တခြားလူတွေကို လိုက်အနိုင်ကျင့်မနေစမ်းပါနဲ့”

“ဟာ. . . အာစရီကလည်း ဒီကောင်တွေကစပြီး အနိုင်ကျင့် တာဗျ၊ အဲဒါကြောင့် မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပညာပေးနေ ရတာ”

“အေးပါကွာ. . . လာစမ်းပါ”

ရာဂျူးက မိုးဟိန်းဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ တရွတ်တိုက်ပါလာ ၏။ ရွှေစင်မမကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်လာသည်။ ဆိုင်အပြင်သို့ရောက်သောအခါ မိုးဟိန်းက . . .

“ရာဂျူး. . . ငါ မင်းရဲ့အကူအညီလိုနေတယ်”

“ပြောလေ. . . အာစရီ”

အခန်း (၂၇)

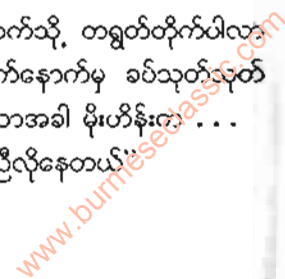
လွယ်မော်ဘူတာရုံတံခါးကိုပိတ်ပြီး သော့အိမ်ထဲသို့ ဂန္တီရ သော့ကိုထည့်ကာ ဖွင့်လိုက်သည်။ ဟိုတယ်အခန်းနံပါတ်(၁၃)ပေါ်လာ ၏။ ရွှေစင်မမက မိုးဟိန်းနောက်မှလိုက်ဝင်ရင်း . . .

“ဘယ်ကိုသွားရဦးမှာလဲ ကိုမိုးဟိန်း”

မိုးဟိန်းက ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ အခန်းတံခါးကိုပိတ် လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရန်ကုန်ကစ်ချင်း စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ ရည် စူး၍ ဟိုတယ်အခန်းတံခါးကိုပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

ဆိုင်ထဲမှာ စားသောက်ဆူညံနေသူများ၏မြင်ကွင်းကို တွေ့ လိုက်ရ၏။

ရာဂျူး၏ရန်ပွဲကား မပြီးသေး။ လူသုံးယောက်ခိုင်းထားသည့်

“မဟာသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းကိုရှာဖို့ သဲလွန်စတစ်ခုငါရထားတယ်။ အဲဒီသဲလွန်စထဲမှာ လွယ်မော်ဆိုတဲ့စကားလုံးတစ်လုံးပါနေတယ် ရာဂျူး။ မင်းရဲ့ရထားလက်မှတ်ကလည်း လွယ်မော်ဘူတာကိုသွားတဲ့လက်မှတ် ဖြစ်နေတော့ ဒီသဲလွန်စနဲ့ ဆက်စပ်နိုင်တယ်လို့ ငါထင်တယ်။ သဘော ယေါက်လား”

“ဗျာ... မဟာသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းဟုတ်လား။ အဲဒါ ဒဏ္ဍာရီပါ။ အာစရီရယ်၊ လူတွေက ချဲ့ကားပြီးပြောကြတာပါ။ အဲဒီလိုမျိုး ပေါက် တတ်ကရလုပ်ကြပြောနေတဲ့ ဒဏ္ဍာရီတွေ တစ်ပုံကြီးပဲအာစရီ။ အဲဒါ တွေအားလုံးကိုယုံပြီး မီးခိုးကြွက်လျှောက်လိုက်နေလို့ကတော့ အာစရီ ရူးသွားနိုင်တယ်”

ရာဂျူးက ညည်းသံပါပါဖြင့်ပြောရင်း မိုးဟိန်းကို ဂရုဏာ သက်စွာစိုက်ကြည့်၏။ ထို့နောက် သူကပင်ဆက်၍ ...

“အာစရီကို ကျွန်တော် တကယ်ခင်လိုအကြံပေးပါရစေ။ စိတ် ဆိုးချင်လည်းဆိုးဗျာ၊ ကျွန်တော် စေတနာနဲ့ပြောတာပါ။ အာစရီရဲ့ သမီးကို ပြန်တွေ့နိုင်ဖို့အခွင့်အရေးက အပုံတစ်သိန်းပုံတစ်ပုံလောက် ပဲရှိတယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့ အဲဒါကို အာစရီမေ့မိလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဂန္ဓာရီရူး ရူးနေတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ ဝေးရာမှာ လွတ်လွတ်ကင်းကင်းနေပါတော့ဗျာ။ အာစရီဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ပြော တာပါ”

“ဟေ့ကောင် ရာဂျူး... တော်စမ်းကွာ၊ ငါမကြားချင်ဘူး။ ငါ ဘယ်တော့မှနောက်ပြန်မလှည့်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။ ဒီတော့ မင်း ငါ့ကိုကူညီဖို့ လွယ်မော်ကိုလိုက်ခဲ့မှာလား မလိုက်ဘူး လား။ ဒီတစ်ခွန်းပဲပြော...”

ရာဂျူး၏မျက်နှာ ညှိုးကျသွား၏။ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ...

“အာစရီက ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီဆိုမှတော့ ကူညီရတော့မှာ

မပါဗျာ”

ရာဂျူးက တွေးတွေးဆဆဖြင့်ပင် သူ့လက်ထဲကရထားလက် မှတ်ဖြင့် ရွှေစင်မမ၏နဖူးကို ဖျတ်ကန်ရိုက်လိုက်သည်။ ဗြဲန်းဆို ရွှေ စင်မမ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ထို့နောက် အားနာသည့်မျက်လုံးဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်းမိုးဟိန်း၏နဖူးကိုလည်း ရိုက်လိုက်ပြန်သည်။ မိုးဟိန်းလည်း ဖျတ်ကန်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ရာဂျူး၏လက်က အနည်းငယ်ရွံ့တွန့် တွန့်ဖြစ်နေသည်။ နောက်မှ မထူးတော့ပါဘူးလေဟု စိတ်ကိုဒုန်းဒုန်း ချလိုက်ဟန်ဖြင့် သူ့နဖူးကိုသူ ရထားလက်မှတ်ဖြင့် အသာအယာတို့ ရိုက်လိုက်လေတော့သည်။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး လွယ်မော်ဘူတာရုံအနီးရှိလမ်းပေါ်သို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို တဖတ်ဖတ်ပြုတ်ကျလာခဲ့သည်။ လူသူ တင်းရှင်းသောလမ်းမကြီးပေါ်တွင် သူတို့သုံးယောက်တည်း။

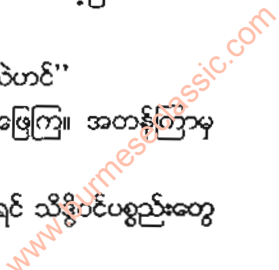
မိုးဟိန်းကဦးဆောင်၍ ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်သောလမ်းကြီး အတိုင်း တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ လျှောက်သာလျှောက်နေ ရသော်လည်း မိုးဟိန်းကိုယ်တိုင်က ဘယ်ဆီကိုဦးတည်၍သွားနေမိမှန်း မသိ။ လမ်းရှိလျက်နှင့်လမ်းပျောက်နေလေသည်။

မိနစ်လေးဆယ်ခန့်ကြာအောင် လျှောက်လာခဲ့ပြီးသောအခါ ရွှေစင်မမက ညည်းညူသံဖြင့်မေးသည်။

“ကျွန်မတို့ ဘယ်ကိုသွားနေကြတာလဲဟင်”

“သူမ၏အမေးကို မည်သူကမျှပြန်မဖြေကြ။ အတန်ကြာမှ ရာဂျူးက ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာဖြင့် ...

“အဲဒီမေးခွန်းရဲ့အဖြေကိုသာသိထားရင် သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေ

ကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရထားတာ ကြာလှပြီပေါ့ဗျာ”

သည်နောက်တော့ ရွှေစင်မမနှင့် ရာဂျူးတို့ နှစ်ယောက်ထား တတွတ်တွတ်ပြောရင်း စကားလက်ဆုံကြသွားတော့သည်။ မိုးဟိန်း ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့မှသာ တရွေ့ ဦးဆောင်ပြီး လျှောက်နေလေသည်။

နောက်ထပ် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် လျှောက်ပြီးသည့်အခါတွင်တား လမ်း၏လက်ယာဘက်ဘေးတွင် အဆောက်အအုံခပ်သေးသေးတစ်ခု ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မိုးဟိန်းက ထိုနေရာဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန် ပြရင်း . . .

“ဟိုမှာ . . . လူနေအိမ်လားမသိဘူး”

“ဘယ်မှာလဲ . . . ။ ဟာ . . . ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

“လာ . . . အဲဒီကိုပဲသွားရအောင်”

သူတို့ခြေလှမ်းတွေက စောစောကထက်ပိုပြီး သွက်လည် လာကြသည်။ သေသေချာချာလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူနေအိမ်နှင့် သိပ်မတူ။ အနီရောင်ဆေးသုတ်ထားသည့် တစ်ထပ်တိုက်ပုံပြာပြာ ကလေးဖြစ်ပြီး အခန်းတွေကို အတန်းလိုက် ရှည်လျားစွာဖွဲ့စည်းထား သဖြင့် တန်းလျားတစ်ခုနှင့်တူနေ၏။

အအေးပိုင်းဒေသဖြစ်သောကြောင့် အခန်းတိုင်း၏ခေါင်မိုးတွင် မီးလင်းဖိုခေါင်းတိုင်များရှိနေသော်လည်း အများစုမှာ ပြိုကျပျက်စီးနေ ပြီဖြစ်သည်။

အလုပ်သမားတန်းလျားပျက်တစ်ခုလားဟု မိုးဟိန်းစိတ်ထဲ တွင် တွေးလိုက်မိ၏။ သို့သော် . . . မဟုတ်ပါ။ ဟိုတယ်အပျက်တစ်ခု သာဖြစ်သည်။

အဆောက်အအုံအနီးသို့ရောက်လာချိန်တွင် ရွှေစောင်းပြိုကျ ကာ ဆေးများကွာနေပြီဖြစ်သည့် ဟိုတယ်ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်လိုက်ရ ချိန်မှာတော့ မိုးဟိန်း၏ပါးစပ်က . . .

“ဟာ”

ကနဲ တအံ့တဩရေရွတ်လိုက်မိတော့သည်။ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်မှ ဟိုတယ်အမည်က . . .

‘အိပ်မက်ရွာ’

“ဒါဟာ . . . ဒါဟာ ဂမ္ဘီရအခန်းဆယ့်သုံး တကယ်ရှိသွားခဲ့ တဲ့ ဟိုတယ်ပေါ့နော်”

ရွှေစင်မမက ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်စွာ တငေးတမောကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။ မိုးဟိန်းက . . .

“ဟုတ်တယ် . . . အပြင်လောကမှာတကယ်ရှိတဲ့ အိပ်မက် ရွာဟိုတယ်ရဲ့နေရာအစစ်အမှန်ကို အခု ရောက်လာခဲ့ကြတာပဲ”

ရာဂျူးက ဟောင်းနွမ်းပြိုပျက်နေသော အုတ်တိုက်နီနီ အဆောက်အအုံကို မျက်တောင်မခတ်ငေးကြည့်နေရာမှ တံတွေးကို တစ်ချက်မျှချလိုက်သည်။ ထို့နောက် မိုးဟိန်း၏လက်ကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး . . .

“ဟိုးအရင်တုန်းက ကျွန်တော်တို့စိတ်ထဲမှာ ဒီနေရာဟာ ပုံပြင်ထဲကနေရာတစ်ခု၊ တကယ်တမ်း ဘယ်လိုမှတွေ့ဖို့မဖြစ်နိုင်တဲ့ စိတ္တဇပဟေဠိတစ်ခုလို့ ဝိုးတိုးဝါးထားထင်ထားခဲ့ကြတာ . . . ။ အဲ့ဒါ အခု . . . အခုတော့ အိပ်မက်လို့ထင်တဲ့ဟာကို ကိုယ့်လက်နဲ့လှမ်းထိ ကိုင်လို့ရအောင် အပြင်မှာ ဘွားဘွားကြီးတွေလိုက်ရပြီဗျာ။

ဒါထက် ပိုပြီးအံ့ဩစရာကောင်းတာဆိုလို့ တစ်ခုပဲရှိတယ် အာစရိ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သမီးဖောက်ပြီး ဘယ်သူကမှ မဖြစ် နိုင်ဘူးလို့ထင်ထားတဲ့အရာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ပြလိုက်တာပဲ။ အာစရိ ကို ကျွန်တော် အရမ်းလေးစားသွားပြီ”

ရွှေစင်မမက စိတ်လှုပ်ရှားတုန်ယင်နေသည့်အသံကို ထိန်းရင်း...

“ဒီလိုအဖေတစ်ယောက်ရဲ့သမီးဖြစ်ရတာ ခြူးခြူး အာရမ်းကံကောင်းပါတယ်”

သူတို့နှစ်ဦး၏စကားကြောင့် မိုးဟိန်းရင်ထဲမှာ နှင်းတွေ့နေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မိုးဟိန်း စိတ်ထိခိုက်သွားမှန်းသိသောကြောင့် ရွှေစင်မမက စကားလမ်းကြောင်းလွှဲပြီး...

“ကျွန်မ အလင်းတော်ဂိုဏ်းထဲမှာ ရှိစဉ်ကတည်းက လွယ်မော်ဆိုတာ မြို့တစ်မြို့ရဲ့နာမည်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမြို့ရဲ့နာမည်ကို ဘယ်မြေပုံထဲမှာမှလည်း ရှာလို့မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ဘူတာရုံကို ဖျက်သိမ်းထားတော့ တစ်မြို့ချင်းစီ ဖိုက်စိပ်တိုက်ရှာဖို့ဆိုတာကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့လက်လျှော့ခဲ့ကြတာ”

ရွှေစင်မမက အင်တောတွေအဖတ်လိုက်ကွာကျကာ ပိုးအိမ်မျှင်နှင့် အမှိုက်သရိုက်များကပ်ငြိတွယ်နေသည့် ဟိုတယ်အခန်းများအပြင်နံရံကို လျှောက်ကိုင်ကြည့်ရင်း တသသပြောသည်။

စွန့်ပစ်ခံထားရသည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်သော အိပ်မက်ရွာဟိုတယ်သည် ဆိုးဆိုးရွားရွား ယိုယွင်းပျက်စီးနေ၏။ ဟိုတယ်က ဘန်ဂလိုပုံစံမျိုး သုံးခန်းတစ်တွဲတည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ညာဘက်ခြမ်းမျက်နှာစာတွင် အခန်းနံပါတ် (၁)မှ (၃)အထိ တစ်တွဲ အခန်းနံပါတ် (၄) မှ (၆)အထိ တစ်တွဲ၊ အခန်းနံပါတ် (၇) မှ (၉)အထိ တစ်တွဲ... သုံးတွဲကို အတန်းလိုက်တွေ့ရ၏။

“ဒါဆို အခန်းနံပါတ်(၁၃)က ဘယ်မှာလဲ”

ရာဂျူးက မေးလိုက်သည်။ ရွှေစင်မမက ...

“ဆိုင်းဘုတ်ရဲ့မျက်နှာစာဘက်က ဘယ်ဘက်အခြမ်းမှာထင်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော် အခန်းနံပါတ်(၁၃)ထဲကနေ လှမ်းကြည့်တုန်းက ဟိုတယ်ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်ရတယ်”

“မိုးဟိန်းကဝင်ပြောလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် သူတို့သုံးယောက်သား ဆိုင်းဘုတ်၏မျက်နှာစာဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

“ဟင်... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒီဘက်ခြမ်းမှာ အခန်း ၁၁ ငါးခန်းပဲရှိပါလား”

ရာဂျူးက နားမလည်နိုင်စွာပြောရင်း မိုးဟိန်း၏မျက်နှာကို ဆွမ်းကြည့်၏။ ဟုတ်သည်။ ဒီဘက်တွင် သုံးခန်းတွဲအဆောက်အအုံ အစုံနှင့် နှစ်ခန်းတွဲအဆောက်အအုံတစ်ခုသာ ရှိသည်။

အခန်းနံပါတ်တွေကိုကြည့်လိုက်တော့ သုံးခန်းတွဲအဆောက်အအုံတွင် အခန်းနံပါတ် (၁၀) (၁၁) နှင့် (၁၂) တို့ရှိကြပြီး နှစ်ခန်းတွဲအဆောက်အအုံရှိ အခန်းနံပါတ်များကတော့ (၁၄) နှင့် (၁၅) တို့ဖြစ်ကြသည်။

“ဟင်... အခန်းနံပါတ်(၁၃)လည်း မရှိပါလား”

ရွှေစင်မမက လွတ်ကနဲပြောလိုက်သည်။ သူတို့သုံးယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကြည့်များဖြင့် မေးခွန်းထုတ်မိကြလေသည်။ မိုးဟိန်းက ...

“ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။ ဒါကြောင့် အခန်းနံပါတ်(၁၃) ထဲကနေပြီးတော့ ဟောဒီဟိုတယ်ရှေ့ကို ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ တံခါးဖွင့်ပြီးထွက်လို့မရတာလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သဘောပေါက်သွားပြီ။ ဘယ်ကတော့ အခန်းနံပါတ်(၁၃)ဟာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့အခန်းတစ်ခုလို့”

ဟု ရေရွတ်ရင်း အခန်းနံပါတ်(၁၂)နှင့် (၁၄)ကြားရှိ လွတ်နေသောမြေကွက်လပ်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး အိပ်ပျော်ရာမှ ယောင်ဆင်းထလာသူတစ်ယောက်လို အသိမဲ့စွာ ရပ်နေမိ၏။

ရွှေစင်မမက မိုးဟိန်း၏ဘေးတွင်လာရပ်ရင်း နှစ်သိမ့်စကား

ဆိုရန် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကိုဟလိုက်၏။ သို့သော် ရုတ်ချည်းပင် တစ်စုံတစ်ခုကိုတော့လိုက်မိဟန်ဖြင့် သူမ၏မျက်လုံးတွေက ဖျတ်ကနဲအရောင်လက်သွား၏။ သူမက . . .

“ဒီ လွယ်မော်ဆိုတဲ့နေရာကိုလာဖို့ စိတ်ကူးရတာဟာ ငါ့အနက်ရောင်ဓါတ်ပုံကြောင့်နော်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကိုမိုးဟိန်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီဓါတ်ပုံပေါ်မှာ စက္ကူအပိုင်းအစထေးနဲ့ ‘လွယ်မော်’ လို့ရေးပြီး ပင်အပ်နဲ့တွဲထားတာပဲ”

“ဒါဆို အဲဒီဓါတ်ပုံဟာ ဟောဒီအပြင်လောကမှာရှိတဲ့ ငါ့တယ်က အခန်းနံပါတ်(၁၃)ကို ရိုက်ထားတဲ့ဓါတ်ပုံကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ရွှေစင်မမက စိတ်အားထက်သန်စွာပြောလိုက်၏။ မိုးဟိန်းဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ သူ့အိတ်ထဲတွင်ပါလာသည့် စာအိတ်အညွှတ်ထဲမှဓါတ်ပုံတွေကို ဝေါကနဲသွန်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် အနက်ရောင်စက္ကူပြောင်တစ်ရွက်လိုဖြစ်နေသည့် ဓါတ်ပုံကို ကောက်ယူလိုက်၏။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် အနောက်ဘက်မိုးကုတ်စက်ပိုင်းဆီသို့ ဝင်လုပ်ဆဲနေရောင်ခြည်က ဓါတ်ပုံမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ လာရောက်ဆတ်လိုက်ရာ လက်ကနဲဖြစ်သွားပြီး . . .

“ဟင် . . .”

အနက်ရောင်ဆေးသားများက ဓါတ်ပုံအပေါ်အနားမှတစ်ဖက်တစ်ဖက်ဖြည်းဖြည်းချင်းပျောက်ကွယ်သွားပြီး လေးထောင့်စပ်စပ်မှန်ချပ်ထိမှန်လို ကြည်လင်လာလေတော့သည်။

ရွှေစင်မမနှင့်ရာဂျူးတို့နှစ်ဦးမှ အာမေဇွတ်သံများ ပြိုင်ထွက်ပေါ်လာကြသည်။

ဓါတ်ပုံကို ဒိုးယိုပေါက်ထွင်းဖောက်လျက်မြင်နေရသည်ကို ကွင်းက လတ်ဆတ်သစ်လွင်နေဆဲ၊ အကောင်းပကတိအတိုင်းဆို

သည့် ဟိုတယ်ခန်းတံခါးတစ်ချပ်ဖြစ်နေလေသည်။

မိုးဟိန်းက ဓါတ်ပုံကိုကိုင်ထားရာမှ အနည်းငယ်နေရာရွေ့၍ကြည့်လိုက်၏။ တံခါးဘောင်၏အပေါ်တည့်တည့်တွင် ကြေးပြားဖြင့်ရေးထွင်းထားသော ‘(13)’ဟူသည့်ဂဏန်းကို ထင်ရှားစွာမြင်လိုက်ရ၏။

အိပ်မက်ရွာဟိုတယ်၏ ပျောက်ဆုံးနေသောအခန်း(၁၃)ကို သူတို့မြင်တွေ့ကြရလေပြီ။

“ကိုမိုးဟိန်း . . . ညာဘက်ကို နည်းနည်းတိုးရွေ့ကြည့်စမ်းပါ”

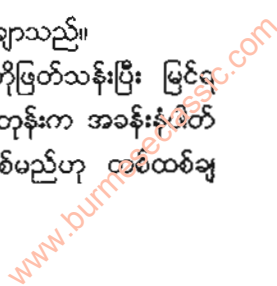
ရွှေစင်မမပြောသည့်အတိုင်း မိုးဟိန်းက ဓါတ်ပုံကိုကိုင်ထားသည့်လက်အား ညာဘက်သို့ အနည်းငယ်ရွေ့လိုက်သည်။

ဟော . . . ဟိုမှာတွေ့ရပြီ။ သပ်ရပ်ပြန့်ပြူးစွာ အိပ်ရာခင်းထားသည့်ကုတင်၊ ပြီးတော့ နံဘေးရှိစားပွဲပေါ်မှာတင်ထားသည့် စားပွဲတင်နာရီနှင့်ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း၊ ပြီးတော့ ကုတင်အောက်ခြေက ရှူးဖိနပ်တစ်ရံ . . . ။

အခန်းနံပါတ်(၁၃)အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်ပေါက်ငယ်တစ်ခုမှ ကြည့်နေမြင်နေရသလို ခံစားရ၏။ ပန်းစကြာမှန်ပြောင်းကြည့်သော ကလေးငယ်တွေလို သူတို့သုံးဦးသား ဓါတ်ပုံကို ဟိုဟိုသည်သည်နေရာရွှေ့ပြီး အခန်းအနံမြင်ရအောင် လျှောက်ကြည့်နေမိကြသည်။

ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော မြေကွက်လပ်တစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်ပြီး ဓါတ်ပုံတစ်ပုံကိုကိုင်ကာ သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြည့်နေကြသည့် သူတို့ကို အခုနေများ အခြားလူတစ်ယောက်ယောက်က တွေ့သွားခဲ့လျှင် ‘အရူးတွေ’ ဟု ပြောမှာသေချာသည်။

သူတို့သုံးယောက်ကတော့ ဓါတ်ပုံကိုဖြတ်သန်းပြီး မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် ဒီနေရာသည် တစ်ချိန်တုန်းက အခန်းနံပါတ်(၁၃) အမှန်တကယ်ရှိသွားခဲ့ဖူးသည့်နေရာဖြစ်မည်ဟု တစ်ထစ်ချယုံကြည်လိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ် ရွှေစင်မမက မသဲမကွဲ တစ်စုံတစ်ရာကိုမြင်လိုက်ရသောကြောင့် မြန်းကန် မိုးဟိန်း၏အင်္ကျီစကိုဆွဲလိုက်ပြီး . . .

“နေဦး . . . နေဦး . . . ကိုမိုးဟိန်း၊ စောစောကနေရာလေးကို ပြန်ရွှေ့ကြည့်စမ်းပါ”

သူမ၏စကားကြောင့် မိုးဟိန်းက ဓါတ်ပုံကိုင်ထားသည့်လက်ကို ညာဘက် သုံးဆယ်ဒီဂရီလောက်ဆီသို့ ပြန်ရွှေ့လိုက်သည်။

ဓါတ်ပုံကိုဖြတ်သန်း၍ ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားသော ရှေ့ထောက်တစ်ချောင်းလိုလို မသဲမကွဲမြင်ရသည်။

“ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ . . . ကိုမိုးဟိန်း၊ ရှင်လက်ကို အပေါ်တို့ဖြည်းဖြည်းချင်းမြှင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ဓါတ်ပုံကို တဖြည်းဖြည်း အပေါ်ပိုင်းသို့ ရွှေ့ရွှေ့လာသည်နှင့်အမျှ လူတစ်ယောက်၏ ခါး၊ ရင်အုပ်နှင့် ပုခုံးတို့က ပိုပြီး ပီပြင်လာသည်။

နောက်ဆုံး . . . ဓါတ်ပုံကို မိုးဟိန်းက သူဦးခေါင်းနှင့်တစ်တန်းတည်းကျအောင် ထားလိုက်သောအခါတွင်ကား . . .

“ဟင်”

သူတို့သုံးယောက်စလုံး တိုင်ပင်မထားဘဲ လွတ်ကနဲရေခွတ်လိုက်မိကြသည်။

ဓါတ်ပုံကိုဖြတ်သန်း၍ မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းက အခန်းထဲတွင်ရပ်နေသည့် လူတစ်ယောက်၏မျက်နှာ . . . ။

ထိုသူ၏မျက်နှာသွင်ပြင်က နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်ခုံးထူထူနှင့် . . . ။ ထိုသူ့မျက်လုံးများက အေးစက်နေကြသည်။

ရွှေစင်မမက သူမဘာသာသူမ တစ်ကိုယ်တည်းကြားသာရုံ

ပွင့်တပွင့်ပြောလိုက်မိ၏။

“ဒီလူဟာ အခန်းနံပါတ်(၁၃)မှာ နောက်ဆုံးတည်းခိုသွားတဲ့ ခန်းသည်ပဲ၊ မဟာသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းဆိုတာ သူ့ကိုရည်ညွှန်းတာပဲဖြစ်ရ မယ်”

“မဟာသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းဟာ ဘာလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိခဲ့ပြီပေါ့ ဟုတ်လား ကိုမိုးဟိန်း”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါဟာ အခန်းနံပါတ်(၁၃)မှာ နောက်ဆုံး နေသွားတဲ့ ခရီးသည်ပဲ ဦးရွှေဖံအောင်”

“ဪ...”

ဦးရွှေဖံအောင် ရေရွတ်လိုက်သော ‘ဪ’ ဆိုသည့်အသံက ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် စိတ်ပျက်အားလျော့သံပေါ်လွင်နေသည်။ သူက...

“ခင်ဗျားပြောသလိုမျိုး တချို့လူအတော်များများလည်း တွေး ခဲ့ကြဖူးပါတယ်။ ဒီလိုပစ္စည်းတွေရှိရင် ပစ္စည်းတွေရဲ့ပိုင်ရှင် ခရီးသည် တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိခဲ့ရမယ်ဆိုတဲ့ကောက်ချက်နဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွေးက မမှန်ခဲ့ပါဘူး ကိုမိုးဟိန်း။ ကျွန်တော် နှစ်ရှည်လများ သုတေသနလုပ်ထားတဲ့ အချက်အလက်တွေကိုထောက်ရှင် အဲဒီအခန်း ထဲမှာ ခရီးသည်ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သည်တစ်ခါပြုံးရမည့်သူက မိုးဟိန်းအလှည့်ဖြစ်သည်။ မိုးဟိန်း က...

“အဲဒီခရီးသည်ကို ကျွန်ုပ်မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့ပြီးပြီ ဦးရွှေဖံ အောင်”

“ဗျာ...”

အိန္ဒြေကောင်းလွန်းသော ဦးရွှေဖံအောင်ပင်လျှင် သတိ လက်လွတ်ဖြစ်ကာ ယောင်ယမ်းအော်ဟစ်လိုက်လေသည်။ မိုးဟိန်း က...

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီခါတ်ပုံတွေထဲက အနက်ရောင်ခြောင် ဖြစ်နေတဲ့ခါတ်ပုံဟာ ထူးဆန်းတဲ့ အိတ်စီရေ (X-Ray) မှန်ချပ်လို ထွင်းဖောက်ပြီး အတိတ်ကအမှန်တကယ်ရှိသွားခဲ့ဖူးတဲ့ အခန်းနံပါတ် (၁၃)ကိုမြင်ရတယ်။ အဲဒီအခန်းထဲမှာ ခရီးသည်တစ်ယောက်ရင်နေ တာလည်း ကျွန်ုပ်မြင်ခဲ့ရတယ် ဦးရွှေဖံအောင်”

အခန်း (၂၈)

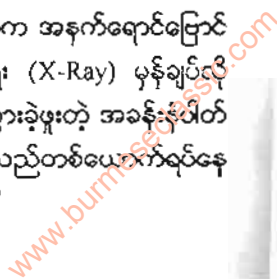
မိုးဟိန်းက ခါတ်ပုံများကို ဦးရွှေဖံအောင်၏စားပွဲပေါ်သို့ ဖန် ချလိုက်ရင်း...

“ဒါတွေဟာ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေကိုသိမ်းထားတဲ့ လျှို့ဝှက် ဂူဆီသွားဖို့ မြေပုံလို ခင်ဗျားထင်ထားတာမှားသွားပြီ ဦးရွှေဖံအောင် ဦးရွှေဖံအောင်က ခါတ်ပုံတွေကို ဝမ်းသာအားရပုံကြည့်နေ ရာမှ မျက်နှာထားတစ်မျိုးပြောင်သွားပြီး မိုးဟိန်း၏မျက်နှာဆီသို့ ဖြည်း ဖြည်းချင်းမော့ကြည့်သည်။

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ကိုမိုးဟိန်း”

“ဒီခါတ်ပုံတွေဟာ မဟာသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းကိုပြတဲ့ ခါတ်ပုံတွေ

ပဲ”

ဦးရွှေဇံအောင်က ခေါင်းကိုးစိုက်စိုက်ချထားပြီး တင်ပို့လုပ်
နေ၏။ ပြီးမှ

“ရှင်းသွားပြီ... ရှင်းသွားပြီ။ ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့ ကျမ်းစာအုပ်
ထဲမှာ ကျုပ်နားမလည်တဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေပါနေတာကို အခုမှ
သဘောပေါက်တော့တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဖိုးသူတော်ကြီးက ပစ္စည်းတွေ
ဝှက်ထားတဲ့လိုဏ်ဂူကို ဂူသင်္ချိုင်းဆိုတဲ့အသုံးအနှုန်းနဲ့ ရည်ညွှန်းထား
တာကိုး”

“ဘာ... ဂူသင်္ချိုင်းဟုတ်လား။ ခင်ဗျားဆိုလိုတဲ့သဘောက
အဲဒီခရီးသည်ဟာ သေပြီလို့ဆိုလိုချင်တာလား”

“မပြောတတ်ဘူးလေ ကိုမိုးဟိန်း။ အဲဒီလူ အပြင်မှာရှိတယ်
ဆိုရင် ဒီလောက် သဲသဲမဲမဲလိုက်ရှာနေတဲ့ ဂန္တိရမုဆိုးတွေထဲက တစ်
ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက်လောက်တော့ အနံ့ခံမိရမှာပေါ့။ အဲ...
အပြင်လောကမှာမရှိလို့ ပစ္စည်းတွေဝှက်ထားတဲ့လိုဏ်ဂူထဲမှာ ရောက်
နေပြီဆိုရင်လည်း ဒီလောက်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် အရှင်လတ်
လတ် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမှာတဲ့လားဗျာ။ အလောင်းအဖြစ်နဲ့ပဲ တွေ့
မှာပေါ့”

သူ့စကားက ယုတ္တိတော့ရှိသည်ဟု မိုးဟိန်းတွက်ဆမိ၏။
ဦးရွှေဇံအောင်ကပင် ဆက်၍ . . .

“အဲဒီအလောင်းကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ မဟာ
သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းဖြစ်ဖို့ သေချာသလောက်ရှိတယ် ကိုမိုးဟိန်း။ ဘာဖြစ်
လို့လဲဆိုတော့ ကျန်တဲ့သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေအားလုံးဟာ သက်မဲ့အရာ
ဝတ္ထုတွေချည်းပဲ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သက်ရှိဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲ
ပါတာမဟုတ်လား”

ဦးရွှေဇံအောင်၏စကားကြောင့် မိုးဟိန်းက သက်ပြင်းကိုချ
လိုက်ရင်း . . .

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီလျှို့ဝှက်လိုဏ်ဂူကို ဘယ်မှာသွားရှာရမှာလဲ ဗျာ

ကျုပ်တို့မှာ မြေပုံမှမရှိဘဲ”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောနေသည့် မိုးဟိန်း၏စကားကြောင့်
ဦးရွှေဇံအောင်ကပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“ဟောဒီခါတ်ပုံတွေဟာ လမ်းညွှန်မြေပုံတွေပါလို့ ခင်ဗျား ကို
ကျုပ်ပြောထားသားပဲ ကိုမိုးဟိန်းရဲ့”

“ဘာပြောတယ်ဦးရွှေဇံအောင်၊ ဒီ ဘာမှသဲသဲကွဲကွဲမမြင်
ရတဲ့ . . .”

“တစ်ခိတ်ကလေးမလောပါနဲ့ ကိုမိုးဟိန်း။ ခင်ဗျားအိတ် ထဲမှာ
သက်ဦးဆိကယူထားတဲ့ဖောင်တိန် ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ ဖောင်တိန်နဲ့
ဟောဒီခါတ်ပုံတွေပေါ်ကို ထိုးစိုက်လိုက်စမ်းပါ”

“ဟာ . . . ခင်ဗျားရှူးနေသလား ဦးရွှေဇံအောင်”

ဦးရွှေဇံအောင်က မိုးဟိန်းကို ကလေးတစ်ယောက်ကိုကြည့်
သလိုမျိုး ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ကျုပ်ပြောသလိုသာလုပ်ကြည့်စမ်းပါ ကိုမိုးဟိန်း”

သူ့တိုက်တွန်းစကားကြောင့် မိုးဟိန်းက အိတ်ထဲမှဖောင်တိန်
ကို ထုတ်ယူပြီး ခါတ်ပုံတစ်ချပ်ချင်းစီကို ထိုးစိုက်လိုက်သည်။

ဖောင်တိန်အသွားနှင့်ထိလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝေဝါး
နေသောခါတ်ပုံပေါ်မှာ အမှန်အစကားများသည် တဖြည်းဖြည်းစုစည်း
ကာ ပုံရိပ်သဏ္ဍာန် ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လာတော့သည်။

မိုးဟိန်းက မယုံနိုင်စွာဖြင့် . . .

“ဒီနည်းကို ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိသလဲ ဦးရွှေဇံအောင်”

“သိပ်မအံ့ဩပါနဲ့ ကိုမိုးဟိန်း။ ဖိုးသူတော်ကြီးကိုယ်တိုင်ရေး
ထားတဲ့ မှတ်တမ်းကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ် ကျုပ်လက်ထဲမှာရှိနေတာ
ခင်ဗျားလည်းသိမှာပေါ့။ အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ အီဂျစ်လိုရေးထားတဲ့ သိဒ္ဓိ
ဝင်ပစ္စည်းတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျုပ်သိထားတယ်လေ”

မိုးဟိန်းက သူ့စကားကိုနားထောင်ရင်း ခါတ်ပုံများကို တစ်ပုံ

ချင်းစီကောက်ကြည့်လိုက်၏။

ပထမဆုံးခါတ်ပုံတစ်ပုံက ထောင့်ချိုးတွင်ကျိုးပဲ့နေသော သစ်သားကနတ်ပန်းတစ်စွန်းတစ်စပါရှိသည့် သစ်လုံးတိုင်ကြီးတစ်လုံးပုံဖြစ်သည်။ ထိုတိုင်၏အလယ်နားလောက်တွင် တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကို မြွေနှစ်ကောင်ပတ်နေသည့် ပုံတစ်ပုံထွင်းထား၏။

နောက်တစ်ပုံကတော့ တံခါးပေါက်ပိုင်းပိုင်းကြီးတစ်ခုပုံဖြစ်သည်။

တတိယတစ်ပုံမှာ 'ဆင်ဂူ' ဟုခေါ်သော တရုတ်စစ်သူကြီးနတ်ပုံပုံဖြစ်သည်။ ထိုနတ်ရုပ်၏ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မြွေတစ်ကောင်နှင့် ပင်လယ်လိပ်တစ်ကောင်တို့ ပါရှိ၏။

စတုတ္ထမြောက်ပုံတွင် ပါးစပ်ထဲမှာ ရွဲလုံးကိုက်ထားသော မြွေရုပ်တစ်ရုပ်ပုံကို တွေ့ရသည်။

ပဉ္စမမြောက်ပုံက ဘုရားဝတ်ပြုသည့်ခန်းမတစ်ခု၏ကြမ်းပြင်ဖြစ်ပြီး အနက်ရောင်ကျောက်ပြားများ အပြည့်ခင်းထားသည်။ ဝတ်ပြုရမည့်နေရာတွင်ကား အဖြူရောင်ကျောက်ပြားကြီးတစ်ချပ်ရှိပြီး ထိုကျောက်ပြားပေါ်တွင် တြိဂံထဲ၌ မျက်လုံးတစ်လုံးရှိနေပုံကို ထွင်းထုထား၏။

ဆဋ္ဌမမြောက်ပုံကတော့ ကြည့်မှန်ပိုင်းကလေးတစ်ချပ်ပုံပုံဖြစ်သည်။

သတ္တမမြောက်ပုံမှာ မှစ်ဦးဝင်းတံခါးတိုင်လုံးကြီးတစ်ခုပုံပုံဖြစ်ပြီး ထိုတိုင်၏အရိပ်က လူသွားလမ်းပေါ်သို့ကျနေ၏။

အဋ္ဌမမြောက်ပုံကား မိုးဟိန်း၏မှတ်မိစိတ်ထဲတွင် ဆွဲခွာချ၍မရအောင်ဖြစ်နေသည့် လူတစ်ယောက်၏မျက်နှာ...။

"ဟာ... ဒီလူဟာ အခန်းနံပါတ်(၁၃)ထဲမှာရပ်နေတဲ့ ခန့်သည်ပဲ"

ထိုသို့ပြောလိုက်သည့် မိုးဟိန်း၏စကားကြောင့် ဦးရွှေခံ

အောင်က ထိုခါတ်ပုံကို ဆွဲယူပြီးကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ...။

"ဒါဆိုရင် လျှို့ဝှက်လိုက်ထဲကထဲရောက်တဲ့အခါ ဟောဒီလူရဲ့ အလောင်းကို ခင်ဗျားတွေ့ရမယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပါယ်ပဲပေါ့။ မဟာသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းဟာ အဲဒီခရီးသည်ဖြစ်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်းပြည့်နီးပါးဖြစ်သွားပြီကိုမိုးဟိန်း"

မိုးဟိန်းက ခါတ်ပုံထဲရှိ ကနတ်ပန်းအကျိုးအပျက်များနှင့် ယုက်နွယ်နေသော တိုင်လုံးကြီးကိုကြည့်ရင်း...

"ဒီလိုသစ်လုံးတိုင်မျိုးကတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာမှ တွေ့ရတတ်တဲ့တိုင်မျိုးပဲဗျာ"

ဦးရွှေခံအောင်က ခေါင်းညိတ်ရင်း...

"ဟုတ်တယ်၊ တိုင်ပေါ်မှာထွင်းထားတဲ့ တောင်ဝှေးကို မြွေနှစ်ကောင်ပတ်နေပုံက ဖိုးသူတော်ဆိုတဲ့ အမှတ်တံဆိပ်ပဲ"

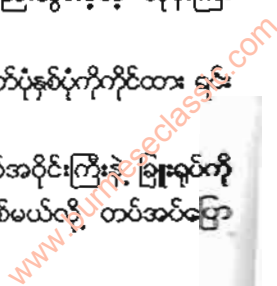
"ဟင်... အဲဒါ ဆေးပညာရဲ့အမှတ်တံဆိပ်မဟုတ်ဘူးလား"

"နောက်ပိုင်းကျမှ ဒါကို ဆေးပညာကယူပြီး အသုံးပြုတာပါ ကိုမိုးဟိန်း။ တကယ်တော့ ဒါဟာ ဟားမီးစ် (Hermes) နတ်ဘုရားရဲ့ သင်္ကေတပဲ၊ ဟားမီးစ်ဆိုတဲ့ဝေါဟာရကနေ ဟာမစ် (Hermit) လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတဲ့ ဖိုးသူတော်ဖြစ်လာတာပေါ့"

"ဒါဆို ဒီပုံဟာ ဖိုးသူတော်ကြီးတည်းသွားခဲ့တဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရည်ညွှန်းတာပဲ ဦးရွှေခံအောင်"

ဦးရွှေခံအောင်က မော်မကြည့်ဘဲ ခါတ်ပုံနှစ်ပုံကိုကိုင်ထား ရင်း...။

"ဟောဒီပုံတွေမှာပါတဲ့ တံခါးပေါက်အပိုင်းကြီးနဲ့ မြူးရုပ်ကို ကြည့်ပြီး ဒါဟာ တရုတ်ဘုံကျောင်းတစ်ခုဖြစ်မယ်လို့ တပ်အပ်ပြော"

လို့ရတယ်ဗျာ'

“ဘယ်နားကဘုံကျောင်းဖြစ်မယ်ထင်သလဲ”

မိုးဟိန်း၏အမေးကြောင့် ဦးရွှေခံအောင်က ဆင်ဂူတရုတ် နတ်ရုပ်ပါသောခါတ်ပုံကို ကောက်ကိုင်ကြည့်ပြီး . . .

“ဆင်ဂူဆိုတဲ့နာမည်ဟာ ဂူဝံကြယ်ကိုကိုယ်စားပြုတဲ့ တရုတ် နတ်စစ်သည်တစ်ပါးပဲ ကိုမိုးဟိန်း၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မြောက်ဘက် အရပ်လို့ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ရတော့မှာပဲ”

မိုးဟိန်းက အဓိပ္ပါယ်တစ်ခုချင်းစီကို ဆက်စပ်၍စဉ်းစားလိုက် ပြီး . . .

“ဒါဆိုရင် ဖိုးသူတော်ကြီးတည်းခိုသွားတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း ရဲ့ မြောက်ဘက်အရပ်မှာရှိတဲ့ ဘုံကျောင်းတစ်ခုလို့ ရည်ညွှန်းထား တာပေါ့၊ ဟုတ်ပါ့မလား ဦးရွှေခံအောင်”

ဦးရွှေခံအောင်က သူ့မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက် ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာကတော့ ငြင်းနေစရာလိုမယ် မထင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် အခုသွား ကြည့်ကြမှာပဲဥစ္စာ၊ ဘယ်နယ်လဲ ကိုမိုးဟိန်း”

ဦးရွှေခံအောင်က စိန်ခေါ်သည့်လေသံဖြင့်ပြောရင်း ထရပ် လိုက်သည်။ မိုးဟိန်းကလည်း သွားရန်အသင့်ပင်။

သူဦးနှောက်ထဲ၌ ရွှေစင်မမဇာတ်ပေးစကားသံကို ပြန် ကြားယောင်လာသည်။

‘ဦးရွှေခံအောင်ကို မယုံနဲ့၊ အဲဒီလူဟာ အရမ်းဉာဏ်များပြီး ကောက်ကျစ်တတ်တယ်’

‘သတိထားပြီးသွားပါအာစရိ၊ ကျွန်တော်တို့ ဟောဒီဘူတာ ခုံလေးရှေ့ကပဲ အာစရိပြန်အလာကို စောင့်နေပါမယ်’

လွယ်မော်ဘူတာရုံရှေ့တွင်ရပ်ရင်း သူ့ကိုနှုတ်ဆက်လိုက် သည့်

ရာဂျူး၏မျက်နှာကိုလည်း ဖျတ်ကနဲမြင်ယောင်၏။

အားလုံးကို သူ့အတွေးထဲမှမောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး မိုးဟိန်း က ဦးရွှေခံအောင်ဘက်သို့လှည့်ကာ . . .

“ကဲ . . . သွားမယ်ဆိုလည်းသွားကြတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အခု ကတည်းက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသံကာမဖြစ်ရအောင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံးမှာရှိတဲ့ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေအားလုံး ထား မှစ်ခုံကြရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားသဘောပါပဲ ကိုမိုးဟိန်း၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဆီက သော့နဲ့ ကျွန်တော့်ဆီက စားပွဲတင်နာရီကိုတော့ ယူခဲ့မှဖြစ်မယ်၊ လျှို့ဝှက်လိုဏ်ဂူကိုဖွင့်တဲ့နေရာမှာ ဒီနှစ်ခုကိုသုံးပြီးဖွင့်ရမှာ”

မိုးဟိန်းက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဦးရွှေခံအောင် က . . .

“ဘာလဲကိုမိုးဟိန်း၊ ကျွန်တော်ပြောတာကို မယုံလို့လား၊ ကျွန်တော်က ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို (၃)နှစ်လောက် အချိန်ယူကြိုးစားပြီး အဓိပ္ပါယ်ဖော်ထားရတာဗျာ”

“ခင်ဗျားရဲ့စားပွဲတင်နာရီက ဘယ်လိုအစွမ်းထက်သလဲ”

“အဲဒီနာရီရဲ့သံပတ်ကိုလှည့်လိုက်ရင် ကြေးဝါသတ္တုတွေအား လုံး အရည်ပျော်ကျကျန်တယ် ကိုမိုးဟိန်း”

ဦးရွှေခံအောင်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဆင် ယင်ထားသော သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေကိုချွတ်ကာ စားပွဲပေါ်သို့တင်သည်။

မိုးဟိန်းကလည်း သူ့ဘောင်ဘီအိတ်ထဲတွင်ပါသည့် ဂျိုကာ ဖဲချပ်၊ ဖောင်တိန်နှင့် မီးခြစ်တို့ကိုထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်ချထားလိုက် သည်။ ပြီးနောက် . . .

“ဖိုးသူတော်ကြီးတည်းသွားတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဘယ်မှာ ရှိသလဲဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျားသိတယ်နော်”

ဦးရွှေခံအောင်က စိတ်မရည်စွာဖြင့် ခေါင်းညှိတ်ပြပြီးနောက် . .

“လာ... သွားကြစို့ ကိုမိုးဟိန်း”

“နေဦး... ဟောဒီမှန်ချုပ်ကလေးတော့ လိုလို့မယ်မယ် ယူခဲ့ဦးမယ်ဗျာ”

မိုးဟိန်းကပြောရင်း မုတ်ဆိတ်ရိတ်သည့်မှန်ကလေးတစ်ချပ်ကို အိတ်ထဲသို့ကောက်ထည့်လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကိုမိုးဟိန်း၊ အရေးထဲမှ မုတ်ဆိတ်ရိတ်စို့တော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

မိုးဟိန်းက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် . . .

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကြုံတွေ့ထားတဲ့အချက်ကလေးတစ်ချက် ရှိနေလို့ပါ”

အခန်း (၂၉)

ဝါးရုံပင်များက ရှည်လျားကိုင်းညွတ်လျက် ထူထပ်စွာပေါက်နေကြသည်။ ခြောက်သယောင်းနေသော သစ်ရွက်ကြွေတွေကလည်း မြေပြင်အနှံ့ရှုပ်ပွဲကာ တင်းကြမ်းပြည့်နေ၏။ သည်နေရာကိုကြည့်ရသည်မှာ ဟိုစဉ်တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဘုံကျောင်းတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပုံပေါ်၏။

မိုးဟိန်းက ဘုံကျောင်းပျက်အဝင်ဝတွင်ရှိသော မုခ်ဦးတံခါးတိုင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဓါတ်ပုံထဲတွင် နေရောင်ထိုးနေသော ဝင်းတံခါးတိုင်မှာ ဒီတိုင်ပင်ဖြစ်မှန်း မြင်ရုံနှင့်သိလိုက်၏။

ထုနှင့်ထည်နှင့် အခိုင်အမာတည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သော ကြောင့် နှစ်ပရိစ္ဆေဒများစွာကြာမြင့်ခဲ့သော်လည်း ပြိုကျပျက်စီးသွား

ခြင်းမရှိသေး။ မိုးဒဏ်လေဒဏ်ကြောင့် တစ်ပိုင်းတစ်စပဲ့ထွက်နေသည် လောက်ကိုသာ တွေ့ရ၏။

“လာလေ... ကိုမိုးဟိန်း၊ အထဲကိုဝင်ရအောင်၊ သေချာ နေပြီပဲ”

ဦးရွှေဖံအောင်ကပြောပြီး စိတ်မြန်လက်မြန်ဖြင့် ဘုံကျောင်း ဝင်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ ဘုရားကျောင်းအဝင်တံခါးပေါက်ဝိုင်းကြီးနှင့် ခြူးရုပ်တိုမှာလည်း လမ်းညွှန်ဓာတ်ပုံထဲကအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဘုရားဝတ်ပြုသည့်အဆောင်ကား အမိုးအကာများပျက်စီးစ ပြုနေလေပြီ။ သို့သော် ကြမ်းခင်းကျောက်ပြားများကိုကား အခိုင်အမာ ပင်တွေ့ရလေသည်။

ဘုရားရုပ်ပွားတော်များထားရာနေရာဟုယူဆရသည့် အုတ်ခုံ မြင့်လေး၏ရှေ့တည့်တည့်တွင် သူတို့ရှာနေသော အဖြူရောင်ကျောက် ပြားကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဦးရွှေဖံအောင်က ထိုကျောက်ပြားပေါ်မှ ဖုန်မှုန့်နှင့်အမှုက် သရိုက်များကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ဖယ်ရှားလိုက်ရင်း . . .

“ဟော... ဒီမှာ၊ တွေ့ပြီ ကိုမိုးဟိန်း”

ကျောက်ပြားပေါ်တွင် ထွင်းထုထားသည့် တြိဂံထဲမှမျက်လုံး ပုံ (Trinacria) သင်္ကေတကို တွေ့မြင်ကြရလေသည်။ ဦးရွှေဖံအောင် က ကျောက်ပြားကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့်ထုကြည့်လိုက်သည့်အခါ လိုဏ် သံပါနေသည်ကို ကြားရ၏။

“သေချာပြီ ကိုမိုးဟိန်း... ဒါ မြေအောက်ခန်းကိုဆင်းတဲ့ အဝင်တံခါးပဲ။ ဒီတံခါးကိုဖွင့်ဖို့ သော့ချက်တစ်ခုတော့ရှိလိမ့်မယ်”

မိုးဟိန်းက ဦးရွှေဖံအောင် ဘာဆက်ပြောမည်ကို စောင့် ကြည့်ရင်း အကဲခတ်နေလိုက်၏။ ဦးရွှေဖံအောင်က မျက်မှောင်ကို ကျုံ့ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကိုနှောတ်ပစ်လျက် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်လျှောက်နေ၏။

မိုးဟိန်းက လမ်းညွှန်ဓာတ်ပုံများထဲတွင်ပါသည့် ကြည့်မှန် ဝိုင်းလေးကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ သူလိုရမယ်ရယူလာသော မုတ် ဆိတ်ရိတ်မှန်လေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ စမ်းသပ်ကြည့်တာ အရှုံး တော့မရှိနိုင်ဘူးဟု သူ့ကိုယ်သူအားပေးရင်း သူ့အတွေးကို အကောင် အထည်ဖော်ကြည့်လိုက်သည်။

တြိဂံထဲရှိ မျက်လုံးသင်္ကေတ အပေါ်တည့်တည့်သို့ မှန် ချပ်ကလေးကိုချလိုက်သည်။ ဘုံကျောင်းခန်းမ၏ ဘုရားစင်အထက် နားရှိ အပေါက်ငယ်တစ်ခုမှ အခန်းတွင်းသို့ကျနေသော နေရောင် ခြည်သည် မှန်ပေါ်သို့ထိခတ်လိုက်သောအခါ ရောင်ပြန်ဟပ်သွားပြီး တစ်ဖက်ခုံရုံရှိ လေးထောင့်အုတ်ကွက်တစ်ခုပေါ်သို့ ကျသွားသည်။

“ဟုတ်ပြီ... ”

မိုးဟိန်းက ဝမ်းသာအားရဖြင့် အလင်းရောင်ပြန်ဟပ်နေ သောအုတ်ချပ်ကို ဆွဲဖယ်ထုတ်ဖို့ကြိုးစားကြည့်၏။ မရ... မည်သည့် လျှို့ဝှက်ချက်မှလည်းမရှိ။ ရိုးရိုးသာမန်အုတ်တစ်လုံးသာ ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး”

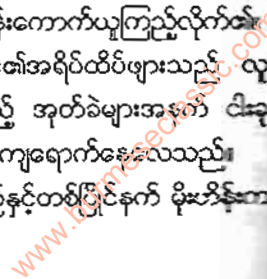
မိုးဟိန်းက စိတ်ထဲမှတိုးတိတ်စွာညည်းတွားလိုက်သည်။ ငါ ဘာမှားနေပါလိမ့်။ အဲသည်အခိုက်အတန့်မှာပင် သူ့ခေါင်းထဲသို့ အတွေး တစ်ခု ဖျတ်ကန်ဝင်လာ၏။

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ ဟိုဓာတ်ပုံဟာ အချိန်ကိုရည်ညွှန်း တာပဲ”

စာအိတ်ထဲမှဓာတ်ပုံများကို သွန်ချကာ မှန်ဦးတံခါးတိုင်ကို နေရောင်ထိုးနေသည့်ပုံအား ကမန်းကတန်းကောက်ယူကြည့်လိုက်၏။

ဓာတ်ပုံထဲတွင် မှန်ဦးတံခါးတိုင်၏အရိပ်ထိပ်ဖျားသည် လူ သွားလမ်းကလေးကိုဘောင်ခတ်ထားသည့် အုတ်ခဲများအနက် ငါးခု မြောက်အုတ်ခဲ၏ အပေါ်တည့်တည့်တွင် ကျရောက်နေလေသည်။

ဒါကို သဘောပေါက်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိုးဟိန်းက

မုခ်ဦးတစ်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့၏။ နေရောင်အောက်တွင် တံခါးတိုင်၏အရိပ်က ခြေလှမ်းနှစ်ဖဝါးစာမျှပင်ရှိသေးသည်။

လူသွားလမ်းကိုဘောင်ခတ်ထားသည့် အုတ်ခဲများကား သက်တမ်းရှည်ကြာလွန်း၍ မြေမှုန့်ဖြစ်သွားကြပြီထင်သည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။

မိုးဟိန်းက သူ့နောက်သို့ အူကြောင်ကြောင်ဖြင့်လိုက်ပါလာသည့် ဦးရွှေဖံအောင်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး

“ကျွန်တော့်ကို ဒီနားဝန်းကျင်က အုတ်ခဲတစ်လုံးလောက် ရှာပေးစမ်းပါဗျာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ”
အရေးထဲမှ ဦးရွှေဖံအောင်က ပြန်မေးနေသေးသည်။

“ရှာမှာသာရှာခဲ့စမ်းပါဗျာ၊ ပြီးရင် ကျွန်တော်ပြောပြပါ့မယ်၊ ဪ... ဒါနဲ့ အုတ်ခဲအကျိုးအပဲ့တော့ မဖြစ်စေနဲ့နော်”

ဦးရွှေဖံအောင်ထွက်သွားပြီး အတန်ကြာသည့်အခါတွင် ဘယ်ကရှာလာမှန်းမသိရသော ညစ်ပတ်ပေရေနေသည့် အုတ်ခဲတစ်လုံးကိုကိုင်ကာ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြင့် ပြန်ရောက်လာသည်။

မိုးဟိန်းက ထိုအုတ်ခဲ၏အလျားဖြင့် တိုင်အောက်ခြေမှစကာ အုတ်ခဲငါးလုံးစာအကွာအဝေးကို တိုင်းတာလိုက်သည်။ ထို့နောက် ငါးခုမြောက်အုတ်ခဲရှိရမည့်နေရာတွင် တိုင်ငုတ်တိုလေးတစ်ခုကိုစိုက်လိုက်ပြီး ဦးရွှေဖံအောင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ . . .

“ဟောဒီနေရာကို မုခ်ဦးတံခါးတိုင်ရဲ့ အရိပ်ရောက်လာတဲ့ အချိန်ဟာ လျှို့ဝှက်မြေအောက်ခန်းကို ကျွန်တော်တို့ဖွင့်နိုင်မယ့်အချိန်ပဲ”

မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင်။ နေရောင်ခြည်က ကျွန်ုပ်သန်းလာသည်နှင့်အမျှ မှန်ချပ်မှရောင်ပြန်ဟပ်နေသော အလင်းကွက်ကလေးက ရွှေလျားသွားသည်။

မိုးဟိန်းက ရောင်ပြန်အလင်းကွက်ကလေး ရောက်ရှိနေသည့် နံရံမှအုတ်ကွက်ကို သေသေချာချာဂရုစိုက်ပြီးကြည့်လိုက်၏။ အမြင်အားဖြင့်တော့ ဘာမှမထူးခြား။ သို့သော် လက်ဖြင့်တွန်းကိုင်ကြည့်လိုက်သောအခါ အုတ်ချပ်က အနည်းငယ်လှုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မိုးဟိန်းက အုတ်ချပ်ကို နံရံမှကွာထွက်လာအောင် ခဲရာခဲဆစ်ကော်ထုတ်လိုက်ရ၏။

“ဟုတ်ပြီ. . . ဟုတ်ပြီ. . . အဲဒါပဲ”

ဦးရွှေဖံအောင်က ဝမ်းသာအားရအော်ပြောလိုက်သည်။ အုတ်ချပ်ကွာသွားသည့်နေရာတွင် သော့တစ်ချောင်းပုံသဏ္ဍာန် အသေးစိတ်ထွင်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မိုးဟိန်းက သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ အခန်းနံပါတ်(၁၃)သော့ကိုထုတ်ယူပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

နံရံမှာထွင်းထားသည့် သော့ပုံနှင့်တစ်ထပ်တည်းဖြစ်၏။ သော့တံတွင်ပါရှိသော အချိုင့်အကွေးကလေးများကအစ တစ်သဝေမတိမ်းဖြစ်သည်။ မိုးဟိန်းက သော့ကို ပုံစံတူထွင်းထားသည့်မျက်နှာပြင် ထဲသို့ ထည့်သွင်းလိုက်သည်။ အံဝင်ခွင်ကျပင် ကွက်တိ တစ်သားတည်းဖြစ်သွားသည်။

ပြီးနောက် မိုးဟိန်းက ဖိချလိုက်ရာ. . .

“ဝေါ. . . ဂွီ. . .”

မြည်ဟီးသံကြီးနှင့်အတူ အဖြူရောင်ကျောက်ပြားတစ်ချပ်ပင် နိမ့်ဝင်သွားပြီး မြေအောက်ခန်းတံခါးပေါ်လာလေတော့သည်။

ဦးရွှေဖံအောင်က ဦးဆောင်ကာ မြေအောက်ခန်းလျှောက်အတိုင်း ဓါတ်မီးကိုထိုးပြီးဆင်းသွား၏။ မိုးဟိန်းကလည်း ဆင်းလိုက်သွားလိုက်၏။ မိုးဟိန်း၏စိတ်ထဲတွင်ကား မြေအောက်ခန်းထဲသို့ဆင်း

သည့်လှေကား ဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခန်းမကျယ်ကြီးတစ်ခု သို့မဟုတ် ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုကိုတွေ့ရပြီး အထဲတွင် သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းများ တစ်ပုံတစ်ပင်တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။

သို့သော် သူ့အထင်နှင့်အမြင်မှာ တက်တက်စင်အောင် လွဲထွား၏။

ရှေ့တွင်မြင်လိုက်ရသည်ကား အုတ်နံရံကြီးတစ်ချပ်ဖြင့် ကာဆီးကာ ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည့် အခန်းငယ်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

မိုးဟိန်းရင်ထဲ၌ ဟာသွား၏။ ဟင်... ဘာမှလည်းမရှိပါလားဟု စိတ်ထဲမှရှေ့တွင်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ် ဦးရွှေဖိအောင်က မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ အုတ်နံရံဆီသို့ လက်နှိပ်ခါတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်လိုက်၏။ အုတ်နံရံအလယ်တွင် (၅)ပေပတ်လည်ခန့်ရှိသော ကြီးမားလှသည့် တံဆိပ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

“ဒါ အလင်းတော်ဂိုဏ်းရဲ့ လျှို့ဝှက်တံဆိပ်ပဲ၊ 'Earth' 'Air' 'Fire' 'Water' ဆိုတဲ့ စာလုံးလေးလုံးကို အတည့်ကြည့်ကြည့် ဇောက်ထိုးကြည့်ကြည့် ဖတ်လိုရအောင် ဒီနိုင်းလုပ်ထားတာ”

ဦးရွှေဖိအောင်က တတွတ်တွတ်ပြောရင်း ထိုတံဆိပ်ပေါ်တွင် ကပ်ငြိနေသည့်ဖုန်မှုန့်များကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ လက်နှိပ်ခါတ်မီးအလင်းရောင်အောက်တွင် တံဆိပ်က ချောင်ပြန်ဟပ်ကာ ဝင်းကနဲလက်သွားသည်။

“ဟာ... ဒီတံဆိပ်ကို ကြေးနဲ့လုပ်ထားတာဗျ”

ဦးရွှေဖိအောင်က ဝမ်းသာအားရပြောရင်း သူ့အိတ်ထဲမှ စားပွဲတင်နာရီကို အသာထုတ်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် နာရီကို ဂရုတစိုက်ကိုက်ကာ သံပတ်ပေးသည့်သော့သီးကို ဖြည်းဖြည်းစွာလှည့်လိုက်၏။ နောက်... ထိုနာရီကို နံရံတွင်မြှုပ်ထားသော ကြေးဝါတ်ဆိပ်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး နောက်သို့ခြေလှမ်းအနည်းငယ် ဆုတ်ပြီး ဘာဖြစ်လာမည်ကို သတိဖြင့်စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ရဲ့...”

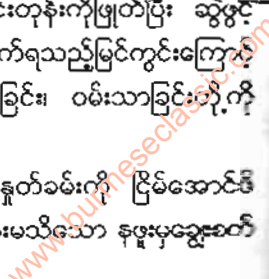
သတ္တုကို ပြင်းထန်သောအက်ဆစ်တစ်ခုဖြင့် လောင်မြိုက်လိုက်သလို တရံရဲ့မြည်သံနှင့်အတူ အနီးအငွေ့တွေ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား...

“ဝုန်း...”

ကြေးတံဆိပ်ကြီးတစ်ခုလုံး တစ်စစီပြိုကျကာ လူဝင်ပေါက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။ ထိုဝင်ပေါက်၏နောက်ကွယ်တွင် ကား အံ့ဂုက်သံတံခါးတစ်ချပ်...။

ဦးရွှေဖိအောင်က သံတံခါး၏မင်းတုန်းကိုဖြုတ်ပြီး ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ တံခါးပွင့်သွားသောအခါ မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် မိုးဟိန်းရင်ထဲတွင် တုန်လှုပ်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းတို့ကို ပြိုင်တူခံစားလိုက်ရသည်။

တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာသောနှုတ်ခမ်းကို ငြိမ်အောင်မီ ကိုက်ကာ ဘယ်ကဘယ်လို စို့ထွက်လာမှန်းမသိသော နဖူးမှညွှေဆတ်

၁၂၀ ■ သတိုးတေး

တို့ကိုထုတ်ရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အကျယ်(၅)ပေခန့်သာရှိသော် လည်း ရှည်လျားလှသည့်အခန်းတစ်ခု။

ထိုအခန်း၏ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အတန်းလိုက်စီ ထားသော ဖန်ပေါင်းချောင်များထဲ၌ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းများစွာကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

အခန်း၏တစ်ဖက်အဆုံးတွင်ကား ခေါင်းတလားပမာသဏ္ဍာန် တူသော သေတ္တာရှည်တစ်လုံး...။

အခန်း (၃၀)

“ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ မဟာသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းကို တွေ့ပြီလို့ တော့ထင်တာပဲ”

မိုးဟိန်းက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မပေါ်လွင်အောင်ထိန်းရင်း ပြောလိုက်သော်လည်း အသံကတုန်ခါနေသေးသည်။ ဦးရွှေစံအောင် က ...

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်လိုချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်လိမ့်မယ်လို့ထင်တာပါပဲဗျာ”

“ကျွန်တော့်သမီးလေးကိုပြန်ရပြီးရင်တော့ ဒီသော့ကို ခင်ဗျား ပဲယူလိုက်ပါတော့ ဦးရွှေစံအောင်၊ တန်ခိုးတွေသိဒ္ဓိတွေ ကျွန်တော် မလိုချင်ပါဘူး”

ဦးရွှေစံအောင်က ကျေးဇူးတင်သည့်အကြည့်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြုရင်း . . .

“ခင်ဗျားအကူအညီသာမပါရင် ကျွန်တော် ဒီနေရာကိုရောက်လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် လျှို့ဝှက်မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ဦးရွှေစံအောင်၏မျက်လုံးတွေက အခန်းဝဲယာနံရံတစ်လျှောက် စိတ်တန်းထားသည့် သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းများကို တစ်စုံစီမြဲကြည့်လာ၏။ သူက . . .

“ဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူမှမမြင်ဖူးတာ နှစ်တွေအများကြီးကြာလှပြီ ကိုမိုးဟိန်း”

ဦးရွှေစံအောင်လေသံက လှိုက်လှဲဖြူးကြနေ၏။ အော်ဟစ်ရယ်မောပစ်လိုက်ချင်စိတ်ကို မဟာတဟ ဖုံးပိတ်ထားရသည့်လေသံမျိုးနှင့်တူနေသည်။

မိုးဟိန်းကတော့ မည်သည့်ပစ္စည်းကိုမှမကြည့်ဘဲ အခန်းအစွန်ဆုံးကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ချထားသည့် ခေါင်းတလားနှင့်တူသော သေတ္တာဆီသို့သာ တစိုက်မတ်မတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေက သူ့ယုံကြည်မှုလိုပင် မြဲမြံခိုင်မာနေ၏။

သေတ္တာကို ဓါတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ သည်လောက်နှစ်တွေကြာနေသည့်တိုင် သေတ္တာက အိုမင်းဆွေးမြည့်သွားခြင်းမရှိသေး။ မိုးဟိန်းက ရင်ခုန်သံမြန်နေသောနှလုံးသားကို ငြိမ်သက်သွားအောင် အသက်ဝဝရှူသွင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် သေတ္တာအဖုံးကိုဆွဲမကာ အတွင်းသို့ လက်နှိပ် ဓါတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း. . .”

သေတ္တာအဖုံးက ပွင့်ကျသွားသည်။ အတွင်းမှာတော့ ဟာ

လာဟင်းလင်း။

သူ့မျှော်လင့်ထားသည့် ခရီးသည်၏ရုပ်အလောင်းကို မတွေ့ရချေ။

မိုးဟိန်း၏စိတ်တွေ ကမ္ဘာမြေအပြင်ဘက်ဆီသို့ လွင့်စင်သွားသည်။ အော်ဟစ်ငိုကြွေးလိုက်ရမှာလား။ တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်လွတ်လက်လွတ် ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးလိုက်ရမှာလား။

သူ. . . ခိုကိုးရာမဲ့သွားလေသည်။

မဟာသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းဆိုတာ တကယ်မရှိဘူးလား။ အခန်းနံပါတ်(၁၃)ထဲက ခရီးသည်ရဲ့ရုပ်အလောင်းကကော ဘယ်မှာလဲ။ မဆုံးနိုင်သောပဟေဠိတွေကိုရှာဖွေရင်း သမီးလေးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရတော့မည်ဟူသည့်အသိက သူ့နှလုံးသားကို ကြေကွဲဖျားနာစေ၏။

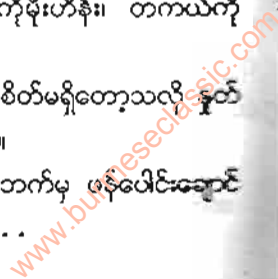
သေတ္တာကိုဖွင့်လိုက်ပြီး ငိုငိုတွေနေသည့် မိုးဟိန်း၏အမူအရာကြောင့် ဦးရွှေစံအောင်က သူ့အနီးသို့ ကမန်းကတန်းရောက်လာ ကာ လက်နှိပ်ဓါတ်မီးဖြင့် သေတ္တာကိုထိုးကြည့်လိုက်၏။

ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည်ကိုမြင်ရသောအခါ ဦးရွှေစံအောင်နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။

“ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုမိုးဟိန်း။ တကယ်ကို ရင်ထဲကပြောတာပါ”

မိုးဟိန်း ဘာမှပြန်မပြော။ ပြောချင်စိတ်မရှိတော့သလို နှုတ်ခမ်းတွေကို လှုပ်နိုင်သည့်အင်အားပါမရှိတော့။

ဦးရွှေစံအောင်က သူ့နောက်ကျောဘက်မှ ဖန်ပေါင်းချောင့်ဆီသို့လှည့်ကာ ဓါတ်မီးဖြင့်ထိုးပြလိုက်ရင်း . . .

“ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းကိုတော့ တွေ့ပြီ၊ အင်း... ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ပန်းတိုင်ကိုရောက်ပြီလို့ဆိုရတော့မှာပဲ”

ပြာလဲ့လဲ့ခါတ်မီးအလင်းရောင်အောက်က ဖန်ပေါင်းချောင်ထဲ တွင်တော့ ကြက်သွေးရောင်ကတ္တီပါစပေါ် တယုတယတင်ထားသည့် ငွေလက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း။

မိုးဟိန်းကတော့ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ရီဝေနေသည့် မျက်လုံးများနှင့် သာ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ ဦးရွှေဖုံအောင်က စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်...

“စိတ်ခါတ်မကျပါနဲ့ ကိုမိုးဟိန်း၊ ခင်ဗျားသမီးလေးကို ဟို ဘက်လောကကနေ လူ့လောကထဲပြန်ရောက်အောင် ကျွန်တော်ခေါ် ပေးနိုင်မယ်ထင်ပါတယ်”

ထူးဆန်းလှသောသူ့စကားကြောင့် မိုးဟိန်းက ဆတ်ကနဲ မျက်မှောင်ကုတ်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ ကျွန်တော့်သမီးလေးကို ဟောဒီ လူ့လောကထဲရောက်အောင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပြန်ခေါ်မှာလဲ”

ဦးရွှေဖုံအောင်က လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့်...

“ကျွန်တော့်သားလေးကို လူ့လောကထဲ ပြန်ခေါ်မယ့်နည်း အတိုင်းပဲပေါ့ဗျာ”

“ဘာ...”

ဦးရွှေဖုံအောင်၏စကားက မိုးဟိန်း၏ဦးနှောက်ကို ရှုပ်ထွေး နောက်ကျသွားစေသည်။

ဘာဖြစ်လို့ သူ့သားလေးကို လူ့လောကထဲပြန်ခေါ်ရမှာလဲ၊ သူ့သားက အခုလက်ရှိပင် သူ့အိမ်မှာရှိနေသေးသည်ကို တွေ့နေရ သည်မဟုတ်ပါလား။

မိုးဟိန်း၏အတွေးတွေ အနည်ထကာ နောက်ကျသွားသည် ကို ဦးရွှေဖုံအောင်က ချက်ချင်းရိပ်မိလိုက်သည်။ သူက ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲမှ မတ်စေ့လေးတစ်စေ့ကိုထုတ်ယူပြီး...

“ဟောဒီမတ်စေ့လေးဟာ ဘာစွမ်းသလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိ သလား ကိုမိုးဟိန်း”

မိုးဟိန်းက ပါးစပ်ကိုတင်းတင်းစေ့ထားသည်။ ဒီနေရာကို မလာခင်က မည်သည့်သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းမှ ယူမလာကြေးဟု နှစ်ဦးသဘော တူ ကတိပြုထားပါလျက်နှင့် ယခုတော့ ဦးရွှေဖုံအောင်က သိဒ္ဓိဝင် ပစ္စည်းတစ်ခုကိုဝက်ပြီး ယူလာခဲ့ပါရောလား။

ဦးရွှေဖုံအောင်ကတော့ သူ့ဘာတွေတွေးနေသည်ကို ဂရု မစိုက်ပါ။ လက်ထဲမှမတ်စေ့လေးကို ကိုင်မြှောက်ပြရင်း...

“ဟောဒီမတ်စေ့လေးဟာ... သေဆုံးသွားပြီးတဲ့သူကိုတောင် ခင်ဗျားရဲ့မှတ်မိစိတ်ထဲမှာ ပုံဖော်ထားတဲ့အတိုင်း အပြင်လောကမှာ အကောင်အထည်အလိုက် အသက်ဝင်နေတာ မြင်ရစေတဲ့အစွမ်းရှိ တယ် ကိုမိုးဟိန်း။ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ပေါ့ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဦးရွှေဖုံအောင်က မတ်စေ့လေးကို သူ့ ပါးစပ်ထဲသို့ဝင်လိုက်၏။

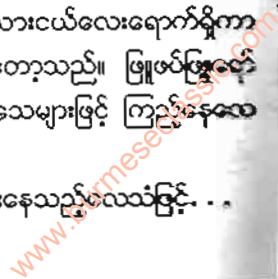
မိုးဟိန်းက မယုံကြည်နိုင်သောအံ့ဩမှုဖြင့် ဦးရွှေဖုံအောင်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသား ကြောင်ငေးကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဦးရွှေဖုံအောင်၏နောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်း တွင် အနိုးအငွေ့လိုလိုစုဝေးကာ တစ်စုံတစ်ရာပုံသဏ္ဍာန်ပေါ်လာသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မိုးဟိန်းက ကမန်းကတန်းပင် ခါတ်မီးဖြင့် လှမ်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...”

ထိုနေရာတွင် ဦးရွှေဖုံအောင်၏သားငယ်လေးရောက်ရှိကာ ရပ်နေသည်ကို သွားကနဲတွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။ ဖြူဖမ်းဖြူဖော် အသားအရေနှင့် ကလေးငယ်က မျက်လုံးသေများဖြင့် ကြည့်နေလေ သည်။

ဦးရွှေဖုံအောင်က ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေသည့်ဝယ်သံဖြင့်...

“ကျွန်တော့်သားလေးဆုံးသွားတာ (၃)နှစ်ရှိလွှားပါပြီ”

ဦးရွှေဖံအောင်က သူ့သားလေး၏ပုခုံးကိုဖက်ကာ တယုတယ နမ်းလိုက်ရင်း . . .

“ဟောဒါ ကျွန်တော့်အာရုံထဲက သားလေးရဲ့ပုံရိပ်ပါပဲ ကိုမိုးဟိန်း။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ခင်ဗျားတွေတွေ့နေရတာဟာလည်း အဲဒီ မတ်စေ့ လေးအစွမ်းနဲ့ ကျွန်တော်ပြန်ခေါ်ထားတဲ့ သားလေးရဲ့ပုံရိပ်ပါဗျာ။ အခု တော့ ကျွန်တော့်သားလေးကို လူ့ဘဝထဲပြန်ရောက်အောင် လုပ်ပေး နိုင်တော့မယ် ကိုမိုးဟိန်း”

“ဘာ . . . ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဦးရွှေဖံအောင်တွင် ကြီးမားသောအကြံအစည်တစ်ခုရှိနေပြီမူန်း အထိတ်တလန့်နားလည်လိုက်ရပြီးနောက် သူ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် အော် ဟစ်မေးမြန်းလိုက်မိသည်။ ဦးရွှေဖံအောင်က . . .

“ကျုပ်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့(၃)နှစ်က အတိတ် ကာလကို ပြန်သွားပြီး ကျွန်တော့်သားလေးကို ပြန်ခေါ်လာဖို့ပဲ။ အိပ် မက်ရွာဟိုတယ်က အခန်းတစ်ခန်းကို ခင်ဗျားဆီက ဂန္တီရသော့နဲ့ ဖွင့်ပြီး ဒီလက်စွပ်ဝတ်ထားတဲ့လက်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့စားပွဲတင်နာရီ လက်တံတွေကို နောက်ပြန်လှည့်လိုက်ရင် အတိတ်ကာလကို ပြန်ရောက်သွားမယ်။ ပြီးရင် ကျုပ်ရဲ့သားလေးကို ဟောဒီလူ့လောကထဲပြန်ခေါ်လာပြီး ဒီလက်စွပ် ရဲ့အစွမ်းနဲ့ သူ့ရောဂါပျောက်အောင် ကုပေးမယ်။ ဒါပဲဗျာ။ ကျုပ်သား လေးနဲ့ ကျုပ် တစ်သက်လုံးအတူတူနေသွားချင်တယ်”

“ခင်ဗျား . . . ခင်ဗျား ရှားနေပြီလား ဦးရွှေဖံအောင်။ အချိန် တွေကို နောက်ပြန်ရွှေ့ပစ်ရမယ်လို့ဗျာ။ အားလုံး ဒုက္ခရောက်သွား မှာပေါ့ဗျ”

သူ့စကားကြောင့် ဦးရွှေဖံအောင် ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားသမီးကိုလည်း ဒီနည်းနဲ့ပဲ ပြန်ခေါ်ရမှာပဲလေဗျာ”

“ဟာ . . . ဒါ လုံးဝအဓိပ္ပါယ်မရှိတူး ဦးရွှေဖံအောင်။ အတိတ်

ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်ဆိုတာ သဘာဝအတိုင်း အစီစဉ်တကျရှိနေတာပဲ ကောင်းတယ်။ အချိန်ဆိုတာ သဘာဝရဲ့စည်းကမ်းပဲ။ ခင်ဗျားလုပ်တာ မအောင်မြင်ရင် လောကကြီးတစ်ခုလုံး ကမောက်ကမဖြစ်ပြီး လူတွေ အားလုံး ဒုက္ခရောက်သွားကြလိမ့်မယ်။ အိုဗျာ . . . ကုန်ကုန်ပြောမယ်။ လုပ်နိုင်တယ်ပဲထားဦးတော့ သေပြီးသားလူကိုပြန်ခေါ်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝ မလုပ်သင့်တဲ့ကိစ္စပဲ”

“တိတ်စမ်း . . . ကျုပ် ဘာမှမကြားချင်ဘူး”

ဦးရွှေဖံအောင်က ဒေါသတကြီးဖြင့် အသံကုန်အော်ငေါက် လိုက်၏။ နောက်ကျောဘက်တွင်ရပ်နေသော သူ့သားလေး၏ပုံရိပ်က တစ်စထက်တစ်စ အနိုးအငွေ့တွေလိုဖြစ်ကာ နောက်ဆုံး၌ ပျောက် ကွယ်သွားသည်။ ဦးရွှေဖံအောင်က . . .

“ခင်ဗျား အရင်ကပြောတုန်းကတော့ သမီးလေးကိုပြန်ရဖို့ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်မယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြားလူတွေ ဒုက္ခရောက်သွားမယ့် နည်းနဲ့တော့ ကျုပ် မလုပ်နိုင်ဘူး”

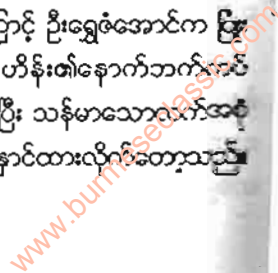
မိုးဟိန်း၏စကားကြောင့် ဦးရွှေဖံအောင်က စိတ်ပျက်လက် ပျက်ဖြင့် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။ နောက် . . . သူ့ဘက်က ဝံ့တ္ထုရား ကုန်ပြီဟု ခံယူလိုက်သည့်လေသံမျိုးဖြင့် . . .

“ကိုင်း . . . ဒါဆို ကျုပ် လိုရင်းကိုပဲပြောတော့မယ် ကိုမိုး ဟိန်း ခင်ဗျားသော့ ကျုပ်ကိုပေးပါ”

“မပေးနိုင်ဘူး”

တင်းမာသောသူ့အပြင်းစကားကြောင့် ဦးရွှေဖံအောင်က ငြို့ ငြို့ လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် မိုးဟိန်း၏နောက်ဘက်ကပ် လျက်တွင် ဘွားကနဲလူတစ်ယောက်ပေါ်လာပြီး သန်မာသောလက်အစုံ ဖြင့် မိုးဟိန်းတစ်ကိုယ်လုံးကို သိုင်းဖက်ချုပ်နှောင်ထားလိုက်တော့သည်။

“အား . . . အ . . . အ . . .”

လည်ပင်းကိုညှစ်ထားသည့် လက်မောင်းနှင့်လက်ဖျံရိုးများက သန်မာလွန်းသဖြင့် မိုးဟိန်း အသက်ရှူကြပ်လာ၏။ ခေါင်းကိုးအကြည့်တွင် သူ့မျက်ဝန်းထောင့်၌မြင်လိုက်ရသည်က ဦးရွှေဖံအောင်၏တပည့် လူထွားကြီးတစ်ယောက်...။

မလူးသာမလွန်းသာအချုပ်ခံနေရသော မိုးဟိန်းကိုကြည့်ရင်း ဦးရွှေဖံအောင်က လေသံအေးအေးဖြင့်...။

“ဒီမတ်စေ့ဟာ သေပြီးတဲ့လူကိုမမဟုတ်ဘူး။ အပြင်လောကမှာရှိနေတဲ့လူကိုလည်း ကိုယ့်အာရုံထဲကပုံရိပ်အတိုင်း ခဏတဖြုတ်ရောက်လာစေနိုင်တယ် ကိုယ့်လူရဲ့”

မိုးဟိန်း ဘာမှမတတ်နိုင်။ ဦးရွှေဖံအောင်၏တပည့်ပုံရိပ်က သူ့ကို မလှုပ်နိုင်အောင်ချုပ်ကိုင်ထား၏။ ဦးရွှေဖံအောင်တစ်ယောက် သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို တစ်ခုချင်းစီ စိမ်ပြေနပြေယူနေသည်ကိုကြည့်ရင်း ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် နှုတ်ခမ်းမှသွေးများ စီးကျလာသည်အထိ အံကိုသာ တင်းတင်းကြိတ်ထားမိသည်။

ပစ္စည်းတွေအားလုံးယူပြီးသောအခါ ဦးရွှေဖံအောင်က သူတို့ ဝင်လာခဲ့ကြသော သံတံခါးဝဆီသို့ လျှောက်သွား၏။ ပြီးမှ တစ်ချက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုမိုးဟိန်း၊ ခင်ဗျားကို ထာဝရနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

သူ့စကားအဆုံးတွင် မိုးဟိန်းကိုချုပ်နှောင်ထားသည့် ဦးရွှေဖံအောင်၏တပည့်ပုံရိပ်ကလည်း ဖျတ်ကန်ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ လွတ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိုးဟိန်းက ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ကြုံးဝါးရင်း ဦးရွှေဖံအောင်ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားသည်။

သို့သော်... မမိတော့။
“ရိုမ်း”

ဦးရွှေဖံအောင်က အခန်းအပြင်မှ သံတံခါးကိုဆောင်ပိတ် ကာ မင်းတုန်ချလိုက်သည့်အသံကြားရ၏။

မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲတွင်ဖြစ်သောကြောင့် လက်နှိပ်ခါတ်မီးကို စမ်း၍ရှာရသည်။ ထို့နောက် သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ရထားလက်မှတ်ကလေး...။

ဦးရွှေဖံအောင်ဆီသို့ သူ့သွားခါနီးဆဲဆဲတွင် ရွှေစင်မမက စိတ်မချလွန်းသောကြောင့် ရာဂျူးဆီမှခဏငှားကာ သူ့အိတ်ထဲအတင်းထည့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့၏အမြော်အမြင်နှင့် သတိရှိမှုက ယခု မိုးဟိန်း၏အသက်ကို ကယ်လိုက်လေပြီ။

မတတ်နိုင်။ အခု ဒီလက်မှတ်ကိုပင် သုံးရပေတော့မည်။

မိုးဟိန်းက သူ့နဖူးကိုသူ ရထားလက်မှတ်ဖြင့် ဖျတ်ကန်လိုက်၏။

တွေအားလုံး ဦးရွှေဖံအောင်လက်ထဲရောက်သွားပြီ၊ ကျွန်တော့်အပြစ်
မိပဲ ရွှေစင်မမ”

မိုးဟိန်းက လျှို့ဝှက်မြေအောက်ခန်းထဲတွင် ဖြစ်ခဲ့သမျှ
အကြောင်းစုံကို ပြန်ပြောပြလိုက်၏။ သူ့စကားအဆုံးတွင် ရွှေစင်မမ
က . . .

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်လည်းအပြစ်မတင်ပါနဲ့ ကိုမိုးဟိန်း၊
အခြားသူတွေ ဘယ်သူမှမလုပ်နိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ရှင်
လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ ဦးရွှေဖံအောင်ကို ရှင် တားဆီးနိုင်မှာပါ၊ ကျွန်မလည်း
ကြိုးစားပါမယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့ကိုတားလို့ရတော့မှာလဲ၊ ကျွန်တော့် မှာ
ဘာပစ္စည်းမှလည်းမရှိဘူး၊ ဘာနည်းလမ်းမှလည်း မကျန်တော့ ဘူး”
ရွှေစင်မမက ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်လျက် စူးစူးစိုက်စိုက်
စဉ်းစားနေရာမှ . . .

“နည်းလမ်းရှိနိုင်ပါသေးတယ် ကိုမိုးဟိန်း၊ မဟာသိဒ္ဓိဝင်
ပစ္စည်းဆိုတဲ့ ခရီးသည်ကို ရှင်မတွေ့ခဲ့ရသေးဘူးမဟုတ်လား”

“ဗျာ . . . ဘယ်လို . . . ”

“ဟုတ်တယ်၊ ခရီးသည်ဟာ ကျွန်မတို့အတွက် နောက်ဆုံး
မျှော်လင့်ချက်ပဲ”

ရွှေစင်မမက လေးလေးနက်နက်ပြောလိုက်သည်။ ဘေးတွင်
ရပ်နားထောင်နေသော ရာဂျူးက ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း . . .

“အဲဒီခရီးသည်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တွေ့အောင်ရှာရမှာလဲ
ဗျာ၊ အဲဒီလူရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာတောင် ကျွန်တော်တို့ မနေ့တစ်နေ့ကမှ
သိရတဲ့ဥစ္စာ။ နောက်ပြီး သူ့ကို ရှာနေရတာနဲ့ အချိန်က ဘယ်လောက်
ကုန်ဦးမယ်မသိဘူး၊ ဟို . . . ဦးရွှေဖံအောင်ဆိုတဲ့လူကြီးက ခြေတစ်
လှမ်းမက သာနေပြီဆိုတာလည်း ထည့်တွက်ဦးမှဖြစ်မယ်”

ရွှေစင်မမ၏မျက်လုံးများက ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် အရောင်

အခန်း (၃၁)

လွယ်မော်ဘူတာရုံရှေ့လမ်းမပေါ်သို့ ဘုန်းကနဲ သူပြုတ်ကျ
လာခဲ့သည်။ လဲကျနေရာမှ လူးလဲထပြီးလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘူတာရုံ
အဝမှနေ၍ သူ့ကို လက်လှမ်းပြုနေသည့် ရာဂျူးကိုမြင်ရသည်။

“အဆင်ပြေခဲ့လား . . . အာစရီ”

မိုးဟိန်းက စိတ်ဓါတ်ကျစွာဖြင့် ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း ရာဂျူး
ဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ရွှေစင်မမက လတ်မှတ်ရောင်းသည့်
အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ထွက်လာ၏။ မိုးဟိန်းက သူမကို တောင်းပန်
သည့်အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်၊ ဦးရွှေဖံအောင်ကို ကျွန်တော်
မယုံခဲ့သင့်ဘူး၊ အခုတော့ ကျွန်တော့်ဆီကသော့ရော သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်း

တဖျတ်ဖျတ်တောက်ပနေပြီး . . .

“ကျွန်မတို့အတွက် အနည်းဆုံး သုံးလေးရက်လောက်အထိ အချိန်ရဦးမယ်ထင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဦးရွှေဖေအောင်နဲ့ ဒီနေရာကိုရှာတွေ့ဖို့ ကြိုးစားရဦးမယ်မဟုတ်လား။ သူ့ဆီမှာ ရထားလက်မှတ်ကလည်းမရှိတော့ ဒီနေရာကို ပြန်ကန်ရောက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ”

ရွှေစင်မမ၏စကားထဲတွင်ပါသော ရထားလက်မှတ်ဆိုတာ ဝေါဟာရက မိုးဟိန်း၏ မသိစိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို လှုပ်နှိုးပေးခဲ့သည်။ မိုးဟိန်းက ရထားလက်မှတ်ကို သေသေချာချာ အပြန်အလှန်လှန်ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဟေ့ကောင် ရာဂျူး. . . ရထားလက်မှတ်ရဲ့ ဟောဒီဘက် ထိပ်ဖျားကို ဘာဖြစ်လို့ တိပ်နဲ့ပတ်ထားတာလဲ”

“ဟာ. . . အာစရိကလည်း အဲဒီလိုမှမပတ်ထားရင် ဒီဘက် မှတ်ကို ဘယ်နားကသွားကိုင်ရမှာလဲဗျ။ ကိုယ့်အသားနဲ့ထိလိုက်တာ ချွေ ဟောဒီနေရာကို ဝုန်းကနဲ ခွေးကျကျလာမှာ”

မိုးဟိန်းက ရာဂျူးပြောသည့်စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင် မနေတော့။ ရထားလက်မှတ်ကို မြေပြင်ပေါ်သို့ချကာ ဖိနှပ်ဖြင့်ထိန်း၍ နင်းထားရင်း တိပ်ပလာစတာကို ဖြည်းဖြည်းချင်းခွာလိုက်သည်။

“ဟာ. . . အာစရိ. . . ဒါ. . . ဒါက. . . ဘာလုပ်”

ရာဂျူးက မြေကားရားလက်ကားရားဖြင့်တားနေစဉ်မှာပင် ရထားလက်မှတ်၏မျက်နှာစာဘက်အခြမ်းတွင်ရှိသောတိပ်က တွားထု သွား၏။

ထိုထောင့်စွန်းတွင် ‘ညောင်ချောင်းမြို့’ ဟု အပြာရောင်မတ်ဖြူ တံဆိပ်တုံးရိုက်နှိပ်ထားသည့် စာလုံးသုံးလုံး မထင်မရှား ပေါ်လာသည်။
မိုးဟိန်းက . . .

“ငါရှာချင်တာ အဲဒါပဲ ရာဂျူး၊ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေအားလုံး

တာ ခရီးသည်ရဲ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေဆိုတော့ ဟောဒီရထား လက်မှတ်ပေါ်မှာ သူထွက်လာခဲ့တဲ့မြို့နာမည် ပါရမယ်လေ။ ဒါဆိုရင် သူ့ကို ခြေရာကောက်ဖို့လွယ်သွားပြီပေါ့”

ရာဂျူးက မိုးဟိန်းကို မဝံ့မရဲမော့ကြည့်ရင်း . . .

“ဒါ. . . ဒါဆို အာစရိရဲ့အစီအစဉ်က . . .”

“မင်းနဲ့ငါ ညောင်ချောင်းကိုသွားကြမယ် ရာဂျူး၊ အဲဒီမြို့မှာ ခရီးသည်ရဲ့ဖစ်မြစ်ကို စုံစမ်းကြတာပေါ့”

တယ်”

“ဗျာ . . . ပိုလာတဲ့လူဟုတ်လား။ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ အာစရီ”

မိုးဟိန်းက ဘာမှရှင်းပြမနေတော့ဘဲ မိတ္တူကူးယူလာသည့် ရဲစခန်းတိုင်ချက်စာရွက်ကို ရာဂျူး၏လက်ထဲသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ထိုစာရွက်ပေါ်ရှိ ရဲမှတ်တမ်းခါတ်ပုံပေါ်တွင် အတည်တစ်ပုံ ဘေးစောဦ နှစ်ပုံ ရိုက်ကူးထားသော ခရီးသည်၏ခါတ်ပုံကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ရာဂျူးက . . .

“ဟာ . . . ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကို တွေ့တာပါလား”

ဟု ဝမ်းသာအားရရေရွတ်ရင်း အမှုတွဲကို အော်ကြီးဟစ် ကျယ်ဖတ်လိုက်သည်။

“မည်သူမည်ဝါမှန်း အတိအကျမသိရသည့်လူတစ်ယောက်ကို သက်ဆိုင်ရာမှ ထိန်းသိမ်းဖမ်းဆီးခဲ့ရသည်ဆိုပါလား။ အဲ . . . အဲ . . . နောက်ပြီးတော့ရှိသေးတယ်။ ဘာတဲ့ တရားခံမှာ အင်းတော်ရပ်ကွက် နေ မနန်းခမ်းနွဲ့၊ အသက်(၃၅)နှစ်၊ အဖအမည် ဦးစိုင်းလောင်အား သူ၏ဇနီးမယားဖြစ်သည်ဟု အိမ်ပေါ်အထိတက်ကာ စွပ်စွဲပြောကြား ခဲ့သောအမှုဖြစ်သည်တဲ့။ တရားလို မနန်းခမ်းနွဲ့မှာ လုံးဝအိမ်ထောင် ပြုထားခြင်းမရှိသော အပျိုကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း ရပ်ကွက်နှင့် မြို့ နယ်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူများက သက်သေခံထွက်ဆိုထားကြသည် ဆို ပါလား။ ဟား . . . ဟား . . . အမှုက အဆန်းကြီးပါလားဗျ၊ ဒါနဲ့ အဲဒီ ဒေါ်နန်းခမ်းနွဲ့ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲအာစရီ”

မိုးဟိန်းက . . .

“အဲဒီဒေါ်နန်းခမ်းနွဲ့က အခုဆိုရင် အသက်(၇၀)လောက် တော့ရှိရောပေါ့ကွာ။ သူ့အိမ်ကိုရောင်းပစ်ခဲ့ပြီး ရှမ်းပြည်နယ်၊ လားရှိုး မြို့နယ်က ရွာတစ်ရွာကို ပြောင်းသွားတယ်ဆိုပဲ။ ငါတို့ အခု အိမ် ကို ဆက်လိုက်ရမှာပေါ့ကွာ”

မိုးဟိန်း၏စကားကြောင့် ရာဂျူးက သူ့နဖူးသို့ရိုက်ရင်း သေ

အခန်း (၃၂)

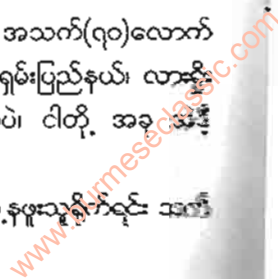
မိုးဟိန်းက ညောင်ချောင်းမြို့ရဲစခန်းထဲသို့ဝင်ကာ (၁၉၅၀) ဘီစီ ဝိုက်က လူပျောက်တိုင်ကြားချက် F.I.R များကို ခွင့်တောင်းကာကြား ရှုနေစဉ် ရာဂျူးကတော့ အပြင်ဘက်ရှိကားထဲတွင် ထိုင်စောင့်နေ နေ၏။

ခဏကြာတော့ ရဲစခန်းထဲမှ မိုးဟိန်းပြန်ထွက်လာသည့် ရာဂျူးက ဆီးပြီးမေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ အာစရီ၊ တွေ့ခဲ့ပြီလား”

မိုးဟိန်းက ပုခုံးတွန့်ပြလိုက်ရင်း . . .

“ဆန်းတော့အဆန်းသားပဲကွ ရာဂျူးရေ၊ ဒီမြို့မှာ ပျောက် သွားတဲ့လူတော့မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပိုလာတဲ့လူတစ်ယောက်တော့ ရှိ

ပြင်းလှေတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“သေလိုက်ပါတော့အာစရိရာ၊ ကျွန်တော်တို့က နီးနီးလေးနဲ့ ဝေးနေကြတာကိုး”

သည်လိုနှင့် တစ်နေ့တာခရီးကို သူတို့နှစ်ယောက်သား တစ် လှည့်စီကားမောင်းသွားရင်း ဒေါ်နန်းခမ်းနဲ့ ဇာအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ သည်။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ဆံပင်တွေဖွေးဖွေးလှုပ်အောင်ဖြူနေသည့် အဘွားအိုကို ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့်ပင် အခန့်သင့်တွေ့ရလေ သည်။

မိုးဟိန်းက သူ့လာရင်းကိစ္စကို ပြောပြလိုက်သောအခါ အဘွား အိုက ဝိုင်ဝိုင်တွေတွေဖြစ်သွားပြီး . . .

“အဲဒီအဖြစ်အပျက်က ကြာပဲကြာလှပြီကော မောင်ရင်လေး တို့ရယ်၊ အမေလည်း ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့ပါဘူး”

“ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ နည်းနည်းလောက်ပြန်စဉ်းစားပေးပါလား အမေရယ်၊ ဒီကိစ္စက သေရေးရှင်ရေးဖြစ်နေလို့ပါ”

မိုးဟိန်းက အသနားခံလိုက်သည်။ အဘွားအိုက အတိတ်ကို ပြန်လည်မျှော်ငေးသော ဝေရီသည့်မျက်လုံးအနံ့ဖြင့် . . .

“အဲဒီလူက အမေ့ရဲ့အိမ်တံခါးကို ဗြဲနန်းဆိုလာခေါက်တာ ကွယ်။ အစကတော့ သူ့ကို ရိုးရိုးညှော်သည်မှတ်နေတာ၊ သူက သူ့ ကိုယ်သူ့ အမေနဲ့ လက်ထပ်ထားတဲ့ခင်ပွန်းပါဆိုပြီး ပြောတော့တာပဲ ကွယ်။ သူ့ကို မမှတ်မိဘူးလားလို့လည်း မေးသေးတယ်”

“အမေက သူ့ကို လုံးလုံးမသိတာလား”

“ဟုတ်တယ် သားရဲ့၊ အမေ့ဘဝမှာ အဲဒီလူကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အံ့ဩဖို့ကောင်းတာက အမေ့ရဲ့အကြောင်းကို သူက ခရေစေ့တွင်းကျသိနေတယ်။ အမေ့တစ်သက်တာလုံးမှာ ဘယ် သူ့ကိုမှမပြောပြခဲ့ဖူးတဲ့ အတွင်းရေးကိစ္စတွေကအစ အပ်ကျမပ်ကျကို သိနေတော့တာ၊ မဆန်းဘူးလား”

မိုးဟိန်းက ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်၏။ အဘွားအိုကပြောရင်း

စိတ်ပါလာဟန်ဖြင့် . . .

“အထူးသဖြင့် အမေ့စိတ်ထဲမှာ စွဲစွဲထင်ထင်အကျန်ဆုံးက သူ့ရဲ့အမူအရာကိုပဲ။ အဲဒီတုန်းက စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ သူ ရှင်းပြနေ လိုက်တာ၊ သူ့ဘက်က အရမ်းသေချာနေတဲ့အတိုင်းပါပဲကွယ်၊ အမေ တောင် သူ့ကိုယုံလာတယ်”

“ဗျာ . . . အဲဒီလူကို အမေ့ရဲ့ခင်ပွန်းအဖြစ်ယုံတယ် ဟုတ် လား”

“မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး၊ အမေ့ယုံတာက သူ့ဟာ တကယ် ကို ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ပြောနေတာပါလားဆိုတဲ့အချက်ကိုပဲယုံတာ၊ သူ ဟာ အမေ့ရဲ့ယောက်ျားမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။ အမေ့ဘဝမှာ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ တရင်းတနီးလည်းမရှိခဲ့ဖူးဘူး၊ လက်လည်းမထပ် ခဲ့ဖူးဘူးလေ”

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲအမေ”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် အဘွားအိုက မျက်မှောက်ကိုကျုံ့ကာ အချိန်အတော်ကြာအောင် ကြိုးစားပမ်းစားစဉ်းစားပေးရာ၏။ နောက် တော့မှ စိတ်လျှော့လိုက်ဟန်ဖြင့် . . .

“အင်း . . . အမေ မမှတ်မိတော့ပါဘူးကွယ်”

“သူနဲ့ပတ်သက်လို့ တခြားမှတ်မိတာတစ်ခုရှိရင် ပြောပြ ပါဦးအမေရယ်၊ အရမ်းကို အရေးကြီးနေလို့ပါ”

နောက်ဆုံးအားကိုးရာ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ဖြစ်သောကြောင့် မိုးဟိန်းက ရေကုန်ရေခမ်းကြိုးစားနေသည်။ သူ၏ အလေးအနက် ပြောဆိုနေသောအသံနှင့် အမူအရာတို့ကြောင့် အဘွားအိုက တွေ့တွေ ကြီးစိုက်ကြည့်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ရာကိုဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့် ဖုန်တက် နေသည့် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ဟောင်းတစ်အုပ်ကိုကိုင်ကာ ပြန်ထွက်လာ သည်။

အဘွားအိုက . . .

“အမေ့ကို အဲဒီလူပေးသွားခဲ့တဲ့ပစ္စည်းကတော့ ဟောဒါပဲ”

ဟုပြောရင်း စာအုပ်ကြားမှ အဖြူအမည်းခါတ်ပုံတစ်ပုံထဲ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ခါတ်ပုံက ဟောင်းနွမ်းသော်လည်း ကြည့်လင် ဖြတ်သားနေဆဲပင်ရှိသေး၏။

ခါတ်ပုံကား မင်္ဂလာဥယျာဉ်ပွဲတွင်ပြုံးပျော်နေကြသော သတို့သားနှင့် သတို့သမီးစုံတွဲပုံဖြစ်၏။ သတို့သား၏မျက်နှာကတော့ သူ့အကြိမ်ကြိမ်အလွတ်ရနေပြီဖြစ်သော ခရီးသည်ပင်ဖြစ်သည်။ သတို့သမီးမှာလည်း ဝေါ်နန်းခမ်းနွဲ့ကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ငယ်ရုပ်တိုမှန်းဆကြည့်၍ရ၏။

ခါတ်ပုံကိုကြည့်ရင်း တအံ့တဩဖြစ်နေသည့် မိုးဟိန်း၏မျက်နှာကို အဘွားအိုက အကဲခတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခါတ်ပုံ၏ နောက်ကျောဘက်ကိုလှန်ပြလိုက်သည်။

‘(၁၉၅၁) ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် (၃)ရက်နေ့ ဟု ဖောင်တိန်မြိုင်ရေးထားသောစာတန်းကို တွေ့ရသည်။ ဘာထိုဆိုလိုချင်မှန်းမသိသောကြောင့် မိုးဟိန်းက အဘွားအို၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ အဘွားအို၏မျက်နှာက ကြေကွဲခြင်းရော၊ ကြည့်နူးဆွတ်ပျံ့ခြင်းပါ ရောယှက်နေသလိုခံစားရသည်။ အဘွားအိုက စာတန်းကို လက်ဖြင့်ညွှန်ပြရင်း . . .

“ခက်နေတာက သူထုတ်ပြတဲ့ခါတ်ပုံနောက်ကျောမှာရေးထားတဲ့ ဟောဒီစာတန်းဟာ အမေ့လက်ရေးနဲ့ရေးထားတာ ဖြစ်နေတာ ပါပဲကွယ်”

အဘွားအို၏အသံက တဖြည်းဖြည်းတိမ်ဝင်သွားသည်။ သူ့ဘာကိုခံစားနေရသလဲဟု မိုးဟိန်းတွေးကြည့်လိုက်သည်။ နှလုံးအိမ်ထဲမှာ အပြာရောင်မီးခိုးငွေ့တွေ အုံ့ဆိုင်းလေးလံလာသလို ခံစားလေသည်။

မျက်ရည်တွေသီဝေသလိုဖြစ်နေသော အဘွားအို၏မျက်ရည်

များကို သူ ရင်မဆိုင်ချင်သောကြောင့် ခေါင်းကိုငုံ့ရင်း . . .

“ဒီခါတ်ပုံကို ကျွန်တော်တို့ ခဏယူသွားလို့ရမလား အမေ”

အဖြေစကားသံကို ချက်ချင်းမကြားရ။ စိတ်နှလုံး၏အချဉ်အတွယ်သည် လေးလံတုံ့ဆိုင်းနေလေသည်။ ပြီးတော့မှ . . .

“ကောင်းပြီလေ . . . သားတို့ယူသွားကြပါ”

မိုးဟိန်းက ခါတ်ပုံကို ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲထိုးထည့်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် . . .

“အဲဒီလူကိုတွေ့ချင်ရင် ဘယ်မှာရှာလို့ရနိုင်မလဲ အမေ”

“လွန်ခဲ့တဲ့(၁၀)နှစ်လောက်က အမေ နောက်ဆုံးကြားခဲ့ရတဲ့ သတင်းအရဆိုရင်တော့ . . .”

“ကျွန်တော် စုံစမ်းစရာကိစ္စတစ်ခုရှိလို့လာတာပါ”

“ဪ... ကျွန်မ ဘာကူညီရမလဲ”

မိုးဟိန်းက ညောင်ချောင်းရဲစခန်းမှ မိတ္ထူကူးယူလာသည့် အမှုတွဲတွင်ပါသော ဓါတ်ပုံကိုပြလိုက်ပြီး . . .

“ဟောဒီလူနာနဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ သူ့ . . . ဒီမှာရှိသလား”

ညွှန်ကြီးအမျိုးသမီးက သူ့ကို ဆတ်ကနဲမော့ကြည့်၏။ သူမ၏ မျက်လုံးထဲတွင် အံ့သြခြင်းများစွာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ပျောက်ဆုံးနေသည့်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်က သူမ၏ရှေ့တွင် ဘွားကနဲရောက်လာသလိုမျိုး မယုံကြည်နိုင်သည့်မျက်လုံးအရောင်တွေ တောက်ပသွား၏။ ပြီးမှ . . .

“ရှိတာပေါ့ရှင်၊ သူ့မှာ ဟောဒီဆေးရုံကလွဲလို့ တခြားဘယ်ကိုမှလည်း သွားစရာမရှိတူးနဲ့တူပါတယ်”

“အဲဒီလူနာနဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားဘာတွေသိထားလဲ”

အမျိုးသမီးက ခေါင်းခါပြီး . . .

“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်မ ဒီဆေးရုံမှာအလုပ်ဝင်တာ တစ်နှစ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်၊ သူ ဒီကိုရောက်နေတာကတော့ ကြာလှပြီ၊ ဟောဒီတစ်နှစ်လောက်အတွင်းမှာတော့ သူ့ဆီကို ဘယ်ဆွေမျိုးအပေါင်းအသင်းမှလည်း လာတာမတွေ့ဘူး။ သူတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ပဲ၊ ဒီလိုနေနေတာ နှစ်တွေဘယ်လောက်တောင်ကြာနေပြီလဲ မပြောတတ်တော့ပါဘူး”

ထိုစကားကြောင့် မိုးဟိန်း၏ရင်ထဲတွင် နိုးနေလျက်က အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဘယ်လိုဘဝမျိုးကြီးလဲ . . . ။

ညွှန်ကြီးအမျိုးသမီးက ထိုလူနာ၏အခန်းဆီသို့ခေါ်သွားရင်း . . .

“သူနဲ့တွေ့မယ်ဆိုရင် ရှင့်မှာပါတဲ့သော့ချိတ်၊ နာမို့ မိန့်တို့တွေထားခဲ့ရင်ကောင်းမယ်။ သူက အဲဒီပစ္စည်းတွေမြင်ရင် ဘာကြောင့်

အခန်း (၃၃)

မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့၏ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံအဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးသည် အေးချမ်းစွာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။ ကျယ်ပြန့်သောခြံဝင်းထဲတွင် အဖြူရောင်သုတ်ထားသည့်ဆေးရုံကလေးသည် လတ်ဆတ်ရှင်းသန့်နေ၏။

စုံစမ်းရန်ဟု ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသည့်ကောင်တာနောက်တွင် အသက်ခပ်ငယ်ငယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သာထိုင်နေသည်။ မိုးဟိန်းက သူမရှေ့တွင်ရပ်လိုက်သည့်အခါ . . .

“လူနာတွေအတွက် ဧည့်သည်တွေ့ချိန်ကျော်သွားပါပြီရှင်”

မိုးဟိန်းက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ စီအိုင်ဒီကတ်ပြားကိုထုတ်ပြလိုက်ပြီး . . .

မှန်းမသိဘူး။ အရမ်းဒေါသထွက်ပြီး ထိန်းရသိမ်းရခက်တယ်ရှင်”

မိုးဟိန်းက ခေါင်ကိုတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပိုက်ဆံအိတ်၊ လက်ပတ်နာရီ၊ မော်တော်ကားသော့၊ မီးခြစ်၊ ဖောင် တိန် အစရှိသော တိုလီမိုလီပစ္စည်းတွေအားလုံးကိုချွတ်ပြီး ဧည့်ကြို အမျိုးသမီးထံတွင် အပ်နှံထားလိုက်၏။ ပစ္စတိုကိုတော့ သူ့ခါးကြားမှာ ပင် ထိုးထားလိုက်သည်။ ထောင့်စွန်းရှိ အခန်းကျယ်ကျယ်တစ်ခုရွေ့ သို့ရောက်သောအခါ . . .

“ဒီအခန်းပဲရှင်”

ဟု ပြောကာ ဧည့်ကြိုအမျိုးသမီးက အခန်းသော့ကိုဖွင့်ပေး ခဲ့ပြီး ကောင်တာဆီသို့ ပြန်လာညှိတွက်လွှားပေးသည်။ မိုးဟိန်းက သံတိုင်တွေကာထားသော တံခါးပေါက်မှတစ်ဆင့် အခန်းထဲသို့လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ ဆေးရုံဝတ်စုံအဖြူရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ဦး ကျောပေး၍ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုသူ ဘေးမှာတော့ ကုလားထိုင်တစ်လုံး . . . ။

မိုးဟိန်းက အခန်းတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်းဝင်သွားလိုက်သည်။ သူ့ခြေသံကို ကြားရမည်ဖြစ်သော်လည်း ဝတ်စုံအဖြူနှင့်လူက လှည့် မကြည့်။

မဟာသိဒ္ဓိဝင်ဖြစ်သောခရီးသည်ကို အရှင်လတ်လတ် ကိုယ့် မျက်စိရှေ့မှာ တွေ့နေရပြီဖြစ်သောကြောင့် မိုးဟိန်း အိပ်မက်မက်နေ သလို ခံစားရသည်။

မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာတွေအားလုံးဟာ တကယ်ဖြစ်လာခဲ့ပြီ လား . . . ။

သူက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် မိုးဟိန်းပါ”

ခရီးသည်၏တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ကနဲ တစ်ချက်တုန်ယင်သွား သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော် မိုးဟိန်းကိုလှည့်မကြည့်သေး။

မိုးဟိန်းက . . .

“ကျွန်တော် မေးစရာတစ်ခုရှိ . . .”

“သွားစမ်းကွာ”

ခရီးသည်က စိတ္တဇဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်၏ မခံမရပ်နိုင် ပေါက်ကွဲသံမျိုးဖြင့် ဗလုံးဗထွေးအော်ဟစ်ရင်း အနီးရှိကုလားထိုင်ဖြင့် မိုးဟိန်းကို လှည့်ရိုက်လိုက်သည်။

“ဝုန်း . . .”

ကမန်းကတန်းရှောင်လိုက်သောကြောင့် ကုလားထိုင်က နံရံ သို့ထိမှန်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျသွား၏။

မိုးဟိန်း စိုးရိမ်စိတ်ဝင်သွားသည်။ စိတ်ဖောက်ပြီး အချိန် မရွေး အန္တရာယ်ပေးလာနိုင်သည့် အနေအထားရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ မိုးဟိန်းက ခါးကြားမှပစ္စတိုကို ဆတ်ကနဲဆွဲထုတ်ပြီး ချိန်လိုက်သည်။

သေနတ်နှင့်ချိန်လိုက်ကာမှ ပိုဆိုးတော့သည်။ ခရီးသည်က နံရံတွင်ကပ်ကာ ကိုယ်ကိုကွုံထားရင်း စူးစူးဝါးဝါးအော်နေ၏။ နှုတ် ခမ်းတွေကလည်း ရှုံ့မဲ့တွန့်လိမ်နေပြီး သူ့ကို စက်ဆုပ်မယုံကြည်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေ၏။

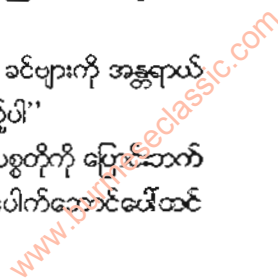
မိုးဟိန်းက သူ့ကိုအထင်လွဲသွားမည်စိုးသဖြင့် သေနတ်ကို ကမန်းကတန်းပြန်ချလိုက်ပြီး . . .

“မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘာမှ မလုပ်ဘူး”

ဒါကိုလည်း ယုံသေးဟန်မတူ။ ခရီးသည်က အက်ကွဲသော အသံဖြင့်အော်နေသည်။ မိုးဟိန်းက . . .

“ဆောရီး . . . ဆောရီး . . . ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အန္တရာယ် ပေးမယ့်လူမဟုတ်ပါဘူး။ ဟောဒီမှာမယုံရင်ကြည့်ပါ”

မိုးဟိန်းက သက်သေပြသည့်အနေဖြင့် ပစ္စတိုကို ပြောင်ဘက် မှလှည့်ကိုင်ကာ သူနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ဖော်ထင်

ထားလိုက်သည်။

အဲဒီအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် . . .

ဘယ်လိုမှထင်မှတ်မထားဘဲ ခရီးသည်က ဝန်းကန် တစ်ဟုန်
ထိုးပြေးလာပြီး မိုးဟိန်းကို ကိုယ်လုံးဖြင့်ပစ်တိုက်လိုက်သည်။ လဲကျ
သွား၏။

ခရီးသည်က ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှ ပစ္စတိုကိုကောက်တိုက်
ကာ အလျင်အမြန်မောင်းတင်လိုက်ပြီး မိုးဟိန်းကိုထိုးချိန်လိုက်လေ
တော့သည်။ မိုးဟိန်းက အလန်တကြားဖြင့် . . .

“မပစ် . . . မပစ်ပါနဲ့ . . .”

ခရီးသည်ကတော့ ရှားသွပ်နေသည့်မျက်လုံးများဖြင့် စူးစူးရှဲ
ကြည့်ရင်း သေနတ်ဖြင့်လိုက်ချိန်နေသည်။ မိုးဟိန်းက . . .

“ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော် မေးစရာရှိလို့ လာတာပါဗျာ
ဘာ . . . ဘာမှ . . .”

မိုးဟိန်း၏စကားမဆုံးခင်မှာပင် ခရီးသည်က ဒဏ်ရာရနေ
သော သားရဲတိုက်စွန်ရိုင်းတစ်ကောင်လို နာကျင်စွာအော်ဟစ်လိုက် သည်။
ထို့နောက် သေနတ်ပြောင်းကို သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ သူပြန်ထိုးထည့် ကာ
မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်လေတော့သည်။

“ဒိုင်း . . .”

တိတ်ဆိတ်နေသော ဆေးရုံစင်ကြိုလမ်းတစ်လျှောက်တွင် သေနတ်သံကပဲ့တင်ထပ်သွား၏။ လန့်ဖျပ်သွားသော ကျီးတစ်အုပ်ပြိုင်သံတို့
ကြားရလေသည်။

“အဟွတ် . . . အဟွတ်”

ယမ်းခိုးယမ်းနဲ့ တွေ့ဖွန်သွားသောကြောင့် ခရီးသည်က ချောင်း
တဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပါးစပ်ထဲမှကျည်ဆံခဲသီးကို
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထွေးထုတ်လိုက်သည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် သေ
နတ်ကို ကုတင်ပေါ်ပစ်ချလိုက်ပြီး . . .

“အဲဒါ . . . ငါ့ဒုက္ခပဲ။ ဘယ်လိုမှ သေခွင့်မရတာဟာ လူတစ်
ယောက်အတွက် လွတ်ရက်မရှိတဲ့အကျဉ်းထောင်လိုပါပဲ”

အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ပျက်စွာညည်း
နေသည်။

မိုးဟိန်းကတော့ အံ့ဩတုန်လှုပ်လွန်းသဖြင့် ဘုရားဘုရားဟူ
သောတစ်ခွန်းသာ တာနိုင်တော့သည်။ သေနတ်ပြောင်းကို ပါးစပ်ထဲသို့ပြန်
မစ်လိုက်ပါလျက်နှင့် ကျည်ဆံမပေါက် သွေးမထွက်သည့် မဟာသိဒ္ဓိ
ဝင်လူသားကို သူမြင်နေရပြီမဟုတ်ပါလား။

မိုးဟိန်းကစကားစလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မေးစရာလေးတစ်ခုရှိ . . .”

“တိတ်စမ်းကွာ”

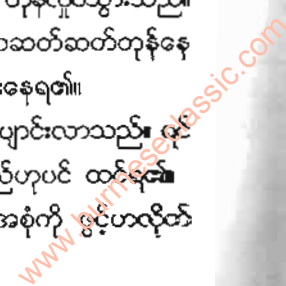
ခရီးသည်က ဒေါသတကြီးဖြင့် ကြုံးဝါးအော်ဟစ်လိုက်၏။
မိုးဟိန်းက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူ့ဂျာကင်အိတ်ထဲမှ ဒေါ်နန်းခမ်းနွဲ့
၏ခါတ်ပုံကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးနောက် . . .

“ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားဇနီးက ပေးလိုက်တဲ့ခါတ်ပုံ”

ထိုစကားကြောင့် ခရီးသည်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားသည်။
ခါတ်ပုံကိုလှမ်းကိုင်လိုက်ရန် လက်ကိုရွယ်ပြီးမှ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ
သည့် သူ့လက်တွေကို မနည်းအားစိုက်ပြီး ထိန်းနေရ၏။

ခရီးသည်၏မျက်ဝန်းတွေက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလာသည်။ ရှင်
ခုန်သံသည် ဂီတသံတစ်ခုလို ပြောင်းလဲသွားသည်ဟုပင် ထင်ရ၏။

ခရီးသည်က စကားပြောရန် နှုတ်ခမ်းအစုံကို ဖွင့်လာလိုက်

သော်လည်း စကားလုံးများကထွက်မလာ။ မိုးဟိန်းက...

“ခင်ဗျားဇနီးက ခင်ဗျားကိုသတိတရရှိနေဆဲပါ”

ထိုစကားကြောင့် ခရီးသည်က မိုးဟိန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် တင်းမာမှုတွေမရှိတော့။ မိုးဟိန်းက...

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ သူ့မမှတ်မိပေမယ့် ခင်ဗျားအကြောင်းကတော့ သူ့ရှင်ထဲမှာရှိနေပါတယ်”

သူ့စကားက ခရီးသည်အတွက် ဝေဒနာတစ်ခုလိုဖြစ်သွားစေသလားမသိ။ ထို့ကြောင့် မိုးဟိန်းက...

“ခင်ဗျားတို့ ဇနီးမောင်နှံအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ တကယ်ပြောတာပါဗျာ”

ခရီးသည်က ခေါင်းကိုင့်ထား၏။ မိုးဟိန်းကဆက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုကူညီပါဗျာ။ အရမ်းအရေးကြီးလို့ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေကိုဖန်တီးခဲ့တာ ခင်ဗျားလား”

“ဟင့်အင်း...”

“ကျွန်တော့်သမီးလေးဟာ ဟိုတယ်အခန်းနံပါတ် (၁၃)ထဲ ဝင်သွားမိပြီး တံခါးပိတ်သွားတယ်။ ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် သမီးလေးမရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်သမီးလေး ဘယ်လောကဘယ်ကို ရောက်သွားတာလဲဟင်”

မိုးဟိန်းက အလောတကြီးဖြစ်နေသလောက် ခရီးသည်က အေးစက်စက်လေသံဖြင့်...

“ခင်ဗျားသမီးလေး အဲဒီဟိုတယ်အခန်းထဲမှာပဲရှိတယ်”

“ဟာ... မရှိပါဘူး”

“ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလွှာတွေခြားနေလို့ ရိုးရိုးသာမာန်တွေ မမြင်ရတာ၊ ဟော့ဒီလောကထဲမှာ ခင်ဗျားတို့မသိမမြင်နိုင်တဲ့အရာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

မိုးဟိန်းက အားကိုးတကြီးဖြင့်...

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော့်သမီးလေးကို ဒီလောကထဲရောက်အောင် ပြန်ခေါ်ပေးစမ်းပါဗျာ။ ခင်ဗျားလုပ်နိုင်တယ်မဟုတ်လားဟင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားလုပ်နိုင်တယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါဗျာ”

တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသော မိုးဟိန်း၏စကားထဲတွင် ငိုသံပါလာ၏။ သူ့မျက်စိအိမ်ထဲတွင်လည်း မျက်ရည်တွေရစ်ဝိုင်းလာသည်။ ခရီးသည်က ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ရင်း...

“ကျုပ်... လုပ်ပေးလို့မရဘူး”

မျှော်လင့်ချက်တွေ ဟိုးအမြင့်ကြီးက ပစ်ချရိုက်ခွဲခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ သို့သော် ခရီးသည်၏စကားက မဆုံးသေး။ သူကဆက်၍...

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲလုပ်ရမှာ”

“ဗျာ... ကျွန်တော်... ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

မိုးဟိန်းက တအံ့တဩမေးလိုက်သည်။ ခရီးသည်က တင်းမာတိုတောင်းသော အသံဖြင့်...

“အဲဒီဟိုတယ်ခန်းဆီ ကျုပ်ကိုခေါ်သွားပါ”

ရှာတွေ့ကြသေးပုံပေါ်ဘူး။ ဒီလိုလုပ်ပါလား ရွှေစင်မမ၊ ခင်ဗျား ဦးရွှေဖံ အောင်ဆီကို သွားပါ။ အိပ်မက်ရွာဟိုတယ်ကို အပြင်မှာ ခင်ဗျား တကယ် ရောက်ဖူးတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပြ၊ ဒါကြောင့်မို့ ဂမ္ဘီရသော့နဲ့ဆိုရင် အဲဒီနေရာကို အာရုံပြုပြီး သူတို့ကို ချက်ချင်းရောက်အောင် ခေါ်သွား နိုင်တဲ့အကြောင်းပြောပြီး စည်းရုံးပါ။”

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒါဆိုရင် ဦးရွှေဖံအောင်က သူ့ အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်သွားမှာပေါ့”

ရွှေစင်မမက စိုးရိမ်တကြီးငြင်းလိုက်၏။ မိုးဟိန်းက . . .

“အဲဒီလိုမဖြစ်အောင် ကျွန်တော်တို့တားရမှာပေါ့။ ကျွန်တော် တို့က အဲဒီကို ကြိုရောက်နေမယ်လေ၊ ရွှေစင်မမနဲ့ ဦးရွှေဖံအောင်တို့ ရောက်လာတဲ့အခါ သူ့ကို အနုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အကြမ်းနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရရာနည်းနဲ့ ဝိုင်းတားကြတာပေါ့”

“ဒီလူ့ကို တားနိုင်ဖို့တော့မလွယ်ဘူးနော်”

“ကြိုးစားရမှာပေါ့ ရွှေစင်မမ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာကနေ လွယ်မော်ကိုသွားရင် ညနေ(၅)နာရီလောက်မှာ ရောက်မယ်။ ခင်ဗျား က ဦးရွှေဖံအောင်ဆီကို (၅)နာရီလောက်မှရောက်အောင်သွားပါ။ ဒါဆို ခင်ဗျားနဲ့ဦးရွှေဖံအောင် ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့က အိပ်မက်ရွာဟိုတယ်ရှေ့မှာ ရောက်နေနင်းပြီးသားဖြစ်နေပြီ၊ ဘယ်နှယ့် လဲ”

ရွှေစင်မမက . . .

“ကောင်းပြီ ကိုမိုးဟိန်း”

စိတ်ထဲကတော့ ကံကောင်းပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း ဖုန်းကို ချလိုက်၏။

အခန်း (၁၄)

ရွှေစင်မမက ဖုန်းကိုအလောတကြီးကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ မျှော်လင့်တားသည့်အတိုင်း မိုးဟိန်းဆက်သောဖုန်းပင်ဖြစ်၏။ မိုးဟိန်းက . . .

“ခရီးသည်ကို ကျွန်တော်ရှာတွေ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို အိပ်မက်ရွာဟိုတယ်က အခန်းနံပါတ်(၁၃)ထဲကို ခေါ်သွားဖို့လိုနေတယ်။ ခက်တာက ကျွန်တော့်ဆီမှာ သော့ကလည်းမရှိတော့ပြန်ဘူး”

“အဲဒီတော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုကူညီရမလဲကိုမိုးဟိန်း”

ဖုန်းထဲမှ မိုးဟိန်း၏အသံက ခဏကြာအောင်တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ . . .

“ခုချိန်ထဲတော့ ဦးရွှေဖံအောင်တို့ အိပ်မက်ရွာဟိုတယ်ကို

ညနေ (၅) နာရီ။

ရွှေစင်မမက လက်မှန်တိုက်ကြည့်ရင်း ဦးရွှေဖံအောင်၏ခြံထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းကြိုဆက်ထားသောကြောင့် ဦးရွှေဖံအောင်က သူ့တပည့်များကို မှာထားပုံရ၏။

ခြံထဲမှာ ကြိုတင်စောင့်ဆိုင်းနေသော တပည့်တစ်ယောက်က သူမကို အပေါ်ထပ်စာကြည့်ခန်းရှိရာဆီသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ သူမကို မြင်သောအခါ ဦးရွှေဖံအောင်က . . .

“တစ်ချိန်တုန်းက အတူတူလက်တွဲခဲ့ကြတဲ့ ရဲဘော်ရဲဘော်ဟောင်းတွေပဲဗျာ၊ အထူးညွှန်ခံစရာလိုမယ်မထင်ပါဘူး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ရွှေစင်မမ”

“အပိုစကားတွေပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဦးရွှေဖံအောင်”

သူမ၏မာဆတ်ဆတ်လေသံကြောင့် ဦးရွှေဖံအောင်က ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့လက်ဝဲဘက်လက်သူကြွယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော သိဒ္ဓိဝင်လက်စွပ်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း လက်နှင့်ပွတ်ဆင်ဆော့ကစားနေ၏။ အမိပျိုယ်ကတော့ . . . ခြိမ်းခြောက်ခြင်း။

ဦးရွှေဖံအောင်က . . .

“ကဲပါလေ . . . ဒါဆိုလည်း လိုရင်းကိုပဲပြောကြတာပေါ့၊ လာခါနီးတုန်းက ဖုန်းထဲမှာ ခင်ဗျားကြိုပြီး ပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အပြင်က အိပ်မက်ရွာဟိုတယ်ကို ရောက်တာက ကျွန်မပဲဆိုတော့ သော့ကို ကျွန်မလက်နဲ့ကိုင်ပြီး အာရုံပြုဖွင့်မှရမယ်၊ ဒါကိုတော့ ရှင်သဘောပေါက်မှာပါနော်”

ဦးရွှေဖံအောင်က တဟားဟားရယ်လိုက်ရင်း . . .

“သိပ်ကို သဘောပေါက်တာပေါ့ ရွှေစင်မမ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နားမလည်တာတစ်ခုပဲရှိတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်ဟာ အယူအဆချင်းမတူလို့ လမ်းခွဲခဲ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့

အခုကျမှ စေတနာတွေကောင်းပြီး ကျုပ်ကို အဲဒီနေရာရောက်အောင် လမ်းပြပေးချင်နေရတာလဲ၊ ဒါဟာ သံသယဖြစ်စရာမကောင်းဘူးလား”

ရွှေစင်မမက မထိတစ်ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့ အပေးအယူလုပ်စရာရှိလို့ပဲ”

“ဘယ်လိုအပေးအယူများလဲ ဆိုစမ်းပါဦး”

ရွှေစင်မမက နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေ့လိုက်ရင်း . . .

“ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်မမောင်လေးနှစ်ယောက်ကို စောင်တစ်ထည်ကြောင့် ဆုံးရှုံးလိုက်ရတယ်ဆိုတာ ရှင်သိတယ်မဟုတ်လား၊ အခု အဲဒီစောင်ကို ကျွန်မ ပြန်ရှာပြီးရထားပြီ၊ ရှင်သားလေးကိုပြန်ခေါ်လို့ အောင်မြင်တဲ့အခါကျရင် ကျွန်မမောင်လေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ဟော့ဒီလူလောကထဲပြန်ရောက်အောင် လုပ်ပေးပါ၊ ဒါ ကျွန်မရဲ့ တောင်းဆိုမှုပဲ”

ဦးရွှေဖံအောင်က ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် . . .

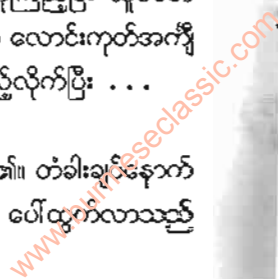
“ကောင်းပြီလေ . . . ကျုပ်လက်ခံတယ်”

ထို့နောက် ဦးရွှေဖံအောင်က ရွှေစင်မမကိုခေါ်ကာ အပေါ်ထပ်ရှိ အလယ်ခန်းမဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ ထိုအခန်းထဲတွင်ကား သစ်သားတံခါးတစ်ချပ်ကို ဘောင်ခွေ၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ထောင်ထားသည်။

ဦးရွှေဖံအောင်၏ ကြိုတင်စီစဉ်ထားပုံကိုကြည့်ပြီး သူမစိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြုံးလိုက်သည်။ ဦးရွှေဖံအောင်ကတော့ လောင်းကုတ်အင်္ကျီရှည်၏ အိတ်ထဲသို့ စားပွဲတင်နာရီလေးကို ထည့်လိုက်ပြီး . . .

“လာလေ ရွှေစင်မမ”

သူက ဂန္တီရသော့ဖြင့် တံခါးကိုဖွင့်လိုက်၏။ တံခါးချင်နောက်ကွယ်မှ နွေးထွေးနူးညံ့သော အလင်းရောင်တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။

နှင့်အတူ ဟိုတယ်အခန်းနံပါတ်(၁၃)ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဦးရွှေစံအောင်က အခန်းထဲမဝင်ခင် သူမဘက်သို့လှည့်ပြီး...

“ဒါနဲ့ ကျုပ်သိချင်တာ တစ်ခုလောက်မေးပါရစေဦး။ ငါ့အောက်ခန်းထဲကနေ မိုးဟိန်းနီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပြန်လွတ်လာတာလဲ ရွှေစံမမ”

“ဒါကတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပေါ့ရှင်”

ဦးရွှေစံအောင်က တဟားဟားရယ်ပြီး ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ ဝင်သွား၏။ ရွှေစံမမက နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာဖိ၍ကိုက်လိုက်ရင်း နောက်မှလိုက်ဝင်သွားသည်။ အခန်းတွင်းသို့ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ရောက်သောအခါ ဦးရွှေစံအောင်က ဟိုတယ်အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။

“ဂျိမ်း...”

ဦးရွှေစံအောင်က သူမဘက်သို့လှည့်ပြီး သော့ကိုလှမ်းပေးရင်း...

“ကဲ... ရွှေစံမမ ခင်ဗျားပဲပြန်ဖွင့်ပေးတော့”

ရွှေစံမမက သော့ကိုလှမ်းမယူ၊ ခါးကြားနောက်တွင်မှတ်ယူလာသည့် ပစ္စုတ်သေနတ်ကိုဆွဲထုတ်ကာ ဦးရွှေစံအောင်၏ရင်ဝကို ချိန်လိုက်၏။ ဦးရွှေစံအောင်က ...

“ဘာလုပ်မှာလဲ ရွှေစံမမ။ ကျုပ်မှာ ဘယ်ဒဏ်ရာကိုမဆို ပျောက်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့ လက်စွပ်ရှိတယ်ဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့။”

ရွှေစံမမက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ဆောရီးပဲ ဦးရွှေစံအောင်၊ ဟောဒီအခန်းထဲရောက်ရင် ဘာပစ္စည်းမှ တန်ခိုးမပြနိုင်တော့ဘူးရှင်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သေနတ်မောင်းကိုကွေးလိုက်သည်။

“ဒိုင်း...”

ကျည်ဆံ၏အရှိန်ဖြင့် ဦးရွှေစံအောင်တစ်ကိုယ်လုံး လည်ထွက်သွားပြီး နံရံနှင့်ဖုန်းကနဲဝင်တိုက်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ခွေလဲကျသွား၏။

ဦးရွှေစံအောင်၏အနီးကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လွင့်စင်ကျနေသော ဂမ္ဘီရသော့ကို ရွှေစံမမက လှမ်းကောက်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် ...

“ဟင်...”

ဦးရွှေစံအောင်က သူမ၏လက်ကို ဖျတ်ကနဲလှမ်းကိုင်ကာ နောက်ပြန်လှန်ချိုး၍ ချုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှပြန်ထလာသည်။ သူက ...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ငတုံးမှတ်နေသလား။ ဒီအခန်းထဲ ရောက်ရင် သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေဟာ မစွမ်းတော့ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း သက်ဦးဆီကနေ ကျုပ်သိပြီးသားဗျ။ ခင်ဗျားကိုမယုံရမှန်း ကျုပ်အစောကြီးကတည်းက ရိပ်မိသားပဲ။ ဒါကြောင့် ကုတ်အင်္ကျီအောက်မှာ ကျည်ကာအင်္ကျီတစ်ထည် ဝတ်လာခဲ့တာ”

လက်ကိုလိမ်ချိုးခံထားရသောကြောင့် နာကျင်လွန်းသည့်ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရ၏။ အော်ဟစ်ညည်းညူချင်စိတ်ပေါ်လာသော်လည်း နှုတ်ခမ်းကိုသာ တင်းတင်းကိုက်ထားလိုက်သည်။

ဦးရွှေစံအောင်က ဂမ္ဘီရသော့ကို ရွှေစံမမ၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးရင်း ...

“ကဲ... အိပ်မက်ရွာ ဟိုတယ်ရှေ့ရောက်အောင် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပေတော့ ရွှေစံမမ”

သူမ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

ဟိုတယ်ရှေ့တွင် မိုးဟိန်းတို့ကြိုတင်ရောက်နေပြီး သူမကို ကယ်တင်နိုင်ပါစေဟုသာ မျှော်လင့်စရာကျန်တော့သည်။

“ဘာအချိန်မီစရာလိုလို့လဲ၊ သော့ကိုယူလာမယ့် ခင်ဗျား မိတ်ဆွေက စောင့်နေမှာပဲမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလူက . . .”

ဝါတ်ပုံများမှ သဲလွန်စရာကာ လျှို့ဝှက်မြေအောက်ခန်းထဲမှ ပစ္စည်းများရလာပုံကစပြီး သူ့သားကို အသက်ပြန်သွင်းဖို့ကြိုးစားနေ သည့် ဦးရွှေဖိအောင်အကြောင်းကို မိုးဟိန်းက လုံးစေ့ပတ်စေ့ ရှင်း ပြလိုက်၏။

ခရီးသည်က မျက်နှာပျက်သွားပြီး . . .

“ဟာ. . . ဒါဆိုရင်တော့ အချိန်မီတားမှဖြစ်မယ်၊ ဝါတ်ပုံ (၉)ပုံထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ အဖြေထုတ်လို့ရတဲ့(၈)ပုံက မြေပုံ၊ ခင်ဗျား တို့အဖြေထုတ်လို့မရခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ဝါတ်ပုံကတော့ မြေအောက်ခန်း ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ရည်ညွှန်းတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် အဲဒီဝါတ်ပုံရဲ့အဓိပ္ပါယ်က ဘာလဲ”

“တကယ်ရှိခဲ့တဲ့ အခန်းနံပါတ်(၁၃)ကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန် ဖွင့်နိုင်မယ့်သူဟာ ကျုပ်ကလွဲလို့ တခြားလူမရှိဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပဲ”

အခန်း (၃၅)

“ဟာ. . . သွားပြီ”

တောင်ကုန်းလမ်းလေးအတိုင်းဆင်းလာစဉ်မှာပင် ကားဘီးက ထိုင်းကနဲမြည်ကာ ပေါက်သွားသဖြင့် မိုးဟိန်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

ကားပေါ်မှဆင်းကာ အပိုပါလာသောဘီးနှင့် လဲလှယ်တပ် ဆင်ဖို့ ပြင်ဆင်ရတော့သည်။ စိတ်ကလောနေသောကြောင့် အမှားမှား အယွင်းယွင်းဖြစ်နေရသေး၏။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ အချိန်မီမှ ရောက်ပါ့မလားမသိဘူး”

စိတ်ပူပန်တုန်လှုပ်စွာ ရေရွတ်နေသော သူ့စကားကိုကြား သွားသဖြင့် ခရီးသည်က

ဦးရွှေဖိအောင်က အခန်းနံပါတ်(၁၂)နှင့် (၁၄)ကြားရှိ မြေ ကွက်လပ်တွင်ရပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို တငေးတမောကြည့်လိုက်သည်။

အခွင့်ကောင်းကိုစောင့်နေသော ရွှေစင်မမက သူ့လက်မှ ချုပ်နှောင်ထားမှု ပြေလျော့သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးရွှေဖိအောင် ၏မျက်နှာကို တံတောင်ဖြင့် ပင့်ရိုက်လိုက်သည်။

“ဖြောင်း. . .”

ဟန်ချက်ပျက်ကာ တစ်ဘက်သို့လည်ထွက်သွားသောလည်း ဦးရွှေဖိအောင်၏လက်ထဲမှ သေနတ်ကတော့ လွတ်ကျွေးသွား သူ့တ

ဆွတ်ဆွတ်ပင် ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ ရွှေစင်မမကိုပစ်လိုက်သည်။

“ဒိုင်း...”

“အား...”

သူမ၏ လက်ယာဘက်ရင်အုံအထက်နားဆီမှ သွေးတွေဖြာ ကျလာ၏။ ပွက်ကနဲ ပွက်ကနဲ စီးဆင်းသွားသော သွေးတွေနှင့်အတူ သေအံ့မှူးမှူးဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရသည်။

အားလုံးကို သူမ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရလေပြီ။ သည် အသိကိုသာ သူမ၏နောက်ဆုံးထွက်သက်နှင့်အတူ ယူဆောင်သွားရ တော့မည်။

မိုးဟိန်းတို့လည်း ရောက်မလာသေး။ အရာရာတိုင်းသည် နောက်ကျသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ဦးရွှေဖံအောင်က လဲကျနေသော သူမ၏အပေါ်မှစီးမိုးကာ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် လက်စွပ်ဝတ်ထားသော သူ့လက်ဖြင့် ရွှေစင်မမ၏ဒဏ်ရာကို အသာအယာပွတ်သပ်လိုက်သည်။

ရုတ်ချည်းပင် နာကျင်မှုဝေဒနာက တစ်စထက်တစ်စ သိသိ သာသာလျော့ပါးသွားသည်။ ဟောင်းလောင်းပွင့်နေသော ကျည်ဆံ ပေါက်ဝသည် တဖြည်းဖြည်းပြန်ပိတ်ကာ ပကတိအသားအတိုင်း ပြန် ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ခွေးမ... ဒါ နင့်အတွက်သင်ခန်းစာပဲ။ ငါ့အလုပ်ကို နောက်တစ်ခါနှောင့်ယှက်လို့ကတော့ ဒီလို ပြန်ကောင်းလာနိုင်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့ နားလည်လား။ ငါ အလုပ်လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဟောဒီနေရာ ကနေ တစ်လက်မတောင်မခွာနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ”

ဦးရွှေဖံအောင်က ဒေါသကို မနည်းချုပ်တည်းထားရင်း အံ ကြိတ်သံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူက အနီးဆုံးအခန်းတစ်ခု၏တံခါးကို ဂန္ဓီရ သော့ဖြင့် ဖွင့်လိုက်လေတော့သည်။ နွေးထွေးသော အလင်းရောင်နှင့်

အတူ မြင်လိုက်ရသည့် အခန်းနံပါတ်(၁၃)ကို သူ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့် လိုက်သည်။

နောက် မတ်စေ့ကို ပါးစပ်ထဲတွင်ငုံလိုက်ပြီး လက်စွပ်ဝတ် ထားသည့်လက်ဖြင့် နာရီကို အသာအယာပွတ်ကာ နာရီသော့သီးကို နောက်ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

လွန်ခဲ့သည့်(၃)နှစ်က အသက်ရှင်လျက်ရှိခဲ့သော သူ့သား လေးဆီသို့ သူ့စိတ်ကို အာရုံညွှတ်လိုက်၏။ နာရီလက်တံများသည် အလွန်လျင်မြန်သောအရှိန်ဖြင့် တဖိုးတိုးမြည်ကာ နောက်ပြန်လည် ပတ်သွားနေသည်။

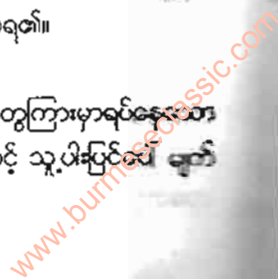
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တသိမ့်သိမ့်ခါယမ်းသွားပြီး နေ ရောင်ခြည်သည် အလွန်လျင်မြန်စွာ ကွယ်ပျောက်သွားလိုက် ပြန် ပေါ်လာလိုက်ဖြစ်နေသည်။ အခန်းထဲတွင်ကား ခရမ်းရောင်အခိုးအငွေ့ တွေ ဖျတ်ကနဲ ဖျတ်ကနဲ ယောက်ရက်ခတ်ဝေ့ယမ်းနေကြ၏။ လူ ပေါင်းများစွာတို့ သွေးပျက်လှစေမန်း အော်ဟစ်ညည်းညူနေသံများကို တစ်ပြိုင်နက်တည်းကြားရလေသည်။

အတိတ်ကိုပြန်သွားနေသည့် (၉)နှစ်တာကာလအတွင်းမှာ သေဆုံးပြီး ဟိုဘက်လောကသို့ရောက်သွားသည့်လူတွေ များစွာရှိခဲ့ လိမ့်မည်။ ယခု ထိုသူအားလုံးတို့၏ ကျွတ်ကျွတ်သံအောင် အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းနေသံကို ကြားနေရသည်ကပင် သွက်သွက်ခါ မှ သွားစေနိုင်လောက်အောင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။

ထိုစဉ် နာရီလက်တံများက တုံ့ကနဲရပ်သွားသည်။ သူ့နှုတ် ထဲတွင် ချိုမြိန်သောခေါ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဖေဖေ...”

အခန်းထဲက ခရမ်းရောင်အခိုးအငွေ့တွေကြားမှာရပ်နေသော သားလေးကိုမြင်ရ၏။ ဝမ်းသာလွန်းသောကြောင့် သူ့ပါးပြင်ပေါ် မှတ် ရည်တွေစီးကျလာသည်။

ဟိုဘက်လောကနှင့် ဒီဘက်လောကကိုခြားထားသည့် ခရမ်း
ရောင်အခိုးအငွေ့ အလွှာပါးပါးလေးကို ချိုးဖောက်လိုက်ရုံသာ ကျွန်
တော့သည်။

“သား...”

မြေပြင်တစ်ခုလုံး ရေလှိုင်းတွေလို ခုံးထလာလိုက် နိမ့်ခွက်
သွားလိုက်ဖြစ်နေသည့်ကြားထဲမှပင် မိုးဟိန်းက ကားကို တရကြမ်း
မောင်းလာခဲ့သည်။ အိပ်မက်ရွာဟိုတယ်အနီးသို့ ရောက်သည့်အချိန်
တွင် လေဆင်နွှာမောင်းစက်ဝန်းတစ်ခုလို အင်အားကြီးမားသော တိုက်
ခတ်မှုက ကားကို ကိုင်ဆောင်လိုက်သလို ခံစားရ၏။

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ”

မိုးဟိန်းက ဟိုတယ်အခန်းတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်ပြီး တစ်စုံ
တစ်ရာလုပ်နေသော ဦးရွှေဖံအောင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် လက်
ညှိုးထိုးပြရင်း အော်ပြောလိုက်သည်။

“သူ... သူ... အခန်းနံပါတ်(၁၃)ထဲကို ဝင်တော့မယ်”

အိပ်မက်ရွာဟိုတယ်၏ဆိုင်းဘုတ်ရှေ့၌ ကားကို ဝှန်းကနဲ
ထိုးရပ်လိုက်၏။

ခရမ်းရောင်အခိုးအငွေ့တွေက သူ့သားနှင့်သူ့အကြားတွင်
ရစ်ဆိုင်းယှက်သန်းနေသည်။ သားလေး... ဒီဘက်လောကထဲကို
ထွက်ခဲ့တော့လေဟု သူ့စိတ်ထဲက လှမ်းခေါ်နေမိသည်။ ကလေးငယ်
ကတော့ ထွက်မလာပါ။ တစ်ဖက်မှနေ၍ ...

“ဖေဖေ... ဖေဖေ”

ဟုသာ သနားစဖွယ် အော်ခေါ်နေသည်။

‘ငါ့သားကို ငါကိုယ်တိုင်လက်ဆွဲပြီး ဒီဘက်ရောက်အောင်
ဆွဲခေါ်ထုတ်ရမှာပဲ’ ဟု သူ့တွေးလိုက်၏။

အခိုးအငွေ့ကနဲလန့်ကာကို ဖြတ်သန်းရန် ဟိုတယ်ခန်းထဲ
သို့ဝင်ဖို့ သူ မြေစလှမ်းလိုက်လေတော့သည်။

“သား... ဖေဖေ လာပြီ”

“မသွားနဲ့”

ဟု မိုးဟိန်းက လှမ်းအော်လိုက်သည်။ သို့သော် နောက်ကျ
သွားလေပြီ။ ဦးရွှေဖံအောင်က ‘သား... ဖေဖေ လာပြီ’ ဟု ရေ ရွတ်ရင်း
ဟိုတယ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။

သူဝင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပြာလဲ့နေသောအလင်းတစ်
ခုသည် မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလိုမျိုး အခန်းကို ထွင်းဖောက်သွားသည်။

“အား...”

မချိမဆန့်အော်ဟစ်လိုက်သော ဦးရွှေဖံအောင်၏အသံကို
ကြားလိုက်ရသည်။ အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံး ကမ္ဘာမြေအောက်ထဲအထိ
ကျုံ့ဝင်သွားတော့မလို မြေပြင်၏ညည်းသံကို ကြားရသည်။

ခရီးသည်က ဟိုတယ်ခန်းထဲသို့ တစ်ဟုန်ထိုးလိုက်ပါပြေး
ဝင်သွားသည်။ မိုးဟိန်းကလည်း ပစ္စတိုကို လက်ထဲမှာဆုပ်ကိုင်ရင်း
သူ့နောက်မှပြေးအလိုက် ...

“ကိုမိုးဟိန်း... သတိထား”

ရွှေစင်မမက လဲကျနေရာမှအားယူထပြီး အော်ပြောတာ
သူတို့တားဖို့ပြေးလာ၏။ သူမ မမိတော့။

ဟိုတယ်အခန်းတံခါးက ဝုန်းကနဲပိတ်သွားလေသည်။

အရာရာအားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ မြေပြင်
သည် ပကတိအေးဆေးသက်ငြိမ်လျက်။ နွေးထွေးသောနေရောင်ခြည်
ကို ရှင်းသန့်ကြည်လင်စွာ ပြန်မြင်ရလေသည်။
ကမ္ဘာလောကသည် သူ့နေမြဲအတိုင်းနေလျက်။
အိပ်မက်ဆိုးကား ကွယ်ခဲ့လေပြီ။

အခန်း (၃၆)

နွေးထွေးသောအလင်းတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် ဟိုတယ်
အခန်းနံပါတ်(၁၃)ထဲတွင် သူနှင့်ခရီးသည်နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်
ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ခရီးသည်က ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ ငေးကြည့်
ရင်း...

“ဪ... ဒီနေရာကို တစ်ခေါက်ရောက်လာပြန်ပြီကော”
ညည်းညည်းတွားတွားပြောရင်း မိုးဟိန်းဘက်သို့ လှည့်
ကာ...

“အပြင်က တကယ့်လောကထဲမှာနေရတာ ငါ့အတွက် အရာ
အားလုံးဟာ ဆူညံလွန်းနေတယ်။ မိနစ်နဲ့အမျှ စက္ကန့်နဲ့အမျှ ငါ့နား
ထဲမှာ ဆူညံသံတွေကြားနေရတယ်။ ဟောဒီအခန်းလေးထဲမှာတော့

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတာပဲ။

သူပြောနေပုံက လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ်ရှိလှသည်။ မိုးဟိန်း

က...

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ ငါဟာ ‘ကိုနန်းဝေ’လို့ခေါ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပေါ့ကွာ”

“အရင်တုန်းက ကိုနန်းဝေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် အခုကျတော့ ကောဟင်၊ မဟာသိဒ္ဓိရှင်တစ်ယောက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

မိုးဟိန်း၏စကားကို ကိုနန်းဝေက ချက်ချင်းငြင်းဆန်၏။

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ ငါဟာ သိဒ္ဓိရှင်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားပစ္စည်းတွေလို သိဒ္ဓိဝင်နေတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုပဲ။ ဒါပေမဲ့ တခြားဟာတွေက သက်မဲ့အရာဝတ္ထုတွေဖြစ်တဲ့အတွက် တတ်ခံစားတတ်တဲ့စိတ်မရှိဘူး။ ငါက သက်ရှိဆိုတော့ သိစိတ် ခံစား စိတ်ရှိတယ်။ ဒါပဲကွာတာပါ။ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ငါဟာ ကံအဆိုး ဆုံးပစ္စည်းတစ်ခုပေါ့ကွာ”

“ဘာ... ကံဆိုးတယ်ဟုတ်လား”

ကိုနန်းဝေက ဆွေးမြေ့နာကျည်းခါးသီးစွာဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်... ငါ့အတွက်တော့ ဒီလိုအကြာကြီး အသက် ရှင်နေရတာဟာ ကံဆိုးတာပဲ။ အပြင်လောကမှာ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတွေဟာ တစ်ခုရဲ့အာရုံကို တခြားတစ်ခုက ရေဒီယိုလိုင်းလို အပြန်အလှန် ဖမ်းမိနေကြတယ်။ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတစ်ခု တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာ ရွေ့သွားတာကအစ မိနစ်တိုင်းစက္ကန့်တိုင်းမှာ လှိုင်းတွေက တဆင့် သိနေတယ်။ အဲဒါဟာ နာကျင်မှုဝေဒနာတစ်ခုလို လျှပ်စစ်ဓါတ်နဲ့ ဆင်းမှုတစ်ခုလို ဆူညံသံလိုပဲ။ ဒီလောက်များပြားတဲ့ပစ္စည်းတွေရဲ့ အာရုံတိုင်းကို စက္ကန့်နဲ့အမျှသိနေရတာဟာ ပစ္စည်းတွေအချင်းချင်း အတွက် အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် လူတစ်ယောက်အတွက်တော့

အချိန်ရှိသရွေ့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခံနေရသလိုပဲ”

ထိုအခါကျမှပင် ကိုနန်းဝေ၏နာကျင်မှုဝေဒနာအတိုင်းအဆ ကို မှန်းဆကြည့်ဖို့မလွယ်မှန်း သူ သဘောပေါက်လိုက်၏။ သူက...

“ကိုနန်းဝေ ခင်ဗျားပြောတော့ ကျွန်တော့်သမီးလေး ပြန် ရောက်လာအောင်လုပ်လို့ရတယ်ဆို၊ အခု ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ”

ကိုနန်းဝေက အဝေးသို့ငေးနေသောအကြည့်တွေကို ပြန် ရုတ်သိမ်းရင်း တစ်ခွန်းတည်းပြောသည်။

“မင်း ငါ့ကိုသတ်လိုက်”

“ဗျာ... အမိပွယ်မရှိတာပဲ၊ ကျွန်တော်မလုပ်နိုင်ဘူး ကို နန်းဝေ”

“မင်း လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်”

“ကျွန်တော်က သတ်ချင်တယ်ပဲထားဦးတော့၊ ခင်ဗျားက သေနတ်ကို ပါးစပ်ထဲငုံပြီးပစ်တာတောင် ဘာမှမဖြစ်တဲ့လူလေ၊ ဘယ် လိုလုပ်ပြီးဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

“ဒီအခန်းထဲမှာ ဘာသိဒ္ဓိမှမစွမ်းဘူးလေကွာ၊ လုပ်ပါ၊ ငါ့ကို သနားရင် ငါ့ဘဝကို အဆုံးသတ်ပေးပါ၊ ငါ့ရဲ့ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို မင်း ဝင်ထမ်းပေးပါလားကွာ”

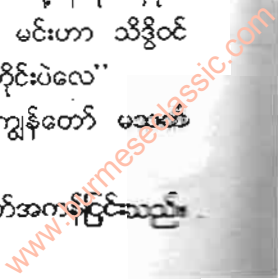
တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောနေသော သူ့စကားကြောင့် မိုးဟိန်း နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွား၏။ သူက...

“ဘာဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးလဲ”

“သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်နေရတာဟာ ဘဝရဲ့ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးပဲ ပေါ့ကွာ၊ မင်း ငါ့ကိုသတ်လိုက်ရင် ငါ့နေရာမှာ မင်းဟာ သိဒ္ဓိဝင် ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်လာမယ်၊ တည်မြဲခြင်းနိယာမအတိုင်းပဲလေ”

“ဟာ... မလုပ်ဘူး... မလုပ်ဘူး၊ ကျွန်တော် မသေစေ နိုင်ဘူး”

မိုးဟိန်းက ခါးခါးသီးသီးပင် အကြောက်အကန့်ငြင်းသည်။

ကိုနန်းဝေက . . .

“ငါ့ကိုသေခွင့်ပေးပါကွာ၊ လူပီပီသသမဟုတ်တဲ့ ဟောဒီ အမိပွယ်မဲ့ရှင်သန်မှုကြီးကို ငါ အဆုံးသတ်ပစ်ချင်နေပြီ။ မင်းသမီး လေးကို မင်းပြန်တွေ့ချင်တယ်ဆို၊ လိုချင်တာရှိရင် ပေးဆပ်ရတဲ့ တန်ဖိုးလည်းရှိတယ်ကွ။ မင်းပေးရမယ့်တန်ဖိုးကတော့ ငါ့ကိုသတ်ဖို့ပဲ။ ငါ့ကိုကူညီပါကွာ”

သူ တောင်းပန်နေပုံက ကြေကွဲတုန်လှုပ်စရာကောင်းလှ သည်။ မိုးဟိန်းက . . .

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းဖြစ်လာတဲ့အခါကျရင် ခင်ဗျားလိုပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့အတိတ်ကို ဘယ်သူမှမသိတော့ဘဲ မေ့ ပျောက်ခံလိုက်ရတော့မှာပေါ့နော်”

ကိုနန်းဝေက ဆွေးမြေ့ရီဝေစွာကြည့်ရင်း . . .

“အဲဒါတော့ ငါလည်း သေသေချာချာမသိဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်သမီးလေးကကော ကျွန်တော့်ကို မှတ် မိပါဦးမလားဗျာ”

“ဒါလည်း ငါ သေသေချာချာမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူ့လောက ထဲကို မင်းသမီးလေး အရှင်လတ်လတ်ပြန်ရောက်လာမှာတော့ သေချာ တယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်ပြီး ဘာစကားမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေမိကြ၏။

မည်မျှကြာသွားသည်မသိ . . .

မည်မျှကြာသွားသည်မသိ . . .

နောက်ဆုံးတွင် ကိုနန်းဝေက စကားတစ်ခွန်း တီးတိုးပြော လိုက်သည်။

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူက သေနတ်ကိုင်ထားသည့် မိုးဟိန်း

၏လက်ကို သူ့ရှင်ဘတ်ဆီသို့ ဆွဲယူလိုက်ပြီး မောင်းခလုတ်ပေါ်က မိုးဟိန်း၏လက်ညှိုးကို ဖိညှစ်လိုက်သည်။

“ဒိုင်း . . .”

“ဘုရားသခင် ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ”

ဟု မိုးဟိန်းက မျက်လုံးအစုံကိုမှိတ်ထားရင်း ရေရွတ်နေမိ ၏။

အခန်းအပြင်ဘက်တွင်ကား လောကသည် ပြီးပြည့်စုံစွာ ဖန်တီးထားပြီးသော သီချင်းတစ်ပုဒ်နှင့်တူနေလေသည်။

မိုးဟိန်းက ဟိုတယ်ခန်းအပြင်ဘက်သို့ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။ ပြာလဲ့သောကောင်းကင်နှင့် နေရောင်ခြည်တို့၏ အထိအတွေ့သည် သူ့အတွက် အသစ်အဆန်းဖြစ်နေလေသည်။

ရွှေစင်မမက . . .

“ရှင် . . . ရှင် . . . ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ ဟိုလူကော . . .”

မိုးဟိန်း၏မျက်နှာက မျက်နှာသေ။

“သူ . . . မရှိတော့ဘူး”

မိုးဟိန်းကပြောရင်း နောက်အခန်းတစ်ခု၏ တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ရွှေစင်မမက သူ့နောက်မှပြေးလိုက်ရင်း . . .

“အခန်းထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲဟင်”

သူ့ဘာမှပြန်မဖြေ။ လက်ထဲမှ ဂမ္ဘီရသော့ကို ချွတ်ခတ် ပေးလိုက်ပြီး . . .

“ဒီသော့နဲ့ အခန်းကိုဖွင့်ပြီး အထဲဝင်သွားမယ်၊ ခင်ဗျား အပြင်ကနေ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပါရွှေစင်မမ”

ရွှေစင်မမက အထိတ်တလန့်ဖြင့် . . .

“အို . . . ဘယ်ဖြစ်မလဲကိုမိုးဟိန်း၊ သော့မပါဘဲ ရှင် အခန်း ထဲရောက်နေတုန်း ကျွန်မက အပြင်ကနေ တံခါးပိတ်လိုက်ရင် ရှင် သမီးလေးလိုပဲ ရှင်ကိုယ်တိုင်ပျောက်သွားမှာပေါ့၊ ဟင့်အင်း . . . ဟင့် အင်း . . . ကျွန်မ မလုပ်ဘူး”

“ကျွန်တော်ပျောက်မသွားပါဘူး၊ ယုံပါ”

မိုးဟိန်းက အသံမတုန်အောင် သတိထားပြောရင်း အခန်း တံခါးကို ဂမ္ဘီရသော့ဖြင့်ဖွင့်ကာ အထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။ ရွှေစင်မမက သော့ကိုကိုင်ထားရင်း တံခါးပြန်မပိတ်ခင် စကားတစ်ခွန်းလှမ်းပြော လိုက်သည်။

“ရှင် . . . ပြန်လာခဲ့ပါနော်”

မိုးဟိန်းက စကားလုံးများကို ရင်ထဲမှာကျိတ်မှိတ်မျှီချရင်း ခေါင်းကိုသာညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် တံခါးကို ဂျိန်းကနဲပိတ်လိုက်၏။

သမီးလေးကို ဘေးမသီရန်မခပြန်တွေ့ရပါစေဟု မိုးဟိန်း တတွတ်တွတ်ရေရွတ်ဆုတောင်းနေမိသည်။ သို့ရာတွင် သူ ဘာကိုမှ မယုံခဲ့အောင်ဖြစ်နေ၏။

ရွှေစင်မမက တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည့်လက်ဖြင့် သော့

ကိုကိုင်ထားသည်။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြပြီလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်လာကြဦးမှာလဲ၊ အတွေးတိုင်းသည် သူမကို ခြောက်လှန့်နေလေသည်။

သမီးလေးကို တကယ်ပဲပြန်မတွေ့ရတော့ဘူးလားဟု မိုးဟိန်း ချောက်ချားစွာတွေးလိုက်မိသည်။ သူ့အနာဂတ်သည် မှောင်မှိုက်နေ သလို ခံစားရ၏။

မသေချာခြင်းလမ်းမက ရှည်လျားလွန်းလှသည်။

ရွှေစင်မမက သော့ကို တံခါးလက်ကိုင်အိမ်ထဲသို့ထိုးသွင်းကာ လှည့်လိုက်သည်။ ‘ကလစ်’ ကနဲ အသံမြည်သွား၏။

‘ကလစ်’ ကနဲမြည်သံနှင့်အတူ အခန်းတစ်ခုလုံး မျက်စိကျိန်း လောက်အောင် လင်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။ ထိုအလင်းရောင် ထဲမှ ခေါ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဖေဖေ . . .”

ဟင် . . . သမီးလေးရဲ့ခေါ်သံပါလား၊ ဟုတ်သည်။ အခန်း အလယ်တွင်ရပ်ကာ သူ့ကို အားကိုးတကြီးလှမ်းကြည့်နေသည့် သမီး လေးကို သူမြင်ရလေပြီ။

“သမီး . . .”

အသံကုန်အော်ဟစ်ပြီး ပြေးသွားကာ သမီးလေးကို အားရ

ပေးရပေ့ဖက်လိုက်၏။

“သမီး... သမီး... ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“မဖြစ်ဘူး ဖေဖေ”

“သမီး တကယ်ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

သည်စကားကိုပင် အကြိမ်ကြိမ်မေးမိရင်း သမီးလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင်ပိုက်ကာ အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် နမ်းရှုပ်နေမိလေသည်။

“ဖေဖေ... ဟိုလူဆိုးကြီးသွားပြီလားဟင်”

သမီး၏အမေးကြောင့် မိုးဟိန်းက သမီးလေးခေါင်းမှဆံပင်တွေကို ပွတ်သပ်ကာ အားပေးချော့မြူလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်တယ် သမီး။ ဟိုလူဆိုးကြီးမရှိတော့ပါဘူး။ ကဲ... လာ... ဖေဖေတို့ အပြင်ထွက်ကြရအောင်”

“ကွီ”

ဟိုတယ်အခန်းတံခါးပွင့်သွားသည့်အခါ သမီးလေးကိုပေ့ချီ၍ ထွက်လာသော မိုးဟိန်းကိုကြည့်ရင်း ရွှေစင်မမ၏နှုတ်မှ ဘုရားတလိုက်မိ၏။ မိုးဟိန်းကတော့ ပျော်လွန်းသဖြင့် စကားသံတွေပင် မပီမသ တုန်ယင်နေလေတော့၏။

“ရွှေစင်မမ... ဒါ... ဒါ... ကျွန်တော့်သမီးလေး ခြူးခြူးလေ”

ကလေးငယ်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နားမလည်စွာ လှည့်ပတ်ငေးမောကြည့်ရင်း...

“ဖေဖေ... သမီးတို့ ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်”

မိုးဟိန်းက သမီးလေးကိုချီထားရာမှ မြေပြင်ပေါ်သို့ချပေးလိုက်ပြီး...

“အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို ဖေဖေ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမယ်သမီး။ အခု ဖေဖေ လုပ်စရာတစ်ခုကျန်သေးတယ်။ ပြီးရင် ဖေဖေတို့ အိမ်ကို တစ်ခါတည်းတန်းပြန်ကြမယ်နော်”

သမီးလေးက ကျိုးနေသည့်သွားကလေးတွေပေါ်နေသည်အထိ ပြုံးရင်း ‘ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ’ ဟု ပြော၏။

မိုးဟိန်းက သော့ကိုကိုင်ရင်း အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ရွှေစင်မမက သူ့လက်ကိုဖမ်းဆွဲရင်း...

“ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ ကိုမိုးဟိန်း”

“ဒီကိစ္စကြီးတစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော် အဆုံးသတ်ပစ်ချင်ပြီ ဗျာ”

မိုးဟိန်းက ဂဠိရသော့ဖြင့် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ဟိုတယ်အခန်းနံပါတ်(၁၃)ပေါ်လာ၏။ မိုးဟိန်းက ထိုအခန်းကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သော့ကို ဟိုတယ်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်၏။ ပြီးနောက် အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်တော့သည်။

အခန်းနံပါတ်(၁၃)၏သော့သည် သူ့လက်ထဲတွင်သာမဟုတ်မည်သူ့လက်ထဲကိုမှ ရောက်နိုင်စရာအကြောင်းမရှိတော့ပြီ။

အခန်းတံခါးကို ရိုးရိုးလှည့်ပြီး ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ စွန့်ပစ်ခံထားရသော ဟောင်းနွမ်းပျက်စီးနေသည့် ဟိုတယ်ခန်းတစ်ခုအဖြစ်သာ တွေ့ရလေတော့သည်။

မိုးဟိန်းနှင့်ရွှေစင်မမတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်ကြည့်မိကြသည်။ မျက်လုံးအစုံသည် အပြာရောင်နားလည်မှုများဖြင့် ရစ်ပတ်နှောင့်ဖွဲ့မိကြသည်။

သမီးလေးခြူးခြူး၏လက်ကို သူတို့တစ်ယောက်တစ်ယောက်ကိုင်လိုက်ကြ၏။

“ကဲ... လာ... သွားကြစို့သမီး”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင် ဖေဖေ”

၁၇၀ ■ သတိုးတေဇ

မိုးဟိန်းက လမ်းမကြီးအဆုံးရှိ မျက်စိတစ်ဆုံးကျယ်ပြန့်လှ
သော မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီငေးကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုးဖြေလိုက်သည်။

“ဟောဒီနေရာနဲ့ဝေးတဲ့ ဟိုးအဝေးဆုံးတစ်နေရာဆီကိုပေါ့
သမီးရယ်”

သတိုးတေဇ

ရွှေအိမ်မှူးစာပေ

သရဲတာရွှေစာမူပိတ်ခေါ်ပွဲ

ရွေးချယ်ထားသောစာမူရှင်များ

၁။ မပုံဖူးမေ ၊ (၁၉) နှစ် ၊ ၁၂/အစန(နိုင်)၁၉၁၈၅၄
အမှတ် (၅၆၉)၊ နိဗ္ဗိန္ဒလမ်း၊ နံသာကုန်းရပ်ကွက်၊
အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၂။ မအေးမြတ်မွန် (ကေသရီ-ဆေးတက္ကသိုလ်) ၊
၂၄ နှစ် ၊ ၉/မဟမ(နိုင်)၀၀၂၁၃၅
အမှတ် (၁၂၉၁)၊ စိန်ပန်းလမ်းမကြီး၊ အကွက် (၃၅၁)၊
ရွာလယ်ရပ်၊ မဟာအောင်မြေမြို့နယ်၊ မန္တလေးမြို့။

၃။ မောင်နိုင်မင်းဖြိုး (လင်းပိုင်အောင်) ၊ (၁၉) နှစ် ၊
၁၂/ဥကတ (နိုင်) ၁၆၅၅၆၈
အမှတ် (၇၁၄)၊ ၂၆ လမ်း၊ (၅)ရပ်ကွက်၊
တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၄။ မောင်မင်းသူရှိန် (ဝသုန်မိုး) ၊ (၁၉) နှစ် ၊
၁၂/ဥကတ(နိုင်)၁၆၅၅၀၇
အမှတ် (၄၈၁)၊ အင်းဝ(၄)လမ်း၊ (၆)ရပ်ကွက်၊
တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅။ မချယ်ရီသင်းသင်းအောင် (အမရာ)၊ (၂၀) နှစ် ၊
၁၂/အစန(နိုင်)၂၀၄၁၆၅
အမှတ် (၃၇)၊ ၆-လွှာ၊ (၁၅၃)လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၆။ ကျော်နေထက် ၊ (၁၈) နှစ်
မြကျွန်းသာ (ထမင်းဆိုင်)၊ ၇၃-လမ်း၊
(၃၇) လမ်းနှင့် (၃၈) လမ်းကြား၊ မန္တလေးမြို့။

၇။ မခိုင်မေလတ် (ခရမ်းန)၊ အသက် (၃၄) နှစ် ၊
၁၂/ဥကမ(နိုင်) ၀၀၂၀၈၅
အမှတ် (B-76)၊ ဂန္ဓမာ (၂)လမ်း၊ F.M.I City ၊
လှိုင်သာယာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၈။ မောင်ချစ်ဝင်းမွန် ၊ (၂၄) နှစ် ၊ ၁၂/ဒဂမ(နိုင်)၀၁၃၆၀၂
အမှတ် (၆၉၇)၊ (၂၉)ရပ်ကွက်၊ ဗန္ဓုလလမ်း၊ မြောက်ဒဂုံ၊
ရန်ကုန်မြို့။

၉။ အောင်ဇေယျဟိန်း (ခ) အောင်အောင် ၊ (၂၅) နှစ်
၇/အတန(နိုင်) ၀၇၀၈၂၄
သစ်တောရွာ၊ ဥယျာဉ်တော်ကျေးရွာအုပ်စု၊ အုတ်တွင်းမြို့နယ်၊
ပဲခူးတိုင်း။

၁၀။ မောင်မျိုးဇော်ဇော်စိုး (မင်းအာဒမ်)၊ (၂၉) နှစ် ၊
၁၄/၀၁မ(နိုင်)၁၄၈၀၂၀
အမှတ် (35-၂)၊ ခိုင်ရွှေဝါလမ်းတို၊ လှည်းတန်း၊
ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၁။ မသဲဆုလွင် ၊ (၁၈) နှစ် ၊ ၆/မမန(နိုင်)၁၄၈၅၆၆
အမှတ် (၁၉၈၈)၊ ၄ဝါလမ်း၊ ပါရမီ (၂)ရပ်ကွက်၊ ဗြိတိမြို့။

၁၂။ မလင်းလက်ကြယ်စင် ၊ (၁၇) နှစ် ၊ ၆/ကသန(နိုင်)၀၅၇၅၅၄
TODAY စာအုပ်ဆိုင်၊ ဘုရင့်နောင်ရုပ်တုကုန်းမြေ၊
ကျေးသောင်းမြို့။

၁၃။ မမိုးမိုးသင်း ၊ (၁၆) နှစ် ၊ ၁၂/ပဇာ(နိုင်)၀၃၄၃၃၁
အမှတ် (၁၄၁)၊ ၃-လွှာ၊ မောင်ခိုင်လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

၁၄။ မောင်ထွန်းလင်း ၊ (၂၃) နှစ်
အမှတ် (၁၄၂)၊ နောင်စွန်းရပ်ကွက်၊ နောင်စွန်းတံတားအနီး၊
မိုးညှင်းမြို့၊ ကချင်ပြည်နယ်။

၁၅။ မောင်လှိုင်ထူးအောင် ၊ (၂၃) နှစ် ၊ ၁၂/တမန(နိုင်)၀၉၃၂၃၈
အမှတ် (၄၉)၊ (ပ)ထပ် (ဘယ်)၊ ၁၃၅-လမ်း၊ မအူကုန်းရပ်ကွက်၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ယခုရွေးချယ်ထားသောစာမူရှင်တို့၏စာမူများအား စာပေစိစစ်
ရေးရုံး၏ ဆင်ဆာမူဝါဒနှင့်ကိုက်ညီပါက ရွှေအိမ်မှူးစာပေ၏ 'သရဲတစ္ဆေ
ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု' အဖြစ် သတိုးတေဇ နှင့် ခွန်းချိုငြိမ်းချမ်း တို့၏
ဝတ္ထုတိုများနှင့်အတူ ထုတ်ဝေပေးသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေအိမ်မှူးစာပေ

သရဲတစ္ဆေစာမူဖိတ်ခေါ်ပွဲ

- (၁) သင် သရဲအခြောက်ခံရဖူးပါလား။
- (၂) သရဲအခြောက်ခံရဖူးသေးသော်လည်း မည်သည့်အရာက သင့်ကို ကြောက်လန့်စေပါသနည်း။
- (၃) သင့်ဘဝတွင် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဖော်ပြပါ။
(စိတ်ကူးယဉ်ဖြစ်စေ၊ တစ်ဆင့်ကြားဖူးသော အဖြစ်အပျက်ကို ဖြစ်စေ ဖော်ပြနိုင်ပါသည်။)
- (၄) ထိုအဖြစ်အပျက်မှ မည်သည့်အရာက သင့်ကို ကြောက်လန့်စေပါသနည်း။
- (၅) ထိုအချိန်တွင် သင် မည်သို့ခံစားရပါသနည်း။

အထက်ပါအကြောင်းအရာနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ပါဝင်စားသူ မည်သူမဆို မိမိတို့ ရေးတတ်သလို စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေးသား၍ ရွှေအိမ်မှူးစာပေ - အမှတ် (၂၂၁)၊ (၃၁)လမ်း(အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ သို့ ဇေယားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

စာမူကို လျှောက်လွှာစာရွက် အနည်းဆုံး (၁) မျက်နှာမှ အများဆုံး (၅) မျက်နှာအထိ ရေးသားနိုင်ပြီး စာရေးသူ၏ အမည်၊ အသက်၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ်၊ နေရပ်လိပ်စာနှင့်အတူ ဓါတ်ပုံပါ ပူးတွဲပေးပို့ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ရွေးချယ်ခြင်းခံရသော စာမူများကို ရွှေအိမ်မှူးစာပေမှ 'သရဲတစ္ဆေဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု' အဖြစ် သတိုးတေဇ၊ ခွန်းချိုငြိမ်းချမ်း တို့၏ ဝတ္ထုတိုများနှင့်အတူ ထုတ်ဝေပေးသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် စာမူပေးပို့သူများ မိမိတို့၏ စာမူအား ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် သဘောတူညီချက်ကိုပါ ပူးတွဲပေးပို့နိုင်ပါသည်။

